

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Brown_Dan-DaVinciho_kod_SK.PDB

PDB Name: Brown_Dan-DaVinciho_kod_SK
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.9.2006
Modification Date: 10.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Brown

DA VINCIHO KÓD

S ešte hlbšou vďakou
venujem Blythe.

Poďakovanie

Predovšetkým sa chcem poďakovať svojmu priateľovi a editorovi Jasonovi Kaufmanovi, ktorý s vervou pracoval na tejto knihe a chápal, o čom vlastne je, a vzácnjej Heide Langovej - neobyčajne schopnej literárnej agentke a vernej priateľke. Mimoriadne vďačný som všetkým pracovníkom vydavateľstva Doubleday za ich veľkorysosť, vieru a pomoc, najmä Billovi Thomasovi a Stevovi Rubinovi, ktorí tejto knihe verili od začiatku. Ďakujem aj svojim prvým fanúšikom vo vydavateľstve, Michaelovi Palgonovi, Suzanne Herzovej, Janelle Moburgovej, Jackie Everlymu a Adrienne Sparksovej, talentovaným ľuďom z obchodného oddelenia vydavateľstva, a Michaelovi Windsorovi za fantastickú obálku.

Za veľkorysú pomoc pri štúdiu materiálov pre túto knihu sa chcem poďakovať Múzeu Louvre, francúzskemu Ministerstvu kultúry, Projektu Gutenberg, Bibliothèque Nationale, Knížnici gnostickej spoločnosti, Oddeleniu štúdia malieb a dokumentačnému oddeleniu v Louvri, Kráľovskému observatóriu v Greenwichi, Londýnskemu archívu, Archívu listín vo Westminsterском opátstve, Johnovi Pikeovi a Federácii amerických vedcov a piatim členom Opus Dei (trom aktívnym a dvom bývalým), ktorí sa so mnou podelili o pozitívne i negatívne skúsenosti s pôsobením v tejto organizácii.

Ďakujem aj kníhkupectvu Water Street Bookstore, ktoré vypátralo množstvo cenných titulov potrebných na napísanie tejto knihy, ďalej svojmu otcovi, učiteľovi matematiky a spisovateľovi Richardovi Brownovi, ktorý mi vysvetlil zlatý rez a Fibonacciho postupnosť, Stanovi Plantonovi, Sylvi Baudeloqueovej, Petrovi McGuiganovi, Francisovi McInerneymu, Margie Wachtelovej, André Vernetovi, Kenovi Kelleherovi z Anchorball Web Média, Care Sottakovej, Karyn Pophamovej, Esther Sungovej, Miriam Abramowitzovej, Williamovi Tunstallovi-Pedoeovi a Griffinovi Woodenovi Brownovi.

A pretože veľká časť tejto knihy je venovaná posvätnému ženstvu, dopustil by som sa veľkej nedbanlivosti, keby som nespomenul aj dve neobyčajné ženy, ktoré hrajú v mojom živote významnú úlohu: moju matku, živiteľku, spisovateľku a hudobníčku Connie Brownovú a moju manželku Blythe - historičku umenia, maliarku, moju prvú editorku a bezpochyby najtalentovanejšiu ženu, akú som poznal.

Fakty

Priorstvo Sionu, tajná európska spoločnosť založená roku 1099, skutočne existuje. Parížska Bibliothèque National objavila roku 1975 pergameny známe ako Les Dossiers Secrets, v ktorých sú zaznamenaní mnohí členovia Priorstva Sionu, vrátane sira Isaaca Newtona, Sandra Botticelliho, Victora Huga a Leonarda da Vinci.

Vatikánska prelatura známa ako Opus Dei je hlboko nábožná katolícka sekta, ktorá nedávno vyvolala rozruch vďaka správam o vynívaní mozgov, nátlaku a nebezpečných praktikách známych ako „umŕtvovanie tela". Táto organizácia prednedávnom dokončila výstavbu svojho centra na Lexington Avenue 243 v New York City v hodnote 47 miliónov dolárov.

Všetky umelecké diela, dokumenty a tajné obrady spomínané v tomto románe sú reálne.

Úvod

Múzeum Louvre, Paríž 22. 46 hod.

Známy kurátor Jacques Saunière sa tackal klenutou chodbou Veľkej galérie v Louvri. Chytil sa najbližšieho obrazu, ktorý videl. Bol to Caravaggio. Sedemdesiatšesťročný starček sa kľúčovito držal pozláteného rámu a ťahal ho k sebe, až strhol majstrovské dielo zo steny a spadol na chrbát, prikrytý veľkým plátnom.

Ako predvídal, neďaleko od neho s dunením padla oceľová mreža a znemožnila prístup ostatným pracovníkom múzea. Parkety sa zachveli. V diaľke začalo zvoniť poplašné zariadenie.

Kurátor chvíľu ležal na zemi, lapal po dychu a zvažoval svoju situáciu. Ešte žijem. Odplazil sa spod veľkého plátna a očami hľadal nejaký výklenok, kde by sa ukryl.

V mrazivej blízkosti sa ozval akýsi hlas: „Nehýbte sa.“ Kurátor na rukách a na kolenách zmeravel a pomaly obrátil hlavu.

Za nepreniknuteľnou mrežou, iba päť metrov od neho, stál chlap ako hora, ktorý naňho hľadel pomedzi oceľové tyče. Mal široké plecia, pokožku bledú ako duch a riedke biele vlasy. Dúhovku mal ružovú, zreničky tmavočervené. Albín vytiahol z kabáta pištoľ a namieril ju pomedzi tyče priamo na kurátora. „Nepokúšajte sa ujsť.“ Jeho prízvuk sa nedal identifikovať. „A teraz mi povedzte, kde to je.“

„Už som vám povedal,“ zajachtal kurátor, bezmocne kľaciač na dlážke galérie. „Neviem, o čom hovoríte!“

„Klamete.“ Muž naňho bez pohnutia upieral zrak, len prízračné oči sa mu leskli. „Vy a vaši spoločníci máte niečo, čo vám nepatrí.“

Kurátor pocítil, ako mu v tele stúpa adrenalín. Ako je možné, že to vie?

„Dnes v noci sa tá vec dostane do rúk ľuďom, ktorým patrí. Povedzte mi, kde je, a nezomriete.“ Muž namieril zbraň na kurátorovu hlavu. „Ste ochotný kvôli tomu tajomstvu aj zomrieť?“

Saunière nemohol dýchať.

Muž sklonil hlavu a pozrel na hlaveň svojej pištole.

Saunière zdvihol ruky. „Počkajte,“ povedal pomaly. „Poviem vám, čo chcete vedieť.“ Kurátor starostlivo volil slová. Lož, ktorú povedal, mal už vyskúšanú... a zakaždým sa modlil, aby ju nemusel vysloviť.

Keď kurátor dohovoria, útočník sa arogantne usmial. „Áno. Presne to mi povedali aj tí ostatní.“

Saunière myklo. Ostatní?

„Aj tých som našiel,“ pokračoval obor posmešne. „Všetkých troch. Povedali presne to isté, čo vy.“

To nie je možné! Pravá identita kurátora a identita ostatných troch sénéchaux bola takmer taká posvätná ako staré tajomstvo, ktoré chránili. Saunière si uvedomil, že jeho sénéchaux museli v súlade s prísnymi pokynmi povedať pred smrťou tú istú lož. Bola to súčasť zmluvy.

Útočník naňho znovu namieril zbraň. „Keď zomriete, pravdu budem poznať iba ja.“

Pravda. Kurátor si okamžite uvedomil hrôzu celej situácie. Ak zomriem, pravda bude navždy stratená. Inštinktívne sa prikročil.

Ozval sa výstrel a kurátor pocítil v bruchu páľčivú bolesť. Padol dopredu. Usiloval sa premôcť bolesť. Pomaly sa prevalil a pomedzi tyče pozrel na útočníka.

Muž teraz mieril Sauniérovi na hlavu.

Saunière zavrel oči a v hlave mu víril myšlienky plné strachu a ľútosti.

Ozvalo sa prázdne cvaknutie.

Kurátor otvoril oči.

Muž pozrel na svoju zbraň a takmer vyzeral, akoby ho to pobavilo. Siahol po náboj, no potom, keď sa so samoľúbym úsmevom pozrel na Sauniérovu krv, akoby si to rozmyslel. „Tu som skončil.“

Kurátor sa pozrel na svoje brucho a na bielej ľanovej košeli, len niekoľko centimetrov pod hrudnou kosťou, zbadal dierku po guľke orámovanú malým krúžkom krvi.

Žalúdok. Bolo priam kruté, že guľka minula srdce. Kurátor, veterán la Guerre d'Algérie, vedel, čo znamená dlhé umieranie. Bude trvať nekonečných pätnásť minút, kým mu žalúdočné kyseliny preniknú do hrudného koša a pomaly ho znútra otrávia.

„Bolesť je dobrá, monsieur,“ povedal muž. Potom odišiel.

Keď Jacques Saunière osamel, znovu uprel zrak na oceľovú mrežu. Bol v pasci. Mreža sa bude dať znovu otvoriť až o dvadsať minút. Kým ho dovedy niekto nájde, bude už mŕtvý. No strach, ktorý ho teraz premkol, bol oveľa väčší než strach zo smrti. Musí odovzdať tajomstvo.

Usiloval sa postaviť a predstavil si troch zavraždených spoločníkov. Myslel na generácie tých pred nimi... na poslanie, ktoré im bolo zverené. Neporušená reťaz poznania.

A teraz, napriek všetkým opatreniam... napriek všetkým bezpečnostným zariadeniam... bol Jacques Saunière odrazu jediným článkom tejto reťaze, jediným strážcom jedného z najväčších tajomstiev tohto sveta.

Roztrasene sa postavil.

Bol vo Veľkej galérii ako v pasci a pochodeň mohol odovzdať iba jedinému človeku na svete. Zadíval sa na steny svojho nádherného väzenia. Zdalo sa mu, že najslávnejšie obrazy sveta sa naňho usmievajú ako starí priatelia.

Zatínajúc zuby od bolesti pozbieral všetky svoje sily a schopnosti. Vedel, že nesmierna úloha, ktorú má pred sebou, si vyžiada každú sekundu života, ktorá mu ešte ostáva.

Róbert Langdon sa pomaly zobudil.

V tme drnčal telefón - bolo to slabé, neznáme zvonenie. Naslepo sa načiahol za stolnou lampou a rozsvietil. Keď sa s prižmúrenými očami rozhladal, uvidel prepychovú renesančnú spálňu s nábytkom z čias Ľudovíta XVI., freskami pomalované steny a obrovskú mahagónovú posteľ pre štyroch ľudí.

Kde to, dočerta, som?

Na žakárovom župane visiacom na vyrezávanom stĺpiku postele bol vyšitý monogram: HOTEL RITZ, PARÍŽ.

Pomaly mu začínalo svitať.

Zdvihol slúchadlo. „Haló?”

„Monsieur Langdon?” ozval sa mužský hlas. „Dúfam, že som vás nezobudil.”

Langdon ospalo pozrel na hodiny na nočnom stolíku. Pol jednej v noci. Spal iba hodinu a cítil sa ako mŕtvý.

„Tu je recepcia, monsieur. Ospravedlňujem sa, že vás ruším, ale máte návštevu. Vraj je to naliehavé.”

Langdon bol stále znátený. Návšteva? Očami zablúdil na skrkvany informačný letáčik na nočnom stolíku.

AMERICKÁ UNIVERZITA V PARÍŽI

s neobvyčajným potešením poriada

VEČER S RÓBERTOM LANGDONOM,

PROFESOROM NÁBOŽENSKEJ SYMBOLIKY NA HARVARDSKEJ UNIVERZITE

Langdon si vzdychol. Dnešná prednáška - premietanie diapozitívov o pohanských symboloch ukrytých v kameňoch Chartreskej katedrály - zrejme vyviedla z miery konzervatívnejších vedcov v publiku. Najskôr ho vyňuchal nejaký religionista a chce mu povedať svoje.

„Prepáčte,” povedal Langdon, „ale som unavený a -” „Mais, monsieur,” prerušil ho vrátnik a stíšil hlas do naliehavého šepotu. „Váš hosť je veľmi významný človek.”

Langdon sa trochu zarazil. Vďaka svojej knihe o náboženských malbách a symboloch sa stal v umeleckom svete nechcenou celebritou a vlni, po incidente vo Vatikáne, o ktorom sa písalo na celom svete, jeho popularita ešte vzrástla. Odvtedy sa k nemu valil nekonečný prúd márnomyseľných historikov a milovníkov výtvarného umenia.

„Buďte taký láskavý,” povedal Langdon a usiloval sa rozprávať zdvorilo, „spýtajte sa toho človeka, ako sa volá, vypýtajte si od neho telefónne číslo a povedzte mu, že sa mu pokúsím zavolať v utorok pred odchodom z Paríža.

Ďakujem.” Zavesil skôr, ako mohol recepčný protestovať. Langdon sa posadil a zamračené sa pozrel na Príručku pre hosťa, ktorú mal na čítanie v posteli a ktorá sa začínala chvastavou vetou: V meste nočných svetiel, a najmä v parížskom hoteli Ritz spí človek ako bábätko. Obrátil sa a unavené sa pozrel do veľkého zrkadla na druhom konci izby. Videl tam neznámeho strapatého a unaveného muža. Potrebuješ dovolenku, Róbert.

Minulý rok ho veľmi poznačil, ale Langdon neocenoval, že mu to zrkadlo potvrdzuje. Jeho zvyčajne prenikavé modré oči dnes vyzerali mútne a unavené. Silnú čeľusť a bradu s jamkou pokrývalo tmavé strnisko. Od slúch nahor postupovala sivá púšť a pomaly pohlcovala húštinu hustých čiernych vlasov. Hoci mu kolegyne vraveli, že sivé vlasy iba zvýrazňujú jeho intelektuálnu priťažlivosť, Langdon vedel svoje.

Keby ma tak teraz videli redaktori Boston Magazínu. Minulý mesiac ho Boston Magazine na jeho veľké rozpaky zaradil medzi desať najzaujímavejších osobností mesta - pochybná pocta, vďaka ktorej si od svojich kolegov na Harvarde vyslúžil množstvo posmeškov. Dnes večer, päťtisíc kilometrov od domova, sa pri prednáške vynorila táto pocta ako príznak.

„Dámy a páni...” oznámila hostiteľka nabitému Pavilónu Dauphine na Americkej univerzite v Paríži, „nášho dnešného hosťa netreba predstavovať. Napísal množstvo kníh: Symbolika tajných siekt, Umenie iluminátov, Stratený jazyk ideogramov, a keď poviem, že napísal knihu Náboženská ikonológia, viem, o čom hovorím. Z týchto učebníc sa učia mnohí z vás.”

Študenti v obecenstve horlivo prikyvovali.

„Pôvodne som vám ho chcela predstaviť tak, že vám vyrozprávam jeho pôsobivý životopis. Ale...” Šibalsky pozrela na Langdona, ktorého usadili na pódium. „Jeden divák mi však pred chvíľu dal niečo oveľa... zaujímavejšie.”

Zodvihla výtlačok Boston Magazínu.

Langdon sa prikrčil. Kde to, dočerta, vyhrabala?

Hostiteľka začala čítať náhodne vybrané úryvky z toho stupídneho článku a Langdon mal pocit akoby sa čoraz hlbšie prepádaval do kresla. O chvíľu sa obecenstvo začalo uškŕňať, no nezdalo sa, že by tá ženská mienila prestať. „A to, že pán Langdon odmietol verejne komentovať svoju nezvyčajnú úlohu vo vlašajšom vatikánskom konkláve, len zvyšuje náš záujem o jeho osobu.” Hostiteľka sa rozhodla vyburcovať obecenstvo. „Chcete vedieť viac?”

Dav začal tlieskať.

Nech ju už niekto zastaví! prosil v duchu Langdon, keď sa žena znovu pohrúžila do článku.

„Hoci profesor Langdon možno nie je považovaný za takeého fešáka, akými sú niektorí mladší ocenení, tento vyše štyridsaťročný akademik má aj čosi viac, než len čaro učenca. Jeho výnimočný zjav zvýrazňuje neobvyčajne hlboký barytón, ktorému jeho študentky hovoria „čokoládka pre uši’.”

Celá sála sa rozosmiala.

Langdon sa silene usmial. Vedel, čo príde teraz - štipľavá veta o „Harrisonovi Fordovi v škótskom harrise” - a pretože dnes večer, ktorého mal byť hlavnou postavou, chcel mať aj naďalej na sebe nohavice zo škótskeho tídu zvaného harris a rolák, rozhodol sa zasiahnuť.

„Ďakujem vám, Monique,” povedal Langdon, vstal skôr, ako mal, a odviedol ju z pódia. „Redaktori Boston Magazínu majú neobvyčajne veľkú fantáziu.” S rozpačitým povzdychom sa obrátil k obecenstvu. „A keď zistím, kto z vás dal našej

hostiteľke ten článok, napíšem na konzulát, aby ho dali vyhostiť z krajiny."
Obecenstvo sa zasmialo.
„Tak teda, ako iste viete, dnes večer mám hovoriť o tom, akú moc majú symboly..."
Ticho Langdonovej hotelovej izby znovu narušilo zvonenie telefónu.
S neveriackym povzdychom zdvihol slúchadlo. „Áno?"
Ako očakával, bol to recepčný „Pán Langdon, veľmi sa vám ospravedlňujem. Chcem vás len informovať, že váš hosť je na ceste do vašej izby. Mal som pocit, že by som vás mal na to upozorniť."
Langdona akoby obľahli studenou vodou. „Vy ste ho poslali do mojej izby?"
„Ospravedlňujem sa, monsieur, ale takéhoto človeka... nemám právo zadržať."
„Kto to vlastne je?"
Ale recepčný už položil.
Takmer vzápätí sa ozvalo silné búchanie na dvere.
Langdon neisto sklzol z postele a pocítil, ako sa mu prsty na nohách zabárajú do koberca zo Savonnerie. Obliekol si hotelový župan a zamieril k dverám. „Kto je to?"
„Pán Langdon? Musím s vami hovoriť." Muž hovoril po anglicky s francúzskym prízvukom - ostro a autoritatívne.
„Som nadporučík Jérôme Collet z Ústredného riaditeľstva justičnej polície."
Langdon mlčal. Justičná polícia? Francúzska justičná polícia bola drsnejšou obdobou americkej FBI.
Odchýlil dvere, ale bezpečnostnú retiazku nevytiahol. Tvár, ktorú mal pred sebou, bola chudá a vyumývaná. Muž bol nezvyčajne štíhly a oblečený v oficiálnej modrej uniforme.
„Smiem vojsť?" spýtal sa agent.
Langdon zaváhal a pod pohľadom bledých cudzincových očí sa cítil nesvoj. „O čo ide?"
„Capitaine, môj nadriadený, vás žiada o znalecký posudok v istej súkromnej záležitosti."
„Teraz?" odvážil sa spýtať Langdon. „Je takmer jedna hodina po polnoci."
„Mali ste sa dnes večer stretnúť s kurátorom Louvru?"
Langdon ešte väčšmi zneistel. So ctihodným kurátorom Jacquom Sauniérom sa mal stretnúť na pohárik večer po prednáške, ale Sauniére neprišiel. „Áno. Odkiaľ to viete?"
„Našli sme vaše meno v jeho diári."
„Stalo sa niečo?"
Agent si zhlboka vzdychol a úzkym otvorom vo dverách prestrčil fotografiu.
Keď sa na ňu Langdon pozrel, celé telo mu stuhlo.
„Táto fotografia bola urobená pred necelou hodinou v Louvri."
Ako Langdon hľadel na ten bizarný výjav, počiatkový odpor a šok odrazu vystriedal hnev. „Ktorý netvor to urobil!"
„Keďže ste odborníkom na symboly a mali ste sa s kurátorom stretnúť, dúfali sme, že odpoveď na túto otázku nám pomôžete nájsť vy."
Langdon civel na fotografiu a do jeho hnevu sa začal tisiť strach. Bola to čudesa a desivá fotografia a Langdon mal pri nej pocit deja vu. Ani nie pred rokom sa mu dostala do rúk fotografia jednej mŕtvolky s podobnou žiadosťou o pomoc. O dvadsaťštyri hodín neskôr vo Vatikáne takmer prišiel o život. Táto fotografia bola úplne iná, a predsa akoby ich čosi spájalo.
Agent sa pozrel na hodinky. „Capitaine čaká, pane."
Langdon ho sotva počul. Nespúšťal z fotografie zrak. „Tento symbol i telo sú tak čudne..."
„Umiestnené?" chytil sa hneď agent.
Langdon prikývol, a keď zdvihol zrak, zamrazilo ho. „Neviem si predstaviť, kto by to mohol urobiť."
Agent sa zamračil. „Nerozumieme si, pán Langdon. To, čo vidíte na tejto fotografii..." Odmlčal sa. „To všetko urobil sám monsieur Sauniére."

2

Poldruha kilometra odtiaľ prešiel obrovský albín menom Silas krívajúc cez bránu honosného sídla na Rue La Bruyère. Kožený pás s ostrými cvočkami, ktorý nosil na stehne, sa mu zarezával do tela, ale jeho duša plesala spokojnosťou nad tým, ako slúži Pánovi.
Bolesť je dobrá.
Keď vstúpil do rezidencie, očami skúmal halu. Bola prázdna. Potichu vyšiel po schodoch, aby nezobudil ostatných numerátov. Dvere spálne boli otvorené; bolo tu zakázané čokoľvek zamykať. Vošiel dnu a zatvoril za sebou dvere. Izba bola zariadená spart'ansky - dlážka z tvrdého dreva, bielizník z borovicového dreva a rohož s prikrývkou slúžiaca ako posteľ. Tento týždeň tu bol na návšteve, hoci z podobnej svätyne sa mohol tešiť už dlhé roky v New York City. Pán mi dal prístrešok a zmysel života.
Dnes večer mal Silas konečne pocit, že začína splácať svoj dlh. Pribehol k bielizníku, zo spodnej zásuvky vytiahol mobilný telefón a zavolať.
„Áno?" ozval sa mužský hlas.
„Učiteľ, práve som sa vrátil."
„Hovor," prikázal hlas.
„Všetci štyria sú mŕtvi. Traja sénéchaux... i sám veľmajster."
Muž na druhom konci sa odmlčal, akoby sa modlil. „Takže máš tú informáciu?"

„Všetci štyria povedali to isté. Nezávisle od seba.“

„A ty si im uveril?“

„Všetci povedali to isté, to nemohla byť náhoda.“

V telefóne bolo počuť vzrušené dýchanie. „Výborne. Báľ som sa, že dajú prednosť svojmu tradičnému zmyslu pre zachovanie tajomstva.“

„Hrozba smrti je silná motivácia.“

„Povedz mi teda, žiak môj, to, čo som chcel vedieť.“

Sílas vedel, že informácia, ktorú vytiahol zo svojich obetí, bude šokujúca. „Učiteľ, všetci štyria potvrdili, že existuje clef de voúte... legendárny záverový kameň.“

Počul, ako sa učiteľ rýchlo nadýchol, a priam cítil, aký je vzrušený. „Záverový kameň. Presne to som očakával.“

Podľa tradície bratstvo vytvorilo mapu kameňa - clef de voúte... alebo záverového kameňa - vyrytú tabuľku, ktorá ukazovala, kde sa nachádza najväčšie tajomstvo bratstva. Táto informácia bola taká dôležitá, že jej ochrana bola dôvodom samotnej existencie bratstva.

„Keď budeme mať záverový kameň,“ povedal Učiteľ, „budeme len o krôčik ďalej.“

„Sme bližšie, než si myslíte. Záverový kameň je tu, v Paríži.“

„V Paríži? Neuveriteľné. Zdá sa to až príliš ľahké.“

Sílas porozprával Učiteľovi, čo sa stalo v ten večer... ako si všetky štyri jeho obete tesne pred smrťou chceli vykúpiť svoj bezbožný život tým, že prezradia tajomstvo. Všetci povedali to isté - že záverový kameň je dômyselne ukrytý v starobyľom parížskom kostole Eglise de Saint-Sulpice.

„V dome Pána!“ zvolal Učiteľ. „Robia si z nás posmech!“

„Tak ako si z nás robili posmech celé stáročia.“

Učiteľ zmlkol, akoby si chcel vychutnať pocit víťazstva. Napokon prehovoril: „Preukázal si Bohu veľkú službu. Na túto chvíľu sme čakali celé stáročia. Musíš mi ten kameň priniesť. Okamžite. Ešte dnes. Vieš, o čo tu ide.“

Sílas síce vedel, o čo tu ide, no Učiteľov príkaz sa mu aj tak zdal nespľniteľný. „Ale ten kostol je hotová pevnosť.“

Najmä v noci. Ako sa dostanem dnu?“

Učiteľ mu sebavedomým tónom človeka, ktorý má veľký vplyv, vysvetlil, čo má urobiť.

Keď Sílas položil slúchadlo, od očakávania ho začala páliť koža.

Hodina, povedal si s vďakou, že mu Učiteľ poskytol čas na vykonanie pokánia potrebného na to, aby vstúpil do domu Pána. Musím si očistiť dušu od dnešných hriechov. Hriechy, ktoré dnes spáchal, slúžili svätému cieľu. Celé stáročia sa viedli vojny proti nepriateľom Boha a odpustenie bolo zaručené.

Sílas však vedel, že očista si vyžaduje obeť. Stiahol rolety, vyzliekol sa donaha a kľakol si doprostred izby. So sklonenou hlavou skúmal kožený remeň, ktorý mal na stehne. Tento vynález - pás kože posiaty ostrými cvočkami, ktoré sa zarezávali do tela ako večná pripomienka na Kristovo utrpenie - nosili všetci praví stúpenci Cesty. Bolesť tiež pomáhala potláčať telesné túžby.

Hoci mal dnes Sílas remeň na sebe dlhšie než predpísané dve hodiny, vedel, že dnešok nie je obyčajným dňom. Chytil pracku, utiahol remeň o jednu dierku tesnejšie a keď cvočky prenikli hlbšie do mäsa, od bolesti zaťal zuby. Pomaly vydychujúc vychutnával očistný rituál bolesti.

Bolesť je dobrá, šepkal, opakujúc posvätné zaklínadlo otca Josemaríu Escrivá - učiteľa všetkých učiteľov. Hoci Escrivá zomrel v roku 1975, jeho myšlienky žili ďalej a jeho slová si dodnes šepkajú tisíce verných služobníkov na celej zemeguli, keď kľáčia na zemi a vykonávajú posvätný rituál umŕtšovania tela.

Sílas obrátil pozornosť na hrubý povraz s uzlami úhladne zvinutý na dlážke vedľa neho. Sebabičovanie. Na uzloch bola zaschnutá krv. Rýchlo sa pomodlil, lebo sa už nevedel dočkať očisty. Potom pevne chytil povraz za jeden koniec, zatvoril oči a z celej sily sa cez plece sľahal povrazom po chrbte. Uzly prenikali až do mäsa.

Castigo corpus meum.

Napokon pocítil, ako mu po chrbte steká krv.

3

Cez otvorené okno Citroena ZX letiaceho okolo Opery a cez Place Vendôme prenikal svieži aprílový vzduch. Róbert Langdon, ktorý sedel vzadu a usiloval sa sústrediť na svoje myšlienky, mal pocit, akoby mesto letelo kdesi zaňho.

Vďaka tomu, že sa narýchlo osprchoval a oholil, vyzeral pomerne slušne, ale úzkosti ho to nezbavilo. Nevedel sa striasť pomyslenia na mŕtve telo kurátora.

Jacques Saunière je mŕtvy.

Langdon si nemohol pomôcť, ale mal pocit, akoby prišiel o čosi vzácne. Hoci mal Saunière povest' utiahnutého človeka, svojou láskou k umeniu si vyslúžil veľkú úctu. Jeho knihy o tajných šifrách ukrytých v Poussinových a Teniersových obrazoch patrili k Langdonovým obľúbeným témam pri vyučovaní. Na stretnutie sa Langdon veľmi tešil a bol sklamaný, keď kurátor neprišiel.

V duchu sa mu znovu mihol obraz kurátorovho tela. Naozaj sa Jacques Saunière sám zabil? Obrátil sa, pozrel sa z okna a vyhnal ten obraz z hlavy.

Už boli takmer na konci mesta. Langdon videl dvojkoľosové vozíky pouličných predavačov s cukrovou vatou, čašníkov, čo niesli vrecia s odpadkami k obrubníku, a párik milencov, ktorí sa objímali v chladnom nočnom vánku voňajúcom jazmínom. Citroen si pomocou jačavej sirény razil cestu pomedzi autá ako nôž.

„Le capitaine bol rád, keď zistil, že ste ešte v Paríži,“ prehovoril agent prvýkrát odvtedy, čo odišli z hotela. „Bola to

šťastná náhoda."

Náhoda bol pojem, ktorému Langdon neveril, a o šťastí nemohlo byť v tejto situácii ani reči. Ako človek, ktorý celý svoj život skúmal skrytú spojitosť medzi znakmi a ideológiami, vnímal svet ako sieť vzájomne poprepletaných príbehov a udalostí. Vzájomné prepojenie môže byť na prvý pohľad neviditeľné, hovorieval často študentom na Harvarde, ale vždy je prítomné a skryté tesne pod povrchom.

„To, kde bývam," ozval sa Langdon, „ste sa dozvedeli od Americkej univerzity v Paríži?"

Šofér pokrútil hlavou. „Od Interpolu."

Interpol, pomyslel si Langdon. Pravdaže. Zabudol, že zdanlivo nevinná požiadavka všetkých európskych hotelov, aby hosť pri ubytovaní predložil pas, nie je len čudná formalita, ale zákon. Pracovníci Interpolu môžu každú noc v celej Európe presne zistiť, kto kde nocuje. To, že je Langdon ubytovaný v hoteli Ritz, im mohlo trvať takých päť sekúnd. Keď citroen smerujúci na juh pridal, v diaľke napravo sa objavil osvetlený profil Eiffelovej veže. Keď ju Langdon zbadal, spomenul si na Vittoriu a na ich vľajší sľub, že sa každý polrok stretnú na inom romantickom mieste na zemi. Eiffelovka by na to bola ako stvorená. Žiaľ, Vittoriu naposledy pobožkal na hlučnom rímskom letisku pred vyše rokom. „Už ste na nej boli?" spýtal sa agent.

Langdon sa strhol. „Prosím?"

„Je pekná, však?" Agent pozrel cez predné sklo smerom k Eiffelovej veži. „Už ste na nej boli?"

Langdon prevrátil oči. „Nie, ešte nie."

„Je to symbol Francúzska. Podľa mňa je dokonalá."

Langdon neprítomné prikývol. Vedci zaoberajúci sa symbolmi neraz vraveli, že Francúzsko - krajina slávna mužnosťou, sukníčkárstvom a malými vodcami, akým bol Napoleon a Pipin Krátky - si nemohla vybrať lepší národný symbol ako tristo metrov vysoký falus.

Keď došli na križovatku pri Rue de Rivoli, svietila červená, ale citroen ani len nespomalil. Auto preletelo cez križovatku do Rue Castiglione, ktorá slúžila ako severná brána do slávnych Tuilerieských záhrad - parížskej obdoby newyorského Central Parku. Turisti si názov Jardins des Tuileries väčšinou dávajú do súvisu s tisíckami tulipánov, ktoré tu kvitnú, no Tuileries znamená niečo oveľa menej romantické. Tento park bol kedysi jednou obrovskou špinavou jamou, z ktorej parížski stavbári ťažili hlinu na výrobu slávnych červených škridiel - tuiles.

Keď sa ocitli v opustenom parku, agent siahol pod prístrojovú dosku a vypol ohlušujúcu sirénu. Langdon si vydýchol a vychutnával náhle ticho. Bledý prúd predných halogénových svetiel klzal po cestičke vysypanej štrkom, na ktorej v hypnotickom rytme škripali pneumatiky. Langdon vždy považoval Tuileries za posvätnú pôdu. V týchto záhradách experimentoval Claude Monet s formou a farbou a doslova podnietil vznik impresionistického hnutia. No dnes večer sa tu priam vznášala neblahá predtucha.

Citroen teraz zabočil doľava smerom na západ na hlavnú cestu parku. Prešiel okolo kruhovej vodnej nádrže a zamieril na veľký štvoruholníkový priestor. Langdon teraz videl koniec Tuilerieských záhrad, o ktorom svedčil obrovský kamenný oblúk.

Arc du Carrousel.

Napriek tomu, že kedysi sa pri Arc du Carrousel konali orgiastické obrady, milovníci umenia si toto miesto vážili z celkom iného dôvodu. Z promenády na konci Tuileries boli vidieť štyri najkrajšie umelecké múzeá na svete... každé na jednej svetovej strane.

Langdon videl z okna po svojej pravej ruke smerom na juh na druhej strane Seiny a Quai Voltaire dramaticky osvetlené priečelie starej železničnej stanice - dnešného váženého Musée d'Orsay. Keď pozrel doľava, zazrel konček ultramoderného Pompidouovho centra, v ktorom sídli Múzeum moderného umenia. Vedel, že za múzeom smerom na západ sa nad stromami týči starobylý Ramzesov obelisk - tam je Musée du Jeu de Paume.

No priamo pred sebou smerom na východ teraz videl monolitický renesančný palác, v ktorom sídlilo najslávnejšie umelecké múzeum na svete.

Musée du Louvre.

Keď sa márne pokúšal zrakom naraz objasniť celú tú impozantnú stavbu, zmocnil sa ho dôverne známy pocit úžasu. Na druhej strane ohromujúco rozsiahleho námestia sa priečelie Louvru týčilo na pozadí parížskej oblohy ako citadela. Louvre v tvare obrovskej podkovy presahuje dĺžku troch Eiffeloviek a je najdlhšou budovou v Európe. Otvorené námestie medzi krídlami múzea s rozlohou necelých stotisíc metrov štvorcových je rovnako majestätne ako široké priečelie. Langdon raz

prešiel Louvre po celom jeho obvode a bola to neuveriteľná, takmer päťkilometrová túra.

Hoci sa odhadovalo, že keby si chcel návštevník prezrieť všetkých 65 300 umeleckých predmetov vystavených v múzeu, trvalo by mu to celých päť týždňov, turisti si väčšinou túto dobu skracovali a bežali cez celé múzeum, aby čo najskôr uzerli tri najslávnejšie predmety: Monu Lisu, Milósku Venušu a samotácku Niké. Art Buchwald sa raz pochválil, že sa mu podarilo vidieť všetky tri majstrovské diela za päť minút a päťdesiatšesť sekúnd.

Šofér vytiahol krátkovlnnú vysielaciu a rýchlo francúzštinou povedal: „Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes."

Vo vysielacke zachrapčalo, čo mal byť podistým súhlas. Agent schoval prístroj a obrátil sa k Langdonovi. „Capitaine vás čaká pri hlavnom vchode."

Nedbajúc na značky, ktoré zakazovali autám vjazd na námestie, roztúroval motor a vyrazil dopredu. Už bol vidieť hlavný vchod múzea. Smelo čnel v diaľke a obklopovalo ho sedem trojuholníkových jazierok s osvetlenými fontánami. La Pyramide.

Nový vchod do parížskeho Louvru bol takmer rovnako slávny ako samotné múzeum. Kontroverzná, neomodernistická sklenená pyramída, ktorú navrhol americký architekt čínskeho pôvodu I. M. Pei, sa stala terčom posmechu tradicionalistov, ktorí mali pocit, že znižuje dôstojnosť renesančného nádvorja. Goethe povedal, že architektúra je

stuhnúť hudba a Peiovi kritici vraveli, že táto pyramída je to isté, ako keď človek prejde nechťom po tabuli. Pokrokovější ľudia však obdivovali Peiho dvadsaťjeden metrov vysokú priesvitnú pyramídu ako osľňujúce spojenie starej architektúry a moderných stavebných metód - symbolické spojenie medzi starým a novým -, ktoré pomáha preniesť Louvre do nového tisícročia.

„Páči sa vám naša pyramída?“ spýtal sa agent.

Langdon sa zamračil. Zdalo sa, že Francúzi sa na to Američanov radi pýtajú. Bola to háklivá otázka. Keď poviete, že sa vám pyramída páči, akoby ste povedali, že nemáte vkus, a keď poviete, že sa vám nepáči, Francúzov urazíte.

„Mitterrand bol odvážny človek,“ odvetil Langdon kompromisne. Nebohy francúzsky prezident, ktorý dal pyramídu postaviť, vraj trpel „faraónskym komplexom“- Francois Mitterrand, ktorý zapratal Paríž egyptskými obeliskami a inými umeleckými predmetmi, mal tak rád egyptskú kultúru, že mu Francúzi dodnes hovoria Sfinga.

„Ako sa volá ten kapitán?“ zmenil tému Langdon.

„Bezu Fache,“ odvetil šofér, ako sa blížili k hlavnému vchodu. „Voláme ho le Taureau.“

Langdon sa naňho krátko pozrel a v duchu si kládol otázku, či má každý Francúz nejaký záhadný zvierací prívlastok.

„Vy voláte svojho kapitána Býk?“

Muž nadvihol obočie. „Vaša francúzština je lepšia, než si myslíte, monsieur Langdon.“

Moja francúzština stojí za figu, pomyslel si Langdon, ale v ikonografii zvieratníka sa vyznám pomerne dobre. Taurus bol odjakživa býk. Astrologické symboly boli rovnaké na celom svete.

Agent zastavil a ukázal pomedzi dve fontány na veľké dvere na boku pyramídy. „Tam je vchod. Veľa šťastia, monsieur.“

„Nejdete so mnou?“

„Mám príkaz nechať vás tu. Mám inú prácu.“

Langdon s povzdychom vyliezol z auta. Budeš na to sám.

Agent naštartoval auto a zmizol.

Ako Langdon stál a díval sa za vzdáľujúcimi zadnými svetlami, uvedomil si, že by si jednoducho mohol vziať taxík a ísť domov spať. Čosi mu však našepkávalo, že by to nebol najlepší nápad.

Ako mieril k fontánam, mal nepríjemný pocit, že prekračuje imaginárny prah do iného sveta. Znovu mal pocit, akoby sa ocitol vo sne. Ešte pred dvadsiatimi minútami spal vo svojej hotelovej izbe. Teraz stál pred priesvitnou Pyramídou, ktorú dala postaviť Sfinga, a čakal na policajta, ktorý sa volal Býk.

Ocitol som sa v Dalího obraze, pomyslel si.

Kráčal dlhými krokmi k hlavnému vchodu - obrovským otáčavým dverám. Vstupná hala za nimi bola matne osvetlená a prázdna.

Mám zaklopať?

Uvažoval, či niektorý zo ctihodných egyptológov z Harvardu niekedy zaklopal na vchodové dvere nejakej pyramídy a čakal na odpoveď. Zodvihol ruku, aby zabúchal na sklo, no z tmy dolu sa vynorila postava a stúpala po točitom schodisku. Muž bol veľký a tmavý, hotový Neandertálec, oblečený v tmavom dvojradovom obleku, napnutom na širokých pleciach. Mocné nohy si vykračovali s neomylnou autoritou. Hovoril do mobilného telefónu, ale keď došiel k Langdonovi, hovor ukončil. Pokynul mu, aby vošiel dnu.

„Som Bezú Fache,“ povedal, keď sa Langdon k nemu dostal cez otáčavé dvere. „Kapitán Ústredného riaditeľstva justičnej polície.“ Hlas zodpovedal postave - dunel ako hrom.

Langdon mu podal ruku. „Róbert Langdon.“

Ruka sa mu celkom stratila v policajtovej labe.

„Videl som tú fotografiu,“ pokračoval. „Váš agent mi povedal, že Jacques Saunière sa zabil sám...“

„Pán Langdon,“ Fache doňho zabodol svoje ebenové oči, „to, čo ste videli na tej fotografii, nie je ani zďaleka všetko, čo Saunière urobil.“

4

Kapitán Bezú Fache kráčal so zaklonenými širokými plecami a s bradou zabodnutou do hrude ako nahnevaný vôl. Čierne vlasy mal hladko začesané dozadu, čo len zvýrazňovalo vlasy vyrastajúce do cípu, ktorý vyzeral ako prova vojrovej lode. Čiernymi očami akoby prepaľoval zem pred sebou a ich jas potvrdzoval povesť, že je vo všetkom mimoriadne prísny.

Langdon šiel za kapitánom po slávnom mramorovom schodisku do átria pod sklenenou pyramídou. Ako kráčali dolu, prešli pomedzi dvoch strážnikov justičnej polície vyzbrojených samopalmi. Na čele akoby mali napísané: Dnes v noci sem bez súhlasu kapitána Fachea nesmie nikto vojsť, ani odtiaľto odísť.

Keď zostúpili pod úroveň zeme, Langdon bol čoraz nervóznejší. Facheova prítomnosť tu pôsobila ako päť na oko a samotný Louvre vzbudzoval v tejto nočnej hodine dojem, akoby bol človek v hrobe. Schodisko bolo podobne ako ulička v kine osvetlené malými matnými svetlami, osadenými do každého schodu. Langdon počul, ako sa zvuk jeho krokov odráža od skla nad ich hlavami. Keď sa pozrel hore, videl slabo osvetlené spfšky vody z fontán, ktoré mizli kdesi za priehľadnou strechou.

„Páči sa vám?“ spýtal sa Fache a máličko nadvihol širokú bradu.

Langdon si vzdychol. Bol príliš unavený, aby vymýšľal nejaké šikovné odpovede. „Áno, pyramída je úžasná.“

„Jazva na tvári Paríža,“ zamrmľal Fache.

Pozrimeže. Langdon vycítil, že jeho hostiteľovi bude ťažké ulahodiť. Vedel vôbec, že na túto pyramídu, ktorá bola

postavená na výslovné želanie prezidenta Mitterranda sa použilo presne 666 sklenených tabúl, o čom do nekonečna diskutovali milovníci sprisahání, podlá ktorých číslo 666 bolo číslom Satana?

Langdon sa rozhodol, že to nespomenie.

Keď zišli hlbšie do podzemnej haly, z tieňov sa pomaly vynoril obrovský zívajúci priestor. Nová hala s rozlohou šesťtisíc päťsto metrov štvorcových, postavená sedemnást metrov pod úrovňou zeme, vyzerala ako obrovská jaskyňa. Bola postavená z teplého okrového mramoru, ktorý ladil s medovo sfarbeným kameňom priečelia paláca na povrchu zeme, a zvyčajne v nej bolo plno slnečného svetla a turistov. Dnes v noci však bola pustá a tmavá a pôsobila dojmom studenej hrobky.

„A kde je bezpečnostná služba múzea?“ spýtal sa Langdon.

„En quarantaine,“ odvetil Fache, akoby Langdon spochybňoval bezúhonnosť Facheovho tímu. „Dnes v noci sa sem očividne dostal niekto, kto tu nemal čo hľadať. Všetkých nočných strážnikov Louvru vypočúvajú v Sullyho krídle. Dnes strážia múzeum moji agenti.“

Langdon prikývol a pridol za Facheom do kroku.

„Poznali ste dobre Jacqua Sauniéra?“ spýtal sa kapitán.

„Vôbec ho nepoznám. Nikdy sme sa nestretli.“

Fache vyzeral prekvapený. „Dnes večer ste sa mali stretnúť prvýkrát?“

„Áno. Chceli sme sa stretnúť po mojej prednáške na recepcii Americkej univerzity, ale neprišiel.“

Fache si čosi zapísal do zápisníka. Ako kráčali ďalej, Langdon zbadal menej známu pyramídu - La Pyramide Inversée - obrovskú prevrátenú pyramídu, ktorá visela na neďalekom medziposchodí zo stropu ako stalaktit. Fache viedol Langdona po krátkom schodisku ku klenutej chodbe, nad ktorou bol nápis: DENON. Denonovo krídlo bolo jednou z troch najslávnejších častí Louvru.

„Kto chcel, aby ste sa stretli?“ spýtal sa Fache odrazu. „Vy, alebo on?“

Bola to čudná otázka. „Pán Sauniére,“ odvetil Langdon, keď vošli do chodby. „Jeho sekretárka mi pred pár týždňami poslala e-mail. Kurátor sa vraj dozvedel, že tento mesiac budem prednášať v Paríži, a chcel sa so mnou o niečom porozprávať.“

„O čom?“

„Neviem. Najskôr o umení. Mali sme podobné záujmy.“

Facheovi sa na tvári zračili pochybnosti. „Nemáte predstavu, o čom sa chcel s vami zhovárať?“

Langdon nevedel. Sám bol na to zvedavý, no nechcel sa vypytovať na podrobnosti. O váženom Jacquovi Sauniérovi bolo známe, že má rád súkromie a s ľuďmi sa stretáva len málo; Langdon bol jednoducho vďačný už za to, že sa s ním môže stretnúť.

„Pán Langdon, nemáte ani tušenie, o čom chcel s vami hovoriť v ten večer, keď bol zavraždený? Veľmi by nám to pomohlo.“

Langdon nemal z tej otázky dobrý pocit. „Nie. Nepýtal som sa na to. Cítil som sa poctený už tým, že mi poslal odkaz. Patrí medzi obdivovateľov diela pána Sauniéra. Pri prednáškach často citujem z jeho kníh.“

Fache si to zapísal.

Už boli v polovici chodby smerujúcej do Denonovho krídla a Langdon zbadal na konci dve pohyblivé schodiská, ktoré však teraz stáli.

„Takže ste mali rovnaké záujmy?“ spýtal sa Fache.

„Áno. Minulý rok som začal písať knihu na tému, ktorá bola hlavnou náplňou práce pána Sauniéra. S potešením som ho vykrádal.“

Fache zdvihol zrak. „Prosím?“

Očividne nepochopil. „Pri spracovávaní témy som rád využíval jeho myšlienky.“

„Aha. A aká to bola téma?“

Langdon zaváhal, lebo nevedel, ako to má povedať. „Moja kniha je v podstate o ikonografii uctievania bohýň - o pojme posvätného ženstva a s ním súvisiacom umení a symboloch.“

Fache si prešiel veľkou mäsitou rukou po vlasoch.

„A Sauniére bol odborníkom na túto oblasť?“

„Lepšieho nepoznám.“

„Aha.“

Langdonovi bolo jasné, že Fache o tom nič nevie. Jacques Sauniére bol považovaný za prvého ikonografa uctievania bohýň na svete. Sauniére nielenže mal osobný vzťah k pamiatkam súvisiacim s plodnosťou, kultmi bohýň a posvätným ženstvom, ale počas svojej dvadsaťročnej kurátorskej činnosti pomohol Louvru zhromaždiť najväčšiu zbierku umenia súvisiaceho s bohýňami na svete - dvojsečné krétske sekery z najstaršej gréckej svätyne v Delfách, zlaté žezlá, stovky krížov bohyně Tait s držadlom ponášajúce sa na malých stojacich anjelikov, sistrumy - kovové hrkálky -, ktoré sa používali v starovekom Egypte na vyhánanie zlých duchov, a neuveriteľné množstvo sôch boha Horusa, ktorého opatruje bohyňa Isis.

„Nevedel Jacques Sauniére o vašom rukopise,“ vyzvedal Fache, „a nechcel sa s vami stretnúť, aby vám s ním pomohol?“

Langdon pokrútil hlavou. „O mojom rukopise vlastne ešte nikto nevie. Je to ešte len náčrt a ukázal som ho iba môjmu vydavateľovi.“

Fache mlčal.

Langdon však nepovedal, prečo zatiaľ rukopis nikomu neukázal. Tristostranový rukopis s pracovným názvom Symboly strateného posvätného ženstva bol pomerne netradičným výkladom tradičnej náboženskej ikonografie, ktorý

určite vyvolá veľký rozruch.

Keď Langdon pristúpil k stojacim pohyblivým schodom, zmĺkol, lebo si uvedomil, že Fache už nekráča vedľa neho. Obrátil sa a zbadal, že Fache stojí niekoľko metrov za ním pri služobnom výťahu.

„Pôjdeme výťahom," povedal Fache, keď sa otvorili dvere. „Asi viete, že galéria je dosť ďaleko na to, aby sme šli pešo."

Hoci Langdon vedel, že výťahom budú v Denonovom krídle raz-dva, nehýbal sa.

„Čo sa deje?" spýtal sa Fache netrpezlivo, držiac dvere.

Langdon vydýchol a túžobne sa pozrel na pohyblivé schody. Nič sa nedeje, zaklamal sám sebe a s premáhaním zamieril k výťahu. Ako chlapec spadol do opustenej studne, niekoľko hodín sa čvachtal vo vode v úzkom priestore, a kým ho zachránili, takmer umrel. Odvtedy trpel strachom z uzavretého priestoru - bál sa výťahov, metra i squashových dvorcov. Výťah je absolútne bezpečný, vravel si stále, hoci tomu vôbec neveril. Je to malá kovová debna, ktorá visí v uzavretej šachte. Zadržiac dych vstúpil do výťahu, a keď sa zavreli dvere, pocítil, ako mu stúpol v tele adrenalín.

Dve poschodia. Desať sekúnd.

„S pánom Sauniérom ste sa nikdy nerozprávali?" ozval sa Fache, keď sa výťah pohol. „Nikdy ste si nepísali? Nič ste si neposlali poštou?"

Ďalšia čudná otázka. Langdon pokrútil hlavou. „Nie, nikdy."

Fache zdvihol hlavu, akoby chcel ten fakt podčiarknuť,

Nepovedal nič, len mlčky cival pred seba na chrómované dvere.

Langdon sa usiloval upriamiť pozornosť na niečo iné, než na štyri steny vôkol neho. V lesklých dverách výťahu zbadal kapitánovu sponu na kravate - strieborný krížik s trinástimi kúskami čierneho ónyxu. Ani nevedel prečo, ale pripadalo mu to pomerne prekvapujúce. Tento symbol bol známy ako *crux gemmata* - kríž s trinástimi drahokamami - kresťanský ideogram Krista a jeho dvanástich učeníkov. Nemyslel si, že kapitán francúzskej polície bude tak otvorene dávať najavo, akého je vierovyznania. Typické Francúzsko: kresťanstvo tu bolo v prvom rade prvorodenectvo, až potom náboženstvo.

„To je *crux gemmata*," povedal Fache odrazu.

Langdon sa mu zarazene pozrel do očí.

Výťah s trhnutím zastal a dvere sa otvorili.

Langdon rýchlo vyšiel na chodbu, do väčšieho priestoru, ktorý mu mali hojne poskytnúť slávne vysoké stropy galérií v Louvre. No svet, do ktorého vstúpil, nebol vôbec taký, ako očakával.

Prekvapene zastal.

Fache sa naňho krátko pozrel. „Tuším ste ešte neboli v Louvri po návštevných hodinách, pán Langdon."

To teda nie, pomyslel si Langdon a snažil sa zorientovať.

Galérie, zvyčajne dokonale osvetlené, dnes v noci vyzerali čudne tmavé. Namiesto zvyčajného bieleho svetla prúdiaceho zhora dolu akoby z drevenej podlahy sálala akási tlmená červená žiara - nesúvislé fláky červeného svetla na dlážke.

Ako Langdon hľadel do tmavej chodby, uvedomil si, že to mal očakávať. Vo všetkých veľkých galériách v noci svietilo červené svetlo - vhodné umiestnené, tlmené, nevtieravé, ktoré pracovníkom umožňovalo orientovať sa v chodbách a zároveň uchrániť obrazy pred blednutím. Dnes v noci pôsobilo múzeum takmer skľučujúcim dojmom. Všade boli dlhé tiene a zvyčajne vysoké klenuté stropy vyzerali nízke, tmavé a prázdne.

„Tadiaľto," povedal Fache, prudko zabočil doprava a zamieril cez niekoľko oddelených galérií.

Langdon šiel za ním a zrak sa mu pomaly prispôboval prítmniu. Vôkol neho sa začali vynárať veľké olejomalby ako fotografie, ktoré ktosi pred ním vyvolával v obrovskej tmavej komore, a portréty ho prenasledovali svojimi očami.

Vnímal typický vzduch múzea - ten suchý deionizovaný pach, v ktorom je cítiť uhlík - výsledok práce priemyselných odvlhčovačov, ktoré pracujú dvadsaťštyri hodín denne, aby zneškodnili zničujúci kyslíčnik uhličitý, vydychovaný návštevníkmi.

Dobre viditeľné bezpečnostné kamery, zavesené vysoko na stenách, návštevníkom hovorili: Vidíme vás. Ničoho sa nedotýkajte,

„Sú naozajstné?" spýtal sa Langdon a ukázal na kamery. Fache pokrútil hlavou. „Samozrejme, že nie." Langdona to neprekvapilo. Kamery v takomto obrovskom múzeu by boli drahé a neúčinné. Len na ich obsluhu by Louvre potreboval niekoľko stoviek technikov. Veľké múzea teraz väčšinou používali „taktiku zadržania". Nejde o to, aby zlodeji zostali mimo múzea, ale aby v ňom zostali. Ak zlodej ukradol obraz, východy príslušnej galérie sa uzavreli a zlodej sa ocitol za mrežami skôr, ako prišla polícia.

Z mramorovej chodby pred nimi sa ozvala ozvena akýchsi hlasov. Zdalo sa, že hluk prichádza z veľkého výklenku pred nimi napravo. Chodbu zaplavilo jasné svetlo.

„Kancelária kurátora," povedal kapitán.

Keď došli bližšie k výklenku, Langdon nakukol do krátkej chodby a do Sauniérovej prepychovej pracovne - teplé drevo, obrazy starých majstrov a obrovský starožitný stôl, na ktorom stála polmetrová soška rytiera v plnej zbroji. Miestnosť bola plná policajtov, ktorí telefonovali a čosi si zapisovali. Jeden z nich sedel za Sauniérovým stolom a písal na laptope. Kurátorova kancelária sa dnes očividne stala veliteľstvom francúzskej justičnej polície.

„Messieurs," zavola Fache a muži sa obrátili. „Ne nous dérangez pas sous aucun prétexte. Entendu?"

Všetci prikývli.

Langdon dobre chápal kapitánov príkaz, lebo ceduľku s nápisom NE PAS DÉRANGER vešal na dvere svojich hotelových izieb nespočetnekrát. Fachea a Langdona nemal nikto za žiadnych okolností rušiť.

Keď odišli od skupinky agentov, Fache viedol Langdona ďalej po tmavej chodbe. Asi štyridsať metrov pred nimi sa

objavil vchod do najobľúbenejšej časti Louvru - la Grande Galérie - na prvý pohľad nekonečnej chodby, v ktorej sa nachádzali najcennejšie obrazy talianskych majstrov. Langdon si uvedomil, že práve tu ležalo Sauniérovho telo; slávnú parketovú podlahu Veľkej galérie si človek nemohol pomýliť ani na fotografii.

Keď prišli bližšie, Langdon zbadal, že vchod je zatarasovaný veľkou oceľovou mrežou, ktorá vyzerala ako niečo, čo sa používalo v stredovekých hradoch na obranu pred pustošiacimi armádami.

„Taktika zadržania," povedal Fache, keď došli k mreži.

Aj v tme pôsobila dojmom, že by zadržala aj tank. Langdon nakukol cez tyče do matne osvetlených priestorov Veľkej galérie.

„Až po vás, pán Langdon," povedal Fache.

Langdon sa obrátil. Až po mne kam?

Fache ukázal na dlážku pod mrežou.

Langdon sa pozrel dolu. V tme si to predtým nevšimol. Mreža visela asi pol metra nad zemou, takže sa dala podliezť.

„Môj tím z Police Technique et Scientifique vyšetruje, prečo mreža nepadla až na zem." Ukázal na voľný priestor.

„Pretiahnite sa popod ňu."

Langdon cival na úzky voľný priestor a potom na masívnu oceľovú mrežu. Žartuje? Mreža vyzerala ako gilotína, ktorá len čaká na to, aby mohla rozdrviť votrelcov.

Fache čosi zamrmľal po francúzsky a pozrel sa na hodinky. Potom si kľakol a pretiahol sa popod mrežu. Vstal a cez tyče pozrel na Langdona.

Langdon si vzdychol. Kľukol si a položil dlane na vyleštené parkety. Potom si ľahol na brucho a plazil sa popod mrežu.

Golierom tvrdového saka sa zachytil o mrežu a vzápätí sa o ňu uderil hlavou.

Neuveriteľne príjemný večer, pomyslel si a s ručaním sa napokon pretiahol na druhú stranu. Keď vstával, začínal tušiť, že to bude veľmi dlhá noc.

5

Murray Hill Place - nové sídlo Opus Dei a konferenčné centrum - sa nachádza na Lexington Avenue číslo 243 v New York City. Veža s rozlohou vyše dvanásťtisíc metrov štvorcových je postavená z červených tehál a vápenca z Indiany. V budove, navrhutej firmou May & Pinska, sa nachádza vyše sto spální, šesť jedální, knižnice, obývačky, zasadačky a kancelárie. Na druhom, ôsmom a šestnástom poschodí sú kaplnky obložené drevom a mramorom. Celé sedemnásť poschodie slúži na bývanie. Muži vchádzajú do budovy cez hlavný vchod z Lexington Avenue. Ženy vchádzajú z bočnej uličky a po celý čas sú v budove „akusticky a vizuálne oddelené" od mužov.

Biskup Manuel Aringarosa si už podvečer zbalil vo svojom byte malú cestovnú tašku a obliekol si tradičnú čiernu sutanu. Inokedy by sa opásal purpurovým pásom, ale dnes večer sa mal pohybovať na verejnosti, a preto nechcel priťahovať pozornosť na svoju vysokú cirkevnú hodnosť. Iba pozorné oko by si všimlo štrnásťkarátový biskupský prsteň s fialovým ametystom, veľkými diamantmi a vyrytou berlou a nutrou. Prehodil si cestovnú tašku cez plece, potichu sa pomodlil, vyšiel z bytu a zišiel do haly, kde ho čakal šofér, ktorý ho odviezol na letisko.

Teraz už sedel na palube lietadla smerujúceho do Ríma a díval sa cez okno na temný Atlantik. Slnko už zapadlo, no Aringarosa vedel, že práve vychádza jeho hviezda. Dnes večer vyhráme bitku, pomyslel si a žasol, že iba pred pár mesiacmi sa cítil bezmocný proti tým, čo chceli zničiť jeho ríšu.

Biskup a generálny prezident Opus Dei Aringarosa zasvätil ostatných desať rokov svojho života šíreniu posolstva „Božieho diela" - doslova Opus Dei. Toto hnutie, ktoré založil roku 1928 španielsky kňaz Josemaría Escrivá, presadzovalo návrat ku konzervatívnym katolíckym hodnotám a nabádalo svojich členov, aby prinášali veľké obete v prospech Božieho diela.

Tradicionalistická filozofia Opus Dei spočiatku zapustila korene v Španielsku ešte pred Francovým režimom, no keď Josemaría Escrivá vydal roku 1934 knihu s názvom Cesta - 999 meditácií s cieľom vykonávať Božie dielo -, jeho posolstvo sa rozšírilo do celého sveta. Teraz, keď vyšli vyše štyri milióny výťažkov Cesty v štyridsiatich dvoch jazykoch, predstavovalo Opus Dei náboženskú silu s celosvetovým dosahom. Jeho sídla, vyučovacie strediská, ba aj univerzity sa dali nájsť v takmer každej väčšej metropole sveta. Opus Dei bolo najrýchlejšie sa rozrastajúcou a finančne najzabezpečenejšou katolíckou organizáciou na svete. Aringarosa, žiaľ, zistil, že v dobe náboženského cynizmu, kultov a televíznych kazateľov vzbudzuje rastúce bohatstvo a moc Opus Dei veľké podozrenie.

„Mnohí nazývajú Opus Dei kultom na premývanie mozgov," provokovali často reportéri. „Iní vás nazývajú ultrakonzervatívnou kresťanskou tajnou spoločnosťou. Čo teda ste?"

„Opus Dei nie je ani jedno, ani druhé," trezlivou odpovedal biskup. „Sme súčasťou katolíckej cirkvi. Sme spoločenstvo katolíkov, ktorí za svoj prvoradý cieľ pokladajú dodržiavať katolícku náuku tak dôkladne, ako sa to len v dnešných časoch dá."

„Patrí k Božiemu dielu aj sľub čistoty, platenie desiatkov a pykanie za hriechy pomocou sebabičovania a košiel tkaných z vlasov?"

„Hovoríte len o malej časti členov Opus Dei," odvetil Aringarosa. „Máme rôznych členov. Tisíce našich členov je ženatých, má rodiny a vykonáva Božie dielo vo svojich spoločenstvách. Ďalší si zvolili asketický život v našich kláštorňoch celách. Každý sa rozhodne, ako chce, no všetci členovia Opus Dei majú spoločný cieľ - zlepšiť svet vykonávaním Božieho diela. A to je určite obdivuhodný cieľ."

Ale len málokedy sa stretol s rozumným postojom. Média vyhľadávali škandály a aj v radoch Opus Dei, tak ako v každej veľkej organizácii, sa našli poblúdené duše, ktoré vrhali zlé svetlo na celú organizáciu.

Pred dvoma mesiacmi prichytili skupinu členov Opus Dei, ako na jednej stredozápadnej univerzite získava nových členov pomocou meskalínu v snahe vyvolať stav eufórie, ktorú nováčikovia pokladali za náboženské vytrženie. Iný univerzitný študent používal opasok s ostrými cvočkami dlhšie než predpísané dve hodiny denne a dostal infekciu s takmer smrteľnými následkami. Prednadvom jeden mladý sklamaný bostonský bankár prepísal na Opus Dei svoje celoživotné úspory a pokúsil sa o samovraždu.

Zblúdené ovečky, pomyslel si Aringarosa a pocítil voči nim hlboký súcit.

Najväčší rozruch vyvolal, samozrejme, široko medializovaný proces so špiónom FBI Róbertom Hanssenom, ktorý bol nielen významným členom Opus Dei, ale aj sexuálnym deviantom. Na procese vysvitlo, že mal v spálni tajne nainštalované videokamery, aby jeho priatelia mohli sledovať, ako sa miluje s manželkou. „To nevyzerá na nevinnú zábavu zbožného katolíka," poznamenal sudca.

Žiaľ, všetky tieto udalosti viedli k vzniku novej kontrolnej skupiny známej ako Opus Dei Awareness Network (ODAN). Mimoriadne navštevovaná webová stránka skupiny zverejšňovala desivé historky bývalých členov Opus Dei, ktorí vystrihali ostatných pred vstupom do tejto organizácie. Média teraz nazývali Opus Dei „Božou mafiou" a „Kultom Krista".

Bojíme sa toho, čo nechápeme, pomyslel si Aringarosa a uvažoval nad tým, či títo kritici vôbec vedia, koľkým ľuďom Opus Dei zlepšilo život. Hnutie malo plnú podporu a požehnanie Vatikánu. Opus Dei je osobnou prelaturou samotného pápeža.

Prednadvom však Opus Dei začala ohrozovať sila oveľa mocnejšia než médiá... neočakávaný nepriateľ, pred ktorým sa Aringarosa nemohol skrýť. Pred piatimi mesiacmi bola jeho moc otrávená a z tohto úderu sa dodnes nespamätal.

„Netušia, akú vojnu rozpútali," pošeplal si Aringarosa pre seba, hľadiac z okna lietadla na temný oceán. Na okamih sa sústredil na obraz vlastnej tváre v okne - tmavej a podlhovastej, s plochým krivým nosom, ktorý mu zlomil päšťou jeden chlap v Španielsku, keď bol ešte mladým misionárom. Túto telesnú chybičku teraz už sotva vnímal. Aringarosov svet nebol svetom tela, ale duše. Keď lietadlo letelo ponad pobrežie Portugalska, v Aringarosovej sutane začal vibrovať mobilný telefón, nastavený na tiché zvonenie. Hoci počas letu je telefonovanie zakázané, Aringarosa vedel, že tento telefonát nesmie premeškať. Jeho telefónne číslo mal iba jeden človek na svete. Biskup potichu povedal vzrušeným hlasom: „Áno?" „Sílas zistil, kde sa nachádza záverový kameň," ozvalo sa v telefóne. „Nachádza sa v Paríži. V kostole Saint-Sulpice." Biskup Aringarosa sa usmial. „Sme teda blízko." „Môžeme ho mať hneď, ale potrebujeme vašu pomoc." „Pravdaže. Povedzte mi, čo mám urobiť." Keď Aringarosa vypol telefón, srdce mu prudko búšilo. Znovu sa zahľadel do prázdnej noci a cítil, ako ho unášajú udalosti, ktoré dal do pohybu.

Osemsto kilometrov odtiaľ stál albín menom Sílas nad malým umývadlom, opatrne si zmýval krv z chrbta a sledoval, ako sa voda sfarbuje na červeno. Očisti ma svätenou vodou a budem čistý, modlil sa, citujúc Žalmy. Umy ma a budem belší než sneh.

Sílas mal čoraz silnejšiu predtuchu, akú nemal nikdy v živote. Prekvapila ho a zároveň fascinovala. Ostatných desať rokov sa pridŕžal Cesty, očisťoval sa od hriechov... nanovo budoval svoj život... vymazával násilie, ktorého sa dopúšťal v minulosti. No dnes večer sa to všetko vrátilo. Znovu pocítil nenávisť, s ktorou tak dlho zápasil. Prekvapilo ho, ako rýchlo sa vrátilo všetko minulé.

Ježišovo poslanstvo je poslanstvom pokoja... nenásilia... a lásky. O tomto poslanstve sa Sílas učil od začiatku a bolo hlboko zapísané v jeho srdci. Ale práve toto poslanstvo sa teraz pokúšali zničiť nepriatelia Krista. Tí, čo ohrozujú Boha silou, narazia na silu. Neochvejnú a vytrvalú.

Dve tisícročia bránili kresťanskí vojaci svoju vieru proti tým, ktorí sa ju snažili nahradiť inou vierou. Dnes večer bol do boja povolaný aj Sílas.

Osušil si rany a obliekol si habit s kapucňou, siahajúci po členky. Bol jednoduchý, z tmavej bavlny, popri ktorej vynikala Sílasova biela pokožka a vlasy. Utiahol si povraz okolo pása, dal si na hlavu kapucňu a červenými očami obdivoval svoj obraz v zrkadle. Kolesá sú rozkrútené.

6

Keď sa Róbert Langdon pretiahol popod bezpečnostnú mrežu, stál pred vchodom do Veľkej galérie. Mal pocit, akoby hľadel do dlhého hlbokého kaňonu. Po oboch stranách galérie sa dvíhali deväť metrov vysoké steny strácajúce sa v tme. Červenkastá žiara nočného osvetlenia stúpala nahor a vrhala neprirodzené svetlo na obrazy Da Vinciho, Tiziana a Caravaggia, ktoré viseli na stropných lankách. Zátisšia, náboženské výjavy a krajinky sprevádzali portréty šľachticov a politikov.

Hoci sa vo Veľkej galérii nachádzali najslávnejšie diela talianskych maliarov, mnohí návštevníci mali pocit, že najúžasnejším dielom v tejto časti Louvru je slávna parketová dlážka. Dubové parkety, položené v diagonálnom geometrickom vzore, vytvárali prchavú optickú ilúziu mnohorožmernej siete, ktorá vzbudzovala v návštevníkoch pocit, že sa vznášajú po povrchu, čo sa každým krokom mení.

Keď Langdon začal pozorne skúmať mozaiku, zrak sa mu pristavil na predmete, ktorý neočakávane ležal na dlážke pár metrov po jeho ľavej ruke a ktorý obkolesovala policajná páska. Prudko sa obrátil k Facheovi. „Caravaggiov obraz leží na zemi?"

Fache prikývol, ani sa naňho nepozrel.

Langdon odhadoval, že ten obraz má hodnotu dva milióny dolárov a teraz leží na zemi ako odhodенý plagát. „Prečo je, dočerta, na zemi?"

Fache sa zamračil. Očividne to s ním ani nepohlo.

„Nachádzame sa na mieste vraždy, pán Langdon. Ničoho sme sa nedotkli. To plátno strhol zo steny kurátor. Tak spustil bezpečnostný systém."

Langdon sa obzrel na mrežu a snažil sa predstaviť, čo sa tu odohralo.

„Kurátora prepadli v kancelárii, potom utiekol do Veľkej galérie, kde strhol obraz zo steny, a tým spustil bezpečnostnú mrežu. Mreža padla okamžite a znemožnila akýkoľvek prístup dnu. Tieto dvere predstavujú jediný prístup do tejto galérie."

Langdon bol zmätený. „Takže kurátor uzavrel útočníka vo Veľkej galérii?"

Fache pokrútil hlavou. „Bezpečnostná mreža oddelila Sauniéra od útočníka. Vrah stál na chodbe a strieľal na Sauniéra cez mrežu." Fache ukázal na škrabanec na mreži, ktorú pred chvíľou podliezli. „Naši ľudia našli stopy po guľke. Vrah strieľal cez mrežu. Keď Sauniére zomrel, bol tu celkom sám."

Langdon si v duchu vybavil fotografiu so Sauniérovým telom. Vraveli, že sa zabil sám. Pozrel sa do obrovskej chodby pred nimi. „Tak kde je jeho telo?"

Fache si narovnal sponu na kravate a vykročil dopredu. „Ako zrejme viete, Veľká galéria je pomerne dlhá."

Pokiaľ si Langdon spomínal, galéria je dlhá asi štyristopäťdesiat metrov, teda ako tri washingtonské obelisky.

Neuveriteľná bola aj šírka chodby - poľahky by ňou prešli vedľa seba dva osobné vlaky. Stredom chodby sa tiahol nepravidelný rad sôch a veľkých porcelánových váz, ktoré slúžili ako vkusná stena rozdeľujúca návštevníkov na dva prúdy.

Fache teraz mlčal a s pohľadom upretým pred seba rázne kráčal po pravej strane chodby. Prejst' okolo toľkých majstrovských diel bez jediného pohľadu na ne pripadalo Langdonovi takmer neúčtivé.

Niežeby sa v tomto svetle dalo dačo vidieť, pomyslel si.

Temné karmínovočervené svetlo, bohužiaľ, pripomenulo Langdonovi jeho poslednú skúsenosť s podobným osvetlením v tajných vatikánskych archívoch. Dnes večer to bola už druhá hrozivá podobnosť s jeho nepríjemným zážitkom v Ríme. Znovu si spomenul na Vittoriu. Nesnívalo sa mu o nej už celé mesiace. Nechcelo sa mu veriť, že iba pred rokom bol v Ríme; prichodilo mu to ako celé desaťročia. Akoby žil iným životom. Vittoria mu naposledy písala v decembri. Poslala mu pohľadnicu, vraj má namierené na Jávske more, kde chce pokračovať vo svojom fyzikálnom výskume... hej, výskume využívania satelitov na sledovanie migrácie raji. Langdon nemal najmenšie ilúzie o tom, že žena ako Vittoria Vetrová by s ním vydržala bývať v univerzitnom mestečku, ale pri ich stretnutí v Ríme pocítil túžbu, o akej sa mu ani nesnívalo. Jeho sklon k staromládenectvu a z toho vyplývajúci pocit slobody boli akosi otrasené... a nahradil ich nečakaný pocit prázdnoty, ktorý sa počas uplynulého roku akoby prehĺbil.

Svižne kráčali ďalej, no Langdon ešte vždy nevidel mŕtve telo. „Jacques Sauniére došiel až tak ďaleko?"

„Pán Sauniére bol postrelený do brucha. Umieral veľmi pomaly. Možno takých pätnásť-dvadsať minút. Musel to byť mimoriadne silný človek."

Langdon sa zdesene obrátil k nemu. „Bezpečnostnej službe trvalo pätnásť minút, kým sa sem dostala?"

„Pravdaže nie. Bezpečnostná služba reagovala okamžite po zaznení poplašného zariadenia, ale Veľká galéria bola uzavretá. Cez mrežu počuli, že na vzdialenom konci chodby sa pohybuje nejaký človek, ale nevideli ho. Kričali naňho, ale neodpovedal. Predpokladali, že je to vrah, a tak v súlade so zmluvou zavolali justičnú políciu. O štvrt' hodiny sme tu boli. Podarilo sa nám nadvihnúť mrežu tak, aby sa dalo popod ňu preklznúť, a poslali sme dnu tucet ozbrojených agentov. Prehľadali sme celú galériu."

„A?"

„Nikoho sme nenašli. Okrem..." Ukázal ďalej do chodby. „Okrem neho."

Langdon sa pozrel smerom, ktorým ukazoval Fache. Spočiatku si myslel, že Fache ukazuje na veľkú mramorovú sochu v strede chodby. Ako však išli ďalej, Langdon začal rozoznávať aj priestor za sochou. Asi tridsať metrov pred nimi svietil na zem reflektor na prenosnom stojane a v karmínovočervenej galérii vytváral okrúhly ostrovček bieleho svetla. Uprostred kruhu ležalo na parketovej dlážke ako hmyz pod mikroskopom nahé mŕtve telo kurátora. „Videli ste tú fotografiu," povedal Fache, „takže by vás to nemalo prekvapiť."

Keď podišli k telu, Langdona zamrazilo. Mal pred sebou ten najčudnejší výjav, aký kedy videl.

Bledá mŕtvola Jacqua Sauniéra ležala na parketách presne ako na fotografii. Keď Langdon stál nad telom a žmúril v ostrom svetle, musel žasnúť, keď si znovu uvedomil, že Sauniére strávil posledných päť minút svojho života tým, že sa snažil dostať svoje vlastné telo do tejto polohy. Sauniére vyzeral na svoj vek prekvapujúco dobre... všetky svaly na tele mu boli dobre vidieť. Bol celkom vyzlečený, šaty boli úhľadne zložené na dlážke a on ležal na chrbte uprostred širokej chodby rovnobežne so stenami. Ruky i nohy mal doširoka rozťahnuté ako človek, ktorého natiahla a rozštvrtila akási neviditeľná sila.

Krvavá škvrna tesne pod hrudnou kosťou naznačovala, kade vnikla do tela guľka. Z rany vytieklo prekvapujúco málo krvi - vedľa tela bola len malá kaluž sčernetej krvi.

Zakrvavený bol aj Sauniérov ľavý ukazovák. Očividne použil svoju vlastnú krv ako atrament a svoje nahé brucho ako plátno, na ktoré nakreslil jednoduchý symbol - päť prekrížených čiar tvorilo päťcípú hviezdu.

Pentagram.

Mŕtvola s krvavou hviezdou na bruchu mala v sebe čosi diabolské. Už fotografia, ktorú Langdon videl predtým, bola desivá, no teraz, keď tu stál osobne, mal hrozný pocit.

Urobil si to sám.

„Pán Langdon?" Facheove čierne oči sa doňho znovu zavítali.

„Je to pentagram," povedal Langdon hlasom, ktorý znel v tom veľkom priestore duto. „Jeden z najstarších symbolov na svete. Používal sa pred vyše štyritisíc rokmi pred Kristom."

„A čo znamená?"

Langdon vždy váhal, keď dostal túto otázku. Vysvetliť, čo symbol „znamená“, bolo ako vysvetliť, ako pôsobí na človeka pieseň - na každého ináč. Biela kapučník prísušnikov Ku Klux Klanu sa v USA spája s nenávisťou a rasizmom, ale v španielsku je táto časť odevu znakom náboženskej viery.

„Symboly majú za rôznych okolností rôzny význam,“ povedal. „Pentagram je vo všeobecnosti pohanský náboženský symbol.“

Fache prikývol. „Satanistický.“

„Nie,“ opravil ho Langdon a hneď si uvedomil, že by sa mal vyjadrovať jasnejšie.

Dnes je pojem pohan takmer synonymom satanizmu, čo je všeobecný omyl. Toto slovo je pôvodne odvodené z latinského *paganus*, čo značí obyvateľ vidieka. „Pohania“ boli doslova nevzdelaní dedičania, ktorí sa pridržali starého vidieckeho náboženstva uctievaného Prírodu. Ľudí, ktorí bývali vo vidieckych sídlach, villes, sa cirkev tak bála, že kedysi nevinné označenie dedičana - *vilain* - dnes znamená „zloduch“.

„Pentagram je predkresťanský symbol,“ vysvetľoval Langdon, „ktorý súvisí s uctievaním Prírody. Staré národy rozdeľovali svet na dve polovice - mužskú a ženskú. Ich bohovia a bohyne udržiavali rovnováhu moci. Jin a jang. Keď boli muži a ženy v rovnováhe, na svete vládol súlad. Keď neboli v rovnováhe, vládol chaos.“ Ukázal na Sauniérove brucho. „Tento pentagram predstavuje ženskú polovicu všetkého jestvujúceho - predstava, ktorú náboženski historici nazývajú 'posvätné ženstvo' alebo 'božská bohyňa'. Sauniére to vedel najlepšie.“

„Sauniére si nakreslil na brucho symbol bohyne?“

Langdon to musel priznať, aj keď to vyzeralo čudné. „Podľa celkom konkrétnej interpretácie pentagram symbolizuje Venušu - bohyňu ženskej pohlavnej lásky a krásy.“

Fache prenikavo pozoroval nahého muža a zahmkal. „Prvé náboženstvá boli založené na božskom poriadku Prírody. Bohyňa Venuša a planéta Venuša boli jedno a to isté. Bohyňa mala svoje miesto na nočnej oblohe a bola známa pod rozličnými menami - Venuša, Východná hviezda, Ištar, Astarte - a všetky súvisia so ženstvom, Prírodou a Matkou Zemou.“

Fache vyzeral akýsi ustarostenejší, akoby radšej dával prednosť ideí satanizmu.

Langdon sa rozhodol, že nebude vysvetľovať to, čo bolo na pentagrame najúžasnejšie - jeho grafický pôvod súvisiaci s Venušou. Ako mladý študent astronómie žasol, keď zistil, že planéta Venuša vytvára každých osem rokov na svojej dráhe po oblohe dokonalý pentagram. Staroveké národy tento úkaz natoľko prekvapil, že Venuša a jej pentagram sa stali symbolmi dokonalosti, krásy a cyklických vlastností pohlavnej lásky. Gréci na počesť čarovnej Venuše a jej osemročného cyklu organizovali olympijské hry. Dnes si už len málokto uvedomuje, že novoveké olympijské hry, ktoré sa konajú každé štyri roky, sa dodnes riadia polovičným cyklom planéty Venuše. A ešte menej ľudí vie, že päťcípá hviezda sa takmer stala oficiálnym olympijským znakom, ktorý sa zmenil na poslednú chvíľu - päť cípov nahradilo päť prelínajúcich sa kruhov, ktoré lepšie vystihujú dokonalosť a harmóniu ako hlavné vlastnosti hier.

„Pán Langdon,“ ozval sa náhle Fache. „Ale pentagram jednoducho musí súvisieť aj s diablom. Najlepšie o tom svedčia vaše americké horory.“

Langdon sa zamračil. Vďaka ti, Hollywood. Päťcípá hviezda bola hotovým klišé vo filmoch o satanských sériových vrahoch, zvyčajne bola namaľovaná na stene nejakého satanského bytu spolu s inými údajne démonickými symbolmi. Langdon bol vždy znechutený, keď videl tento symbol v tejto súvislosti; skutočný pôvod pentagramu bol totiž doslova božský.

„Uisťujem vás,“ povedal Langdon, „že napriek tomu, čo ste videli vo filmoch, démonický výklad pentagramu je historicky nesprávny. Pôvodný ženský význam tohto symbolu sa zachoval, no výklad samotného symbolu bol v priebehu tisícročí prekrútený. V tomto prípade prostredníctvom krviprelievania.“

„Asi vám nerozumiem.“

Langdon pozrel na Facheov krížik a nebol si istý, ako má pokračovať. „Cirkev, pane. Symboly sú veľmi odolné, ale raná rímskokatolícka cirkev nahradila pentagram iným symbolom. Cirkev v snahe vykoreniť pohanské náboženstvá a obrátiť národy na kresťanstvo spustila očierňovaciu kampaň proti pohanským bohom a bohyniam a označila ich božské symboly za prejav zla.“

„Pokračujte.“

„V nepokojných časoch je to bežné. Nová moc preberie jestvujúce symboly a postupne ich potiera, aby potlačila ich význam. V boji medzi pohanskými a kresťanskými symbolmi prehrali pohania; z Poseidónovho trojzubca sa stali diablove vidly, zo špicatého klobúka mudrca sa stal čarodejnicky symbol a z Venušinho pentagramu znamenie diavla.“

Langdon sa odmlčal. „Nanešťastie, aj armáda USA prekrútila zmysel pentagramu, ktorý je dnes našim najvýznamnejším symbolom vojny. Nachádza sa na všetkých našich bojových lietadlách a na pleciach všetkých našich generálov.“ Toľko o bohyni lásky a krásy.

„Zaujímavé.“ Fache kývol smerom k mŕtvoľe, ktorá mala ruky rozťahané ako orlie krídla. „A poloha tela? Čo by ste k tomu povedali?“

Langdon pokrčil plecami. „Poloha tela len podčiarkuje symboliku pentagramu a posvätného ženstva.“ Fache sa zamračil. „Prosím?“

„Princíp opakovania. Najjednoduchší spôsob, ako zvýrazniť zmysel symbolu, je symbol zopakovať. Samotné telo Jacqua Sauniéra je rozťahané v tvare päťcípej hviezdy.“ Jeden pentagram je dobrý, ale dva sú ešte lepšie.

Fache si znovu prešiel rukou po ulízaných vlasoch a zrakom prechádzal po Sauniérových rukách, nohách a hlave, ktoré vytvárali päťcípú hviezdu. „A prečo je nahý!“ zamľmal po chvíľke mlčania, akoby pri pohľade na staré mužské telo cítil odpor. „Prečo sa vyzliekol?“

Čertovsky dobrá otázka, pomyslel si Langdon. Premýšľal o nej od chvíle, keď videl tú fotografiu. Mal pocit, že nahé ľudské telo zase len podčiarkovalo symbol Venuše - bohyne ľudskej sexuality. Hoci sa modernej kultúre podarilo z

veľkej časti potlačiť súvislosť medzi Venušou a telesným spojením medzi mužom a ženou, skúsené oko etymológa videlo v slove „venerický“ jeho pôvodný význam pochádzajúci zo slova Venuša. Langdon sa rozhodol, že týmto smerom nepôjde.

„Pán Fache, asi vám nepoviem, prečo si pán Saunière , nakreslil tento symbol na brucho a prečo si takto ľahol, ale môžem vám povedať, že pentagram považoval za znak ženského božstva. Vzájomný vzťah medzi týmto symbolom a posvätným ženstvom je historikom umenia a vedcom zaoberajúcim sa symbolmi všeobecne známy.“ „Dobre. A prečo použil svoju vlastnú krv ako atrament?“ „Asi nemal poruke nič iné, čím by mohol písať.“ Fache chvíľu mlčal. „Ja si myslím, že použil krv preto, aby polícia mohla uplatniť určité súdne postupy.“

„Prosím?“

„Pozrite sa na jeho ľavú ruku.“

Langdon prešiel zrakom bledú kurátorovu ruku po celej jej dĺžke, ale nevidel nič. Neisto obišiel mŕtvolu, kľukol si a s prekvapením si všimol, že kurátor zvierá v ľavej ruke veľké značkovacie pero.

„Saunière ho držal, keď sme ho našli,“ povedal Fache a prešiel niekoľko metrov k prenosnému stolu pokrytému vyšetrovacími nástrojmi, káblami a rozličnými elektronickými prístrojmi. „Ako som už povedal,“ pokračoval a prehrabával sa vo veciach na stole, „ničoho sme sa nedotkli. Poznáte tento typ pera?“ Langdon sa ešte hlbšie sklonil, aby videl na nápis na pere.

STYLO DE LUMIÈRE NOIRE.

Prekvapene zdvihol zrak.

Pero s čiernym svetlom alebo vodotlačové prepisovacie pero bol značkovač, čo používali múzeá, reštaurátori a policajti skúmajúci falzifikáty, ktorí dávali na predmety neviditeľné značky. Pero písalo fluorescenčným atramentom odolným voči korózii a zloženým z alkoholu, ktorý bol viditeľný iba pod čiernym svetlom. Pracovníci múzea dnes nosia tieto značkovače pri svojich každodenných obhliadkach a značkujú rámy obrazov, ktoré treba reštaurovať.

Keď Langdon vstal, Fache podišiel k reflektoru a zhasil ho. Galéria razom potemnela.

Langdon na okamih vôbec nič nevidel a zneistel. Potom sa vynorila Facheova silueta, osvetlená jasným purpurovým svetlom. Niesol prenosný zdroj svetla, ktorý ho zahľadol do fialovej hmly.

„Ako asi viete,“ povedal Fache a oči mu svetielkovali vo fialovej žiare, „polícia skúma pomocou čierneho svetla miesto činu a hľadá krv a iné súdne dôkazy. Viete si preto predstaviť, akí sme boli prekvapení...“ Vtom namieril svetlo na mŕtvolu.

Langdon sa pozrel tým smerom a až ho celého myklo.

Pri pohľade na parkety sa mu rozbúšilo srdce. Vedľa mŕtvoly žiarili kurátorove posledné slová, načarbané priesvitným rukopisom. Ako hľadel na chvejúci sa text, mal pocit, že tá hmla, čo zahľadla celý tento večer, je teraz ešte hustejšia. Znovu si prečítal tie slová a pozrel na Fachea. „Čo to, dočerta, znamená?“

Facheovi zažiarili oči. „Na túto otázku by ste mali odpovedať práve vy.“

Nadporučík Collet sa vrátil do Louvru a teraz sa krčil v Sauniérovej kancelárii nad odpočúvacím zariadením na veľkom kurátorovom stole. Okrem prízračnej, robotu podobnej figúrky stredovekého rytiera, ktorý akoby naňho hľadel z rohu Sauniérovho stola, Colletovi nič neprekážalo. Nasadil si slúchadlá a skontroloval prístroj. Všetko bolo, ako malo byť. Mikrofóny fungovali bezchybne a zvuk bol krištáľovo čistý.

Le moment de vérité, pomyslel si.

S úsmevom zavrel oči a vychutnával zvyšok rozhovoru, ktorý sa nahrával vo Veľkej galérii.

7

Na poschodí kostola Saint-Sulpice, naľavo od chóru, sa nachádzal skromný dvojizbový bytík s kamennou dlážkou a najnevyhnutnejším nábytkom. Už vyše desať rokov v ňom bývala sestra Sandrine Bieilová. Keby sa niekto pýtal, oficiálne bývala v neďalekom kláštore, ale radšej dávala prednosť tichému kostolu a v bytíku s posteľou, telefónom a varičom jej bolo celkom dobre.

Ako konservatrice d'affaires mala sestra Sandrine v kostole na starosti všetko, čo nesúviselo s cirkevnými vecami - údržbu, upratovanie, prijímanie pracovníkov a sprievodcov, stráženie budovy po skončení návštevných hodín a zabezpečovanie vína a oblátok na sväté prijímanie.

Už spala, keď ju zobudilo zvonenie telefónu. Unavene zdvihla slúchadlo.

„Soeur Sandrine. Eglise Saint-Sulpice.“

„Dobrý večer, sestra,“ ozval sa mužský hlas po francúzsky.

Sestra Sandrine sa posadila. Koľko je hodín? Hoci spoznala hlas svojho nadriadeného, za celých pätnásť rokov ju ešte ani raz nezobudil. Opát bol hlboko zbožný človek, ktorý chodieval domov spať hneď po omši.

„Ospravedlňujem sa, ak som vás zobudil, sestra,“ povedal opát neisto a nervózne. „Chcem vás o niečo požiadať. Pred chvíľou mi volal jeden významný americký biskup. Manuel Aringarosa. Možno ho poznáte.“

„Hlava Opus Dei?“ Pravdaže ho poznám. Kto v cirkvi by ho nepoznal? Aringarosova konzervatívna prelatura získala v ostatných rokoch veľký vplyv. V roku 1982 sa stal razom stredobodom pozornosti, keď pápež Ján Pavol II.

neočakávane povýšil Opus Dei na „osobnú prelaturu pápeža“ a oficiálne tak požehnal všetky praktiky hnutia.

V tom istom roku však táto bohatá sekta údajne previedla do vatikánskeho Inštitútu pre dobré skutky - známeho ako Vatikánska banka - takmer miliardu dolárov a zachránila ju pred škandalóznym bankrotom. Počudovanie vyvolávala aj ďalšia vec: pápež chcel urýchliť proces svätorečenia zakladateľa Opus Dei, ktorý mal trvať namiesto neraz aj sto rokov iba dvadsať rokov. Sestra Sandrine si nemohla pomôcť, no výnimočné postavenie Opus Dei v Ríme sa jej videlo

podozrivé. Svätej stolici však človek nemohol nič vyčítať.

„Biskup Aringarosa ma požiadal o malú službu," povedal opát nervóznym hlasom. „Jeden z jeho numerátov je dnes večer v Paríži..."

Ako sestra Sandrine počúvala tú čudnú žiadosť, bola čoraz zmätenejšia. „Prepáčte, vravíte, že návšteva numeráta Opus Dei nemôže počkať do rána?"

„Obávam sa, že nie. Odlieta skoro ráno. Vraj o návšteve Saint-Sulpice sníval celý život."

„Ale kostol je oveľa zaujímavejší cez deň. Saint-Sulpice je jedinečný práve svetlom prenikajúcim cez okná a tieňmi postupujúcimi na gnómone."

„Máte pravdu, sestra, ale aj tak by ste mi preukázali veľkú službu, keby ste ho tam dnes večer pustili. Môže prísť povedzme... o jednej? To znamená o dvadsať minút."

Sestra Sandrine sa zamračila. „Pravdaže. Bude mi potešením."

Opát sa poďakoval a položil.

Zmätená sestra Sandrine ostala ešte chvíľu v teplej posteli a pokúšala sa zo seba striasť pavučiny spánku. Jej šesťdesiatročné telo sa nedokázalo tak rýchlo zobudiť, hoci dnešný telefonát jej zostril všetky zmysly. Z Opus Dei mala vždy nepríjemný pocit. Stredoveký bol nielen ich tajomný rituál umŕtvovania tela, ale aj ich názor na ženy. Bola šokovaná, keď sa dozvedela, že numerátky musia upratovať mužské izby, zatiaľ čo muži sú na omši, že ženy spávajú na drevenej dlážke a muži na slamníkoch a že aj ženy sa musia podrobovať umŕtvovaniu tela... a to všetko v rámci pokánia za dedičný hriech. Akoby to, že Eva zahryzla do jablka poznania, bol dlh, ktorý majú ženy splácať naveky. Hoci katolícka cirkev začínala pomaly uznávať práva žien, Opus Dei akoby chcelo pokrok zvrátiť. Sestra Sandrine však musela príkaz splniť.

Položila nohy na zem a pomaly vstala. Na holých chodidlách pocítila chladný kameň. Ako jej chlad začína stúpať do celého tela, premkla ju akási predtucha.

Ženská intuícia?

Božia služobníčka Sandrine sa naučila nachádzať pokoj v tichých hlasoch vlastnej duše. Dnes večer však tieto hlasy mlčali, ako mlčal celý prázdny kostol.

8

Langdon nemohol odtrhnúť zrak od žiarivého fialového textu na parketách. Posledné slová Jacqua Sauniéra boli čudnejšie, než si vedel Langdon predstaviť. Na parketách bolo po anglicky napísané:

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

Hoci Langdon nemal najmenšie tušenie, čo to znamená, už mu bolo jasné, prečo mal Fache pocit, že pentagram nejakým súvisí s uctievaním diabla.

O, Draconian devil!

Ó, Drakonický diabol!

Sauniére hovoril doslova o diablovi. Rovnako bizarná bola séria číslíc. „Vyzerať to ako číselná šifra."

„Áno," odvetil Fache. „Naši dešifrantí už na tom pracujú. Nazdávame sa, že tieto čísla sú stopou, ktorá nás môže priviesť k vrahovi. Možno ide o telefónne číslo alebo o náznak spoločenského zaradenia. Vidíte v tých číslach nejaký symbolický význam?"

Langdon sa znovu pozrel na číslice a bolo mu jasné, že by mu trvalo celé hodiny, kým by v nich našiel nejaký symbolický význam. Ak do nich chcel Sauniére vôbec nejaký vložiť. Langdonovi sa videlo, že číslice sú usporiadané celkom náhodne. Často videl symbolickú postupnosť, ktorá dávala nejaký zmysel, ale tu sa všetko - pentagram, text, číslice - zdalo nesúrodé.

„Spomínali ste," ozval sa Fache, „že všetko, čo tu Sauniére urobil, urobil v snahe odovzdať nejaký odkaz... uctievanie bohyně alebo čosi také. Zapadá do toho aj tento text?"

Langdon vedel, že to bola rečnícka otázka. Tento bizarný text očividne nezapadal do jeho scenára o uctievaní bohýň. Draconian devil? Lame saint?

Drakonický diabol? Chromý svätec?

Fache povedal: „Zdá sa, že tento text je akýmsi obvinením. Čo vy na to?"

Langdon sa usiloval predstaviť posledné minúty života kurátora, ktorý sa ocitol uväznený vo Veľkej galérii a vedel, že zomrie. Vyzeralo to logické. „Obvinenie voči vrahovi, to dáva zmysel."

„Mojou úlohou je, samozrejme, zistiť jeho meno. Dovoľte, aby som sa vás spýtal na jednu vec, pán Langdon. Ak si odmyslíme tie čísla, čo sa vám na tom texte zdá najčudnejšie?"

Najčudnejšie? Umierajúci muž sa zabarikádoval v galérii, nakreslil na svoje telo pentagram a na dlážku načmáral akési záhadné obvinenie. Čo na tom všetkom nebolo čudné?

„Hádám slovo 'drakonický'," povedal skusmo prvé, čo mu zišlo na um. Langdon si bol pomerne istý, že umierajúci by asi sotva písal o Dracovi - bezohľadnom politikovi zo siedmeho storočia pred Kristom. "Slová 'drakonický diabol' sú na umierajúceho vybrané dosť čudne."

„Drakonický?" Vo Facheovom hlase zaznela netrepezlivosť, „Nezdá sa mi, že by tu v prvom rade išlo o výber slov."

Langdon si nebol istý, čo tým chcel Fache povedať, no začínal mať pocit, že Draco a Fache by si dobre rozumeli.

„Sauniére bol Francúz," povedal Fache rázne. „Býval v Paríži. Napriek tomu ten odkaz napísal..."

„Po anglicky," dokončil Langdon, keď si uvedomil, čo má kapitán na mysli.

Fache prikývol. „Précisément. Netušíte prečo?"

Langdon vedel, že Saunière hovoril dokonale po anglicky, ale ani tak nechápal, prečo si pre svoje posledné slová vybral angličtinu. Pokrčil plecami.

Fache ukázal na pentagram na Sauniérovom bruchu. „Nijako to nesúvisí s uctievaním diabla? Ste si istý?"

Langdon si už nebol istý ničím. „Zdá sa, že ten symbol a text spolu nesúvisia. Lutujem, že vám nemôžem viac pomôcť."

„Možno vám pomôže toto." Fache odstúpil od tela, zdvihol čierne svetlo a osvetlil mŕtvolu v širšom uhle. „A teraz?"

Na Langdonovo prekvapenie okolo kurátorovho tela žiaril kruh. Saunière očividne poležiačky nakreslil okolo seba kruh.

Jeho zmysel bol v svetle jasný.

„Vitruviov muž," vydýchol Langdon. Saunière nakreslil kópiu najslávnejšej kresby Leonarda da Vinci v životnej veľkosti.

Da Vinciho Vitruviov muž, považovaný svojho času za anatomicky najpresnejšiu kresbu, sa v modernej dobe stala priam kultúrnou ikonou a objavovala sa na plagátoch, podložkách pod myš a tričkách po celom svete. Slávnú kresbu tvoril dokonalý kruh, v ktorom sa nachádzalo nahé mužské telo s doširoka rozťahnutými rukami a nohami.

Da Vinci. Langdon žasol. Sauniérov zámer bol nad slnko jasnejší. Kurátor sa v posledných minútach svojho života vyzliekol a zaujal polohu ako Vitruviov muž na kresbe Leonarda da Vinci.

Kruh predstavoval chýbajúci článok. Ženský symbol ochrany, kruh okolo nahého mužského tela bol zavŕšením da Vinciho poslania o harmónii muža a ženy. Ostávala však otázka, prečo Saunière vytvoril kópiu slávnej kresby.

„Pán Langdon," povedal Fache, „človek s vašimi znalosťami iste vie, že Leonardo da Vinci mal sklon k čiernej mágii."

Langdon bol prekvapený Facheovými vedomosťami o da Vincim a zrejme v tom bol dôvod, prečo kapitán hovoril o uctievaní diabla. Da Vinci bol vždy tvrdým orieškom pre historikov najmä v kresťanskej tradícii. Napriek tomu, že bol geniálnym vizionárom, netajil sa tým, že je homosexuál a že uctieva božský poriadok Prírody, a tak sa nachádzal v ustavičnom stave hriechu voči Bohu. Tajuplné a výstredné diela navyše vytvárali okolo neho nepochybné auru démonickosti: da Vinci v snahe študovať anatómiu človeka exhumoval mŕtvol, nečitateľným zrkadlovým rukopisom si písal záhadný denník, bol presvedčený, že dokáže alchymickými postupmi premeniť olovo na zlato a výrobou elixíru na oddialenie smrti obalamutiť samotného Boha, a vynášiel desivé, dovtedy nevidané zbrane a mučiace nástroje.

Nepochopenie vedie k nedôvere, pomyslel si Langdon.

Dokonca aj da Vinciho obrovské množstvo úžasných a nesporne kresťanských obrazov len podporovalo povest', že je pokrytcom. Da Vinci prijal stovky lukratívnych objednávok od Vatikánu a maľoval obrazy s kresťanskou tematikou ani nie tak z vnútorného presvedčenia, ako pre peniaze - aby mohol žiť na vysokej nohe. Da Vinci bol však huncút, ktorý sa často bavil tým, že potichu hrýzol ruku, ktorá mu dávala peniaze. Do mnohých svojich kresťanských obrazov vložil skryté symboly, ktoré boli všetko možné, len nie kresťanské - boli výrazom jeho skutočného presvedčenia a tichého posmechu adresovaného cirkvi. Langdon raz dokonca nazval jednu svoju prednášku v londýnskej Národnej galérii takto: Tajný život Leonarda da Vinci: pohanská symbolika v kresťanskom umení.

„Chápem vás," povedal Langdon, „ale Da Vinci nikdy nepraktizoval čiernu mágiu. Bol hlboko duchovným človekom, i keď bol v ustavičnom konflikte s cirkvou." Keď Langdon dopovedal tieto slová, napadla mu čudná myšlienka. Znovu sa pozrel na odkaz napísaný na dlážke. O, Draconian devil! Oh, lame saint!

„Áno?" povedal Fache.

Langdon pozorne zvažoval každé svoje slovo. „Zišlo mi len na um, že Saunière zdieľal mnohé Da Vinciho názory a myšlienky - napríklad tú, že cirkev sa všemožne snaží vytlačiť z moderného náboženstva pojem posvätného ženstva. Tým, že Saunière napodobnil slávnú Da Vinciho kresbu, možno len chcel vyjadriť sklamanie z toho, že moderná cirkev demonizuje bohyne."

Facheov pohľad stvrdol. „Myslíte si, že Saunière nazval cirkev chromým svätcom a drakonickým diablom?"

Langdon musel uznať, že to vyzerá pritiahnuté za vlasy, no pentagram akoby túto myšlienku v istom zmysle podporoval. „Hovorím len toľko, že pán Saunière zasvätil život štúdiu dejín bohyne a že tieto dejiny nikto nepotieral tak ako katolícka cirkev. Vidí sa mi pravdepodobné, že Saunière pri rozlúčke s týmto svetom vyjadril toto svoje sklamanie."

„Sklamanie?" spýtal sa Fache priam nepriateľským hlasom. „Nezdá sa vám, že tieto slová vyjadrujú skôr zúrivosť než sklamanie?"

Langdonovi došla trpezlivosť. „Kapitán, pýtali ste sa ma na môj názor v súvislosti s tým, čo chcel Saunière svojimi slovami povedať, a ja som vám ho povedal."

„Že obviňuje cirkev?" precedil Fache cez zuby. „Pán Langdon, pri svojej práci som už videl veľa mŕtvol, dovoľte preto, aby som vám niečo povedal. Keď nejakého človeka zavraždia, nechce sa mi veriť, že by v posledných minútach svojho života chcel napísať akési záhadné duchovné vyjadrenie, ktoré nikto nepochopí. Som presvedčený, že myslí na jednu jedinou vec." Facheov šepot sa zarezával do vzduchu ako nôž. „La vengeance. Pomstu. Som presvedčený, že Saunière napísal tieto slová preto, aby nám povedal, kto ho zabil." Langdon naňho nehybne hľadel. „Ale to nedáva nijaký zmysel."

„Nie?"

„Nie," odsekol ustatý a znechutený Langdon. „Vraveli ste, že Sauniéra napadol v jeho kancelárii niekto, koho tam pozval."

„Áno."

„Zdá sa mi teda pravdepodobné, že kurátor svojho vraha poznal."

Fache prikývol. „Pokračujte."

„Ak teda Saunière poznal človeka, ktorý ho zabil, o aké obvinenie ide?" Ukázal na dlážku. „O číselnú šifru? Kto je

chromý svätec? A kto drakonický diabol? Čo značí pentagram nakreslený na jeho bruchu? Je to všetko príliš záhadné." Fache sa zamračil, akoby mu to nikdy nezišlo na um.

„Máte pravdu.“

„Ak vezmem do úvahy dané okolnosti," pokračoval Langdon, „povedal by som, že keby nám chcel Saunière povedať, kto ho zabil, napísal by priamo meno.“

Keď Langdon dohovoria, na Facheovej tvári sa prvýkrát tej noci objavil samofúby úsmev. „Précisément," povedal. „Précisément.“

Skvelá práca, pomyslel si nadporučík Collet, zatiaľ čo počúval v slúchadlách Facheov hlas. Agent supérieur vedel, že práve takéto okamihy vyniesli kapitána na špicu francúzskeho vynucovacieho práva.

Fache urobí to, čo sa neodvážia urobiť nikto iný.

Chúlostivé umenie vymámiť z človeka pravdu bolo v modernom vynucovacom práve dávno zabudnutým umením, ktoré si vyžadovalo vo vypätej situácii mimoriadny pokoj. Málokto mal potrebnú chladnokrvnosť na takéto druh operácie, no zdalo sa, že Fache ju mal vrodenu. Jeho sebaovládanie a trpezlivosť hraničili so sebaovládaním a trpezlivosťou robota.

Jediné, čo dával Fache dnes večer najavo, bola veľká rozhodnosť, akoby zatknutie tohto človeka bolo preňho osobnou záležitosťou. Inštrukcie, ktoré vydal pred hodinou svojim agentom, boli stručné a jasné. Viem, kto zavraždil Jacqua Sauniéra, povedal Fache. Viete, čo treba robiť. Dnes večer si nesmieme dovoliť žiadne chyby.

A zatiaľ sa žiadne chyby nevyskytli.

Collet ešte nepoznal dôkazy, o ktoré Fache opieral svoje presvedčenie o vine podozrivého, no o Býkovej intuícii nepochyboval ani na chvíľu. Jeho intuícia bola niekedy priam nadprirodzená. Prihovára sa mu sám Boh, vyjadril sa raz jeden agent o povestnom Facheovom šiestom zmysle. Collet musel pripustiť, že ak Boh existoval, Bezu Fache musel byť na jeho zozname medzi prvými. Kapitán chodil na omšu a sponed' so železnou pravidelnosťou - oveľa častejšie než iní dôstojníci, ktorí chodili do kostola počas dovolenky v rámci dobrých vzťahov s verejnosťou. Keď pred pár rokmi pápež navštívil Paríž, Fache urobil všetko preto, aby dostal audienciu. Fotografia, na ktorej stojí s pápežom, visí teraz v jeho kancelárii. Pápežov býk, vraveli jej potajomky agenti.

Colletovi pripadalo paradoxné, že jedno zo vzácných Facheových verejných vystúpení za ostatné roky sa týkalo pedofilného škandálu v katolíckej cirkvi. Týchto kňazov by mali obesit' dvakrát! vyhlásil Fache. Raz za ich zločiny páchané na deťoch a raz za hanbu, ktorú robia dobrému menu katolíckej cirkvi. Collet mal čudný pocit, že Fachea väčšmi hnevalo to druhé.

Collet sa obrátil k svojmu notebooku a zameral sa na ďalšiu vec, ktorú mal dnes večer na starosti - na monitorovací systém GPS. Na obrazovke sa objavil podrobný plán Denonovho krídla, stavebný plán začínajúci v bezpečnostnej kancelárii Louvru. Očami blúdil v labyrinte galérií a chodieb, až napokon našiel, čo hľadal.

Hlboko v srdci Veľkej galérie blikala maličká červená bodka.

La marque.

Fache dnes večer držal svoju korisť na veľmi krátkej reťazi. Múdro. Róbert Langdon sa ukázal ako neobyčajne poslušný psík.

9

Aby ho nikto nerušil v rozhovore s pánom Langdonom, Bezu Fache si vypol mobilný telefón. Tento model bol, žiaľ, veľmi drahý, vybavený dvojistou rádiovou frekvenciou, čo teraz využil napriek príkazom jeden z jeho agentov.

„Capitaine?" V telefóne zapraskalo ako v krátkovlnnej vysielajúke.

Fache od zúrivosti zaťal zuby. Nevedel si predstaviť nič dôležité, prečo by Collet rušil túto surveillance cachée -najmä v tejto kritickéj chvíli.

Ospravedlňujúco sa pozrel na Langdona. „Prepáčte, prosím." Vytiahol telefón a stlačil gombík. „Oui?"

„Capitaine, un agent du Departement de Cryptographie est arrivé."

Fache sa na okamih prestal hnevať. Kryptológ? Bola to dobrá správa, aj keď prišla nevhod. Keď Fache našiel na dlážke Sauniérov šifrovaný text, poslal fotografie miesta činu kryptografickému oddeleniu v nádeji, že mu niekto povie, čo tým chcel ten Saunière vlastne povedať. Ak teraz prišiel kryptológ, podistým to znamenalo, že niekto Sauniérov odkaz rozlúštil.

„Teraz nemám čas," odvetil Fache a hlasom Colletovi jasne naznačil, že si dovoľil priveľa. „Povedzte tomu kryptológovi, aby na mňa počkal v našej veliteľskej kancelárii. Keď tu skončím, porozprávam sa s ním."

„S ňou," opravil ho hlas. „Je to agentka Neveuová." To bola pre Fachea posledná kvapka. Sophie Neveuová bola jedným z najväčších omylov Ústredného riaditeľstva justičnej polície. Mladú parížsku déchiffreuse Sophie Neveuovú, ktorá študovala kryptografiu v Anglicku na Royal Holloway, strčili Facheovi pred dvoma rokmi, pretože ministerstvo sa snažilo začleniť do polície väčší počet žien.

Úsilie ministerstva presadzovať politickú korektnosť, tvrdil Fache, oslabuje celé policajné oddelenie. Ženám nielen chýbajú fyzické danosti potrebné na prácu v polícii, ale už len ich prítomnosť rozptyľuje mužov pri práci. Ako sa Fache obával, Sophie Neveuová rozptyľovala mužov väčšmi než ktorákoľvek iná žena.

Táto tridsaťdvaročná žena sa vyznačovala zaťatou rozhodnosťou, ktorá hraničila so svojhlavosťou. Starých ostrieľaných francúzskych kryptológov, ktorí jej boli nadriadení, neprestajne popudzovalo, že horlivo obhajuje nové britské kryptografické metódy. A najväčšie starosti robil Facheovi nenapraviteľný fakt, že mužov v strednom veku priťahovala v kancelárii skôr príťažlivá mladá žena než práca.

Muž v telefóne povedal: „Agentka Neveuová trvá na tom, že chce s vami okamžite hovoriť, kapitán. Pokúšal som sa ju zastaviť, ale už mieri do galérie.”

Fachea až myklo. „Vylúčené! Povedal som vám jasne, že-“

Róbert Langdon mal na okamih dojem, že Bezu Fache porazí. Kapitán sa s otvorenými ústami a vyvalenými očami zasekol uprostred vety. Blýskajúcimi sa očami akoby sa upriamil na niečo nad Langdonovým plecom. Kým sa Langdon stačil obzrieť, začul za chrbtom zvonivý ženský hlas.

„Excusez-moi, messieurs.”

Langdon sa obzrel a zbadal, ako sa k nim blíži mladá žena. Pohybovala sa chodbou dlhými ladnými krokmi... na jej postavu až príliš dlhými. V čiernych nohaviciach a voľnom írskom krémovom svetri po kolená bola príťažlivá a vyzerala na tridsať. Husté tmavočervené vlasy jej voľne padali na pleciah a rámovali tvár. Na rozdiel od blondínok s osím pásom a tváričkou bábiky, ktoré tak obdivovali na Harvarde, táto žena bola prirodzene krásna, nefalšovaná a vyžarovalo z nej zdravé sebavedomie.

Na Langdonovo prekvapenie žena zamierila rovno k nemu a zdvorilo mu podala ruku. „Monsieur Langdon, som agentka Neveuová z oddelenia kryptografie Ústredného riaditeľstva justičnej polície. Rada vás poznávam.”

Langdon pocítil jej mäkkú dlaň a vzápätí ho upútal jej pevný pohľad. Oči mala olivovozelené - jasné a prenikavé. Fache sa zhlboka nadýchol - očividne sa chystal svoju podriadenú pokarhať.

„Kapitán,” povedala agentka, rýchlo sa otočila k nemu a prekazila mu zámer, „prepáčte, prosím, že vás ruším, ale -”

„Ce n'est pas le moment!” vyprskol Fache.

„Chcela som vám zavolať,” pokračovala Sophie po anglicky, akoby zo slušnosti voči Langdonovi. „Ale mali ste vypnutý telefón.”

„Mal som na to dôvod,” zasyčal Fache. „Rozprával som sa s pánom Langdonom.”

„Rozlúštila som tú číselnú šifru,” povedala priamo.

Langdon pocítil, ako sa mu zrýchlil pulz. Ona rozlúštila tú šifru?

Zdalo sa, že Fache nevie, čo na to povedať.

„Ale kým vám to vysvetlím,” povedala Sophie, „mám pre pána Langdona naliehavý odkaz.”

Na Facheovej tvári sa zračil záujem. „Pre pána Langdona?”

Prikývla a obrátila sa k Langdonovi. „Musíte sa spojiť s americkým veľvyslanectvom, pán Langdon. Máte tam odkaz zo Štátov.”

Langdon bol prekvapený a jeho vzrušenie zo šifry vystriedala zvedavosť. Odkaz zo Štátov? Nevedel si predstaviť, kto by sa chcel s ním skontaktovať. O tom, že je v Paríži, vedelo iba zopár jeho kolegov.

Fache pri tej správe stisol zuby. „Americké veľvyslanectvo?” spýtal sa podozrievavo. „Ako vedia, že je pán Langdon tu?”

Sophie pokrčila plecami. „Asi zavolali do hotela pána Langdona a recepcný im povedal, že pána Langdona odviezol agent Ústredného riaditeľstva justičnej polície.”

Fache vyzeral ustarostený. „Veľvyslanectvo sa skontaktovalo s kryptografiou ústredného riaditeľstva?”

„Nie, pane,” odvetila Sophie pevným hlasom. „Keď som volala na centrálu riaditeľstva a chcela som sa s vami spojiť, povedali mi, že pán Langdon tam má odkaz, a požiadali ma, aby som vám to povedala, keď budem s vami.”

Fache zmätene zmraštil čelo. Už chcel čosi povedať, ale Sophie sa obrátila k Langdonovi.

„Pán Langdon,” povedala a z vrečka vytiahla papierik, „toto je číslo odkazovej služby na vašom veľvyslanectve. Máte im čo najskôr zavolať.” S upretým pohľadom mu podala papierik. „Choďte si zavolať a ja zatiaľ vysvetlím kapitánovi Facheovi tú šifru.”

Langdon skúmal papierik. Bolo na ňom parížske telefónne číslo a klapka. „Ďakujem vám,” povedal ustarostený. „Kde je tu telefón?”

Sophie chcela vytiahnuť z vrečky na svetri mobil, ale Fache ju zastavil mávnutím ruky. Vyzeral ako Vezuv pred výbuchom. Nespúšťajúc zo Sophie zrak vybral vlastný telefón a podal ho Langdonovi. „Táto linka je bezpečná, pán Langdon. Nech sa páči.”

Langdon nechápal, prečo sa Fache na mladú ženu hnevá. S neprijemným pocitom vzal kapitánov telefón. Fache okamžite odviezol Sophie bokom a stíšeným hlasom ju začal karhať. Langdon, ktorému sa kapitán nepáčil čím ďalej tým väčšími, sa odvrátil a zapol telefón. Hľadiac na papierik, ktorý mu dala Sophie, vytľukal číslo.

Ozvalo sa zvonenie. Jedno... druhé... tretie...

Napokon to ktosi zdvihol.

Langdon očakával, že začuje spojovateľku na veľvyslanectve, no počul len hlas v odkazovači. Hlas sa mu zdal akýsi povedomý. Bol to hlas Sophie Neveuovej.

„Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu,” vravel ženský hlas. „Je suis absente pour le moment, mais...”

Langdon sa zmätene obrátil k Sophie. „Prepáčte, slečna Neveuová, ale asi ste mi dali -”

„Nie, nie, je to správne číslo,” chytré ho prerušila Sophie, akoby vytušila jeho zmätok. „Na veľvyslanectve je automatická odkazová služba. Musíte vytľukať prístupový kód a vyzdvihnúť si odkaz.”

Langdon civel na ňu. „Ale -”

„Je to trojmiestny kód, máte ho na tom papieriku.”

Langdon otvoril ústa, no Sophie ho umlčala krátkym upretým pohľadom. Jej zelené oči hovorili jasne: Na nič sa nevypytujte a robte, čo vám vravím.

Langdon sa zarazene pozrel na papierik a vytľukal klapku 454.

Sophiein hlas na odkazovači okamžite zmĺkol a ozval sa elektronický hlas, ktorý po francúzsky povedal: „Máte jeden nový odkaz.” Číslo 454 bol očividne Sophiein prístupový kód na vyberanie odkazov, keď nebola doma.

Vyberám odkazy tejto ženy?

Langdon počul, ako sa pretáča páska. Napokon sa zastavila a Langdon počúval nahraný odkaz. Znovu to bol Sophiiin hlas.

Pán Langdon," ozval sa šepot. „Na tento odkaz neodpovedajte. Iba pozorne počúvajte. Hrozí vám nebezpečenstvo. Riadte sa mojimi pokynmi."

10

Sílas sedel za volantom čierneho audi, ktoré mu zohnal Učiteľ, a uprene hľadel na kostol Saint-Sulpice. Dve zvonice, osvetlené zospodu skupinou reflektorov, stáli nad dlhým telesom kostola ako mohutné stráže. Po oboch stranách vybiehali rady oporných pilierov ako rebrá krásneho veľkého zvieraťa.

Neverci ukrývajú záverový kameň v dome Pána. Bratstvo znovu potvrdilo svoju povest', že vie vzbudzovať zdanie a klam. Sílas sa tešil, že nájde záverový kameň a odovzdá ho Učiteľovi, takže získajú to, čo bratstvo kedysi dávno ukradlo veriacim.

Opus Dei získa ešte väčšiu moc a vážnosť.

Keď Sílas zaparkoval audi na opustenom námestíčku Saint-Sulpice, vydýchol si a v duchu si premietal, čo má urobiť.

Široký chrbát ho ešte bolel od bičovania, ktoré dnes podstúpil, no jeho bolesť bola bezvýznamná v porovnaní s mukami, ktoré prežíval, kým ho nezachránilo Opus Dei.

Stále ho však mákali spomienky.

Zbav sa nenávisti, prikázal si Sílas. Odpusť svojim vinníkom.

Sílas pozrel na kamennú vežu kostola Saint-Sulpice a zápasil s tým dobre známym spodným prúdom... so silou, ktorá ho často v duchu ťahala do minulosti, do toho väzenia, ktorým bol svet jeho mladosti. Očistné spomienky prichádzali ako vždy - pôsobili na jeho zmysly ako búrka... pach hnijúcej kapusty, pach smrti, ľudského moču a výkalov. Výkriky beznádeje v skučiacom vetre v Pyrenejach a vzlyky dávno zabudnutých ľudí.

Andorra, pomyslel si a cítil, ako sa mu sťahujú svaly.

Bolo to neuveriteľné, ale Sílas bol zachránený práve na tom biednom a opustenom lénnom území medzi Španielskom a Francúzskom, kde sa triasol v kamennej cele a chcel už iba zomrieť.

Vtedy si to neuvedomoval.

Svetlo sa zablysko dlho po doznení hromu.

Vtedy sa nevolal Sílas, hoci nevedel, aké meno mu dali rodičia. Odišiel z domu, keď mal sedem rokov. Jeho otca, statného robotníka v dokoch a opilca, narodenie albínskeho syna rozzúrilo a odvtedy pravidelne bil svoju ženu a vyčítal jej, ako jeho syn vyzerá. Keď ju chcel chlapec brániť, zmlátil aj jeho.

Raz v noci ju tiež zbil a matka viac nevstala. Chlapec stál nad svojou nehybnou matkou a cítil, ako v ňom rastie neznesiteľný pocit viny.

Je to moja vina!

Chlapec, ktorého telo akoby ovládol akýsi démon, zamieril do kuchyne a schmatol mäsiarsky nôž. Ako v spánku kráčal do spálne, kde spal opitý otec. Bez slova ho bodol do chrbta. Otec vykrikoval a chcel sa obrátiť, no syn ho bodal znovu a znovu, až kým nezavládlo hrobové ticho.

Chlapec utiekol z domu, no nepriateľské sa mu videli aj ulice Marseilles. Pre svoj čudný výzor sa stal medzi ostatnými mladými utečencami vydedencom a musel bývať sám v pivnici polorozpadnutej továrne a jesť ovocie a surové ryby, čo ukradol v dokoch. Jeho jedinými spoločníkmi boli roztrhané časopisy, ktoré našiel v smetiach a z ktorých sa naučil čítať. Časom zosilnel. Keď mal dvanásť rokov, jedna tuláčka, ktorá bola dvakrát taká stará ako on, sa mu posmievala na ulici a chcela mu ukradnúť jedlo. Zbičoval ju takmer na smrť. Keď ho policajti od nej odtrhli, dali mu ultimátum - buď odíde z Marseilles, alebo pôjde do väzenia pre mladistvých.

Chlapec zamieril na pobrežie do Toulonu. Časom už nevidel v očiach ľudí na uliciach ľútosť, ale strach. Z chlapca sa stal mladý silný mládenec. Videl, ako okoloidúci hľadia na jeho bielu pokožku a s vydesenými očami si šepkajú: Duch. Duch s očami diabla!

A on sa tak aj cítil... ako duch... neviditeľný... letiaci z jedného prístavu do druhého.

Ľudia akoby hľadeli skrze neho.

Keď mal osemnásť a pokúšal sa v jednom prístave ukradnúť z nákladnej lode debničku s údenou šunkou, prichytili ho dvaja námorníci. Bili ho a páchli pivom, presne ako jeho otec. Spomienky plné strachu a nenávisti sa v ňom vynárali ako obluda z morských hĺbín. Jednému námorníkovi zlomil holými rukami väzy a druhého zachránil od podobného osudu iba príchod polície.

O dva mesiace došiel v putách do väznice v Andorre.

Si biely ako duch, rehotali sa väzni, keď ho stráže doviedli dnu nahého a celého sa trasúceho od zimy. Mira el espectro!

Tento duch možno prejde aj cez tieto múry!

Počas dvanástich rokov schradol na tele i na duchu, až si bol celkom istý, že je priesvitný.

Som duch.

Nič nevážim.

Yo soy un espectro... pálido como una fantasma... caminando este mundo a solas.

Raz v noci ducha zobudil krik ostatných väzňov. Nevedel, aká neviditeľná sila otriasa dlážkou, na ktorej spal, a aká mocná ruka drobí maltu medzi kameňmi jeho cely, ale keď vyskočil na nohy, jeden veľký kameň spadol presne na to miesto, kde ešte pred chvíľou spal. Keď sa pozrel nahor, v chvejúcej sa stene zbadal dieru a za ňou niečo, čo nevidel už

vyše desať rokov. Mesiac.

Aj keď sa zem stále striasla, duch sa plazil úzkym tunelom a potom sa odrazu tackal po pustej stráni v akomsi lese. Utekal celú noc stále smerom dolu a od hladu a vyčerpania blúznil.

Na svitaní sa ocitol na čistinke, kde les pretínala železničná trať. Išiel po koľajniciach ako vo sne. Zbadal prázdny nákladný vozeň a vliezol doň, aby si oddýchol. Keď sa zobudil, vlak už uháňal vpred. Ako dlho? Ako ďaleko? V bruchu cítil čoraz silnejšiu bolesť. Umieram? Znovu zaspal. Tentoraz ho zobudil akýsi krik. Nieкто naňho kričal, bil ho a napokon ho vyhodil z voza. Zakrvavený blúdil okolo malej dedinky, kde márne zháňal niečo pod zub. Nakoniec už nevládal ani kráčať, ľahol si pri ceste a stratil vedomie.

Svetlo prichádzalo pomaly a duch uvažoval, ako dlho je už mŕtvy. Deň? Tri dni? Na tom nezáležalo. Jeho lôžko bolo mäkké ako oblak a vo vzduchu vôkol neho sa vznášala lahodná vôňa sviečok. Bol tam Ježiš a hľadel naňho. Som tu, povedal Ježiš. Kameň bol odvalený a ty si sa znovu narodil.

Spal a prebudil sa. Jeho myšlienky boli zahalené hmlou. Predtým neveril v nebo, no Ježiš ho sledoval. Vedia jeho lôžka sa objavilo jedlo a duch jedol a priam cítil, ako sa zhmotňuje, ako mu rastie telo. Znovu zaspal. Keď sa zobudil, Ježiš sa naňho ešte vždy usmieval a prihovárал sa mu. Si spasený, syn môj. Blahoslavení tí, čo kráčajú po mojej ceste.

Znovu zaspal.

Z driemot ho prebral muživý výkrik. Vstal z postele a neisto kráčaľ chodbou za zvukom. Vošiel do kuchyne a zbadal veľkého muža, ktorý bil menšieho muža. Ani nevedel prečo, ale schmatol toho veľkého muža a hodil ho o stenu. Chlap utiekol. Duch stál nad telom mladšieho muža v kňazskom háve. Kňaz mal rozbitý nos. Duch ho zodvihol a odniesol na diván.

„Ďakujem vám, priateľ môj,“ povedal kňaz lámanou francúzštinou. „Peniaze vyzbierané od veriacich sú pre zlodějov veľkým pokušením. Rozprávali ste zo spánku po francúzsky. Hovoríte aj po španielsky?“ Duch pokrútil hlavou.

„Ako sa voláte?“ pokračoval kňaz lámanou francúzštinou.

Duch si nevedel spomenúť, aké meno mu dali rodičia. Počul len posmešné skomoleniny od svojich strážcov vo väznici.

Kňaz sa usmial. „No hay problema. Ja sa volám Manuel Aringarosa. Som misionár z Madridu. Poslali ma sem postaviť kostol pre Obra de Dios.“

„Kde to sme?“ Jeho hlas znel duto.

„V Oviede. V severnom Španielsku.“

„Ako som sa sem dostal?“

„Nieкто vás nechal pri dverách môjho domu. Boli ste chorý. Ste tu už niekoľko dní.“

Duch pozorne skúmal svojho mladého opatrovateľa. S prejavom láskavosti sa nestretol už celé roky. „Ďakujem vám, otče.“

Kňaz sa dotkol svojich zakrvavených pier. „To ja sa vám musím poďakovať, priateľu.“

Keď sa duch ráno prebudil, celý svet akoby bol jasnejší. Pozrel sa na kríž na stene nad posteľou. Hoci sa mu Ježiš už neprihovárал, cítil jeho prítomnosť. Keď sa posadil, s prekvapením zbadal na nočnom stolíku noviny. Článok bol napísaný po francúzsky asi pred týždňom. Keď si ho prečítal, zmocnil sa ho strach. V článku sa písalo, že v horách bolo zemetrasenie, ktoré zničilo väznicu. Ušlo množstvo nebezpečných zločincov.

Srdce mu búšilo. Ten kňaz vie, kto som! To, čo cítil, už necítil dlho. Hanbu. Vínu. A strach, že ho chytia. Vyskočil z postele. Kam utiecť?

„Skutky apoštolov,“ ozval sa hlas odo dvier.

Duch sa zdesene obrátil.

V dverách stál mladý usmievajúci sa kňaz. Nos mal zalepený a vo vystretej ruke držal Bibliu. „Našiel som vám francúzsky preklad. Tá kapitola je vyznačená.“

Duch vzal neisto knihu a pozrel sa na kapitolu, ktorú kňaz vyznačil.

Skutky 16.

Verše hovorili o väzňovi menom Sílās, ktorý ležal nahý a zbitý vo svojej cele a spieval chválospevy na Boha. Keď sa duch dostal k veršu 26, zatajil sa mu dych.

„Zrazu nastalo veľké zemetrasenie, až sa pohli základy žalára. Hneď sa otvorili všetky dvere a všetkým sa uvoľnili putá.“

Pozrel sa na kňaza.

Kňaz sa prívetivo usmieval. „Ak nemáte žiadne iné meno, priateľ môj, odteraz vás budem volať Sílās.“

Duch nemo prikývol. Sílās. Bolo mu dané telo. Volám sa Sílās.

„Je čas na raňajky,“ povedal kňaz. „Ak mi chcete pomôcť postaviť kostol, musíte zmocniť.“

Lietadlo spoločnosti Alitalia sa šesť kilometrov nad Stredozemným morom zaknísalo, až cestujúcimi myklo. Biskup Aringarosa to ledva zaregistroval. Rozmýšľal nad budúcnosťou Opus Dei. Žiadalo sa mu zavolať Sílāsovi, lebo chcel vedieť, ako sa darí plniť plán v Paríži. Vedel však, že nemôže telefonovať. Prikázal im to Učiteľ.

„Je to pre vašu vlastnú bezpečnosť,“ vysvetľoval Učiteľ po anglicky s francúzskym prízvukom. „Vyznám sa v elektronickej komunikácii a viem, že vás môžu odpočúvať. A to môže pre vás znamenať pohromu.“

Aringarosa vedel, že má pravdu. Zdalo sa, že Učiteľ je neobyčajne opatrný. Aringarosovi neprezradil, kto v skutočnosti je, no ukázalo sa, že ho stojí za to poslúchať. Koniec koncov získal prísne tajnú informáciu. Mená štyroch najvyššie postavených členov bratstva! Bol to jeden z tých husárskych kúskov, ktoré presvedčili biskupa, že Učiteľ naozaj dokáže zohnať tú úžasnú sumu, o ktorej tvrdil, že ju zoženie.

„Biskup,“ povedal mu Učiteľ, „zariadil som všetko potrebné. Ak má môj plán vyjsť, musíte Sílāsovi dovoliť, aby niekoľko dní komunikoval iba so mnou. Vy dvaja spolu nehovorte. Budem s ním komunikovať bezpečnými kanálmi.“

„Budete s ním zaobchádzať úctivo?"
„Človek pravej viery si zasluhuje tú najvyššiu úctu."
„Výborne. Rozumiem. So Silasom budem hovoriť až potom, keď bude po všetkom."
„Robím to preto, aby sa neprezradila vaša a Silasova identita a aby som chránil svoju investíciu."
„Investíciu?"
„Biskup, ak vás vaša túžba držať krok s pokrokom dostane do väzenia, nebudete mi môcť vyplatiť odmenu."
Biskup sa usmial. „Naše túžby sú rovnaké. Veľa šťastia."
Dvadsať miliónov eur, pomyslel si biskup, hľadiac z okna lietadla. V dolároch to bola takmer rovnako vysoká suma.
Almužna za niečo oveľa väčšie.
Znovu pocítil istotu, že Učiteľovi a Silasovi sa všetko podarí. Peniaze a viera sú silnou motiváciou.

11

„Une plaisanterie numérique?" Bazu Fache neveriacky hľadel na Sophie Neveuovú. Číselný žart? „Ako profesionálka tvrdíte, že Sauniérova šifra je akýmsi matematickým vtipom?"
Fache nechápal, ako môže byť tá ženská taká bezočivá. Nielenže sem vtrhla bez jeho dovolenia, ale teraz mu chce nahovoriť, že Saunière nemyslel v posledných sekundách svojho života na nič iné, len ako vymyslieť akýsi dôvtipný matematický rébus!
„Táto šifra," vysvetľovala Sophie rýchlo po francúzsky, „je až absurdne jednoduchá. Jacques Saunière musel vedieť, že ju okamžite pochopíme." Z vrecka na svetri vytiahla kus papiera a podala ho Facheovi. „Tu je riešenie."
Fache pozrel na papierik.
1-1-2-3-5-8-13-21
„Toto má byť riešenie?" vyprskol. „Veď ste tie čísla iba zoradili od najmenšieho po najväčšie!"
Sophie si udržala nervy na uzde a spokojne sa usmiala. „Presne tak."
„Agentka Neveuová," povedal Fache hromovým hlasom, „nemám poňatia, kam týmto všetkým mierite, ale dobre vám radím, rýchlo mi to povedzte." Vrhol ustarostený pohľad na Langdona, ktorý stál obďaleč s telefónom na uchu a očividne ešte vždy počúval telefónny odkaz z amerického veľvyslanectva. Z jeho popolavej tváre Fache usúdil, že dostal zlú správu.
„Kapitán," povedala Sophie nebezpečne vyzývavým tónom, „sled čísel, ktoré držíte v ruke, patrí k najslávnejším matematickým postupnostiam v dejinách."
Fache ešte nepočul o nejakej slávnej matematickej postupnosti, zato dobre počul Sophiinu bezočivú a poučujúcu hlas.
„Je to Fibonacciho postupnosť," vysvetľovala a kývla hlavou na papierik vo Facheovej ruke. „Sled čísel, kde sa každé číslo rovná súčtu dvoch predchádzajúcich čísel."
Fache skúmal čísla. Naozaj bolo každé číslo súčtom dvoch predchádzajúcich, no Fache si nevedel predstaviť, čo to má spoločné so Sauniérovou smrťou.
„Matematik Leonardo Fibonacci vytvoril túto číselnú postupnosť v trinástom storočí. Zrejme nie je náhoda, že všetky čísla, ktoré Saunière napísal na dlážku, patria do slávnej Fibonacciho postupnosti."
Fache chvíľu uprene hľadel na mladú ženu. „Dobre, ak to nie je náhoda, iste mi viete povedať, prečo Jacques Saunière tieto čísla napísal. Čo tým chcel povedať? Čo to znamená?"
Sophie pokrčila plecami. „Vôbec nič. To je všetko. Je to jednoduchý kryptografický žart. Ako keď vezmete slová slávnej básne a úplne náhodne ich poprehadzujete, aby ste zistili, či niekto zistí, čo majú všetky tie slová spoločné."
Fache urobil krok dopredu a hrozivo priblížil tvár tesne k Sophiinej tvári. „Dúfam, že máte aj uspokojivejšie vysvetlenie."
Sophiina jemná tvár prekvapujúco sprísnela. „Kapitán, keď vezmem do úvahy, o čo vám tu dnes v noci ide, myslela som si, že oceníte, keď sa dozviete, že Jacques Saunière s vami hrá len takú hru. Ale asi nie. Budem informovať šéfa kryptografického oddelenia, že už nepotrebujete naše služby."
Vzápätí sa zvrtila a zamierila tam, odkiaľ prišla.
Fache ako obarený sledoval, ako mizne v tme. Pomiatla sa? Sophie Neveuová práve predviedla le suicide professionnel.
Obrátil sa k Langdonovi, ktorý mal ešte vždy telefón pri uchu, pozorne počúval odkaz a vyzeral oveľa sústredenejší. Americké veľvyslanectvo. Bezu Fache pohľadu všeličím... no len máločo v ňom vyvolávalo taký hnev ako americké veľvyslanectvo.
Fache sa dostával pravidelne do konfliktu s veľvyslancom kvôli štátnym záležitostiam - najčastejšie kvôli vynucovaciemu právu v súvislosti s americkými občanmi, ktorí boli na návšteve Francúzska. Bolo takmer na dennom poriadku, že Ústredné riaditeľstvo justičnej polície zatкло amerických študentov za prechovávanie drog, amerických obchodníkov za zvädzanie maloletých prostitútok a amerických turistov za drobné krádeže v obchode alebo za ničenie osobného majetku. Americké veľvyslanectvo mohlo legálne zasiahnuť a vydať obvinených občanov do USA, kde ich nanajvýš mierne pokarhali.
A toto robilo veľvyslanectvo stále.
Lémasculatation de la Police Judiciaire - tak tomu hovoril Fache. Paris Match nedávno uverejnil Facheovu karikatúru v podobe policajného psa, ktorý chce uhryznúť amerického zločinca, no nemôže sa k nemu dostať, lebo je priviazaný reťazou o americké veľvyslanectvo.
Dnes v noci to tak nebude, povedal si Fache. Dnes ide o príliš veľa.

Keď Róbert Langdon vypol telefón, nevyzeral dobre.

„Niečo sa stalo?" spýtal sa Fache.

Langdon pomaly prikývol.

Zlé správy z domu, pomyslel si Fache, keď vzal od Langdona telefón a všimol si, že sa trochu potí.

„Nehoda," zamrmľal Langdon a s čudným výrazom pozrel na Fachea. „Jeden môj priateľ..." Zaváhal. „Mal by som odletieť domov prvým ranným lietadlom."

Fache nepochyboval o tom, že šok, zračiaci sa v Langdonovej tvári, je nefalšovaný, no pobadal v nej aj čosi iné. V Američanových očiach akoby prebleskoval vzdialený strach. „To je mi ľúto," povedal Fache a pozorne sledoval Langdona. „Nechcete si sadnúť?" Zamieril k jednej z lavíc v galérii.

Langdon neprítomne prikývol a urobil pár krokov smerom k lavici. Potom zastal a vyzeral čoraz zmätenejší. „Vlastne by som rád šiel na toaletu."

Fache sa zamračil. „Na toaletu. Ale iste. Dáme si na niekoľko minút pauzu." Zamieril naspäť po dlhej chodbe, ktorou prišli. „Toalety sú tam vzadu smerom ku kurátorovej kancelárii."

Langdon zaváhal a ukázal opačným smerom na vzdialený koniec chodby Veľkej galérie. „Myslím, že toalety týmto smerom sú bližšie."

Fache si uvedomil, že Langdon má pravdu. Na konci Veľkej galérie boli toalety, ktoré boli oveľa bližšie. „Odpreviadim vás?"

Langdon pokrútil hlavou. „Netreba. Rád by som bol chvíľu sám."

Fache nebol nadšený predstavou, že Langdon blúdi zvyšnou časťou dlhej chodby, ale zas ho upokojovalo, že chodba Veľkej galérie je slepá a jediný východ je na opačnom konci - brána, ktorou sem prišli. Hoci podľa francúzskych protipožiarnych opatrení musel mať takýto veľký priestor niekoľko núdzových schodiskových šacht, tieto šachty sa automaticky uzavreli, keď Sauniére spustil bezpečnostný systém. Samozrejme, systém bol teraz už vypnutý a šachty sa uvoľnili, ale na tom nezáležalo - keby sa otvorili vonkajšie dvere, spustil by sa požiarne poplach a navyše ich strážili agenti URJP. Langdon nemohol odísť bez toho, aby o tom Fache nevedel.

„Musím sa na chvíľu vrátiť do kancelárie pána Sauniéra," povedal Fache. „Príďte, prosím, za mnou, pán Langdon. Musíme sa ešte porozprávať o mnohých veciach."

Langdon kývol rukou na znak súhlasu a zmizol v tme.

Fache sa zvrhol a nahnevane zamieril opačným smerom. Keď došiel k mreži, pretiahol sa popod ňu, vyšiel z Veľkej galérie, prešiel po chodbe a vtrhol do Sauniérovej kancelárie.

„Kto pustil Sophie Neveuovú do tejto budovy?" zreval.

Ako prvý odpovedal Collet. „Povedala strážnikom vonku, že rozlúštila tú šifru."

Fache snoril pohľadom okolo seba. „Je preč?"

„Nie je s vami?"

„Odišla." Fache pozrel do tmavej chodby. Sophie sa tu očividne po ceste nezastavila.

Fache chvíľu uvažoval o tom, že zavola strážnikom na medziposchodí, aby Sophie zadržali a priviedli sem skôr, než splní, čo sľúbila. Ale potom to zavrhol. Bola to len jeho márnomyseľnosť... chcel mať posledné slovo. Takto to bude lepšie. Aspoň ho už nikto nebude rušiť.

S agentkou Neveuovou si to vybavím neskôr, povedal si a už sa tešil, ako ju vyhodí.

Keď sa aspoň takto v duchu so Sophie vysporiadal, chvíľu uprene hľadel na miniatúrneho rytiera na Sauniérovom stole. Potom sa obrátil ku Colletovi. „Máte ho?"

Collet stroho prikývol a posunul notebook k Facheovi. Na pláne budovy bolo jasne vidieť červenú bodku, ktorá pravidelne blikala na miestnosti označenej ako TOILETTES PUBLIQUES.

„Dobre," povedal Fache, zapálil si cigaretu a vyšiel na chodbu. „Musím si zavolať. Dávajte čertovsky dobrý pozor na to, aby tie záchody boli jediné miesto, kam Langdon pôjde."

12

Keď sa Róbert Langdon vliekol na koniec Veľkej galérie, krútila sa mu hlava. V hlave mu stále znel Sophiin telefonický odkaz. Na konci chodby ho osvetlení panáčikovia, medzinárodný symbol toaliet, viedli labyrintom výstavných panelov, na ktorých viseli talianske kresby a ktoré ukrývali toalety pred pohľadom okoloidúcich.

Keď našiel dvere pánskych toaliet, vošiel dnu a rozsvietil.

Miestnosť bola prázdna.

Podišiel k umývadlu, umyl si studenou vodou tvár a usiloval sa prebrať. Ostré žiarivkové svetlá sa odrážali od chladných dlaždíc a miestnosť páchla čpavkom. Keď sa utrel, so škripaním sa za ním otvorili dvere.

Obzrel sa.

Vošla Sophie Neveuová a v zelených očiach sa jej zračil strach. „Chvalabohu, že ste tu. Nemáme veľa času."

Langdon stál pri umývadlách a zarazene hľadel na kryptologičku ÚRJP. Iba pred chvíľou počúval jej telefonický odkaz a mal dojem, že asi nie je normálna. No čím dlhšie počúval, tým väčšmi cítil, že Sophie Neveuová hovorí vážne. Na tento odkaz neodpovedajte. Iba pozorne počúvajte. Hrozí vám nebezpečenstvo. Riadte sa mojimi pokynmi. Hoci bol zmätený, rozhodol sa, že urobí presne to, čo mu radila. Facheovi povedal, že telefonický odkaz sa týka nehody, ktorú mal doma jeden jeho priateľ a že chce ísť na toaletu na konci Veľkej galérie.

Sophie teraz stála pred ním lapajúc po dychu, lebo sa musela vracat' a bežať k toaletám. Langdon bol prekvapený, keď v žiarivkovom svetle videl, že ráznosť a sila, akou pôsobila, vyžaruje z nečakane jemnej tváre. Ostrý bol len jej pohľad a

ten protiklad v ňom vyvolal spomienku na jeden niekoľkostrstý Renoirov portrét... akoby zahalený závojom, ale zreteľný a výrazný, v ktorom však stále zostávalo čosi záhadné.

„Pán Langdon, chcela som vás upozorniť..." začala Sophie, ešte vždy lapajúc po dychu, „že ste sous surveillance cachée. Pod stálym dozorom." Jej angličtina s francúzskym prízvukom sa odrážala od obložených stien, takže jej hlas znel duto.

„Ale... prečo?" spýtal sa Langdon. Sophie mu to už síce vysvetlila v telefóne, ale on to chcel počuť z jej úst.

„Lebo," povedala a pristúpila k nemu, „Fache podozrieva z tejto vraždy predovšetkým vás."

Langdon čakal niečo podobné, ale aj tak sa mu to videlo celkom smiešne. Podľa Sophie ho dnes v noci nezavolali do Louvru ako odborníka na symboly, ale skôr ako podozrivého, a teraz bol nič netušiacou obeťou jednej z obľúbených vypočítavacích metód ÚRJP - surveillance cachée - šikovného triku, keď polícia pokojne pozve podozrivého na miesto činu a kladie mu otázky v nádeji, že znervóznie a prezradí sa.

„Pozrite sa do ľavého vrečka svojho saka," povedala Sophie. „Nájdete tam dôkaz, že vás sledujú."

Langdon bol čoraz zmätenejší. Pozrieť sa do vrečka? Znelo to ako nejaký lacný kúzelnícky trik.

„Len sa pozrite."

Zarazene si siahol do ľavého vrečka tvrdového saka - vrečka, ktoré nikdy nepoužíval. Hmatol po celom vrečku, ale nič nenašiel. Čo si, dočerta, čakal? Začal uvažovať nad tým, či Sophie predsa len nie je trochu vyšinutá. Vtom prstami zavadil o čosi malé a tvrdé. Chytil maličký predmet medzi prsty, vytiahol ho a s úžasom naň hľadel. Bol to kovový disk plochý ako gombík a veľký ako baterka do náramkových hodínok. V živote také čosi nevidel. „Čo to...?"

„Prístroj na sledovanie," odvetila Sophie. „Udáva polohu a nepretržite vysiela signály na GPS satelit - globálny systém udávajúci polohu -, ktorý monitoruje ÚRJP. Používame ho na monitorovanie polohy osôb. Funguje s presnosťou pol metra na ktoromkoľvek mieste na zemi. Majú Vás priviazaného na elektronickej reťazi. Agent, ktorý po vás prišiel do hotela, vám to strčil do vrečka pre odchodom z izby."

Langdon si spomenul na hotelovú izbu... rýchlo sa osprchoval, obliekol a keď vychádzali z izby, agent ÚRJP mu zdvorilo podržal tvrdové sako. Vonku je zima, pán Langdon, povedal agent. V Paríži nie je na jar tak teplo ako u vás.

Langdon sa mu poďakoval a obliekol si sako.

Sophiine olivové oči boli ostré ako nôž. „Nepovedala som vám o tom prístroji skôr, lebo som nechcela, aby ste si prezerali vrečko pred Facheom. Nesmie vedieť, že ste ho objavili."

Langdon nevedel, čo na to povedať. „Dali vám ten prístroj, lebo si myslia, že by ste mohli utiecť." Zmlkla. „Oni vlastne dúfajú, že utečiete. Tým by sa potvrdilo ich podozrenie."

„Prečo by som utekal!" ohradil sa Langdon. „Som predsa nevinný!"

„Fache si myslí niečo iné."

Langdon nahnevane zamieril k smetnému košu, aby doň zahodil prístroj.

„Nie!" Sophie ho schmatla za ruku a zadržala ho. „Nechajte si ho vo vrečku. Ak ho zahodíte, signál sa prestane pohybovať a oni zistia, že ste prístroj objavili. Fache vás nechce chvíľu osamote iba preto, lebo vás môže sledovať. Keby zistil, že ste na to prišli..." Nedokončila. Vzala kovový disk Langdonovi z ruky a vložila mu ho naspäť do vrečka. „Budete to nosiť so sebou. Aspoň zatiaľ."

Langdon pocítil bezmocnosť. „Ako si ten Fache môže myslieť, že som zabil Jacqua Sauniéra!"

„Má na to pomerne závažné dôvody." Sophie sa zachmúrila. „Je tu jeden dôkaz, ktorý ste ešte nevideli. Fache ho pred vami starostlivo ukryl."

Langdon sa zmohol len na začudovaný pohľad. „Spomínate si na tie tri riadky textu, ktorý Saunière napísal na dlážku?"

Langdon prikývol. Tie číslice a slová mal vryté do pamäti.

„Nevideli ste, žiaľ, celý text," povedal Sophie šeptom. „Bol tam aj štvrtý riadok, ktorý Fache odfotografoval a potom zmazal skôr, ako ste prišli."

Hoci Langdon vedel, že rozpustný atrament vodorysky sa dá poľahky zmazať, nevedel si predstaviť, prečo by Fache mazával dôkaz.

„Fache nechcel, aby ste o tom poslednom riadku textu vedeli," povedala Sophie a zmlkla. „Aspoň dovtedy, kým vás nevypočuje."

Vytiahla z vrečka na svetlo fotografiu vytlačenú na počítači. „Fache poslal dnes večer fotografie mesta činu na kryptografické oddelenie v nádeji, že rozlúštíme, čo chcel Saunière svojím textom povedať. Toto je fotografia celého textu." Podala ju Langdonovi.

Langdon zarazene hľadel na fotografiu. Na detailnej fotografii žiaril text napísaný na parketách. Keď si Langdon prečítal posledný riadok, mal pocit, akoby mu ktosi vrazil nôž do chrbta.

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

P. S. Find Róbert Langdon

Ó, drakonický diabol!

Ach, chromý svätec!

P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona

že sa mu hýbe zem pod nohami. Saunière zanechal postskriptum s mojím menom? Vôbec si to nevedel vysvetliť. „Už chápete," povedala Sophie s výrečným pohľadom, „prečo Fache chcel, aby ste tu dnes v noci boli, a prečo vás podozrieva?"

Langdon v tejto chvíli chápal iba to, prečo Fache vyzeral tak samolúbo, keď Langdon poznamenal, že Saunière mal napísať meno svojho vraha.

Vyhľadaj Róberta Langdona.

„Prečo to Saunière napísal?" spýtal sa Langdon a zmätok v ňom vystriedal hnev. „Prečo by som zabíjal Jacqua Sauniéra?"

„Fache ešte neprišiel na motív tohto činu, ale celý dnešný rozhovor s vami nahrával v nádeji, že mu ten motív pomôžete nájsť."

Langdon otvoril ústa, no nevydal ani hláska.

„Má pri seba miniatúrny mikrofón," vysvetľovala Sophie. „Je prepojený s vysielacom v jeho vrecku, ktorý vysíla signál na veliteľské stanovište."

„To nie je možné," zamrmľal Langdon. „Mám alibi. Po prednáške som sa vrátil do hotela. Môžete sa spýtať na recepcii."

„To už Fache urobil. Podľa jeho správy ste si na recepcii vyzdvihli kľúč od svojej izby o pol jedenástej. Vražda sa nanešťastie odohrala niekedy pred jedenástou. Z hotelovej izby ste mohli poľahky odísť tak, aby vás nikto nevidel."

„To je šialenstvo! Fache nemá nijaký dôkaz!"

Sophie nadvihla obočie, akoby vravela: Nijaký dôkaz?

„Pán Langdon, vaše meno je napísané na dlážke vedľa mŕtveho tela a z Facheovej správy vyplýva, že ste so Sauniérom boli približne v čase vraždy." Zmlkla. „Fache má dostatok dôkazov na to, aby vás vzal do vyšetrovacej väzby."

Langdon si odrazu uvedomil, že bude potrebovať právnika. „Ja som to neurobil."

Sophie si vzdychla. „Toto nie je americká televízia, pán Langdon. Vo Francúzsku zákony chránia políciu, nie zločincov. Bohužiaľ, aj v tomto prípade treba brať do úvahy médiá. Jacques Saunière bol v Paríži veľmi známou a obľúbenou osobnosťou a jeho zavraždenie bude ráno patriť medzi hlavné správy. Fache bude pod veľkým tlakom, aby urobil vyhlásenie, bude teda robiť všetko preto, aby mal podozrivého čo najsôr vo vyšetrovacej väzbe. Či ste vinný alebo nevinný, URJP vás bude zadržiavať dovtedy, kým nezistia, čo sa naozaj stalo."

Langdon sa cítil ako zviera v kletke. „Prečo mi to všetko hovoríte?"

„Lebo som presvedčená, že ste nevinný, pán Langdon." Sophie na okamih odvrátila zrak, no hneď sa mu zas zahľadala do očí. „A tiež preto, lebo je to čiastočne moja vina, že máte problémy."

„Prosím? Vašou vinou sa ma Saunière snaží falošne obviniť?"

„Saunière vás nechcel falošne obviniť. Ten text na dlážke bol určený mne."

Langdonovi chvíľu trvalo, kým tú vetu spracoval. „Prosím?"

„Ten text nebol určený polícii. Napísal ho pre mňa. Myslím, že musel všetko robiť v takom chvate, že si jednoducho neuvedomil, ako sa na to bude pozerat' polícia." Odmlčala sa. „Tá číselná šifra je nezmysel. Saunière ju napísal preto, aby sa na vyšetrovaní zúčastňovali aj kryptológovia a aby som čo najsôr zistila, čo sa vlastne stalo."

Langdon nestíhal všetky tie informácie vnímať. Či sa Sophie Neveuová pociatla alebo nie, bolo v tejto chvíli jedno, ale aspoň už vedel, prečo mu chcela pomôcť. P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona. Asi bola presvedčená, že kurátor jej zanechal zašifrované postskriptum, podľa ktorého mala vyhľadať Langdona. „Ale prečo si myslíte, že ten text bol určený vám?"

„Vitruviov muž," odvetila. „Tá kresba bola vždy mojou obľúbenou da Vinciho kresbou. Použil ju preto, aby upútal moju pozornosť."

„Počkajte. Vravíte, že kurátor vedel, aké je vaše obľúbené umelecké dielo?"

Prikývla. „Prepáčte, mala som vám povedať hneď na začiatku, že Jacques Saunière a ja..."

Sophie zmlkla a Langdon začul v jej hlase akýsi smútok, akúsi bolestnú minulosť. Sophie a Jacques Saunière boli asi v nejakom zvláštnom vzťahu. Langdon skúmal tú krásnu ženu stojacu pred ním. Vedel, že starší muži mávajú vo Francúzsku často mladé milenky. No k Sophie sa termín „vydržovaná žena" akosi nehodil.

„Odstaňovala som sa od neho pred desiatimi rokmi," povedala Sophie šeptom. „Odvtedy sme spolu takmer nehovorili. Dnes večer, keď na oddelenie zavolali, že bol zavraždený, a videla som fotografie jeho tela a toho textu na dlážke, uvedomila som si, že mi chcel čosi naznačiť."

„Tým Vitruviovým mužom?"

„Áno. A písmenami P. S."

„Post Scriptum?"

Pokrútila hlavou. „P. S. sú iniciály môjho mena."

„Ale veď sa voláte Sophie Neveuová."

Odvrátila zrak. „P. S. je prezývka, ktorú som mala, keď som uňho bývala." Začervenala sa. „P. S. znamená Princezná Sophie."

Langdon sa nezmohol na slovo.

„Viem, je to hlúpe," pokračovala. „Ale bolo to už dávno. Bola som malá."

„Vy ste ho poznali, keď ste boli malá?"

„Veľmi dobre," odvetila a oči jej ožili. „Jacques Saunière bol môj starý otec."

„Kde je Langdon?" spýtal sa Fache, naposledy si potiahol z cigarety a vrátil sa na veliteľské stanovište.
„Stále na záchode, pane." Nadporučík Collet tú otázku čakal.
„Ten si teda dáva načas," zahundral Fache.
Kapitán sledoval cez Colletovo plece červenú bodku a Collet mu priam čítal myšlienky. Fache mal sto chutí skontrolovať Langdona. V ideálnom prípade poskytnú sledovanej osobe maximálne množstvo času a voľnosti pohybu, a tak v nej vzbudili pocit vlastnej bezpečnosti. Langdon sa musel vrátiť sám od seba. Ale už to bolo skoro desať minút. Pridlhlo.
„Je možné, že by nás Langdon odhalil?" spýtal sa Fache.
Collet pokrútil hlavou. „Červená bodka sa stále pohybuje, takže prístroj má stále pri sebe. Možno sa necíti dobre. Keby ten prístroj objavil, zbavil by sa ho a utiekol by."
Fache sa pozrel na hodinky. „Dobre."
No Fache vyzeral stále akýsi zamyslený. Collet celý večer cítil, že kapitán je nezvyčajne napätý. Fache, ktorý bol aj v najvypätejších situáciách zvyčajne odosobnený a chladný, dnes večer akoby dával priechod svojim citom, akoby to preňho bola osobná záležitosť.
Niet sa čomu čudovať, pomyslel si Collet. Fache zúfalo Potrebuje zatknúť vraha. Ministerstvo a médiá prednedávnom otvorene kritizovali Facheove agresívne postupy, jeho spory s významnými zahraničnými veľvyslanectvami a vysoké prekročenie rozpočtu na nové technológie. Zatknutie Američana, ku ktorému by došlo pomocou najmodernejšej techniky a bolo by podložené nevyvrátiteľnými dôkazmi, by nadsť umlčalo Facheových kritikov a zabezpečilo by mu prácu na tých pár rokov, kým by nezačal poberať vysoký dôchodok. A on vysoký dôchodok určite potrebuje, pomyslel si Collet. Fache bol veľký nadšenec najmodernejšej techniky v práci i v civile. Povrávalo sa, že pred pár rokmi investoval celé svoje úspory do akéhosi technologického zázraku a prišiel aj o poslednú košeľu. A Fache nosí len tie najlepšie košeľe.
Dnes im ostávalo ešte kopu času. Čudný výstup Sophie Neveuovej bol len malým vyrušením. Už bola preč a Fache mal ešte vždy tromfy v rukáve. Ešte Langdonovi nepovedal, že zavraždený napísal jeho meno na dlážku. P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona. Bude naozaj zaujímavé, ako Američan zareaguje na tento jasný dôkaz.
„Kapitán?" ozval sa jeden z agentov na druhom konci kancelárie. „Myslím, že by ste mali tento hovor prebrať." V ruke držal slúchadlo a tváril sa vážne.
„Kto je to?" spýtal sa Fache.
Agent sa zamračil. „Šéf nášho kryptografického oddelenia."
„Čo chce?"
„Týka sa to Sophie Neveuovej, pane. Niečo nie je v poriadku."

15

Nastal čas.
Keď Sílás vystúpil z čierneho audi a voľné rúcho sa mu vlnilo v nočnom vánku, cítil sa silný. To fúka vietor zmien. Vedel, že úloha, ktorú mal pred sebou, si bude vyžadovať aj niečo viac než len silu, a tak nechal zbraň v aute. Trinásťranový revolver značky Heckler and Koch USP 40 mu zohnal Učiteľ.
Smrťiaca zbraň nemá v dome Pána čo robiť.
Námestie pred veľkým kostolom bolo v tomto čase pusté. Jedinými viditeľnými dušami na vzdialenom konci Námestia Saint-Sulpice bola dvojica mladých šľapiiek, ktoré ukazovali svoj tovar turistom premávajúcim sa v autách ulicami neskoro v noci. Ich milovania chtivé telá vzbudili v Sílasovi dôverne známu túžbu. Stehná sa mu inštinktívne napli, takže opasok s ostrými cvočkami sa mu bolestne zarezal do tela.
Žiadostivosť okamžite vyprchala. Sílás už desať rokov potláčal akúkoľvek sexuálnu túžbu. To bola Cesta. Vedel, že Opus Dei obetovalo veľa, ale zasa aj veľa dostalo. Celibátny sľub a zrieknutie sa akéhokoľvek osobného majetku sa ani nedali považovať za obeť. Vzhľadom na to, z akej biedy vzišiel a aké sexuálne hrôzy prežil vo väzení, bol celibát vítanou zmenou.
Teraz, keď sa vrátil do Francúzska prvýkrát odvtedy, čo ho zatkli a poslali loďou do väznice v Andorre, cítil, že ho vlast' skúša a vyvoláva v jeho spasenej duši bolestné spomienky. Druhýkrát si sa narodil, pripomínal si. Dnes musel Bohu poslúžiť hriechom vraždy, a Sílás vedel, že je to obeť, ktorú bude musieť tajiť vo svojom srdci naveky. Tvoja viera je taká veľká, koľko bolesti dokážeš zniesť, povedal mu Učiteľ. Sílasovi nebola bolesť neznáma a túžil Učiteľovi dokázať, že sa naňho môže spoľahnúť. On, Učiteľ, bol jediný, kto ho uistoval, že jeho činy riadi vyššia moc.
„Hago la obra de Dios," zašepkal Sílás a zamieril k bráne kostola.
V tieni masívnej brány zastal a zhlboka sa nadýchol. Až teraz si naozaj uvedomoval, čo chce urobiť a čo ho čaká vnútri. Záverový kameň. Ten nás dovedie k nášmu konečnému cieľu.
Zodvihol päšť a trikrát zabúchal na dvere.
O chvíľku začul, ako sa dvíha závera obrovskej drevenej brány.

16

Sophie uvažovala, ako dlho asi Facheovi potrvá, kým zistí, že neodišla z budovy. Keď videla, aký je Langdon ohromený, zapochybovala, či urobila dobre, že mu tu na toaletách všetko prezradila.

Mohla urobiť niečo iné?

Predstavila si telo svojho starého otca, nahé a roztriahnuté na dlážke. Kedysi znamenal pre ňu všetko, no dnes v noci napodiv necítila za ním takmer žiadny smútok. Jacques Saunière bol teraz pre ňu ako cudzí človek. Ich vzťah ukončil jediný okamih jedného marcového večera, keď mala dvadsať dva rokov. Pred desiatimi rokmi. Sophie sa vrátila domov z univerzity v Anglicku o pár dní skôr a videla, že jej starý otec sa zaoberá niečím, čo naozaj nečakala. Dodnes tomu nemohla uveriť.

Keby som to nevidela na vlastné oči...

Bola príliš zahanbená a ohúrená, aby počúvala starého otca, ako sa jej trápne snaží všetko vysvetliť. Vzala našetrené peniaze, odišla a zohnala si malý bytík s niekoľkými spolubývajúcimi. Zaprisahala sa, že o tom, čo videla, nikomu nepovie. Starý otec sa s ňou zúfalo snažil stretnúť, posielal jej pohľadnice a listy, prosil ju, aby sa s ním stretla, že jej všetko vysvetlí. Ako sa to dalo vysvetliť?! Odpovedala iba raz - napísala mu, aby jej netelefonoval a nepokúšal sa s ňou stretnúť. Bála sa, že jeho vysvetlenie by ju mohlo vydesiť ešte väčšími než to, čo videla.

Saunière sa však pokusov o zblíženie nevzdal a Sophie mala teraz v zamknutej zásuvke bielizníka celý stoh listov z posledných desiatich rokov. Slúžilo mu ku cti, že ju poslúchol a ani raz jej nezavolať.

Až dnes popoludní.

„Sophie?“ ozval sa jeho čudne starecký hlas na odkazovači. „Tak dlho som plnil tvoje pranie... a naozaj ma mrzí, že ti volám, ale musím s tebou hovoriť. Stalo sa niečo strašné.“

Sophie stála v kuchyni svojho parížskeho bytu a keď ho po toľkých rokoch počula, prešli jej po chrbte zimomriavky, ale vzápätí ju priam zaplavili krásne spomienky na detstvo.

„Sophie, vypočuj ma, prosím ťa.“ Hovoril po anglicky, ako keď bola malá. V škole hovor po francúzsky a doma po anglicky. „Nemôžeš sa stále hnevať. Nečítala si tie listy, čo ti roky posielam? Nič si nepochopila?“ Odmlčal sa.

„Musíme sa porozprávať. Prosím ťa, splň svojmu starému otcovi toto jediné pranie. Okamžite zavolaj do Louvru. Obom nám hrozí veľké nebezpečenstvo.“

Sophie hľadala na odkazovač. Nebezpečenstvo? O čom to hovorí?

„Princeznička...“ Pokračoval jej starý otec zlomeným hlasom, ktorému Sophie nerozumela. „Viem, že som veľa vecí pred tebou tajil, a viem, že som preto prišiel o tvoju lásku. Ale bolo to pre tvoju vlastnú bezpečnosť. Teraz musíš poznať pravdu. Musíš poznať pravdu o svojej rodine.“

Sophie odrazu počula, ako jej bije srdce. O mojej rodine? Rodičia je zomreli, keď mala iba štyri roky. Zleteli s autom z mosta do prudko tečúcej rieky. V aute bola aj jej stará mama a mladší brat a Sophie tak prišla v jedinom okamihu o celú rodinu. Mala o tom celú škatuľu novinových výstrižkov.

Jeho slová v nej vzbudili nečakaný záujem. Moja rodina! V okamihu videla znovu tie scény zo sna, ktorý ju v detstve nespočetnekrát budil: Moja rodina žije! Idú domov! No tak ako v sne, aj teraz tieto scény zmizli v nenávratne.

Členovia tvojej rodiny sú mŕtvi, Sophie. Už nikdy neprídu domov.

„Sophie...“ vravel jej starý otec na odkazovači. „Roky čakám, aby som sa mohol s tebou porozprávať. Čakal som, na vhodný okamih, ale teraz už nemôžem čakať. Zavolaj, mi do Louvru, len čo si vypočuješ tento odkaz. Budem tu čakať celú noc. Obávam sa, že nám obom hrozí nebezpečenstvo. Musím ti toho veľa vysvetliť.“

Odkaz sa skončil.

Sophie ticho stála a celá sa chvela. Keď premýšľala nad odkazom starého otca, dospela k záveru, že tým sledoval len jediný cieľ.

Bola to návnada.

Starý otec ju zrejme veľmi túžil vidieť a skúšal všetko možné. Pociťala k nemu ešte väčší odpor. Zišlo jej na um, či nie je smrteľne chorý a či sa ju tak nepokúša naposledy dotiahnuť domov.

Moja rodina.

Keď teraz stála v tmavých toaletách Louvru, priam počula slová dnešného telefonického odkazu. Sophie, obom nám hrozí nebezpečenstvo. Zavolaj mi.

Nezavolať. Ani sa mu nechystala zavolať. Teraz to však trpko ľutovala. Jej starý otec leží mŕtvy vo svojom vlastnom múzeu. A na dlážku napísal šifru.

Šifru určenú jej. Tým si bola istá.

Hoci nevedela, čo jej tým chcel povedať, bola presvedčená, že to, že ide o šifru, je ďalší dôkaz, že tie slová sú určené jej. Sophie mala rada kryptografiu a mala na ňu aj schopnosti len vďaka tomu, že vyrastala so Jacquom Sauniérom, ktorý sa vyžíval v šifrách, slovných hračkách a rébusoch. Koľko nedeľ sme strávili nad kryptogramami a krížovkami v novinách?

Už dvanásťročná dokázala sama vyplniť krížovku v Le Monde a starý otec jej začal dávať anglické krížovky, matematické rébusy a šifry. Sophie to nesmierne bavilo. Napokon sa jej vášeň zmenila na profesiu, keď sa stala kryptologičkou justičnej polície.

Dnes v noci bola ako kryptologička nútená uznať, že jej starému otcovi sa podarilo pomocou jednoduchej šifry spojiť dvoch úplne neznámych ľudí - Sophie Neveuovú a Róberta Langdona.

Otázka znela - prečo?

Žiaľ, Sophie bolo z ohúreného Langdonovho pohľadu jasné, že ani Američan netuší, prečo ich chcel jej starý otec dať dokopy.

Ale nevzdávala sa. „Dnes večer ste sa mali stretnúť s mojím starým otcom. Kvôli čomu?“

Langdon vyzeral úplne popletený. „Tú žiadosť o stretnutie mi sprostredkovala jeho sekretárka. Nepovedala dôvod a ja som sa nepýtal. Nazdával som sa, že sa dozvedel, že mám prednášať o pohanskej ikonografii vo francúzskych katedrálach, téma ho zaujala a chcel sa so mnou o tom pri poháriku porozprávať.“

Sophie to neuspokojilo. Akosi jej to nesedelo. Jej starý otec vedel o pohanskej ikonografii viac než ktokoľvek iný.

Navyše žil neobyčajne utiahnuto, sotva by sa chcel s niekým len tak zhovárať, pokiaľ na to nemal vážny dôvod.

Zhlboka sa nadýchla a skúsila to znovu. „Starý otec mi dnes poobede volal a povedal, že nám, teda jemu a mne, hrozí vážne nebezpečenstvo. Nič vám to nehovorí?”

Langdonove modré oči spozorneli. „Nie, ale vzhľadom na to, čo sa stalo...”

Sophie prikývla. Vzhľadom na to, čo sa stalo dnes v noci, by bola blázon, keby sa nebála. Podišla k malému okienku so zrkadlovým sklom na druhom konci toaliet a cez slučku poplačanej pásky vloženej do skla sa pozrela von. Boli vysoko - najmenej dvanásť metrov.

S povzdychom zdvihla zrak a pozrela sa na oslnujúci Paríž. Naľavo od nej, na druhom brehu Seiny, čnela osvetlená Eiffelova veža, priamo pred ňou Víťazný oblúk, napravo strechy Montmartru, arabeskový chrám Sacré-Coeur, ktorého vyleštený kameň svietil belobou ako žiarivá svätyňa.

Tadiaľto, pri najzápadnejšom cípe Denonovho krídla, viedla severo-južná dopravná tepna, ktorú oddeľoval od Louvru len úzky chodník. Dolu stála zvyčajná karavána nočných zásobovacích áut, ktoré čakali na zelenú a ktorých zadné svetlá akoby na Sophie posmešne žmurkali.

„Neviem, čo na to povedať,” povedal Langdon, ktorý podišiel za ňou k oknu. „Váš starý otec nám chcel zrejme niečo povedať. Mrzí ma, že vám nemôžem pomôcť.”

Sophie sa obrátila. V Langdonovom hlbokom hlase cítila úprimnú ľútosť. Aj keď bol v nezávideniahodnej situácii, očividne jej chcel pomôcť. To je ten učiteľ, čo sa v ňom skrýva, pomyslela si, lebo predtým si prečítala správu ÚRJP o podozrivom. Bol to akademik, ktorý sa usiloval všetko pochopiť.

To máme spoločné, pomyslela si.

Ako kryptologička dokázala nájsť zmysel aj v zdanlivo nezmyselných údajoch. Dnes v noci jej čosi vravelo, že či si to Róbert Langdon uvedomoval alebo nie, mal informáciu, ktorú zúfalo potrebovala. Princezná Sophie, vyhľadaj Róberta Langdona. Mohol byť odkaz jej starého otca jasnejší? Potrebovala viac času, aby mohla byť s Langdom. Viac času na rozmyšľanie. Viac času, aby spoločne vyriešili tú záhadu. Nanešťastie čas pracoval proti nim.

Pozrela na Langdona a vytiahla jediný tromf, ktorý jej ostával. „Bezu Fache vás každú chvíľu môže vziať do vyšetrovacej väzby. Môžem vás dostať z tohto múzea. Ale teraz musíme konať.”

Langdon nadvihol obočie. „Chcete, aby som utiekol?”

„To je to najlepšie, čo môžete urobiť. Ak dovolíte, aby vás Fache vzal do vyšetrovacej väzby, kým sa ÚRJP a americké veľvyslanectvo dohodnú, ktorý súd vás bude súdiť, strávite niekoľko týždňov vo francúzskom väzení. Ale ak odtiaľto zmizneme a pôjdeme na vaše veľvyslanectvo, vaša vláda vás bude chrániť a zatiaľ budeme mať čas dokázať, že s touto vraždou nemáte nič spoločné.”

Nezdalo sa, že by to Langdona presvedčilo. „Na to zabudnite! Fache má ozbrojených strážcov pri každom východe! Aj keby sa nám odtiaľ podarilo nejakým zázrakom uniknúť, len by som tým priznal svoju vinu. Musíme Facheovi povedať, že ten odkaz na dlážke bol určený vám a že moje meno v tom odkaze neznamená, že som vrah.”

„To aj urobím,” povedala Sophie chytro, „ale až keď budete v bezpečí amerického veľvyslanectva. Je to len poldruha kilometra odtiaľto a auto mám zaparkované hneď pri múzeu. Hovoriť s Facheom tu je viac ako riskantné. Nechápete? Fache to tu dnes celé zorganizoval len preto, aby dokázal, že ste vinný. Zatiaľ vás nezatkol iba preto, aby vás mohol sledovať, pretože dúfa, že urobíte niečo, čo potvrdí jeho domnienky.”

„Napríklad, že utečiem!”

Vtom zazvonil telefón vo vrecku Sophiinho svetra. Zrejme Fache. Siahla do vrecka a vytiahla telefón.

„Pán Langdon,” povedala chytro, „ešte na jedno sa vás musím spýtať.” Od toho možno závisí celá vaša budúcnosť.

„Ten nápis na dlážke asi nedokazuje vašu vinu, no Fache nášmu tímu povedal, že si je istý, že ste to urobili vy. Poznáte nejaký iný dôvod, prečo je presvedčený o vašej vine?”

Langdon chvíľu mlčal. „Nie.”

Sophie si vzdychla. To znamená, že Fache klame. Prečo, to nevedela, ale to nebolo teraz dôležité. Faktom ostávalo, že Bez Fache bol rozhodnutý za každú cenu strčiť dnes v noci Róberta Langdona za mreže. Sophie potrebovala Langdona pre seba a z tejto dilemy jej vyšiel jediný logický záver.

Musím dostať Langdona na americké veľvyslanectvo.

Obrátila sa k oknu a hľadela cez drôty poplašného zariadenia na chodník dvanásť metrov pod nimi. Keby Langdon skočil dolu, mohol by si zlomiť obe nohy - v najlepšom prípade.

Ale Sophie sa už rozhodla.

Róbert Langdon sa musí dostať z Louvru, či chce alebo nie.

17

„Ako to, že nedvíha?” spýtal sa Fache neveriacky. „Voláte na jej telefón, áno? Viem, že ho má pri sebe.”

Collet sa snažil spojiť so Sophie už niekoľko minút. „Možno má vybitú batériu. Alebo má vypnuté zvonenie.”

Fache vyzeral nešťastne, odkedy telefonoval so šéfom kryptografického oddelenia. Keď zavesil, ráznym krokom pristúpil ku Colletovi a prikázal mu, aby okamžite zavolať agentke Neveuovej. Colletovi sa to nedarilo a Fache chodil po miestnosti ako lev v kletke.

„Prečo volali z kryptografického oddelenia?” odvážil sa spýtať Collet.

Fache sa obrátil. „Aby nám oznámili, že o drakonických diabloch a chromých svätých nenašli v počítačoch ani stopy.”

„To je všetko?”

„Nie. Vraj práve identifikovali tie čísla ako Fibonacciho postupnosť, ale podľa nich vraj nemajú nijaký význam." Collet bol zmätený. „Ale veď nám už poslali agentku Neveuovú, aby nám to povedala." Fache pokrútil hlavou. „Oni Neveuovú neposlali." „Čože?"

„Šéf dal na môj pokyn celému svojmu tímu pozrieť fotografie, ktoré som mu poslal. Keď prišla agentka Neveuová, pozrela sa na jednu z fotografií Sauniérovho tela a na šifru a bez slova vyšla z kancelárie, šéf povedal, že neskúmal jej správanie, lebo bolo pochopiteľné, že ju tie fotky rozrušili."

„Rozrušili? Čo nikdy nevidela fotografiu mŕtveho tela?"

Fache chvíľu mlčal. „Ja som o tom nevedel a zrejme ani šéf, až kým ho o tom neinformovali, ale Sophie Neveuová je zrejme vnučkou Jacqua Sauniéra."

Collet sa nezmohol na slovo.

„Šéf povedal, že sa pred ním o Sauniérovi nikdy nezmienila - podľa neho preto, lebo zrejme nechcela, aby sa s ňou kvôli jej slávnemu dedovi zaobchádzalo inak ako s ostatnými."

Nečudo, že ju tie fotky rozrušili. Collet si nevedel predstaviť nešťastnejšiu zhodu okolností, ako keď dajú mladej žene za úlohu rozlúštiť šifru, ktorú napísal jej zavraždený príbuzný. No jej konanie bolo aj tak nepochopiteľné. „Ale veď sem prišla a povedala nám, že tie čísla predstavujú Fibonacciho postupnosť. Nechápem, prečo odišla z kancelárie svojho šéfa a nikomu nepovedala, na čo prišla."

Collet mal len jediné vysvetlenie: Saunière napísal číselnú šifru na dlážku v nádeji, že Fache poverí vyšetrovaním aj kryptológov, to znamená aj Sauniérovu vnučku. A pokiaľ išlo o zvyšnú časť odkazu - chcel tým Saunière niečo povedať svojej vnučke? Ak áno, čo jej chcel povedať? A akú úlohu v tom hrá Langdon?

Kým mohol Collet sledovať ďalej niť svojich myšlienok, ticho opusteného múzea prerušil jačavý zvuk poplašného zariadenia. Zdalo sa, že prichádza z Veľkej galérie.

„Alarme!" zajačal jeden z agentov. „Grande Galérie! Toilettes Messieurs!"

Fache sa zvrhol ku Colletovi. „Kde je Langdon?"

„Stále na pánskych toaletách!" Collet ukázal na blikajúcu červenú bodku na obrazovke svojho notebooku. „Musel rozbiť okno!" Collet vedel, že Langdon sa nedostane ďaleko. Hoci sa okná na verejných budovách do výšky pätnástich metrov museli dať podľa parížskych požiarnych predpisov rozbiť pre prípad požiaru, liezť cez okno z druhého poschodia Louvru bez rebríka sa rovnalo samovražde. Na západnom konci Denonovho krídla navyše neboli žiadne stromy ani tráva, ktoré by stlmili pád. Rovno pod oknom toaliet viedla dvojprúdová dopravná tepna Place du Carrousel. „Panebože!" vykrikoval Collet, hľadiac na obrazovku. „Langdon lezie na okenicu!"

Ale Fache už začal konať. Vytrhol z náprsného puzdra revolver značky Manurhin MR-93 a vybehol z kancelárie.

Collet s úžasom sledoval obrazovku, na ktorej sa červená blikajúca bodka presunula na okenicu a potom spravila niečo úplne nečakané: presunula sa mimo obvodu budovy.

Čo sa to deje? žasol Collet. Je Langdon na okenici alebo -

„Jesu!" skríkoval Collet a vyskočil na nohy. Bodka sa posunula ešte ďalej od budovy. Chvíľu sa zdalo, že je prerušený signál, a potom blikajúca bodka definitívne zastala asi desať metrov od budovy.

Collet zaťukal prstami po klávesnici a na obrazovke sa objavila mapa parížskych ulíc. Teraz videl presnú polohu sledovaného objektu.

Objekt sa nehýbal.

Ležal uprostred Place du Carrousel.

To znamená, že Langdon vyskočil z okna.

18

Collet jačal vo vzdialenom zvuku poplašného zariadenia do vysielacky a Fache šprintoval po veľkej galérii.

„Vyskočil!" reval Collet. „Signál ukazuje, že je na Place du Carrousel! Mimo okna toaliet! A vôbec sa nehýbe!"

Ježišmária, ten Langdon asi spáchal samovraždu!"

Fache to počul, no akosi mu to nesedelo. Bežal ďalej. Chodba akoby nemala konca. Ako utekal okolo Sauniérovho tela, uprel zrak na vzdialený koniec Denonovho krídla, kde sa križovali chodby. Poplašné zariadenie sa ozývalo hlasnejšie.

„Počkajte!" zreval znovu Colletov hlas vo vysielacke. „Hýbe sa! Božemôj, Langdon žije. Hýbe sa!"

Fache bežal ďalej a každú chvíľu klial, aká je tá chodba dlhá.

„Langdon sa pohybuje rýchlejšie!" kričal Collet do vysielacky. „Uteká po Carrouseli. Počkať... zrýchľuje. Pohybuje sa príliš rýchlo!"

Fache dobehol na miesto, kde sa križovali chodby, zabočil, zbadal toalety a zamieril k nim.

V jačavom zvuku poplašného zariadenia nebolo vysielacku takmer počuť. „Musí byť v aute! Myslím, že je v aute! Nemôžem -"

Keď Fache konečne vtrhol s revolverom v ruke na pánske toalety, Colletove slová zanikli v poplačnej siréne. Žmúriac pred prenikavým zvukom skúmal pohľadom celý priestor.

Na toaletách nebol nikto. Ani v umyvárni. Okamžite uprel zrak na rozbité okno na opačnom konci miestnosti. Pribehol k oknu a vyklonil sa. Langdona nebolo vidieť. Fache nechápal, ako niekto mohol riskovať takýto skok. Ak by skočil z takejto výšky, musel by sa ťažko zraniť.

Siréna konečne stíchla a vo vysielacke bol znovu počuť Colletov hlas.

„... pohybuje sa čoraz rýchlejšie... smerom na juh... prechádza cez Seinu po Pont du Carrousel!"

Fache sa obrátil doľava. Jediným vozidlom na Pont du Carrousel bolo obrovské nákladné auto Trailor, ktoré mierilo južne od Louvru. Otvorená korba auta bola prikrytá vinylovou plachtou, ktorá bola pružná ako hojdacia sieť. Fachemu začínalo svitať a celý sa roztriasol. To auto zrejme iba pred chvíľou stálo na červenu rovno pod oknom toaliet. Šialené riziko, povedal si Fache. Langdon nemohol vedieť, čo sa pod tou plachtou skrýva. Čo keby to auto prevážalo oceľ? Alebo betónové dielce? Alebo len sudy s odpadom? Skočiť do neznáma z dvanásťmetrovej výšky? Šialenstvo. „Signál zatáča!“ kričal Collet. „Zatáča doprava na Pont des Saints-Pères!“

Aj nákladné auto, ktoré prešlo po moste, spomalilo a zatáčalo na Pont des Saints-Pères. Tam bude, pomyslel si Fache. S úžasom sledoval, ako auto mizne za rohom. Collet sa už spojil s agentmi mimo budovy a prikázal im, aby sa pridali k automobilovým hliadkam a prenasledovali nákladné auto, pričom im stále hlásil jeho polohu.

Je koniec, pomyslel si Fache. Jeho ľudia obkľúčia nákladné auto o niekoľko minút. Langdon nebude mať kam ujsť. Zastrčil si revolver do puzdra, vyšiel z toaliet a povedal cez vysielaciu Colletovi: „Pristavte mi auto. Chcem tam byť, keď ho zatkneme.“

Ako zľahka bežal po dlhej Veľkej galérii, uvažoval, či Langdon ten pád vôbec prežil.

Na tom nezáležalo.

Langdon utiekol. Je vinný.

Langdon a Sophie stáli v tmavej Veľkej galérii iba pätnásť metrov od toaliet. Chrbtami sa opierali o stenu oddeľujúcu toalety od galérie. Ledva sa stihli ukryť, keď Fache prebehol okolo nich s revolverom v ruke a zmizol na toaletách. Ostatných šesťdesiat sekúnd trvalo celú večnosť.

Langdon stál v pánskych toaletách a odmietol utiecť z miesta činu, ktorý nespáchal, keď Sophie začala skúmať okno a drôť poplašného zariadenia. Potom vykukla dolu na ulicu, akoby chcela odhadnúť výšku.

„Ak sa nám podarí nájsť vhodný cieľ, dostanete sa odtiaľto,“ povedala.

Cieľ? S nepríjemným pocitom vyzrel z okna. Ulicou sa vlieklo obrovské nákladné auto s osemnástimi kolesami a spomaľovalo pred semaforom rovno pod oknom. Na korbe bola natiahnutá modrá vinylová plachta, ktorá voľne zakrývala náklad. Langdon dúfal, že Sophie nemyslí na to, na čo myslel on.

„Sophie, ja tam neskočím -“

„Vyberte si z vrecka prístroj na sledovanie.“

Langdon zarazene šmátral po vrečku, kým nenahmatal maličký kovový disk. Sophie ho vzala a hneď zamierila k umývadlu. Vzala veľké mydlo, položila naň prístroj a palcom ho zatlačila. Keď sa kotúč zaryl hlbšie do mäkkého povrchu, zoškrabala nechťom mydlo a zakryla dieru.

Podala mydlo Langdonovi a vytiahla spod umývadla ťažkú valcovitú nádobu na odpadky. Kým mohol Langdon protestovať, Sophie bežala k oknu, pričom držala nádobu pred sebou ako baranidlo. Dnom nádoby rozbila stred okna. Nad hlavami im zajačala siréna, ktorá trhala uši.

„Dajte mi to mydlo!“ zakričala Sophie, ale v tom hluku ju ledva bolo počuť.

Langdon jej vložil mydlo do ruky.

Schmatla mydlo a vykukla cez rozbité okno dolu na nákladné auto. Cieľ - pružná modrá plachta - bol dosť veľký a nachádzal sa necelé tri metre od budovy. Keď namiesto červenej zasvietila oranžová, Sophie sa zhlboka nadýchla a hodila mydlo do tmy.

Mydlo padalo smerom k nákladiaku, pristálo na okraji plachty a sklzálo medzi náklad tesne predtým, ako zasvietila zelená.

„Gratulujem,“ povedala Sophie, ťahajúc Langdona ku dverám. „Práve ste sa dostali z Louvru.“

Len čo vyšli z pánskych toaliet a skryli sa v tme, prebehol okolo nich Fache.

Keď teraz poplašná siréna stíchla, Langdon počul, ako sa od Louvru ozýva jačavý zvuk sirén áut ÚRJP. Z Louvru odišli všetci policajti. Aj Fache sa náhlil von a Veľká galéria ostala prázdna.

„Vo Veľkej galérii, asi pätnásť metrov za nami, je núdzové schodisko,“ povedala Sophie. „Teraz sa môžeme odtiaľto dostať.“

Langdon sa rozhodol, že túto noc už nepovie ani slova. Sophie Neveuová bola očividne šikovnejšia ako on.

19

Kostol Saint-Sulpice má vraj takú zvláštnu históriu, ako ani jedna budova v Paríži. Pôdorys kostola, postaveného na rozvalinách starobylého chrámu egyptskej bohyně Isis, je navlas rovnaký ako pôdorys chrámu Notre Dame. Bol tu pokrstený markíz de Sade a Baudelaire a ženíl sa tu Victor Hugo. Neďaleký seminár sa vyznačuje dobre zdokumentovanou históriou neortodoxnosti a kedysi slúžil na tajné stretnutia mnohých tajných spoločností.

Dnes v noci bola loď kostola Saint-Sulpice tichá ako hrob, s jediným náznakom života - slabou vôňou kadidla po omši, ktorá sa tu konala večer. Keď sestra Sandrine viedla Silasa do kostola, cítil na jej správaní, že je celá nesvoja.

Neprekvapilo ho to. Už si zvykol, že ľudia sa v jeho prítomnosti necítia príjemne.

„Ste Američan?“ spýtala sa.

„Narodil som sa vo Francúzsku,“ odvetil Silas. „Meno som získal v Španielsku a teraz študujem v Spojených štátoch.“ Sestra Sandrine prikývla. Bola to malá ženička s tichými očami. „A Saint-Sulpice ste nikdy nevideli?“

„Viem, že je to priam hriech.“

„Oveľa krajší je cez deň.“

„O tom nepochybujem. Tým viac som vám vďačný, že ste mi dali túto príležitosť dnes v noci.“

„To je opátova zásluha. Zrejme má vplyvných priateľov.“

To teda má, pomyslel si Sílás.

Ako kráčal hlavnou uličkou za sestrou Sandrine, prekvapila ho strohosť kostola. Na rozdiel od Notre Dame, vyzdobeného farebnými freskami, pozlátеныmi oltárnymi obrazmi a teplým drevom, Saint-Sulpice bol pústy a chladný, takmer ako asketické katedrály v Španielsku. Vďaka chýbajúcej výzdobe vyzeral vnútrojok kostola ešte väčší, a keď sa Sílás pozrel na vysokú klenbu, mal dojem, že stojí pod trupom obrovskej prevrátenej lode.

To je výstižné, pomyslel si. Lod' bratstva mala byť navždy prevrátená. Zrazu mal veľkú chuť konať a bol by najradšej, keby už sestra Sandrine odišla. Bola to drobná žena, ktorú by poľahky zneškodnil, no sľúbil, že silu použije len v nevyhnutnom prípade. Je to žena z duchovného stavu a nemôže za to, že bratstvo sa rozhodlo ukryť záverový kameň v jej kostole. Neslobodno ju trestať za hriechy iných.

„Mrzí ma, sestra, že ste sa museli kvôli mne budiť uprostred noci.“

„To nič. Budete v Paríži krátko a Saint-Sulpice si nemôžete nechať ujsť. Zaujímame sa o kostoly z architektonického alebo historického hľadiska?“

„Z duchovného, sestra.“

Spokojne sa zasmiala. „To vysvetľuje všetko. Len uvažujem, kde začať s prehliadkou.“

Sílás upriamil zrak na oltár. „Nemusíte mi robiť sprievodcu. Aj tak ste už boli dosť láskavá. Prezriem si to tu sám.“

„Nerobte si starosti,“ povedala. „Aj tak už nezaspím.“

Sílás zastal. Došli k predným laviciam a oltár bol odtiaľ iba pätnásť metrov. Sílás sa obrátil v celej svojej výške k malej ženičke a videl, ako cúvla, keď mu pozrela do červených očí. „Sestra, nie som zvyknutý vstúpiť do domu Pána a chodiť v ňom ako turista. Prekážalo by vám, keby som sa mohol najprv osamote pomodliť a potom sa tu poobzerať?“

Sestra Sandrine zaváhala. „Isteže nie. Počkám na vás vzadu.“

Sílás jej položil mäkkú, ale ťažkú ruku na plece. „Sestra, dosť si vyčítam už to, že vás kvôli mne zobudili. Nemôžem od vás chcieť, aby ste prebdeli celú noc. Vráťte sa, prosím, do postele. Prezriem si chrám a odídem.“

Sestra vyzerala nesvoja. „Naozaj vám nebude neprijemné, keď budete sám?“

„Vôbec nie. Modlitba je radosť, ktorú zakúšame osamote.“

„Ako si želáte.“

Sílás stiahol ruku. „Dobrá noc, sestra. Pokoj s vami.“

„Aj s vami.“ Sestra Sandrine zamierila ku schodom. „A prosím vás, keď budete odchádzať, dobre zavrite dvere.“

„Spoločnite sa.“ Sílás sledoval, ako stúpa hore schodmi, až kým sa mu nestratila z očí. Potom sa obrátil a pokľakol v prednej lavici. Cítil, ako sa mu ostré cvočky zarezali do stehna.

Dobrý Bože, odovzdávam ti toto dielo, ktoré dnes vykonám...

Sestra Sandrine, prikrčená v tieni chóru vysoko nad oltárom, potichu pozerala pomedzi drevené stĺpiky na mnícha v kapucni kľačiaceho v prednej lavici. Vtom ju premkol taký des, že takmer nevydržala ticho čupieť. Hlavou jej prebleslo, či tento záhadný návštevník nie je náhodou ten nepriateľ, pred ktorým ju vystríhali, a či dnes v noci musí dodržať nariadenia, ktorých sa roky pridržala. Rozhodla sa, že tam zostane a bude sledovať každý jeho krok.

20

Langdon so Sophie vystúpili z tieňa a opatrne zamierili opustenou chodbou Veľkej galérie k núdzovému schodisku. Ako kráčali, Langdon sa pokúšal zložiť tú záhadnú skladačku. Najnovší dielik skladačky bol mimoriadne znepokojujúci: Kapitán justičnej polície sa ma pokúša obviňovať z vraždy.

„Myslíte si,“ zašepkal, „že ten odkaz na dlážke napísal Fache?“

Sophie sa ani len neobrátila. „Vylúčené.“

Langdon si nebol taký istý. „Zdá sa, že mu čertovsky záleží na tom, aby som vyzeral vinný. Nenapísal preto na dlážku moje meno?“

„Fibonacciho postupnosť, P. S., celá tá symbolika krútiaca sa okolo da Vinciho a bohýň - to musel byť môj starý otec.“

Langdon vedel, že má pravdu. Tie symboly do seba zapadali až príliš dokonale - pentagram, Vitruviov muž, da Vinci, bohyňa, ba aj Fibonacciho postupnosť. Koherentný súbor symbolov, povedali by ikonografi. Všetko súvisí so všetkým.

„I to, že mi dnes poobede volal,“ doložila Sophie. „Vravel, že mi musí čosi povedať. Som presvedčená, že odkazom v Louvri mi chcel naposledy povedať niečo dôležité, niečo, o čom si myslel, že vám pomôže lepšie mi porozumieť.“

Langdon sa zamračil. O, Draconian devil! Oh, lame saint! Kvôli Sophie i kvôli sebe veľmi chcel, aby tomu odkazu rozumel. Odkedy spočinul zrakom na tých šifrovaných slovách, všetko šlo dolu vodou. Jeho fingovaný skok z okna toaliet ho vo Facheových očiach určite neočistí.

Kapitán francúzskej polície sa asi nebude smiať, keď odhrnie plachtu na nákladiaku a zistí, že namiesto vraha zatkol kocku mydla.

„Už tam budeme,“ povedala Sophie.

„Myslíte si, že tie číslce v odkaze vášho starého otca predstavujú kľúč k pochopeniu tých dvoch viet?“ Langdon kedysi pracoval na niekoľkých baconovských rukopisoch s epigrafickými číslcami, ktoré predstavovali zašifrovaný kľúč k rozlúšteniu ostatných riadkov.

„Roznýšľala som o tých číslach celý čas. O súčtoch, kvocientoch, rôznych kombináciách, ale na nič som neprišla. Z matematického hľadiska sú zoskupené úplne náhodne. Kryptografický nezmysel.“

„Sú predsa súčasťou Fibonacciho postupnosti. Nemôže ísť o nijakú náhodu.“

„Veď ani nejde. Tým, že môj starý otec použil Fibonacciho postupnosť, mi dal ďalšie znamenie - tak ako keď napísal odkaz po anglicky, ľahol si na zem ako postava na mojej obľúbenej kresbe a nakreslil si na brucho pentagram. To všetko malo pritiahnúť moju pozornosť.“

„Vám ten pentagram niečo hovorí?“

„Áno. Nemala som príležitosť povedať vám to, ale keď som bola malá, pentagram bol pre nás zvláštnym symbolom. Hrávali sme taroky a ja som vždy mala karty s pentagramom. Starý otec určite zámerne namiešal karty, ale pentagramy boli našim drobným žartom.“

Langdon zamrazilo. Oni hrali taroky? V tejto stredovekej talianskej kartovej hre bolo toľko skrytých kacírskych symbolov, že Langdon venoval tarokom vo svojom novom rukopise celú kapitolu. Dvadsaťdva kariet tejto hry malo také názvy ako Pápežka, Cisárovná a Hviezda. Taroky boli pôvodne vynájdené preto, aby tajne odovzdali myslenie, ktoré zakazovala cirkev. V moderných časoch využívajú mystické vlastnosti tarokových kariet jasnovidci.

Tarokovou kartou symbolizujúcou ženské božstvo je pentagram, pomyslel si Langdon a uvedomil si, že ak aj Saunière namiešal vnučke karty zo zábavy, pentagramy tam neboli náhodou.

Došli k núdzovému schodisku a Sophie opatrne otvorila dvere. Poplašné zariadenie sa neozvalo. Na poplašné zariadenie boli napojené iba dvere vedúce von z budovy. Sophie viedla Langdona dolu úzkymi schodmi čoraz rýchlejšie.

„Keď vám starý otec hovoril o pentagrame,“ povedal Langdon náhliac sa za ňou, „nespomínal uctievanie bohýň alebo odpor voči katolíckej cirkvi?“

Sophie pokrútila hlavou. „Viac ma zaujímala matematická stránka veci - zlatý rez, PHI, Fibonacciho postupnosť a tak.“

Langdon bol prekvapený. „Starý otec vás učil o čísle PHI?“

„Pravdaže. O zlatom reze.“ Vtom sa akoby trochu zahanbila. „Vlastne len žartoval, že som spolovice božská... chápete, kvôli tým písmenám v mojom mene.“

Langdon chvilu uvažoval a potom zhíkol.

s-o-PHI-e.

Schádzal po schodoch a začínal si uvedomovať, že Sauniérove odkazy sú navzájom prepojené väčšími, než si myslel.

Da Vinci... Fibonacciho postupnosť... pentagram.

Bolo to na neuverenie, ale všetky tieto veci spájaj jediný pojem, ktorý bol pre dejiny umenia taký dôležitý, že Langdon na túto tému niekoľkokrát prednášal.

PHI.

Odrazu si spomenul, ako raz na Harvarde prednášal na tému Symbolika v umení a na tabuľu napísal svoje obľúbené číslo.

1, 618

Obrátil sa k davu dychtivých študentov. „Vie niekto, aké je to číslo?“

Vzadu zodvihol ruku dlhonohý študent, ktorý sa špecializoval na matematiku. „Je to číslo PHI.“ Vyslovil ho fi.

„Výborne, Stettner,“ povedal Langdon. „S číslom PHI sa stretávame všetci.“

„Neslobodno si ho mýliť s PÍ,“ doložil Stettner s úškrnom. „Ako vravievame my matematici: PHI je o jedno H lepšie od PÍ!“

Langdon sa zasmial, no zdalo sa, že nik iný vtip nepochopil.

Stettner si sadol.

„Číslo PHI,“ pokračoval Langdon, „jedna celá šesťstoosemnaásť tisícín, je veľmi dôležité číslo v umení. Vie mi niekto povedať prečo?“

„Lebo je také pekné?“ pokúsil sa znovu rozosmiať študentov Stettner.

Všetci sa zasmiali.

„Správne,“ povedal Langdon, „Stettner má opäť pravdu. PHI sa vo všeobecnosti považuje za najkrajšie číslo vo vesmíre.“

Smiech stíchol a Stettner vychutnával svoj triumf.

Kým Langdon púšťal premietadku, vysvetľoval, že číslo PHI bolo odvodené z Fibonacciho postupnosti - slávnej nielen preto, že súčet dvoch susediacich čísel sa rovnal nasledujúcemu číslu, ale aj preto, že kvocient dvoch susediacich čísel sa prekvapujúco rovnal približne číslu 1, 618, teda PHI!

Napriek zdanlivo mystickému matematickému pôvodu čísla PHI, vysvetľoval Langdon, najohromujúcejšou vlastnosťou tohto čísla je, že predstavuje základný stavebný kameň v prírode. Rozmerové vlastnosti rastlín, zvierat, ba aj ľudí sa so záhadnou presnosťou pridržajú pomeru PHI k 1.

„To, že je PHI v prírode všadeprítomné,“ povedal Langdon a zhasol svetlo, „vylučuje náhodu, a preto sa staroveké národy nazdávali, že číslo PHI predurčil Tvorca vesmíru. Prví vedci vyhlásili číslo jedna celá šesťstoosemnaásť tisícín za zlatý rez.“

„Prepáčte,“ ozvalo sa dievča v prvom rade, „ja som bioložička a s týmto zlatým rezom som sa v prírode nikde nestretla.“

„Nie?“ zoširoka sa usmial Langdon. „Ani keď ste skúmali vzťah medzi včelami a trúdmi?“

„Nie. Včiel je vždy viac ako trúdov.“

„Presne tak. A vedeli ste, že keď vydelíte počet ktorýchkoľvek včiel počtom ktorýchkoľvek trúdov na svete, dostanete vždy to isté číslo?“

„Skutočne?“

„Veruže hej. PHI.“

Dievča zhíkol. „Vylúčené!“

„Vylúčené?" zakontroval Langdon s úsmevom a na premietacom plátne sa objavila špirálovitá lastúra. „Viete, čo je toto?"

„To je lodenka," odvetila biologická. „Hlavonožcový mäkkýš, ktorý pumpuje do svojej uzavretej ulity plyn, aby vyrovnal vztlak."

„Správne. A viete, v akom pomere je priemer každej jednej špirály voči priemeru nasledujúcej špirály?" Dievča neisto kĺzalo pohľadom po špirálach mäkkýšovej ulity.

„PHI," odpovedal si Langdon. „Zlatý rez. Jedna celá šesťstoosemásť tisícín."

Dievča bolo ohúrené.

Langdon ukázal ďalší obrázok - detailný záber na hlavu slnečnice. „Semená slnečnice rastú v protichodných špirálach. Viete, v akom pomere je priemer každej jednej špirály voči priemeru nasledujúcej špirály?"

„PHI?" odvetili všetci ako jeden.

„Bingo." Na plátne sa začali objavovať obrázky v rýchlom slede - borovicové šišky, listy na stonkách rastlín, bunkové delenie hmyzu - a na všetkých sa prejavoval rovnaký zákon zlatého rezu.

„To je úžasné!" vykrikol ktosi.

„Hej," ozval sa iný, „ale ako to súvisí s umením?"

„Aha!" spomenul si Langdon. „Dobre, že ste mi to pripomenuli." Ukázal ďalší obrázok - bledý, zažltnutý pergamen so slávnou Da Vinciho kresbou nahého muža - Vitruviovho muža - pomenovanej podľa Marca Vitruvia, vynikajúceho rímskeho architekta, ktorý chválil zlatý rez vo svojom diele De architectura.

„Nikto neporozumel božskej stavbe ľudského tela lepšie než Leonardo Da Vinci. V snahe zmerať presný pomer ľudských kostí exhumoval mŕtvolu. Ako prvý dokázal, že ľudské telo je doslova stvorené zo stavebných kameňov, ktorých vzájomný pomer sa vždy rovná PHI."

Študenti sa naňho pochybovačne pozreli.

„Neveríte?" spýtal sa Langdon. „Keď sa pôjdete najbližšie sprchovať, vezmite si so sebou meter."

Niekoľko študentov, ktorí sa venovali futbalu, sa rozrehotalo.

„A nielen športovci," pokračoval Langdon, „ale všetci. Chlapci i dievčatá. Skúste to. Zmerajte si vzdialenosť od temena hlavy po zem. Potom ju vydeľte vzdialenosťou od pupku po zem. Môžete trikrát hádať, aké číslo vám vyjde."

„Hádam len nie PHI!" vykrikol neveriacky jeden zo športovcov.

„Presne tak," odvetil Langdon. „Jedna celá šesťstoosemásť tisícín. Mám vám dať ešte jeden príklad? Zmerajte si vzdialenosť od pleca po končeky prstov na rukách a vydeľte ju vzdialenosťou od lakt'a po končeky tých istých prstov. PHI. Mám pokračovať? Vydeľte vzdialenosť od bokov po zem vzdialenosťou od kolien po zem. Zase PHI. Nech meriate, ako meriate, vždy dostanete PHI. Priatelia, my všetci predstavujeme živý hold, ktorý vzdávame zlatému rezu."

Langdon aj potme videl, akí sú všetci ohúrení. Pocítil dôverne známe teplo, ktoré sa mu rozlievalo po tele. Kvôli tomu učil. „Priatelia, ako vidíte, chaos, ktorý naoko vládne svetu, má svoj pevný poriadok. Keď staroveké národy objavili číslo PHI, boli presvedčené, že objavili stavebný kameň, ktorým Boh stvoril svet, a preto uctievali Prírodu. A je to celkom pochopiteľné. V prírode vidieť Božiu ruku na každom kroku a aj dnes existujú pohanské náboženstvá, ktoré uctievali Matku Zem. Mnohí z nás oslavujeme prírodu rovnako ako kedysi pohanovia a ani o tom nevieme. Dobrým príkladom je prvý máj, sviatok jari... keď sa zem znovu prebúdzá k životu, aby nás obdarovala svojím bohatstvom. Tajomné čaro prítomné v zlatoťme bolo vpísané na začiatku všetkých čias. Človek jednoducho tancuje, ako píska Príroda, a pretože umenie je pokusom človeka napodobniť krásu Tvorcovho diela, iste budete súhlasiť, že počas tohto semestra by sme našli množstvo príkladov na zlatý rez v umení."

Nasledujúcu polhodinu im Langdon ukazoval diela Michelangela, Albrechta Dürera, da Vinciho a mnohých ďalších umelcov, ktorí sa pri komponovaní svojich diel zámerne a prísne pridžali zlatého rezu. Langdon odhalil PHI pri architektonických rozmeroch gréckeho Parthenónu, egyptských pyramíd, ba aj budovy OSN v New Yorku. PHI sa objavilo v štruktúre Mozartových sonát, Beethovenovej Piatej symfónie i v dielach Bartóka, Debussyho a Schuberta. Langdon im povedal, že číslo PHI použil dokonca aj Stradivarius, keď chcel vypočítať, kam presne má na svojich slávnych husliach umiestniť otvor v tvare f.

„Na záver sa vráťme k symbolom," povedal Langdon a prešiel k tabuli. Nakreslil päť navzájom sa pretínajúcich čiar, ktoré tvorili päťcípú hviezdu. „Tento symbol je jedným z najvýznamnejších znakov, s ktorým sa stretnete v tomto semestri. Formálne je známy ako pentagram alebo pavúčia noha, ako ho nazývali staroveké národy, a mnohé národy ho považujú za božský alebo magický. Vie mi niekto povedať, prečo je to tak?"

Matematik Stettner zodvihol ruku. „Lebo ak nakreslíme pentagram, čiary sa automaticky rozdelia na jednotlivé časti podľa zlatého rezu."

Langdon obdivne prikývol. „Výborne. Áno, pomer všetkých úsečiek v pentagrame sa rovná PHI, a preto je tento symbol najdokonalejším výrazom zlatého rezu. Z tohto dôvodu bola päťcípá hviezda odjakživa symbolom krásy a dokonalosti a spájala sa s bohyňou a posvätným ženstvom."

Dievčatá v triede sa rozžiarili.

„A ešte niečo, priatelia. Dnes sme sa Leonarda da Vinci dotkli len letmo, ale tento semester sa mu budeme venovať pomerne veľa. Je dobre zdokumentované, že Leonardo obdivoval bohyne tak, ako ich obdivovali staré národy. Zajtra vám ukážem jeho fresku Posledná večera, ktorá predstavuje azda najväčší hold posvätnému ženstvu, aký môže človek vidieť."

„Žartujete, však?" povedal ktosi. „Ja som si myslel, že Posledná večera je o Ježišovi!"

Langdon žmurkol. „Symboly sú skryté práve tam, kde by ste ich nikdy nečakali."

„Podľa," zašepkala Sophie. „Čo je s vami? Už sme skoro tam. Ponáhľajte sa!"

Langdon zdvihol zrak s pocitom, akoby sa vracal z ďalekej krajiny. Uvedomil si, že stojí na schodisku ako ochromený náhlým osvietením.

O, Draconian devil! Oh, lame saint!

Sophie sa obzrela za ním.

Nemôže to byť také jednoduché, pomyslel si Langdon.

Vedel však, že je to tak.

V labyrinte Louvru... s hlavou plnou čísla PHI a da Vinciho Róbert Langdon odrazu a nečakane rozlúštil Sauniérovu šifru.

„Ó, drakonický diabol!“ povedal. „Ach, chromý svätec! Je to tá najjednoduchšia šifra na svete!“

Sophie zastala na schodoch pod ním a zmätene naňho pozrela. Šifra? Premýšľala nad tými slovami celú noc a žiadnu šifru v nich nenašla. Tobôž jednoduchú.

„Sama ste to povedali!“ Langdonov hlas sa chvel od vzrušenia. „Fibonacciho čísla majú zmysel len v náležitom poradí. Inak je to matematický nezmysel.“

Sophie nemala tušenia, o čom to hovorí. Fibonacciho čísla? Bola presvedčená, že mali iba ten zmysel, aby dnes v noci bolo do vyšetrovania zapojené aj kryptografické oddelenie. Azda mali aj nejaký iný význam? Siahla do vrečka, vytiahla fotografiu a znovu si pozorne pozrela odkaz starého otca.

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

Čo s tými číslami?

„Fibonacciho postupnosť je len kľúč,“ povedal Langdon a vzal fotografiu. „Tie čísla predstavujú návod na rozlúštenie zvyšného textu. Váš starý otec napísal čísla Fibonacciho postupnosti v inom poradí, pretože nám chcel naznačiť, aby sme tak isto pristupovali k textu. O, Draconian devil... Oh, lame saint... tieto vety nič neznamenaajú. Sú to iba písmena napísané v inom poradí.“

Sophie trvalo len okamih, aby pochopila, čo chce Langdon povedať. Teraz sa jej to videlo až smiešne prosté. „Myslíte si, že tento odkaz je... une anagrammel!“ Uprela naňho pohľad. „Niečo ako slovná hračka v časopise?“

Langdon videl pochybnosti na jej tvári a rozumel im. Málokto si uvedomoval, že hoci sú anagramy v moderných časoch banálnou zábavkou, majú za sebou bohatú históriu plnú posvätnéj symboliky.

Mystické učenie Kabaly veľmi často siahalo po anagramoch - premiestňovalo písmená hebrejských slov, takže získali nový význam. Počas renesancie boli francúzski králi takí presvedčení, že anagramy majú magickú moc, že menovali kráľovských anagramatikov, ktorých úlohou bolo skúmať slová dôležitých dokumentov a pomáhať kráľovi pri významných rozhodnutiach. Rimania nazývali skúmanie anagramov ars magna - veľkým umením.

Langdon pozrel Sophie priamo do očí. „Zmysel odkazu vášho starého otca sme mali celý čas priamo pred nosom. Zanechal nám dostatok náznakov, aby sme to pochopili.“

Bez ďalších slov vytiahol z vrečka pero a premiestnil písmená v oboch vetách.

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

bol dokonalý anagram viet:

Leonardo da Vinci!

The Mona Lisa!

21

Mona Lisa.

Sophie stála pri východe z budovy, na okamih však načisto zabudla, že sa snažia utiecť z Louvru.

Šoku z rozlúštenia anagramu sa vyrovnali len rozpaky nad tým, že ho nerozlúštila sama. Bola odborníčkou na zložité kryptografické analýzy, a tak si neuvedomila, že ide o jednoduchú prešmyčku. Vedela však, že to mala vidieť. Koniec koncov anagramy jej neboli vôbec cudzie - najmä anglické.

Keď bola malá, starý otec jej často dával lúštiť anagramy, aby sa zlepšila v angličtine. Raz napísal anglické slovo „planets“, planéty, a povedal jej, že s tými istými písmenami sa dá vytvoriť neuveriteľných deväťdesiat dva iných anglických slov. Trvalo jej tri dni, kým ich pomocou anglického slovníka všetky našla.

„Neviem si predstaviť,“ povedal Langdon, hľadiac na fotografiu, „ako mohol váš starý otec vytvoriť taký zložitý anagram iba niekoľko minút pred smrťou.“

Sophie poznala vysvetlenie, a to ju ešte väčšmi deprimovalo. Mala to vidieť! Teraz si spomenula, že jej starý otec - milovník slovných hračiek a umenia - sa v mladosti zabával tým, že z názvov slávnych obrazov vytváral prešmyčky.

Počas rozhovoru pre americký výtvarný časopis vyjadril odpor k modernistickému kubistickému hnutiu s poznámkou, že Picassovo majstrovské dielo Les Femmes d'Alger, Avignonské slečny, je dokonalou prešmyčkou slov vyle meaningful doodles, odporné nezmyselné čmáranice. Milovníci Picassa tým neboli nadšení.

„Starý otec vytvoril tento anagram s Monou Lisou zrejme už dávno,“ povedala Sophie a pozrela na Langdona. A dnes

v noci ho musel použiť ako náhradnú šifru. S desivou presnosťou sa v nej ozýval hlas jej starého otca.

Leonardo da Vinci!

Mona Lisa!

Sophie nevedela, prečo jeho posledné slová obsahujú názov slávneho obrazu, no vychádzala jej len jedna možnosť. Veľmi znepokojujúca možnosť.

Tieto slová neboli jeho poslednými slovami...

Má sa ísť pozrieť na obraz Mony Lisy? Nechal jej v ňom starý otec odkaz? Videlo sa jej to pravdepodobné. Koniec koncov slávny obraz visí v Sieni národov - vo výstavnej sieni, ktorá sa nachádza bokom a do ktorej sa vchádza iba z Veľkej galérie. Odrazu si uvedomila, že dvere do siene sa nachádzajú iba dvadsať metrov od miesta, kde našli jej mŕtveho starého otca.

Poľahky sa mohol dostať k Mone Lise ešte pred smrťou.

Obzrela sa na núdzové schodisko a zápasila sama so sebou. Vedela, že by mala dostať Langdona čo najskôr z múzea, no inštinkt jej našepkával, aby urobila pravý opak. Keď si spomenula, ako bola v detstve prvýkrát v Denonovom kridle, uvedomila si, že ak jej chcel starý otec prezradiť tajomstvo, hádam ani nejestvovalo vhodnejšie miesto na stretnutie ako pri da Vinciho Mone Lise.

„Ešte kúsok," šepkal jej starý otec, keď ju držiak za ruku viedol prázdny múzeom po návštevných hodinách.

Sophie mala vtedy šesť rokov. Keď sa pozrela na vysokánske stropy a na obrovskú vykladanú dlážku, cítila sa maličká a bezvýznamná. Prázdne múzeum ju desilo, hoci nechcela, aby to na nej starý otec videl. Stisla zuby a pustila sa ho.

„Pred nami je Sieň národov," povedal jej starý otec, keď sa blížili k najslávnejšej sieni Louvru. Hoci bol starý otec očividne vzrušený, Sophie by najradšej išla domov. Videla obrázky Mony Lisy v knihách a vôbec sa jej nepáčila.

Nechápala, prečo ju každý tak obdivuje.

„C'est ennuyeux," zammlala.

„Nudná," opravil ju. „Po francúzsky hovor v škole, ale doma hovor po anglicky."

„Le Louvre, c'est pas chez moi!" vzoprela sa Sophie.

Starý otec sa unavene zasmial. „Máš pravdu. Tak teda hovorme po anglicky len tak pre zábavu."

Sophie našpúlila pery a kráčala ďalej. Keď vošli do Siene národov, očami preletela po úzkej miestnosti a zastavila sa na podistým najčestnejšom mieste - v strede steny napravo, kde za ochrannou stenou z plexiskla visel jediný portrét.

„Tak poď, Sophie. Len málokto má možnosť vidieť ju osamote."

Sophie pomaly prešla cez miestnosť. Po tom všetkom, čo počula o Mone Lise, mala pocit, akoby kráčala ku kráľovnej.

Zastala pred ochranným sklom, zadržala dych a znovu sa pokúsila pochopiť údajnú krásu obrazu.

Nevedela, aké pocity očakávala, ale určite nie takéto. Ani náznak úžasu či obdivu. Slávna tvár vyzerala presne ako v knihách. Zdalo sa jej, že pred obrazom stojí celú večnosť a čaká, že sa niečo stane.

„Tak čo?" zašepkal jej starý otec stojaci za ňou. „Je krásna, však?"

„Je akási malá."

Saunière sa usmial. „Aj ty si malá, a si krásna."

Ja nie som krásna, pomyslela si Sophie. Neznášala svoje červené vlasy a pehy, a okrem toho bola vyššia než všetci chlapi v triede. Znovu sa pozrela na Monu Lisu a pokrútila hlavou. „Vyzerá ešte horšie ako v knihách. Tvár má akúsi... brumeux."

„Zahmlenú," opravil ju starý otec.

„Zahmlenú," zopakovala Sophie, lebo vedela, že rozhovor nebude môcť pokračovať, kým nezopakuje nové slovo.

„Tento spôsob maľovania sa nazýva sfumato," povedal jej starý otec, „a je veľmi ťažký. Leonardo da Vinci ho ovládal ako nikto iný."

Sophie sa obraz aj tak nepáčil. „Vyzerá, akoby niečo vedela... ako keď decká v škole niečo taja."

Starý otec sa zasmial. „Práve preto je taká slávna. Ľudia hádajú, prečo sa usmieva."

„A ty vieš, prečo sa usmieva?"

„Možno." Starý otec na ňu žmurkol. „Raz ti o tom porozprávam."

Sophie dupla nôžkou. „Povedala som ti, že nemám rada tajomstvá!"

„Princeznička," usmial sa. „Život je plný tajomstiev. Nemôžeš poznať všetky naraz."

„Idem naspäť," vyhlásila Sophie a steny na schodisku jej odpovedali dutou ozvenou.

„K obrazu Mony Lisy?" cúvol Langdon. „Teraz?"

Sophie uvažovala, čo všetko tým riskuje. „Ja nie som podozrivá. Risknem to. Musím zistiť, čo mi chcel starý otec povedať."

„A čo veľvyslanectvo?"

Sophie mrzelo, že najprv prinútila Langdona utiecť a teraz ho chce opustiť, ale nevidela inú možnosť. Ukázala rukou na kovové dvere na konci schodiska. „Chodte cez tie dvere a sledujte osvetlenú značku Východ. Chodievala som tadiaľto so starým otcom. Značky vás dovedú k bezpečnostnej bráne. Otvára sa iba jedným smerom - von." Podala Langdonovi kľúče od svojho auta. „Auto mám zaparkované na parkovisku pre zamestnancov hneď za tou bránou. Je to červený SmartCar. Poznáte cestu na veľvyslanectvo?"

Langdon prikývol, hľadiac na kľúče v ruke.

„Viete," povedala Sophie stíšeným hlasom, „myslím, že starý otec mi nechal na obraze Mony Lisy nejaký odkaz - nejakú stopu vedúcu k jeho vrahovi. Alebo vysvetlenie, prečo mi hrozí nebezpečenstvo." Alebo čo sa stalo mojej rodine. „Musím sa tam ísť pozrieť."

„Ale ak vám chcel povedať, prečo vám hrozí nebezpečenstvo, prečo to jednoducho nenapísal na dlážku tam, kde zomrel? Prečo by to tak komplikoval?"

„Nech mi chcel starý otec povedať čokoľvek, zrejme nechcel, aby o tom vedel niekto iný. Ani polícia." Starý otec očividne robil všetko preto, aby poslal dôvernú správu priamo jej. Napísal to šifrou, vrátane jej tajných iniciál a povedal jej, aby vyhľadala Róberta Langdona - múdra rada, za predpokladu, že americký vedec rozlúšti jeho šifru. „Znie to čudne," povedala, „ale myslím, že chcel, aby som sa dostala k Mone Lise skôr ako ostatní."

„Idem s vami."

„Nie! Nevieme, ako dlho budeme vo Veľkej galérii ešte sami. Vy musíte odísť."

Langdon váhal, akoby jeho profesionálna zvedavosť mala zvíťaziť nad zdravým rozumom a vohnať ho do Facheových rúk.

„Tak už choďte." Vďaka sa naňho usmiala. „Uvidíme sa na veľvyslanectve, pán Langdon."

Langdon vyzeral nespokojný. „Ale iba pod jednou podmienkou," odvetil odmeraným hlasom.

„Akou?" spýtala sa zarazene.

„Že ma prestanete oslovovať pán Langdon."

Sophie zbadala, ako sa mu jedna strana úst rozťahuje do úsmevu, a odpovedala mu rovnakým úsmevom. „Veľa šťastia, Róbert."

Keď Langdon zišiel zo schodov, do nosa mu udel nezameniteľný pach ľanového oleja a sadry. Pred sebou zbadal osvetlenú značku SORTIE / EXIT so šípkou, ktorá ukazovala do dlhej chodby.

Vykročil tým smerom.

Po pravej strane zbadal tmavý reštaurátorský ateliér, z ktorého vykukala armáda sôch v rozličných štádiách opravy. Naľavo zbadal niekoľko ateliérov, ktoré sa podobali na umelecké učebne na Harvarde - rady maliarskych stojanov, obrazov, paliet a rámov - umelecká montážna linka.

Ako kráčal chodbou, uvažoval, či sa náhodou neprebudí a nezistí, že leží vo svojej posteli v Cambridgei. Celý dnešný večer mu pripadal ako bizarný sen. Musím sa dostať z Louvru... som na úteku.

Sauniérov dôvtipný anagramatický odkaz mu neschádzal z mysle a uvažoval, čo Sophie objavila na obraze; Mony Lisy... či na ňom vôbec niečo objavila. Podistým bola presvedčená, že jej starý otec chcel, aby si znovu pozrela slávny obraz. Hoci to vyzeralo logické, Langdon mal stále pocit, že tu čosi nehrá.

P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona.

Sauniére napísal Langdonovo meno na dlážku a prikázal Sophie, aby ho vyhľadala. Ale prečo? Mal anagram rozlúštiť iba on?

Zdalo sa mu to nepravdepodobné.

Napokon, Sauniére nemal dôvod myslieť si, že Langdon je nejakým odborníkom na anagramy. Nikdy sme sa ani len nestretli. Ba čo viac, Sophie priamo povedala, že anagram mala rozlúštiť sama. Ved' na to, že ide o Fibonacciho postupnosť, prišla ona, a keď bude mať trochu viac času, bezpochyby aj bez Langdonovej pomoci rozlúšti celý šifrovaný text starého otca.

Sophie mala rozlúštiť anagram sama. Langdon si bol tým odrazu celkom istý, no napriek tomu mu logika Sauniérovho konania nebola celkom jasná.

Prečo ja? uvažoval, kráčajúc chodbou. Prečo si umierajúci Sauniére želal, aby jeho vnučka vyhľadala práve mňa? Čo si Sauniére myslel, že viem?

Vtom náhle zastal. S rozšírenými očami strčil ruku do vrečka a vytiahol fotografiu. Uprel zrak na posledný riadok Sauniérovho odkazu.

P. S. Find Róbert Langdon.

Sústredil sa na prvé dve písmená.

P. S.

V okamihu uvidel Sauniérove čudne zmiešané symboly v inom svetle. Celé dejiny symboliky sa odrazu rozsypali ako pod úderom blesku. Všetko, čo Jacques Sauniére dnes v noci urobil, odrazu dávalo zmysel.

Langdon sa pokúšal pochopiť všetky možné dôsledky. Zvrtol sa a pozrel sa smerom, ktorým prišiel.

Je ešte čas?

Vedel, že na tom nezáleží.

Bez najmenšieho zaváhania sa rozbehol hore schodmi.

22

Sílas kľučal v prvej lavici, tváril sa, že sa modlí, no zrakom skúmal pôdorys kostola. Saint-Sulpice bol ako väčšina kostolov postavený v tvare obrovského rímskeho kríža. Hlavný predĺžený priestor - loď - viedol k hlavnému oltáru, kde ho priečne pretínala kratšia časť, transept. Loď a transept sa pretínali priamo pod hlavnou kupolou na mieste, ktoré bolo považované za srdce kostola... najposvätejší a najmystickejší bod.

Dnes v noci nie, pomyslel si Sílas. Saint-Sulpice je plný tajomstiev.

Obzrel sa doprava a hľadel do južného transeptu, na dlážku za radmi lavíc, na predmet, ktorý opisovali jeho obeť.

Tam je to.

Vkameni sa ligotal úzky lesklý pás mosadze, zapustený do sivej žulovej dlážky... zlatistá čiara bežiacia po dlážke kostola. Na čiare boli vyznačené dieliky ako na pravítku. Ako sa Sílas dozvedel, je to gnómon, pohanský astronomický

vynález podobný slnečným hodinám. Na túto slávnú čiaru sa chodili do Saint-Sulpice pozerat' turisti, vedci, historici a pohania z celého sveta.

Čiara ruže.

Sílas pomaly kĺzal zrakom po mosadznom pásiku, ktorý bežal po dlážke v čudnom uhle sprava doľava a nijako nezapadal do symetrie kostola. Čiara pretínala aj samotný hlavný oltár a Sílasovi pripadala ako rezná rana na krásnej tvári. Pásik rozdeľoval oltárnu mrežu na dve časti, bežal po celej šírke kostola až do kúta severného transeptu, kde narazil na celkom nečakaný predmet.

Obrovský egyptský obelisk.

Zo zeme zabočila jagavá čiara v deväťdesiatstupňovom uhle nahor a stúpala po prednej časti desaťmetrového obelisku až na samotný jeho vrchol, kde končila svoju púť.

Čiara ruže, pomyslel si Sílas. Bratstvo ukrýva záverový kameň pod čiarou ruže.

Dnes večer, keď Sílas povedal Učiteľovi, že záverový kameň priorstva je ukrytý v kostole Saint-Sulpice, v Učiteľovom hlase zneli pochybnosti. Ale keď Sílas doložil, že všetci bratia udali presnú polohu - mosadzný pás na dlážke kostola Saint-Sulpice, Učiteľ zhíkol: „To je čiara ruže!“

Učiteľ rýchlo vysvetlil Sílasovi, že mosadzný pás je slávnou architektonickou zvláštnosťou kostola Saint-Sulpice, pretože prebieha presne v smere sever-juh. Sú to akési starobylé slnečné hodiny, pozostatok pohanského chrámu, ktorý stál kedysi na tom istom mieste. Slnečné lúče, prenikajúce cez okno na južnej stene, postupujú po čiare celý deň a ukazujú čas od jedného slnovratu po druhý.

Severo-južný pás je známy ako čiara ruže. Symbol ruže sa celé stáročia spájal s mapami a navádzaním ľudských duší správnym smerom. Veterná ružica - nakreslená na takmer každej mape - ukazuje sever, východ, juh a západ. Pôvodne označovala smer tridsiatich dvoch vetrov: ôsmich hlavných, ôsmich menších a šesťnástich zadných bočných vetrov. Keď sa zakreslia do kruhu, tridsaťdva čiarok kompasu sa podobá na kvet ruže s tridsiatimi dvoma lupeňmi. Tento základný navigačný prístroj je dodnes známy ako veterná ružica a jej severný smer ukazuje hrot šípú... alebo symbol kvetu ľalie.

Na glóbose predstavovala čiara ruže - nazývaná aj ako poludník alebo zemepisná dĺžka - každú pomyselnú čiaru vedenú od severného po južný pól. To, samozrejme, znamenalo nekonečný počet čiar ruže, lebo každý bod na zemi mohol mať zemepisnú dĺžku, ktorá viedla cez čiaru niže spájajúcu oba póly. Prví navigátori si kladli otázku, ktorú z týchto čiar nazvať čiarou ruže - nultou zemepisnou dĺžkou -, od ktorej by sa odvodzovali všetky ostatné zemepisné dĺžky na zemi.

Dnes táto čiara vedie anglickým Greenwichom.

Ale vždy to tak nebolo.

Dávno predtým, ako sa greenwichský poludník stal základným poludníkom, viedla nultá zemepisná dĺžka priamo cez Paríž a kostol Saint-Sulpice. Mosadzný pás v kostole Saint-Sulpice bol pamiatkou na prvý základný poludník na svete, a hoci roku 1888 Greenwich o túto poctu Paríž obral, pôvodnú čiaru ruže dodnes jasne vidieť.

„Legenda má teda pravdu," povedal Učiteľ Sílasovi. „Záverový kameň priorstva leží 'pod znamením ruže'."

Sílas teraz ešte vždy kľáčať v lavici a rozhliadal sa po kostole, či tam nikto nie je. Na okamih sa mu zazdalo, že na chóre čosi zašuchotalo. Obrátil sa a chvíľu tam upreto hľadel. Nič.

Som sám.

Postavil sa čelom k oltáru a trikrát pokľakol. Potom zamieril po mosadznej čiare doľava smerom k obelisku.

V tej chvíli sa kolesá lietadla dotkli pristávacej dráhy Medzinárodného letiska Leonarda da Vinci v Ríme a vytrhli biskupa Aringarosu z driemot.

Zaspal som, pomyslel si spokojne, lebo to znamenalo, že bol celkom uvoľnený.

„Benvenuto a Roma," ozvalo sa z palubného telefónu.

Aringarosa sa rovno posadil, upravil si čiernu sutanu a usmial sa. Túto cestu podnikol s radosťou. Tak dlho som sa len bránil. Ale dnes večer sa všetko zmenilo. Ešte pred piatimi mesiacmi sa bál o budúcnosť viery. Teraz sa riešenie ponúkalo samo.

Boží zásah.

Ak dnes v noci pôjde v Paríži všetko podľa plánu, Aringarosa bude mať onedlho niečo, vďaka čomu sa stane najmocnejším mužom kresťanského sveta.

23

Sophie zastala pred veľkými drevenými dverami Siene národov - miestnosti, kde visel obraz Mony Lisy - a lapala po dychu. Kým vošla dnu, zdráhavo sa pozrela ďalej do chodby, na miesto asi dvadsať metrov od nej, kde ešte vždy ležalo pod svetlom reflektora telo jej starého otca.

Nečakane mocne ju zaplavili výčitky svedomia zmiešané s hlbokým žiaľom a pocitom viny. Starý otec sa s ňou za ostatných desať rokov toľkokrát pokúšal stretnúť, a ona vôbec nereagovala - nechávala jeho listy a balíčky neotvorené v spodnej zásuvke bielizníka a na telefonické odkazy neodpovedala. Klamal ma! Tajil mi hrozné veci! Čo som mala robiť? A tak ho ignorovala. Úplne ignorovala.

Teraz je jej starý otec mŕtvý a prihovára sa jej z iného sveta.

Mona Lisa.

Stlačila kľučku na obrovských drevených dverách a zatlačila. Chvíľu stála na prahu a pohľadom skúmala veľkú

obdĺžnikovú miestnosť. Aj tá sa kúpala v tlmenom červenom svetle. Sieň národov bola jednou zo vzácných culs-de-sac tohto múzea - slepou uličkou alebo jedinou miestnosťou, ktorá viedla z prostriedka Veľkej galérie. Naproti týmto dverám, jedinému vchodu do miestnosti, visel na vzdialenej stene štyri a pol metrový Botticelli. Na parketovej dlážke v strede pod ním stál veľký osemhranný diván, na ktorom oddychovali tisíce návštevníkov Louvru na svojej púti za najcennejšími pokladmi múzea.

No skôr než Sophie vošla dnu, vedela, že jej čosi chýba. Čierne svetlo. Upierala zrak do chodby, kde pod svetlami ležal jej starý otec, obkolesený elektronickými prístrojmi. Keby tu niečo napísal, takmer určite by to napísal vodotlačovým perom.

Zhlboka sa nadýchla a rýchlo vykročila k vysvietenému miestu činu. Sústredila sa len na prístroje, lebo na starého otca sa nedokázala pozrieť. Keď našla maličkú ultrafialovú baterku, strčila si ju do vrečka a rýchlo zamierila naspäť k otvoreným dverám Siene národov.

Zabočila za roh a prešla cez prah. Vtom ju zastavil nečakaný zvuk šuchtavých krokov, ktoré sa k nej náhlili znútra miestnosti. Niektu tu je! Z červenkastého svetla sa vynorila akási strašidelná postava. Sophie uskočila dozadu.

„Tu ste!“ zašepkal chrapľavo Langdon, keď k nej pristúpil.

Sophie sa ulávilo, ale iba na chvíľu. „Róbert, predsa som vám povedala, aby ste odtiaľto zmizli! Ak Fache -“

„Kde ste boli?“

„Musela som ísť po čierne svetlo,“ zašepkala a zdvihla baterku. „Ak môj starý otec zanechal nejaký odkaz -“

„Sophie, počúvajte ma.“ Langdon lapal po dychu a modrými očami jej pevne pozeral do očí. „Tie písmená P. S.... hovoria vám aj niečo iné?“

Sophie sa bála, že ich hlasy sa môžu v chodbe ozývať, preto ho strčila do miestnosti a potichu zavrela masívne drevené dvere. „Už som vám povedala, že tie iniciály znamenajú princezná Sophie.“

„Ja viem, ale nevideli ste ich aj niekde inde? Nepoužil váš starý otec to P. S. aj v inej súvislosti? Ako monogram alebo na listovom papieri alebo ako osobnú značku?“

Otázka ju zarazila. Odkiaľ to Róbert vie? Naozaj raz videla iniciály P. S. aj inde, bol to akýsi monogram. Bolo to deň pred jej deviatymi narodeninami. Chodila po dome a hľadala poskrývané darčeky. Čo mi dá grand-père tohto roku?

Prehrabávala sa v skrinách a bielizníkoch. Kúpil mi tú bábičku, čo som chcela? Kde ju len mohol ukryť?

Keď nenašla nič v celom dome, pozbierala odvalu a vkĺzla do spálne starého otca. Miestnosť bola pre ňu zakázaným územím, no starý otec teraz spal dolu na gauči.

Len tu rýchlo nakuknem!

Po prstoch prešla po vĺzgajúcej drevenej dlážke ku skrini a nakukla do políc za šatami. Nič. Nazrela pod posteľ. Nič. Pristúpila k písaciemu stolu a jednu po druhej začala otvárať zásuvky. Niečo tu musí byť! Už prehliadala takmer všetky zásuvky, ale po bábičke ani stopy. Sklamane otvorila poslednú zásuvku a odsunula nabok akési čierne šaty, ktoré na starom otcovi nikdy nevidela. Už chcela zásuvku zatvoriť, keď si všimla, že vzadu sa zalesklo čosi zlaté. Vyzeralo to ako retiazka od vreckových hodínok, no Sophie vedela, že starý otec také hodinky nenosí. Keď si uvedomila, čo to asi bude, rozbúšilo sa jej srdce.

Náhrdelník!

Opatrne vytiahla retiazku zo zásuvky. Na jej veľké prekvapenie sa na konci retiazky jagal zlatý kľúčik. Bol ťažký. Ako omámená ho vzala do ruky. Taký kľúčik ešte nevidela. Kľúče bývali ploché a na konci zubaté, ale tento mal na konci akýsi trojuholník s maličkými jamkami. Rukoväť kľúča bola v tvare kríža, nie však normálneho kríža. Tento kríž mal obe ramená rovnaké ako znamienko plus. Uprostred krížika bol čudný symbol - dve písmená ozdobené akýmsi kvetinovým vzorom.

„P. S.“,“ zašepkala a zamračila sa. Čo to môže znamenať?

„Sophie?“ ozval sa z dverí jej starý otec.

Sophie sa celá mykla a pustila kľúčik, ktorý s hlasným cinknutím spadol na zem. Cívela na kľúč, lebo sa bála pozrieť na starého otca. „Ja... ja som hľadala darčeky,“ povedala so zvesenou hlavou, lebo vedela, že zradila jeho dôveru.

Zdalo sa jej, že starý otec stojí mlčky vo dverách celú večnosť. Napokon si zhlboka vzdychol. „Zdvihni ten kľúč, Sophie.“

Vzala zo zeme kľúč.

Starý otec k nej podišiel. „Sophie, musíš rešpektovať súkromie druhých.“ Kľakol si a vzal jej kľúč. „Tento kľúč má veľkú cenu. Keby si ho stratila...“

Tichý hlas starého otca v nej prebudil ešte väčšie výčitky. „Prepáč, grand-père.“ Odmlčala sa. „Myslela som si, že je to náhrdelník, ktorý dostanem na narodeniny.“

Starý otec na ňu chvíľu upieral zrak. „Ešte raz ti to zopakujem, Sophie, lebo je to dôležité. Musíš sa naučiť rešpektovať súkromie druhých.“

„Áno, grand-père.“

„Porozprávame sa o tom inokedy. Teraz treba ísť trhať burinu do záhrady.“

Sophie vybehla von, aby si urobila svoju prácu.

Na druhý deň nedostala od starého otca žiadny darček. Po tom, čo urobila, ani žiadny nečakala. No starý otec jej ani len nezablahoželal. Večer vliezla do postele celá skormútená. Pod hlavnicou však našla malý lístoček. Bola na ňom jednoduchá hádanka. Usmiala sa skôr, ako ju rozlúštila. Viem, čo to je! Starý otec ju vymyslel vlni na Vianoce.

Cesta za pokladom!

Dychtivo sa pustila do riešenia hádanky. Riešenie ju zaviedlo do inej časti domu, kde našla ďalší lístok s ďalšou hádankou. Aj tú vyriešila a utekala za ďalším lístočkom. Behala po celom dome a nachádzala jednu stopu za druhou. Posledná ju zaviedla naspäť do svojej izby. Vyliezla po schodoch, vbehla do izby - a ostala stáť ani obarená. Uprostred

izby svietil novučičký červený bicykel a na rukovätiach bola previazaná mašľa. Od radosti zvýskla.

„Viem, že si chcela bábiku," ozval sa s úsmevom starý otec z kúta. „Ale myslel som si, že bicykel sa ti bude páčiť ešte väčšmi."

Na druhý deň bežal starký popri nej na chodníku a učil ju bicyklovať. Keď zamierila na hustý trávnik a stratila rovnováhu, obaja spadli do trávy a so smiechom sa niekoľkokrát prevalili.

„Grand-père," povedala Sophie a objala ho. „Odpusť mi to s tým kľúčikom."

„Už som ti

odpustil, zlatúšik. Nedokážem sa na teba hnevať. Starí otcovia a vnučky si vždy všetko odpustia."

Vedela, že by sa nemala na to pýtať, ale nemohla si pomôcť. „Od čoho je ten kľúčik? Taký kľúč som ešte nevidela. Bol veľmi pekný."

Starký chvíľu mlčal a Sophie videla, že s odpoveďou, váha. Grand-père nikdy neklame. „Od jednej skrinky," odvetil napokon. „Skrývam v nej množstvo tajomstiev."

„Neznášam tajomstvá!" vyprskla Sophie.

„Viem, ale tieto sú dôležité. A raz ti o nich porozprávam, aby si si ich vážila tak ako ja."

„Videla som na tom kľúči písmená a kvet."

„Áno, je to môj obľúbený kvet. Fleur-de-lis. Ľalia. Máme ich v záhrade. Sú celé biele."

„Tie poznám! Aj ja ich mám rada!"

„V takom prípade uzavrieme dohodu." Starký nadvihol obočie ako vždy, keď jej chcel povedať niečo dôležité. „Ak o mojom kľúčiku nikomu nepovieš a už nikdy o ňom nebudeš hovoriť, raz ti ho dám."

Sophie nemohla uveriť vlastným ušiam. „Naozaj?"

„Sľubujem. Keď nastane čas, je tvoj. Je na ňom tvoje meno."

Sophie zhíkla. „Ako to? Veď sú na ňom písmená P a S, a moje meno sa nezačína na P a S!"

Starký stíšil hlas a poobzeral sa, akoby chcel zistiť, či nikto nenačúva. „Dobre, Sophie, ak to naozaj chceš vedieť, P. S. je šifra. Sú to tvoje tajné iniciály."

Sophie sa rozšírili oči. „Ja mám tajné iniciály?"

„Pravdaže. Vnučky majú vždy tajné iniciály, ktoré poznajú iba ich starí otcovia."

„P. S.?"

Poštekľil ju. „Princezná Sophie."

Zachichotala sa. „Ja predsa nie som princezná!"

Starký na ňu žmurkol. „Pre mňa si."

Odvtedy už o kľúči nikdy nehovorili. A Sophie verila, že je princezná.

Sophie stála mlčky v Sieni národov a pocítila hlboký smútok za starkým.

„Tie iniciály," zašepkal Langdon s čudným pohľadom. „Videli ste ich aj niekde inde?"

Sophie mala pocit, akoby v chodbách múzea počula tichý hlas starého otca. Nikdy nikomu o tom kľúči nehovor,

Sophie. Vedela, že ho už raz sklamala, a rozmýšľala, či ešte raz môže zneužiť jeho dôveru. P. S. Vyhľadaj Róberta

Langdona. Starký chcel, aby jej Langdon pomohol. Prikývla. „Áno, raz som ich videla. Keď som bola ešte malá."

„Kde?"

Zaváhala. „Na niečom, čo bolo preňho veľmi dôležité."

Langdon ju priam prebodával očami. „Sophie, musíte mi to povedať. Bol pri tých iniciálach nejaký symbol? Ľalia?"

V úžase o krok cúvla. „Ale... ako to viete?"

Langdon vydýchol a stíšil hlas. „Som presvedčený, že váš starý otec bol členom tajnej spoločnosti. Istého veľmi starého tajného bratstva."

Sophie stiahlo žalúdok. Aj ona bola o tom presvedčená. Celých desať rokov sa snažila zabudnúť na príhodu, ktorá jej to potvrdila. Bola svedkom niečoho nepredstaviteľného. A neodpustiteľného.

„Ľalia," povedal Langdon, „je spolu s iniciálami P. S. oficiálnym znakom bratstva. Jeho erbom. Logom."

„Ako to viete?" Modlíla sa, aby jej Langdon teraz nepovedal, že on sám je členom akéhosi bratstva.

„O tej organizácii som písal," povedal a hlas sa mu chvel od vzrušenia. „Špecializujem sa na skúmanie symbolov tajných spoločností. Nazýva sa Prieuré de Sion - Priorstvo Sionu. Sídli tu vo Francúzsku a jeho členmi sú významné osobnosti z celej Európy. Vlastne je to najstaršia tajná organizácia na svete, ktorá prežila do dnešných čias."

Sophie o nej nikdy nepočula.

Langdon teraz rozprával veľmi rýchlo. „Členmi bratstva boli najvzdelanejší ľudia v dejinách: Sandro Botticelli, Isaac Newton, Victor Hugo." Odmlčal sa a v hlase mu teraz znelo nadšenie akademika. „A Leonardo da Vinci."

Sophie zmeravela. „Da Vinci bol členom tajnej spoločnosti?"

„Nielenže bol členom priorstva, ale v rokoch 1510 až 1519 stál na jeho čele ako veľmajster, čo vysvetľuje, prečo váš starý otec tak vášnivo skúmal Leonardovo dielo. Medzi týmito dvoma mužmi jestvujú bratské historické väzby. Svedčí o tom ich fascinácia ikonológiou bohýň a ženskými božstvami a pohľadanie cirkvou. Je dobre zdokumentované, že priorstvo si hlboko vážilo posvätné ženstvo."

„Chcete mi povedať, že táto organizácia je akýmsi, pohanským kultom uctievajúcim bohyne?"

„Určite nie akýmsi. Oveľa dôležitejšie však je, že je o nich známe, že strážia staré tajomstvo. Tajomstvo, vďaka ktorému získali obrovskú moc."

Napriek tomu, že Sophie videla v Langdonových očiach hlboké presvedčenie, vôbec tomu neverila. Tajný pohanský kult? Kult, na čele ktorého stál Leonardo da Vinci? Znelo to priam absurdne. No hoci tomu nemohla uveriť, myseľ sa jej sama od seba vracala do obdobia pred desiatimi rokmi - k tej noci, keď náhodou prekvapila starkého a videla niečo, s čím sa dodnes nedokázala vyrovnať. Že by to vysvetľovalo -?

„Identita žijúcich členov priorstva je prísne tajná," pokračoval Langdon, „ale iniciály P. S. a ľalia, ktoré ste videli v detstve, sú jasným dôkazom. Tieto symboly môžu súvisieť iba s priorstvom." Sophie si odrazu uvedomila, že Langdon vie o jej starom otcovi oveľa viac, než si myslela. Tento Američan by jej určite mal čo porozprávať, ale toto nebolo vhodné miesto. „Nesmiem dovoliť, aby vás chytili, Róbert. Ešte sa porozprávame. Teraz musíte odísť!"

Langdon sotva vnímal jej hlas. Nemienil nikam odísť. On už bol niekde celkom inde. Tam, kde sa vynárali na povrch staré tajomstvá. Tam, kde vystupovali z tieňa dávno zabudnuté dejiny. Pomaly, akoby bol pod vodou, Langdon obrátil hlavu a v červenkastom svetle sa pozrel na Monu Lisu. Ľalia... Fleur-de-lis... kvet Lisy... Mona Lisa. Všetko bolo navzájom poprepätané ako motívy v tichej symfónii, v ktorej pozorné ucho počulo najskrytejšie tajomstvá Priorstva Sionu a Leonarda da Vinci.

Niekoľko kilometrov odtiaľ, na brehu rieky za Invalidovňou, ušasnutý vodič nákladného auta s plachtou stál pred hlavnou pištou a díval sa, ako kapitán justičnej polície od zúrivosti priam besnie a z celej sily hádže kocku mydla do zdvihnutých vôd Seiny.

24

Sílas upíeral zrak na obelisk kostola Saint-Sulpice, odhadujúc výšku masívneho mramorového hranolu. Svaly na krku mal napäté. Ešte raz sa poobzeral okolo seba, či je naozaj sám. Potom si pri obelisku kľakol - nie z úcty, ale pretože musel.

Záverový kameň je ukrytý pod čiarou ruže.

Pri obelisku kostola Saint-Sulpice.

Povedali to všetci štyria členovia bratstva.

Kľáčačky prechádzal rukami po kamennej dlážke. Nevidel žiadnu štrbinu, žiadny náznak, že by sa dala vybrať dlaždica, preto začal hánkami jemne klopať na dlážku. Zaklopal na každú dlaždicu pri mosadznej čiare. Napokon sa ozval dutý zvuk.

Prázdny priestor!

Sílas sa usmial. Jeho obeť hovorili pravdu.

Vstal a očami hľadal niečo, čím by rozbil dlaždicu.

Na balkóne vysoko nad Sílasom sestra Sandrine tlmene zhíkla. Potvrdili sa jej najhoršie obavy. Tento človek nebol obyčajný návštevník, za akého sa vydával. Tento záhadný mních z Opus Dei prišiel do Saint-Sulpice s iným cieľom. S tajným cieľom.

Nie si jediný, kto niečo tají, pomyslela si.

Sestra Sandrine Bieilová nebola v tomto kostole len upratovačkou. Bola aj strážkyňou. A dnes v noci sa dalo do pohybu čosi prastaré. Príchod tohto cudzinca, ktorý čosi hľadal pri obelisku, bol signál vyslaný bratstvom. Bolo to tiché úzkostné volanie.

25

Americké veľvyslanectvo v Paríži je súvislý komplex budov na Avenue Gabriel severne od Elyzejských polí. Územie s rozlohou vyše jedného hektára je územím USA, a to znamená, že všetci, čo sa na tomto území ocitnú, podliehajú rovnakým zákonom a ochrane, ako keby boli priamo v USA.

Nočná spojovateľka veľvyslanectva čítala medzinárodné vydanie časopisu Time, keď zazvonil telefón.

„Veľvyslanectvo Spojených štátov amerických," povedala, keď zdvihla slúchadlo.

„Dobrý večer." Hlas hovoril po anglicky s francúzskym prízvukom. „Potrebujem pomoc." Hoci slová boli slušné, hlas znel nevrhlo a úradne. „Dozvedel som sa, že na vašom automatickom odkazovači som mal telefonický odkaz. Na meno Langdon. Žiaľ, zabudol som svoj trojmiestny prístupový kód. Bol by som vám veľmi vďačný, keby ste mi pomohli." Spojovateľka bola zmätená a chvíľu mlčala. „Prepáčte, pane, ale váš odkaz musí byť poriadne starý. Náš automatický odkazovač bol v rámci bezpečnostných opatrení pred dvoma rokmi odstránený. Všetky prístupové kódy boli navyše päťmiestne. Kto vám povedal, že tu máte odkaz?"

„Vy nemáte nijaký automatický odkazovač?"

„Nie, pane. Všetky odkazy sa zapisujú rukou na našom oddelení služieb. Mohli by ste mi, prosím, zopakovať, ako sa voláte?"

Muž však zavesil.

Bezu Fache sa celý ohromený prechádzal po brehu Seiny. Bol presvedčený, že videl, ako Langdon vyťukáva miestne číslo, trojmiestnu predvoľbu a potom počúva odkaz. Ale ak Langdon netelefonoval na veľvyslanectvo, tak komu, dočerta, volal?

Vo chvíli, keď pozrel na svoj telefón, si Fache uvedomil, že odpoveď drží v ruke. Langdon telefonoval z môjho telefónu. Fache vyhľadal v telefóne ponuku služieb a potom zoznam posledných telefonátov. Bol medzi nimi aj Langdonov

hovor.

Bolo to parížske číslo s trojmiestnou predvoľbou 454.

Vyťukal číslo a čakal, kým sa ozve zvonenie.

Napokon sa ozval ženský hlas. „Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu," ozvalo sa z odkazovača. „Je suis absente pour le moment, mais..."

Vo Facheovi vzkypela krv.

26

Hoci má Mona Lisa povest' veľkého obrazu, jeho rozmery sú iba sedemdesiatšesť a pol krát päťdesiatdva a pol centimetra - menšie než rozmery reprodukcí, ktoré predávajú v darčekovom obchode múzea. Obraz visí na severozápadnej stene Siene národov za päť centimetrov hrubým ochranným sklom. Neurčitý, éterický výraz Mony Lisy, namaľovanej na topoľovom dreve, sa pripisoval da Vinciho majstrovskému štýlu sfumato, pri ktorom akoby sa všetky tvary navzájom prelínali.

Odkedy Monu Lisu - alebo La Joconde, ako ju nazývajú vo Francúzsku - umiestnili v Louvri, dva razy ju ukradli, naposledy roku 1911, keď zmizla zo „salle impénétrable" - zo Štvorcového salónu. Parížania na uliciach plakali a písali do novin prosby, aby zloději obraz vrátili. O dva roky sa Mona Lisa našla v dvojitém dne kufru v izbe jedného hotela vo Florencii.

Langdon, ktorý dal Sophie jasne najavo, že nemieni odísť, s ňou teraz kráčať po Siene národov. Mona Lisa bola od nich ešte zo dvadsať metrov, keď Sophie zapla čierne svetlo a na dlážke pred nimi sa objavil polmesiac modravého svetla. Svetlo brázdilo dlážku ako móllovka a pátralo po najmenšom náznaku svetielkujúceho atramentu.

Langdon kráčať popri Sophie a už cítil to očakávanie, ktoré sprevádzalo stretnutie s majstrovskými umeleckými dielami. Usiloval sa zrakom preniknúť cez kuklu červenkastého svetla, ktoré vyžarovalo z čierneho svetla. Vľavo sa vynoril osemhranný diván. Vyzeral ako tmavý ostrov v prázdnom mori parkiet.

Teraz už videl aj panel tmavého skla na stene. Za ním, zavretý do svojej súkromnej cely, visel najslávnejší obraz na svete.

Langdon vedel, že povest' Mony Lisy ako najslávnejšieho umeleckého diela nemá nič spoločné s jej záhadným úsmevom. Ani s mystickými výkladmi z pera početných historikov umenia či milovníkov sprisahaneckých teórií. Mona Lisa bola slávna jednoducho preto, lebo Leonardo da Vinci tvrdil, že je jeho najlepším dielom. Obraz nosil so sebou pri všetkých svojich cestách a keď sa ho pýtali, prečo to robí, odpovedal, že ho pokladá za najdokonalejšie zobrazenie ženskej krásy.

Mnohí historici umenia však tušili, že da Vinciho úcta k Mone Lise nemá nič spoločné s jej umeleckou dokonalosťou. Obraz bol vlastne celkom obyčajným portrétom v štýle sfumato. Títo historici tvrdili, že da Vinciho úcta k jeho dielu pramení z niečoho hlbšieho: z odkazu skrytého v obraze. Mona Lisa bola vlastne jedným z najlepšie zdokumentovaných skrytých žartov na svete. O tom, že obraz je kolážou plnou dvojitého významu a hravých narážok, sa písalo takmer v každom zväzku dejín umenia, no široká verejnosť napodiv pokladá úsmev Mony Lisy stále za veľkú záhadu.

Žiadna záhada, pomyslel si Langdon, zatiaľ čo kráčať ďalej a na stene sa matne začal črtat' obraz. Žiadna záhada.

Prednávaním hovoril o tajomstve Mony Lisy s pomerne čudnou skupinou ľudí - s asi tuctom väzňov v Nápravnom ústave grófstva Essex. Langdonov väzenský seminár bol súčasťou programu Harvardskej univerzity, ktorá sa usilovala začleniť vzdelanie do väzenského systému. Jeho kolegovia tomu hovorili kultúra pre odsúdencov.

Langdon stál v zatemnenej väzenskej knižnici pri premietacke a hovoril o tajomstve Mony Lisy chlapcom, ktorí na jeho veľké prekvapenie prejavovali o problém veľký záujem - drsne a prenikavo. „Všimnite si," vravel im Langdon a pristúpil k obrazu Mony Lisy premietnutom na stene knižnice, „že pozadie za jej tvárou nie je rovné." Ukázal na očividne nerovnú čiaru. „Da Vinci namaľoval obzor na ľavej strane zámerne nižšie než na pravej strane.

„Pobabral to, čo?" ozval sa jeden z väzňov.

Langdon sa tlmene zasmial. „Nie. Da Vinci to nerobil často. Vlastne je to jeho malý trik. Znížením obzoru na ľavej strane dosiahol, že Mona Lisa vyzerá z ľavej strany oveľa väčšia než z pravej strany. Je to taký malý skrytý žart. Z historického hľadiska má muž a žena vymedzenú svoju stranu - žena ľavú a muž pravú. Keďže da Vinci bol veľkým prívržencom ženského princípu, namaľoval Monu Lisu tak, aby vyzerala väčšia zľava než sprava."

„Počul som, že to bol teploš," povedal malý chlapík s kozou briadkou.

Langdon myklo. „Historici tomu tak zvyčajne nehovoria, ale áno, da Vinci bol homosexuál."

„Preto sa tak zaujímal o ten oný... ženský princíp?"

„Da Vinci bol vlastne za rovnováhu medzi mužom a ženou. Bol presvedčený, že ľudská duša je úplná iba vtedy, keď obsahuje mužské i ženské prvky."

„To akože hľadal baby s vtákmi?" ozval sa ktosi.

Chlapi sa rozrehotali. Langdon im chcel povedať niečo o etymologickom pôvode slova hermafrodit a jeho spojitosti s Hermom a Afrodítou, ale čosi mu vravelo, že tu by to nemalo význam.

„Hej, pán Langdon," povedal akýsi svalovec, „je pravda, že Mona Lisa je vlastne da Vinci v sukni? Počul som, že je to tak."

„Je to možné," odpovedal Langdon. „Da Vinci bol figliar a počítačové analýzy Mony Lisy a da Vinciho autoportrétov dokazujú, že obe tváre sa až zarážajúco podobajú. Nech už chcel da Vinci namaľovať čokoľvek, jeho Mona Lisa nie je ani muž, ani žena. Je to androgyn. Zmes oboch pohlaví."

„Budte si istý, že nielen na tom vašom Harvarde sa hovorí, že Mona Lisa je škaredá ako noc.“
Langdon sa zasmial. „Možno máte pravdu. Ale sám da Vinci nám zanechal presvedčivý dôkaz, že Monu Lisu treba chápať ako androgýna. Počul niekto z vás o egyptskom bohu Amonovi?“
„Pravdaže!“ ozval sa svalovec. „Je to boh mužskej plodnosti!“
Langdon žasol.
„Je to napísané na každej škatuľke s prezervatívami značky Amon.“ Svalovec sa uškrnul. „Je na nej chlap s hlavou barana a pod tým je napísané, že je to egyptský boh plodnosti.“
Langdon síce túto značku nepoznal, bol však rád, že výrobcovia profylaktických pomôcok používajú správne symboly.
„Presne tak. Amon sa naozaj zobrazuje ako muž s hlavou barana a ako sami vidíte, dodnes je symbolom promiskuity a nadržanosti.“
„Fakt?“
„Fakt,“ povedal Langdon. „A viete, kto bol Amonovým náprotivkom? Kto bola egyptská bohyňa plodnosti?“
Na chvíľu zavládlo ticho.
„Bola to Isis,“ povedal Langdon a vzal pero. „Takže máme boha Amona a bohyňu Isis, ktorej piktogram sa kedysi nazýval LISA.“
Obe mená napísal na stenu.

AMON LISA

„Nič vám to nepripomína?“ spýtal sa.
„Mona Lisa... neni možné,“ vydýchol ktosi.
Langdon prikývol. „Páni, nielenže je tvár Mony Lisy androgýnna, ale jej meno je prešmyčkou božskej jednoty mužského a ženského princípu. A toto je da Vinciho malé tajomstvo, priatelia, a dôvod, prečo sa Mona Lisa tak zasvätené usmieva.“
„Môj starý otec tu bol,“ povedala Sophie a odrazu klesla na kolená iba pár metrov od Mony Lisy. Váhavo namierila čierne svetlo na akúsi škvrnu na parketách.
Spočiatku Langdon nič nevidel. Keď si však kľakol vedľa Sophie, zbadal maličkú svetielkujúcu kvapku zaschnutej tekutiny. Atrament? Vtom si spomenul, načo sa vlastne používa čierne svetlo. Krv. Zbystril pozornosť. Sophie mala pravdu. Jacques Saunière bol pred smrťou naozaj pri obraze Mony Lisy.
„Určite tu nebol len tak,“ zašepkala Sophie a vstala. „Určite mi tu nechal nejaký odkaz.“ Podišla k Mone Lise a namierila svetlo na dlážku pod obrazom.
„Nič tam nie je!“
Ako Sophie prešla svetlom náhodou po obraze, Langdon zbadal, že sa na ochrannom skle čosi zalesklo. Chytil Sophie za ruku a pomaly namieril svetlo na obraz.
Obaja zmeraveli.
Na skle žiarili štyri červené slová načmárané priamo na tvári Mony Lisy.

27

Nadporučík Collet sedel za Sauniérovým písacím stolom s telefónom na uchu a nemohol veriť tomu, čo počul. Počul Fachea dobre? „Kocka mydla? Ale ako mohol Langdon vedieť o tom prístroji na sledovanie?“
„Povedala mu to Sophie Neveuová,“ odvetil Fache.
„Čože? Prečo?“
„To je dobrá otázka, ale pred chvíľou som si vypočul telefonický odkaz, ktorý dokazuje, že mu to prezradila.“
Collet sa nezmohol na slovo. Čo to tá Neveuová vyvádza? Fache mal dôkaz, že zasahovala do operácie ÚRJP. Nielenže ju vyhodia, ale pôjde do basy. „Ale, kapitán... kde je teda Langdon teraz?“
„Neozvala sa siréna požiarneho poplachu?“
„Nie, pane.“
„A nikto nevyšiel cez dvere Veľkej galérie?“
„Nie. Máme tam člena bezpečnostnej služby Louvru. Presne ako ste chceli.“
„Dobre. Takže Langdon musí byť niekde vo Veľkej galérii.“
„Vnútri? Čo by tam robil?“
„Je ten člen bezpečnostnej služby ozbrojený?“
„Áno, pane. Pracuje tu už niekoľko rokov, má skúsenosti.“
„Pošlite ho dnu,“ prikázal Fache. „Nemôžem tam poslať na taký krátky čas svojich ľudí a musíme strážiť všetky východy z budovy.“ Odmĺčal sa. „A radšej tomu chlapovi povedzte, že s Langdonom je tam zrejme aj agentka Neveuová.“
„Myslel som, že agentka Neveuová už odišla.“
„Videli ste ju odísť?“
„Nie, pane, ale -“
„A nikto ju nevidel ani v okolí budovy. Videli ju len vojsť dnu.“
Colleta správanie Sophie Neveuovej ohromilo. Ona je ešte v budove?

„Dajte sa do toho," prikázal Fache. „Kým sa vrátim, chcem mať Langdona a Neveuovú v putách."
Keď sa nákladné auto s plachtou pohlo, kapitán Fache zhromaždil svojich ľudí. Ukázalo sa, že Róberta Langdona nie je také ľahké dolapiť, a s agentkou Neveuovou to bude ešte ťažšie.
Fache sa rozhodol, že nič neponechá na náhodu.
Polovicu svojich mužov poslal späť k budove Louvru a druhú polovicu poslal strážiť všetky miesta v Paríži, kde by Róbert Langdon mohol nájsť útočisko.

28

Langdon s úžasom cível na štyri slová žiariace na ochrannom skle. Vrhali na záhadný úsmev Mony Lisy zubatý tieň a akoby sa vznášali v priestore.

„Toto je dôkaz, že váš starý otec bol členom priorstva!" zašepkal.

Sophie naňho zmätene pozrela. „Vy tým slovám rozumiete?"

„Do poslednej bodky," odvetil Langdon a snažil sa sledovať myšlienky, ktoré mu vírili hlavou. „Tieto slová predstavujú základnú filozofiu priorstva!"

Sophie sa zmätene pozrela na žiariaci odkaz načmáraný na tvári Mony Lisy.

TAKÉ STRAŠNÉ KLAMANIE ČLOVEKA

„Sophie," povedal Langdon, „snaha priorstva o zachovanie uctievania bohýň vychádza z presvedčenia, že vplyvní ľudia v ranej kresťanskej cirkvi 'klamali' svet propagandou, ktorá potláčala ženský princíp a presadzovala mužský princíp."

Sophie mlčky cívela na tie slová.

„Priorstvo je presvedčené, že Konštantínovi a jeho mužským nástupcom sa podarilo zmeniť svet z matriarchálneho pohanstva na patriarchálne kresťanstvo neutíchajúcou propagandistickou kampaňou, ktorá demonizovala posvätné ženstvo a načisto vymazala bohyne z moderného náboženstva."

Zdalo sa, že Sophie to nepresvedčilo. „Môj starý otec ma sem naviedol, aby som našla tieto slová. Určite mi tým chcel povedať niečo viac."

Langdon vedel, čo tým chce povedať. Myslí si, že je to ďalšia šifra. To, či tie slová mali aj iný význam, zatiaľ nevedel. Jeho myšlienky sa stále krútili okolo toho, čo Sauniérove smelé slová hovorili na prvý pohľad.

Také strašné klamanie človeka, pomyslel si. Veru, strašné.

Nikto nemohol poprieť, že moderná cirkev vykonala v dnešnom svete veľa dobra, ale jej dejiny sú plné klamstiev a násillia. Brutálne kržiacke výpravy s cieľom „prevychovať" pohanské náboženstvá uctievané bohyne trvali tri storočia a viedli sa metódami, ktoré boli rovnako novátorské ako desivé.

Katolícka inkvizícia vydala knihu, ktorá by sa právom dala nazvať najkrvavejšou publikáciou v dejinách ľudstva. Dielo Malleus maleficarum - alebo Kladivo na čarodejnice - malo upozorniť svet na „nebezpečenstvo voľnomyšlienkárskeho žien" a radilo kléru, ako tieto ženy vyhľadávať, mučiť a likvidovať. Medzi tieto ženy, ktoré cirkev nazývala „bosorkami", patrili vedkyne, kňazky, cigánky, mystičky, milovníčky prírody, bylinkárky, skrátka všetky ženy, ktoré „mali podozrivo blízko k prírode". Za svoje hriechy znalosti medicíny, ktorými sa usilovali zmierniť pôrodné bolesti žien, boli trestané aj babice - cirkev tvrdila, že utrpenie ženy je spravodlivým božím trestom za to, že Eva zjedla jablko poznania a stala sa tak pôvodcom dedičného hriechu. Cirkev prenasledovala bosorky tristo rokov a za toto obdobie upálila na hranici neuveriteľných päť miliónov žien.

Propaganda a krviprelievania vykonali svoje.

Živým dôkazom je súčasný svet.

Ženy, kedysi oslavované ako podstatná súčasť duchovného osvietenia, mali na celom svete zakázané vstupovať do chrámov. Nič také ako ortodoxné rabinky, katolícke kňazky alebo islamské duchovné nejestvovalo. Kedysi posvätný akt Hieros Gamos - prirodzené sexuálne spojenie medzi mužom a ženou, prostredníctvom ktorého každý z nich dospieva k duchovnej jednote - sa zavrhol ako niečo hanebné. Svätí muži, ktorí kedysi požadovali sexuálne spojenie so svojimi ženskými náprotivkami, aby sa dostali do duchovného kontaktu s Bohom, sa teraz báli svojich prirodzených sexuálnych túžob ako pokušenia diabla, ktorý spolupracuje so svojim obľúbeným komplicom... ženou.

Hanobeniu zo strany cirkvi neunikli ani slová, ktoré označujú ľavú stranu a ktoré sa spájajú so ženou. Vo Francúzsku a Taliansku nadobudlo slovo „ľavý" - gauche a sinistra - hlboko negatívny význam, kým všetko pravé je spravodlivé, oprávnené, správne a pravdivé. Radikálne myslenie sa dodnes považuje za ľavicové a iracionálne myslenie a všetko zlo sídli v ľavej hemisfére.

Časy bohýň sa pominuli. Kyvadlo sa presunulo na opačnú stranu. Matka Zem sa stala mužským svetom a svoje obete si vyberali bohovia ničenia a vojen. Mužské ego bez spojenia so svojím ženským náprotivkom vyčíňalo dve tisícročia. Priorstvo Sionu bolo presvedčené, že práve toto zabúdanie na posvätný ženský princíp v modernom živote spôsobilo to, čo pôvodní obyvatelia Ameriky z kmeňa Hopi nazvali koyanisquatsi - život bez rovnováhy - nerovnovážny stav, ktorý sa vyznačuje vojnami poháňanými testosterónom, množstvom mizogýnnych spoločností a čoraz väčšou neúctou k Matke Zemi.

„Róbert!" vytrhla ho z myšlienok Sophie. „Nieкто ide!"

Langdon počul na chodbe akési kroky.

„Tam!" Sophie vypla, čierne svetlo a v okamihu mu zmizla z očí.

Chvíľu vôbec nič nevidel. Tam! Keď si trochu zvykol na tmu, zbadal, že Sophiina silueta beží doprostred miestnosti a mizne za osemhranným divánom. Už sa chcel rozbehnúť za ňou, keď ho zastavil akýsi dunivý hlas.

„Arrêtez!“ prikázal muž vo dverách.

Člen bezpečnostnej služby Louvru vošiel do Siene národov a pištoľou mieril Langdonovi na hrud’.

Langdon cítil, ako inštinktívne dvíha ruky nahor.

„Couchez-vous!“ prikázal muž. „Lahnite si na zem!“

Langdon bol v okamihu na zemi. Muž k nemu pribehol a kopnutím mu rozťahal nohy.

„Mauvaise idée, Monsieur Langdon,“ povedal a pritlačil pištoľ Langdonovi na chrbát. „Mauvaise idée.“

Langdon, ležiaci na parketách s rozťahanými rukami a nohami, si s trpkým humorom pomyslel, aká irónia je v tejto jeho polohe. Vitruviov muž, pomyslel si. Ibaže čelom k zemi.

29

Sílas niesol vysoký stojan ťažkého železného svietnika od oltára k obelisku. Rozbije ním dlažbu ako nič. Keď skúmal sivý mramorový panel zakrývajúci prázdny priestor pod dlažkou, uvedomil si, že ho nerozbije bez toho, aby nenarobil veľký hluk.

Železo trieskajúce o mramor. Zvuk sa bude navyše odrážať od klenby.

Nezačuje ho tá mníška? Teraz by už mala spať. Ale Sílas nechcel riskovať. Poobzeral sa, či neuvidí nejakú handru do ktorej by zabalil koniec svietnika. Nič také nevidel, iba ľanovú prikrývku na oltári, ktorú však nechcel znesvätiť. Môj plášť, pomyslel si. Keďže vedel, že je v kostole sám, rozopol si plášť. Ako si ho vyzliekal a vlnené vlákna sa odliepali od čerstvých rán na chrbte, pocítil prudkú páľčivú bolesť.

Sílas, ktorý mal teraz na sebe iba bedrový pás, zabalil do plášťa koniec železného svietnika. Potom ho nadvihol nad stredom dlaždice a pustil na ňu. Ozval sa tlmený dunivý úder. Kameň nepraskol. Znovu nadvihol stojan svietnika a udel ním do dlaždice. Znovu sa ozval dunivý zvuk, no tentoraz dlaždica praskla. Na tretí pokus sa dlaždica rozbila a stojan svietnika sa prepadol do prázdneho priestoru pod dlažbu.

Tajná skrýša!

Sílas rýchlo vybral rozbité kusy dlaždice a zahľadel sa dolu. Kľučal a v sluchách mu búšila krv. Nahú bielu ruku natiahol do prázdna.

Spočiatku nenahmatal nič. Na dne skrýše bol hladký holý kameň. Keď však natiahol ruku do priestoru priamo pod čiarou ruže, na niečo narazil. Na hrubú kamennú dosku. Chytil ju za okraj a opatrne vytiahol. Keď vstal a skúmal nález, uvedomil si, že drží nahrubo otesanú kamennú tabuľku, na ktorej boli vyryté slová. Na chvíľu sa cítil ako Mojžiš.

Keď prečítal slová na tabuľke, bol prekvapený. Očakával, že na záverovom kameni nájde mapu, nejaké, možno aj zašifrované pokyny. Na kameni bol však iba jednoduchý nápis.

Jób 38,11.

Biblický verš? Sílasa tá diabolská jednoduchosť načisto ohromila. To tajné miesto, ktoré hľadali, mal odhaliť biblický verš? Bratstvo sa nezastavilo pred ničím, len aby sa mohlo vysmiať spravodlivému!

Jób, kapitola tridsiata ôsma, verš jedenásť.

Hoci si Sílas nespomínal na presné znenie tohto verša, vedel, že v Jóbovej knihe sa hovorilo o mužovi, ktorého viera v Boha prešla opakovanými skúškami. To je ako ušité na mňa, pomyslel si a ledva ovládal vzrušenie.

Pozrel sa cez plece na jagajúcu sa čiaru ruže a musel sa usmiať. Na pozlátanom stojane na oltári ležala veľká, v koži viazaná Biblia.

Sestra Sandrine sa na chóre celá triasla. Pred chvíľou už chcela utiecť a ísť si po svojej robote, keď si ten muž dolu odrazu vyzliekol plášť. Keď videla jeho alabastrovo biele telo, načisto ju premkol úžas a zdesenie. Na širokom bielom chrbte mal plno krvavých čiar. Aj z tej diaľky videla, že rany sú čerstvé.

Ten človek bol zbičovaný!

Videla aj zakrvavený pás, ktorý mal na stehne. Ktorý Boh by chcel takto potrestať človeka? Sestra Sandrine vedela, že obrady Opus Dei sú niečo, čomu nikdy neporozumie. Ale to ju v tejto chvíli nezaujímalo. Opus Dei hľadá záverový kameň. Odkiaľ o ňom vedeli, to sestra Sandrine netušila, vedela však, že nemá času na premýšľanie.

Zakrvavený mních si teraz obliekol plášť a vykročil so svojou korisťou smerom k oltáru, smerom k Biblii.

Sestra Sandrine zišla po prstoch a so zatajeným dychom z chóru a náhlila sa chodbou do svojho bytu. Spod posteľe vytiahla zapečatenú obálku, ktorú tam skryla pred niekoľkými rokmi.

Otvorila ju a našla štyri parížske telefónne čísla.

Trasúcou sa rukou začala vytáčať čísla.

Sílas položil kamennú tabuľku na oltár a dychtivo siahol po Biblii. Keď listoval v knihe, dlhé biele prsty sa mu potili. V Starom zákone našiel Jóbovu knihu. Vyhládal tridsiatu ôsmu kapitolu. Ako prechádzal prstom dolu po stĺpci, tušil, aké slová nájde.

Ukážu mi cestu!

Našiel jedenásty verš a prečítal ho. Boli to len štyri slová. Celý zmätený si ich znovu prečítal. Cítil, že sa stalo niečo, čo sa nemalo stať. Verš bol veľmi jednoduchý:

POTIAĽ SMIEŠ, ĎALEJ NIE.

Člen bezpečnostnej služby Claude Grouard sa až triasol od hnevu, keď stál nad mužom vystretým na zemi pred Monou Lisou. Tento sviniar zabil Jacqua Sauniéra! Saunière bol pre Grouarda a všetkých jeho kolegov ako otec.

Najradšej by potiahol kohútik a vpálil guľku Langdonovi do chrbta. Ako starší člen bezpečnostnej služby bol Grouard jedným z mála, kto nosil nabitú zbraň. Pripomenul si však, že v porovnaní s tým, čo Langdona čaká v rukách Bezu Fachea a vo francúzskom väzení, by bola smrť preňho vykúpením.

Vytiahol vysielaciu a pokúsil sa nadviazať spojenie. Ozvalo sa však len praskanie a vrčanie. V tejto miestnosti bolo vždy slabé spojenie. Musím sa dostať k dverám. S pištoľou namierenou na Langdona začal pomaly cúvať. Pri treťom krokom zbadal niečo, čo ho prinútilo zastáť.

Čo to, dočerta, je!

Uprostred miestnosti sa zjavila akási silueta. Je v miestnosti ešte niekto? K ľavej stene miestnosti rýchlo kráčala akási žena. Pred ňou na dlážke sa sem a tam pohyboval purpurový lúč svetla, akoby niečo hľadala farebnou baterkou.

„Qui est la?“ vykrikoval Grouard a cítil, ako mu už druhýkrát za ostatných tridsať sekúnd stúpa v tele adrenalín. Odrazu nevedel, kam namieriť pištoľ a ktorým smerom sa pohnúť.

„PTS,“ odvetila žena pokojne, stále svietiac baterkou na dlážku.

Police Technique et Scientifique. Grouard sa začal potiť. Ale veď všetci agenti mali byť preč! Uvedomil si, že to svetlo je ultrafialové svetlo, s ktorým pracujú ľudia z PTS, no stále mu nebolo jasné, prečo ÚRJP hľadá dôkazy práve tu.

„Votre nom!“ skríkoval Grouard, lebo inštinkt mu hovoril, že tu čosi nehrá. „Répondez!“

„C'est moi,“ odpovedal pokojne hlas po francúzsky. „Sophie Neveu.“

Grouardovi bolo to meno povedomé. Sophie Neveuová? Tak sa predsa volala Sauniérova vnučka. Chodievala sem ako malé dievčatko, ale to už bolo dávno. To nemôže byť ona! A aj keby to bola Sophie Neveuová, nemal jej prečo dôverovať; hovorilo sa, že Saunière nemal so svojou vnučkou najlepší vzťah.

„Viete, kto som,“ povedala žena. „A Róbert Langdon môjho starého otca nezabil. Verte mi.“

Tomu Grouard neveril. Musím nadviazať spojenie! Znovu zapol vysielaciu, ale znovu sa ozvalo len praskanie. K dverám mal ešte dobrých dvadsať metrov a tak začal zase pomaličky cúvať, pričom sa rozhodol naďalej pištoľou mieriť na toho chlapa na dlážke. Keď sa Grouard pohol smerom dozadu, zbadal, ako tá žena zdvihla baterku a namierila ju na veľký obraz naproti Mone Lise.

Keď si Grouard uvedomil, čo je to za obraz, nevdojak zhíkol.

Kristepane, čo to tá ženská robí?

Sophie Neveuová cítila, ako jej na čelo vystúpil studený pot. Langdon ešte vždy ležal vystretý na dlážke. Vydrž Róbert. Už to bude. Vedela, že strážnik nevystrelí ani na jedného z nich, preto sa sústredila na to, čo ju zaujímalo, a skúmala baterkou celý priestor okolo seba, najmä ďalšie majstrovské dielo - iného da Vinciho. Ale ultrafialové svetlo neodhalilo nič zvláštne. Ani na dlážke, ani na stenách, ba ani na samotných obrazoch.

Musí tu niečo byť!

Bola presvedčená, že si vyložila zámery starého otca správne.

Čo iné mohol chcieť?

Obraz, ktorý skúmala, bolo poldruha metra vysoké plátno. V bizarnej scéne, ktorú namaloval da Vinci, bolo vidieť, ako Panna Mária s malým Ježiškom, Jánom Krstiteľom a anjelom Urielom nešikovne kľáči na nebezpečnom skalnom previse. Keď bola Sophie malá a starý otec ju priviedol k obrazu Mony Lisy, vždy ju dotiahol aj k tomuto druhému obrazu.

Grand-père, som tu! Ale nič nevidím!

Začula, ako sa strážnik stojaci za ňou znovu pokúša nadviazať spojenie a požiadať o pomoc.

Rozmýšľaj!

Spomenula si na odkaz načmáraný na ochrannom skle Mony Lisy. Také strašné klamanie človeka. Obraz visiaci pred ňou nemal žiadne ochranné sklo, na ktoré by sa dal napísať odkaz, a Sophie vedela, že jej starý otec by nikdy nečmáral po samotnom plátne. Vtom sa zarazila. Určite by nič nepísal na prednú časť. Zdvihla zrak a skúmala dlhé laná, ktoré viseli zo stropu a držali obraz.

Bolo by to možné? Chytila ľavú stranu vyrezávaného dreveného rámu a pritiahla si ho k sebe. Obraz bol veľký a celý sa nebezpečne rozhojdal. Strčila hlavu aj s plecami za obraz a namierila čierne svetlo na zadnú časť obrazu.

Stačilo jej pár sekúnd a vedela, že sa mýlila. Na zadnej časti obrazu nebolo vôbec nič, žiadny text, len škvrnitá hnedá zadná strana starého plátna a -

Počkať!

Dolu, na doštičke rámu, zbadala čosi lesklé. Bolo to malé a sčasti zastrčené medzi plátno a rám. Visela z toho jagajúca sa zlatá retiazka.

K retiazke bol na jej veľké prekvapenie pripnutý zlatý kľúčik, ktorý tak dobre poznala. Mal tvar križa a boli na ňom vyryté znaky, ktoré nevidela od deviatich rokov. Ľalia a iniciály P. S. Sophie mala v tej chvíli pocit, že jej niečo do ucha šepká duch starého otca. Keď príde čas, kľúčik bude tvoj. Keď si uvedomila, že starý otec splnil sľub, hoci už bol mŕtv, zovrelo jej hrdlo. Tento kľúčik je od jednej skrinky, vravel jeho hlas, v ktorej skrývam mnohé tajomstvá.

Odrazu si uvedomila, že všetky tie slovné hry, ktoré dnes v noci lúštili, ju mali doviesť k tomuto kľúčiku. Keď bol starý otec zavraždený, mal ho pri sebe. Nechcel, aby sa dostal do rúk polície, preto ho skryl za týmto plátnom. Potom vymyslel geniálnu cestu za pokladom tak, aby ho našla iba Sophie.

„Au secours!" ozval sa strážnikov hlas.

Sophie vytiahla kľúčik spoza rámu a strčila si ho spolu s baterkou do vrečka. Keď vykukla spoza obrazu, zbadala, že strážnik sa stále zúfalo pokúša nadviazať spojenie. Cúval k dverám s pištoľou namierenou na Langdona.

„Au secours!" zakričal znovu do vysielacky.

Praskanie.

Nená spojenie, uvedomila si Sophie a spomenula si, akí sú turisti sklamaní, keď sa nemôžu od Mony Lisy dovolať mobilným telefónom domov. Signál rušila špeciálna rušička zabudovaná v stenách. Zavolať sa dalo, len keď človek vyšiel z miestnosti. Strážnik teraz cúval k dverám rýchlejšie a Sophie bolo jasné, že musí okamžite konať.

Pozrela sa nahor na veľké plátno, za ktorým bola takmer celá skrytá, a uvedomila si, že Leonardo da Vinci jej pomôže už druhýkrát tejto noci.

Ešte pár metrov, povedal si Grouard a stále mieril zbraňou na Langdona.

„Arrêtez! Ou je la détruis!" ozval sa ženský hlas z druhej strany miestnosti.

Grouard sa pozrel tým smerom a ostal stáť ako obarený. „Mon dieu, non!"

V červenkastom svetle videl, že tá ženská nadvihla veľký obraz, zvesila ho z lán a postavila ho pred seba na zem.

Poldruha metra vysoké plátno ju takmer celú zakrývalo. Grouard sa v prvej chvíli začudoval, prečo sa po zvesení obrazu neozvala poplašná siréna, ale potom si spomenul, že senzory na lanách obrazov ešte neboli spustené. Čo to robí?

Keď pochopil, čo Sophie robí, krv mu stuhla v žilách.

Plátno sa začalo uprostred vzdúvať a jemné línie Panny Márie, Ježiška a Jána Krstiteľa sa začali kriviť.

„Non!" skríkol Grouard zdesene, keď videl, čo sa deje s neoceniteľným obrazom da Vinciho. Tá ženská tlačila zozadu doprostred plátna kolenom! „NON!"

Grouard sa prudko obrátil a namieril pištoľ na Sophie, no vzápätí si uvedomil, že je to zbytočné. To plátno bola síce iba látka, bolo však chránené väčšími, než keby bolo z ocele - stálo totiž šesť miliónov dolárov.

Nemôžem strieľať do plátna Leonarda da Vinci!

„Položte pištoľ a vysielacku na zem," povedala žena pokojne po francúzsky, „inak to plátno prerazím kolenom. Myslím, že viete, ako by sa cítil môj starý otec."

Grouardovi sa krútila hlava. „Prosím vás... nerobte to. Je to Madona v skalách!" Položil na zem zbraň i vysielacku a zdvihol ruky nad hlavu.

„Ďakujem vám," povedala žena. „Teraz urobíte to, čo vám poviem, a všetko bude v najlepšom poriadku."

O chvíľu už Langdon bežal so Sophie po núdzovom schodisku na prizemie a krv mu búšila v sluchách. Odkedy nechali trasúceho sa člena bezpečnostnej služby Louvru ležať v Sieni národov, ani jeden z nich neprehovoril. Strážnikovu pištoľ teraz zvieral v ruke Langdon. Nemohol sa dočkať, kým sa jej zbaví. Zbraň mu pripadala ťažká a nebezpečne cudzia.

Schody bral po dvoch a uvažoval, či Sophie vôbec tuší, aký cenný obraz takmer zničila. To dielo bolo podobne ako Mona Lisa medzi historikmi umenia známe množstvom skrytých pohanských symbolov.

„Vybrali ste si nadmieru cenného rukojemníka," povedal v behu.

„Madona v skalách," odvetila. „Ale ten obraz som si nevybrala ja, ale môj starý otec. Na ráme za plátnom mi niečo nechal."

Langdon na ňu vrhol zarazený pohľad. „Čože?! Ale ako ste vedeli, že to bude práve tam? Prečo práve na Madone v skalách?"

„Také strašné klamanie človeka." Na tvári sa jej mihol triumfálny úsmev. „Prvé dva anagramy som prehliadla, Róbert. Nechcela som prehliadnuť aj tretí."

31

„Sú mŕtvi!" jachtala sestra Sandrine do telefónu vo svojom byte v kostole Saint-Sulpice. Hovorila na odkazovač.

„Zdvihnite to, prosím vás! Všetci sú mŕtvi!"

Prvé tri telefonáty na čísla, ktoré mala na papieriku, sa skončili katastrofou - na jednom našla hysterickú vdovu, na druhom detektíva, ktorý pracoval na mieste činu, a na treťom kňaza, ktorý utešoval smútiacu rodinu. Tí, čo sa mali ozvať, boli mŕtvi. A teraz, keď vytočila štvrté a posledné číslo - číslo, na ktoré mala zavolať len vtedy, keby sa nemohla dovolať prvým trom -, ozval sa odkazovač. Hlas sa nepredstavil, len povedal, aby volajúci nechal odkaz.

„Tá dlaždica je rozbitá!" kričala do odkazovača. „Ostatní traja sú mŕtvi!"

Sestra Sandrine nepoznala identitu štyroch ľudí, ktorých chránila, no súkromné telefónne čísla, ktoré mala skryté pod posteľou, mohla použiť iba pod jednou podmienkou.

Ak bude niekedy rozbitá táto dlaždica, oznámil jej kedysi neznámy posol, bude to znamenať, že je narušená vyššia riadiaca zložka. Jednému z nás bude hroziť smrteľné nebezpečenstvo a v zúfalstve bude musieť klamať. Vtedy zavolajte na tie čísla. Varujte ostatných. Nesmiete nás sklamať.

Bolo to také jednoduché, že by tomu porozumelo aj malé dieťa. Keď si prvýkrát vypočula ten plán, musela žasnúť.

Keby sa prezradila identita jedného z bratov, mohol povedať lož, ktorá spustí mechanizmus upozorňujúci na nebezpečenstvo ostatných. Dnes v noci sa podlá všetkého prezradila identita nielen jedného brata.

„Zdvihnite to, prosím vás," zašepkala zdesene. „Kde ste?"

„Položte to slúchadlo," ozval sa odo dvier hlboký hlas.

Keď sa obrátila, zbadala veľkého mnícha. V rukách držal ťažký železný svietnik. Trasúcou sa rukou položila slúchadlo na vidlicu.

„Sú mŕtvi," povedal mních. „Všetci štyria. Robili si zo mňa blázna. Povedzte mi, kde je záverový kameň."

„Ja neviem!" odvetila sestra Sandrine po pravde. „Tajomstvo strážia iní!" Tí, čo sú mŕtvi!

Muž sa pohol a bielymi prstami mocnejšie zovrel svietnik. „Ste sestrou našej cirkvi, a napriek tomu slúžite im?"

„Ježišova zvesť je len jedna," odvetila sestra Sandrine vzdorovito. „A ako vidím, Opus Dei sa ňou neradi."

V mníchových očiach sa zablysko. Prudko sa rozohnal a udel ju svietnikom ako kyjakom. Ako sestra Sandrina padala na zem, premkla ju úzkostná predtucha.

Všetci štyria sú mŕtvi.

Pravda neoceniteľnej hodnoty je navždy stratená.

32

Keď Langdon a Sophie vybehli z budovy do parížskej noci, zvuk poplašného zariadenia na západnom konci Denonovho krídla vyplašil holuby v neďalekých Tuilerieskych záhradách. Ako bežali cez námestie k Sophiinmu autu, Langdon počul v diaľke jačanie policajných sirén.

„Tam je," zvolala Sophie a ukázala na dvojseedadlové červené auto s tupým nosom zaparkované na námestí.

Žartuje? Také malé auto Langdon ešte nevidel.

„SmartCar," povedala. „Liter na sto kilometrov."

Ledva sa Langdon vrhol na sedadlo, Sophie vyrazila s autom cez obrubník a vyvýšený pás vysypaný štrkom. Keď auto preletelo cez chodník a dostalo sa na malý kruhový objazd na Carrousel du Louvre, držal sa prístrojovej dosky.

Chvíľu sa zdalo, že Sophie si chce skrátiť cestu a preletieť živými plotmi na okraji cesty a trávnikom uprostred objazdu.

„Nie!" skríkol Langdon, lebo vedel, že živé ploty okolo Carrousel du Louvre skrývajú nebezpečnú priepasť - La Pyramide Inversée - sklenú obrátenú pyramídu, ktorú videl z múzea. Bola dosť veľká na to, aby SmartCar zhltna ako nič. Sophie sa našťastie rozhodla pre zvyčajnejšiu cestu. Prudko skrútila volant doprava, išla po objazde, potom zabočila doľava do uličky smerujúcej na sever a zamierila k Rue de Rivoli.

Za nimi jačali policajné sirény a Langdon videl v spätnom zrkadle svetlá policajných áut. Sophie pridala plyn a motor maličkého autíčka akoby na protest zaskučal. Asi päťdesiat metrov pred nimi na Rue de Rivoli svietila červená. Sophie potichu zakliala a rovnakou rýchlosťou sa rútila vpred. Langdon zmeravel.

„Sophie?"

Sophie pred križovatkou iba mierne spomalila, zablikala prednými svetlami, rýchlo sa pozrela naľavo i napravo, potom znovu pridala rýchlosť, preletela cez prázdnu križovátku a prudko zabočila doľava na Rue de Rivoli. Pol kilometra uháňala smerom na západ, potom zabočila doprava na široký kruhový objazd. Vzápätí už leteli po širokej triede Elyzejských polí.

Langdon sa obzrel zadným oknom smerom k Louvru. Zdalo sa, že policajné autá ich stratili. Pri múzeu blikalo more modrých svetiel.

Srdce mu prestalo tak prudko biť a obrátil sa naspäť. „To bolo zaujímavé."

Zdalo sa, že Sophie ho nepočúva. Uprene hľadela pred seba po celej tej tri kilometre dlhej triede Elyzejských polí lemovanej nobl obchodmi, ktorá sa často nazývala aj parížskou Piatou Avenue. Veľvyslanectvo bolo iba pol kilometra odtiaľ a Langdonovi sa konečne uľavilo.

Také strašné klamanie človeka.

Sophie to naozaj páľilo.

Madona v skalách.

Sophie vravela, že starý otec jej niečo nechal za obrazom. Posledný odkaz? Langdon musel žasnúť, akú skvelú skrýšu Saunière vymyslel; Madona v skalách bola ďalším dokonale zapadajúcim článkom reťaze vzájomne súvisiacich symbolov. Saunière podľa všetkého pred smrťou len podčiarkol svoju lásku k temnej a šibalskej stránke Leonarda da Vinci.

Madonu v skalách si u da Vinciho pôvodne objednala organizácia známa ako Rád nepoškvrneného počatia, ktorý chcel vyzdobiť strednú časť oltárneho triptychu vo svojom kostole San Francesca v Miláne. Mnišky Leonardovi povedali, aký má mať obraz rozmery a aká je téma - Panna Mária, malý Ján Krstiteľ, Uriel a Ježiško v jaskyni. Hoci da Vinci požiadavky splnil, mnišky boli po zhladnutí hotového diela zhrozené. Obraz bol plný znepokojujúcich detailov. Na obraze Panna Mária v modrom rúchu sedí alebo kľučí na zemi a pravou rukou objíma malé dieťa, zrejme Ježiška.

Oproti Márii sedí Uriel takisto s malým dieťaťom, pravdepodobne Jánom Krstiteľom. Namiesto tradičného výjavu, na ktorom Ježiš požehnáva Jána, mnišky videli celkom netradičný výjav, kde Ján požehnáva Ježiša... a Ježiš sa podriaďuje jeho autorite! Ešte znepokojujúcejšie bolo, že Mária drží ľavú ruku vysoko nad hlavou malého Jána a prsty má hrozivo zahnuté ako orlie pazúry. Najnápadnejšie a najdesivejšie však bolo to, že len tesne pod Máriinmi zahnutými prstami robí Uriel rukou gesto zľava doprava - akoby odtínal krk neviditeľnej hlavy, ktorú zvierá Mária v ruke.

Langdonových študentov vždy pobavilo, keď im povedal, že da Vinci napokon upokojil bratstvo tým, že namaľoval druhú verziu Madony v skalách, slabý „odvar", kde bolo všetko tak, ako si vyžadovala pravá viera. Táto druhá verzia teraz visí v londýnskej Národnej galérii pod názvom Panna Mária v skalách, hoci Langdon mal radšej oveľa zaujímavejší luvreský originál.

Zatiaľ čo Sophie letela s autom plnou rýchlosťou po Elyzejských poliach, Langdon sa jej spýtal: „Čo bolo za tým obrazom?"

Neodlepila zrak od cesty. „Ukážem vám to, keď budeme na veľvyslanectve.“
„Ukážete?“ Langdon bol prekvapený. „Chcete povedať, že je to hmotný predmet?“
Sophie krátko prikývla. „Vyzdobený ľaliou a iniciálami P. S.“
Langdon nemohol veriť vlastným ušiam.

Dokážeme to, pomyslela si Sophie, keď skrútila volant doprava a ostro zabočila okolo luxusného Hotela de Crillon do parížskej diplomatickej štvrte plnej zelene. Veľvyslanectvo bolo vzdialené už iba pol kilometra. Konečne mala pocit, že môže znovu normálne dýchať.

Stále však myslela na kľúčik v tvare rovnoramenného kríža, ktorý mala vo vrecku, na jeho jamky, kvetinový vzor a písmená P. S.

Hoci si na kľúč za celé tie roky sotva spomenula, pri policajnej práci sa všeličo dozvedela o bezpečnostných systémoch a teraz sa jej kľúč už nezdal taký čudsný. Laserom opracovaná matica. Je nemožné vyrobiť kópiu. Nemal ani tak zuby, ako zložitý systém laserom vypálených jamiek, ktoré čítala optická čítačka. Ak čítačka zistí, že šesťuholníkové jamky sú rozmiestnené správne, zámka sa otvorí.

Sophie si nevedela predstaviť, od čoho by kľúč mohol byť, mala však pocit, že Róbert by to mohol vedieť. Ved' povedal, čím je kľúč vyzdobený, a pritom ho ani nevidel. Tvar kríža napovedal, že kľúč patrí nejakej kresťanskej organizácii, Sophie však nepoznala jedinú cirkev, ktorá by používala maticové kľúče opracované laserom.

Okrem toho jej starý otec nebol nijaký kresťan...

Dôkazom bolo to, čo Sophie videla pred desiatimi rokmi. Paradoxne to bol iný kľúč - ale tentoraz normálnejší -, ktorý jej odhalil skutočnú povahu starého otca.

V to popoludnie, keď pristála na letisku Charla de Gaulla a nastúpila do taxíka, bolo veľmi teplo. Grand-père bude prekvapený, keď ma uvidí, pomyslela si. Vracala sa na jarne prázdniny z postgraduálneho štúdia v Británii a nemohla sa dočkať, kedy mu porozpráva o šifrovacích metódach, ktoré študovala.

Keď však prišla do ich parížskeho domu, starého otca tam nebolo. Vedela, že ju nečaká a asi pracuje v Louvri. Je predsa sobota poobede, uvedomila si. Cez víkend pracoval málokedy. Cez víkendy zvyčajne -

So širokým úsmevom sa rozbehla do garáže. Naozaj, jeho auto tam nebolo. Bol víkend. Jacques Saunière sa nerád prevádzal po meste a auto mal len preto, aby sa mohol odviezť na svoj zámček v Normandii severne od Paríža. Sophie sa po mesiacoch strávených v preľudnenom Londýne nevedela dočkať, kedy sa vyberie do prírody. Ešte sa len zvečerievalo, a tak sa rozhodla, že sa okamžite vydá na cestu a starého otca prekvapí. Požičala si od priateľky auto a zamierila na sever po kľukatých cestách a pustých kopcoch naďaleko Creully. Keď zabočila na dlhú súkromnú príjazdovú cestu k zámku, bolo čosi po desiatej. Príjazdová cesta bola dlhá takmer dva kilometre a starý kamenný zámok ležiaci uprostred lesov na úbočí kopca zbadala až vtedy, keď bola na polceste.

Myslela si, že starý otec už bude spať, preto ju vzrušilo, keď zbadala, že v zámku blikajú svetlá. Keď však došla bližšie a videla, že kraj cesty lemujú zaparkované mercedesy, béemvéčka, audi a rollsroisy, jej radosť sa zmenila na prekvapenie.

Chvíľu na ne civela a potom sa rozosmiala. Môj Grand-père, známy samotár! Jacques Saunière podľa všetkého nebol až taký samotár, ako sa tváril. Kým bola Sophie v škole, zrejme usporiadal večierok, na ktorom sa, súdiac podľa tých áut, zúčastnili najvýznamnejšie osobnosti Paríža.

Chcela ho prekvapiť a náhlila sa ku vchodovým dverám. Boli zamknuté. Zaklopala. Nikto sa neozýval. Zarazene zamierila k bočným dverám. Aj tie boli zamknuté a nikto na jej klopkanie neodpovedal.

Chvíľu zmätene stála a načúvala. Počula iba skuvíňanie studeného normandského vetra prehánajúceho sa údolím.

Žiadna hudba.

Žiadne hlasy.

Nič.

V lesnom tichu zamierila k bočnému múru, vyliezla na štôš dreva a pritísila tvár k oknu obývačky. To, čo videla, jej vôbec nedávalo zmysel.

Nikto tam nie je!

Zdalo sa, že na celom prízemí niet ani nohy.

Kde sú všetci tí ľudia?

S búšiacim srdcom sa rozbehla do kôlne a spod debničky s trieskami vytiahla rezervný kľúč, ktorý tam starý otec skrýval. Bežala k predným dverám a odomkla. Keď vošla do predsieni, na ovládacom paneli bezpečnostného systému začala blikat červená - upozornenie, že prichodiaci má desať sekúnd na to, aby zadal správny kód, inak sa spustí poplašné zariadenie.

On má počas večierku zapnutý bezpečnostný systém?

Rýchlo vytlačila kód a deaktivovala systém.

Vošla ďalej. Na celom prízemí nebolo nikoho. Ani na poschodí. Keď znovu schádzala do prázdnej obývačky, na chvíľu v tichu zastala a premýšľala, čo sa tu vlastne deje.

Vtom niečo začula.

Ťmené hlasy. Zdalo sa, že prichádzajú odkiaľsi zdola. Nevedela si to vysvetliť. Pritísila ucho k dlážke a počúvala. Áno, ten zvuk jasne prichádzal zdola. Akoby niekto spieval alebo... čosi odriekaval? Celá sa preľakla. Väčšmi než zvuk ju vydesilo to, že zámok nemal pivnicu.

Aspoň o nejakej nevedela.

Obrátila sa a pohľadom skúmala obývačku. Zrak jej padol na jedinú vec v celom zámku, ktorá nebola na svojom mieste - na obľúbenú starožitnosť starého otca, na veľký aubussonsý gobelín. Zvyčajne bol zavesený na východnej stene

pri kozube, no teraz bol zvinutý na mosadznej tyči, na ktorej visel, a opretý o stenu. Keď podišla k holej drevenej stene, mala pocit, že spev zosilnel. Váhavo pritísila ucho ku stene. Hlasy bolo počuť zreteľnejšie. Nieкто tam spieval... odriekaval slová, ktoré nevedela rozoznať. Za stenou je ďalšia miestnosť! Prstami prešla po dreve a nahmatala akýsi otvor. Posuvné dvere. S búšiacim srdcom strčila prst do štrbiny a potiahla. Stena sa nehučne posunula nabok. Z tmy sa ozývali silné hlasy. Prekĺzla cez dvere a ocitla sa na hrubom kamennom schodisku, ktoré sa vinulo smerom dolu. Chodievala do zámku od detstva, ale o tomto schodisku nemala tušenia! Ako zostupovala nižšie a nižšie, vzduch bol čoraz chladnejší. Hlasy bolo zreteľne počuť. Už rozoznávala mužské a ženské hlasy. Vo výhľade jej bránilo špirálovité schodisko, ale už videla posledný schod. Za ním sa vo svetle ohňa jagala kamenná dlážka. So zatajeným dychom urobila ešte pár krokov a skrčila sa. Chvíľu jej trvalo, kým pochopila, čo vidí. Bola to jednoduchá miestnosť podobná jaskyni, vyhlbená do žulového úbočia. Jediným svetlom tu boli pochodne na stenách. Uprostred miestnosti stálo v kruhu asi tridsať ľudí. To sa mi asi sníva, povedala si. Je to sen. Čo iné by to mohlo byť? Všetci mali na tvári masku. Ženy boli oblečené v jemných dlhých šatách a zlatých topánkach. Masky mali biele a v rukách držali zlaté gule. Muži boli oblečení v čiernych tunikách a masky mali čierne. Vyzerali ako obrovské šachové figúrky. Všetci sa knísali dopredu a dozadu a spievali na znak úcty k niečomu, čo bolo na dlážke pred nimi... niečo, čo Sophie nevidela. Spev silnel, zrýchľoval sa a priam dunel. Všetci urobili krok dopredu a pokľakli. V tej chvíli Sophie konečne uvidela to, čomu všetci prítomní vzdávali úctu. Zdesene sa mykla dozadu a cítila, že na tú scénu do smrti nezabudne. S odporom liezla naspäť hore schodmi, pridŕžajúc sa kamenných stien. Zatiahla dvere, utiekla z domu a celá zmeravená sa odviezla späť do Paríža. Ešte tej noci sa s pocitom sklamaní a zrady zbalila a odišla z domu. Na jedálenskom stole nechala lístok.

BOLA SOM TU. NEHĽADAJ MA.

Vedľa lístka položila starý rezervný kľúč od vchodových dverí.

„Sophie!“ vyrušil ju Langdonov hlas. „Zastaňte! Zastaňte!“ Sophie sa prebrala zo spomienok a dupla na brzdy. Auto razom zastalo. „Čo je? Čo sa stalo?!“ Langdon ukázal na dlhú ulicu pred nimi. Sophie stuhla krv v žilách. Asi sto metrov pred nimi blokovali križovatku dve policajné autá. Zablokovali Avenue Gabriel! Langdon si s ťažkou vzdychol. „Mám to chápať tak, že na veľvyslanectvo sa dnes v noci nedostaneme?“ Dvaja policajní dôstojníci z ÚRJP stojaci pri svojich autách hľadeli smerom k nim a očividne ich zaujala skutočnosť, že auto kúsok od nich tak náhle zastavilo. Len pokojne, Sophie, pomaličky sa obráť naspäť. Pomaly sa s autom obrátila. Keď pridala plyn, začula, ako za nimi zaškrípali pneumatiky. Ozvali sa policajné sirény. Zahrešila a dupla na plyn.

33

Sophie SmartCart letel cez diplomatickú štvrť okolo veľvyslanectiev a konzulátov, až sa napokon dostal na bočnú ulicu a zabočil doprava naspäť na široké Elyzejské polia. Langdon sedel vedľa Sophie biely ani krieda a každú chvíľu sa obzeral, či ich neprenasleduje polícia. Odrazu oľutoval, že sa dal na útek. Nebolo to tvoje rozhodnutie, pripomenul si. Sophie rozhodla zaňho, keď z okna toaliet vyhodila ten prístroj na sledovanie. Teraz, keď sa vzdŕaľovali od veľvyslanectva a obchádzali slalomom autá na Elyzejských poliach, mal pocit, že jeho možnosti sa rapídne znižujú. Hoci sa zdalo, že sa aspoň načas striasli polície, pochyboval, že budú mať stále také šťastie. Sophie jednou rukou držala volant a druhou čosi lovila vo vrecku svetra. Vytiahla malý kovový predmet a podala mu ho. „Mali by ste si to pozrieť, Róbert. Toto mi nechal môj starý otec za Madonou v skalách.“ Langdon rozochvené vzal predmet a začal ho skúmať. Bol ťažký a mal tvar kríža. Na prvý pohľad by povedal, že je to pohrebný pieu - miniatúrna verzia pamätného klinca, ktorý sa zatĺka do zeme na hrobe. Potom si však všimol, že kľúč je zakončený trojuholníkovým hranolom posiatym maličkými šesťuholníkmi, ktoré vyzerali usporiadané celkom náhodne. „Je to laserom rezaný kľúč,“ povedala mu Sophie. „Tie šesťuholníky číta fotónka.“ Kľúč? Langdon taký kľúč v živote nevidel. „Pozrite sa na druhú stranu,“ povedala, prešla do druhého jazdného pruhu a preletela cez križovatku. Keď Langdon obrátil kľúč, cítil, ako mu ovísia sánka. V strede rukoväte v tvare kríža bola štylizovaná ľalia a iniciály P. S.! „Sophie,“ povedal, „toto je tá pečať, o ktorej som vám vravel! Oficiálny znak Priorstva Sionu.“ Prikývla. „Ako som vám už povedala, kedysi dávno som ten kľúč videla. Odttedy mi starý otec o ňom nehovoril.“ Langdon stále zrakom prepaľoval zdobený kľúč. Jeho vysoko technologické opracovanie a starodávna symbolika predstavovali čudnú zmes starého a moderného sveta.

„Povedal mi, že ten kľúč je od skrinky, v ktorej skrýva mnohé tajomstvá.“

Langdona zamrazilo, keď si predstavil, aké tajomstvá mohol skrývať taký človek ako Jacques Saunière. Nemal poňatia, ktoré staré bratstvo mohlo mať takýto futuristický kľúč. Priorstvo existovalo iba preto, aby chránilo akési tajomstvo. Nepredstaviteľne dôležité tajomstvo. Mohol mať s ním tento kľúč niečo spoločné? Už len táto myšlienka bola ohromujúca. „Viete, od čoho je?“

Sophie vyzerala sklamaná. „Dúfala som, že to viete vy.“

Langdon mlčky obracal kľúč v ruke a skúmal ho.

„Vyzerá to na kresťanský kríž,“ podotkla.

Langdon si tým nebol istý. Rukoväť kľúča nemala tvar tradičného kresťanského kríža s jedným dlhším ramenom, ale skôr rovnoramenného kríža, ktorý časovo predchádzal kresťanstvo o tisíc päťsto rokov. Tento typ kríža neniesol nijaké kresťanské znaky ukrižovania spojeného s latinským krížom, ktorý mal jedno rameno dlhšie a ktorý Rimania pôvodne vymysleli ako nástroj na mučenie. Langdon bol vždy prekvapený, ako málo kresťanov si pri pohľade na „krucifix“ uvedomuje, že násilné dejiny ich symbolu sa zračia už v samotnom jeho názve: „kríž“ a „krucifix“ totiž pochádzali z latinského slovesa cruciare - mučiť.

„Sophie,“ povedal, „môžem vám povedať len toľko, že takéto kríže, ktoré majú všetky ramená rovnako dlhé, sa považujú za mierové kríže. Pre svoj štvorcový tvar nie sú vhodné na ukrižovanie a ich rovnako dlhé vertikálne i horizontálne ramená predstavujú prirodzenú jednotu muža a ženy, a teda svojou symbolikou zodpovedajú filozofii priorstva.“

Unavene sa naňho pozrela. „Neviete o tom kríži nič, však?“

Langdon sa zamračil. „Nie.“

Dobre, teraz sa musíme dostať z tejto cesty.“ Sophie sa pozrela do spätného zrkadla. „Musíme nájsť bezpečné miesto, kde budeme môcť premýšľať, od čoho je ten kľúč.“

Langdon si s ľútosťou predstavil svoju pohodlnú izbu v hoteli Ritz. Ísť tam však nepripadalo do úvahy. „A čo moji hostitelia na Amerikej univerzite v Paríži?“

„To je príliš nápadné. Fache ich určite skontroluje.“

„Vy tu máte známych. Vy tu bývate.“

„Fache si určite prejde moje telefonické a e-mailové záznamy a bude hovoriť s mojimi spolupracovníkmi. Nemôžeme ísť k žiadnym mojim známym a ani do hotela, lebo tam sa treba identifikovať.“

Langdon znovu premýšľal nad tým, či by neurobil lepšie, keby sa nechal v Louvri zatknúť. „Zavolajme na veľvyslanectvo. Vysvetlím im, v akej som situácii, a oni nám pošlú niekoho, s kým sa budeme môcť stretnúť.“

„Stretnúť sa s nami?“ Sophie sa naňho pozrela, ani čo by sa zbláznil. „Róbert, preberte sa. Právomoci vášho veľvyslanectva sa končia za jeho bránami. Ak by niekoho poslali za nami, považovalo by sa to za poskytovanie pomoci niekomu, kto je na úteku pred francúzskou vládou. To je vylúčené. Ak prídete na vaše veľvyslanectvo a požiadate o dočasný azyl, to je iná vec. Ale žiadať, aby konali proti francúzskym zákonom mimo svojho vlastného územia?“ Pokrútila hlavou. „Zavolajte na veľvyslanectvo a oni vám povedia, aby ste sa vyhli ďalším nepríjemnostiam a obrátili sa na Fachea. Potom vám sľúbia, že využijú všetky diplomatické kanály, aby vám zabezpečili spravodlivý proces.“ Hľadela na šnúru elegantných obchodných domov na Elyzejských poliach. „Koľko peňazí máte pri sebe?“

Langdon sa pozrel do peňaženky. „Sto dolárov a zopár eur. Prečo?“

„Máte aj kreditky?“

„Pravdaže.“

Keď auto zrýchľilo, Langdon vycítil, že Sophie má akýsi plán. Na konci Elyzejských polí stál Víťazný oblúk - Napoleonov päťdesiat metrov vysoký hold vlastnej vojenskej potentnosti -, okolo ktorého viedol najširší kruhový objazd vo Francúzsku, deväťprúdové monštrum.

Keď sa blížili k objazdu, Sophie znovu uprela zrak na spätné zrkadlo. „Načas sme sa ich zbavili,“ povedala. „Ale ak ostaneme v tomto aute ešte päť minút, máme ich znovu v päťách.“

To znamená ukradnúť auto, pomyslel si Langdon. Teraz sme už naozaj zločinci. „Čo chcete urobiť?“

Sophie pridala plyn a zamierila na objazd. „Dôverujte mi.“

Langdon na to nepovedal nič. Dôvera mu túto noc veľmi nepomohla. Odhrnul si rukáv na saku a pozrel sa na hodinky - staré náramkové hodinky značky Mickey Mouse vyrobené len pre zberateľov, ktoré dostal od rodičov na desiate narodeniny. Hoci ich detinský ciferník neraz priťahoval začudovane pohľady, Langdon nikdy nemal iné hodinky; vďaka Disneyho animovaným filmom sa prvýkrát zoznámil s mágiou formy a farby a Myšiak Mickey mu teraz deň čo deň pripomínal, aby zostal v srdci stále mladý. V tejto chvíli však boli Mickeyho ruky vyvrátené v čudnom uhle a ukazovali rovnako čudnú hodinu.

2.51.

„Zaujímavé hodinky,“ poznamenala Sophie, keď sa mu krátko pozrela na zápästie a viedla auto po širokom objazde proti smeru hodinových ručičiek.

„To je na dlhé rozprávanie,“ povedal a potiahol si rukáv.

„O tom nepochybujem.“ Krátko sa naňho usmiala, zišla z kruhového objazdu a zamierila na sever von z centra. Sotva prešla na zelenú cez dve križovatky, na tretej prudko zabočila na Boulevard Malesherbes. Nechali za sebou stromami lemované ulice bohatej diplomatickej štvrte a ocitli sa v tmavšej priemyselnej štvrti. Rýchlo zabočila doľava a v tej chvíli si Langdon uvedomil, kde sa nachádzajú.

Stanica Saint-Lazare.

Stanica so sklenenou strechou pred nimi bola ako nepodarený kríženec hangára a skleníka. Európske vlakové stanice nikdy nespali. Pri hlavnom vchode ešte aj o tejto hodine driemalo vo svojich autách pol tucta taxikárov. Predavači už

postavili na svoje miesto vozíky so sendvičmi a minerálkami a zo stanice sa vynárali mladí ľudia s ruksakmi, pretierali si oči a rozhládali sa, akoby si chceli rozpomenúť, v akom meste sa ocitli. V diaľke stála na chodníku dvojica mestských policajtov a ukazovala cestu akýmsi známem turistom.

Sophie zamierila s autom za taxíky a zaparkovala v zakázanom pásme, hoci na druhej strane ulice bolo na parkovanie miesta dosť. Kým sa jej Langdon stihol spýtať, prečo to robí, vystúpila z auta. Podišla k oknu taxíka pred nimi a pustila sa do rozhovoru so šoférom.

Keď Langdon vystúpil zo SmartCaru, zbadal, že Sophie podáva taxikárovi celú hrču bankoviek. Taxikár prikývol a potom na Langdonov úžas vyrazil s autom bez nich.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Langdon, keď pristúpil ku Sophie a taxík už nebolo ani vidieť.

Sophie už mierila k staničnému vchodu. „Poďte. Kúpime si dva lístky na najbližší vlak, ktorý pôjde z Paríža.“

Langdon sa náhlil popri nej. To, čo sa začalo poldruha kilometrovým útekom na americké veľvyslanectvo, sa končilo totálnym ústupom z Paríža. Langdonovi sa táto predstava páčila čoraz menej.

34

Šofér, ktorý vyzdvihol biskupa Aringarosu na Medzinárodnom letisku Leonarda da Vinci, prišiel na malom nevýraznom čiernom fiate sedane. Aringarosa si spomenul na časy, keď mal Vatikán veľké luxusné autá, ktoré sa honosili vlastnou poznávacou značkou a vlajočkami Svätej stolice. Tie časy sú už dávno preč. Autá Vatikánu boli teraz menej nápadné a takmer vždy bez vatikánskych symbolov. Vatikán tvrdil, že takto zníži výdavky a bude môcť lepšie slúžiť svojim diecézám, no Aringarosa mal dojem, že ide skôr o bezpečnostné opatrenie. Svet zošalel a verejne oznamovať svoju lásku k Ježišovi Kristovi bolo v mnohých častiach Európy to isté, ako keby ste si na strechu svojho auta namaľovali terč.

Aringarosa si pritiahol čiernu sutanu, nasadol na zadné sedadlo a pohodlne sa usadil, lebo ho čakala dlhá cesta do Castel Gandolfa. Tá istá, akú absolvoval pred piatimi mesiacmi.

Vlaňajšia cesta do Ríma, vzdychol si. To bola najdlhšia noc v mojom živote.

Pred piatimi mesiacmi Vatikán telefonicky požiadal Aringarosu, aby sa okamžite dostavil do Ríma. Neposkytli žiadne vysvetlenie. Lístky vás čakajú na letisku. Svätá stolica sa usilovala ostať zahalená rúskom tajomstva aj v očiach svojich najvyššie postavených duchovných.

Aringarosa mal dojem, že dôvodom tohto záhadného pozvania bola skutočnosť, že Opus Dei sa podarilo nedávno otvoriť svoje svetové sídlo v New Yorku a pápež spolu s ostatnými vatikánskymi úradníkmi sa chcel s Aringarosom ofotografovať. Architectural Digest nazval budovu Opus Dei „žiarivým majákom katolicizmu, ktorý dokonale zapadá do moderného mesta“ a Vatikán podľa všetkého priťahovalo v poslednej dobe všetko, čo sa dalo zahrnúť pod slovo „moderný“.

Aj keď zdráhavo, Aringarosa musel pozvanie prijať. Súčasnú pápežskú administratívu nemal nijako v láske a ako väčšina konzervatívnych duchovných s hlbokým znepokojením sledoval počínanie nového pápeža počas prvého roku jeho úradovania. Jeho svätosť, bezprecedentný liberál, zasadla na pápežský stolec po jednom z najkontroverzejších a najnezvyčajnejších konkláve v dejinách Vatikánu. Namiesto toho, aby Svätý otec teraz s hlbokou pokorou ďakoval Bohu, že sa tak nečakane dostal k moci, nemárnil čas a okamžite začal meniť všetko, čo súviselo s najvyšším úradom v kresťanskom svete. Opierajúc sa o neochvejnú podporu liberálov v kardinálskom kolégiu oznámil, že jeho pápežským poslaním je „obnoviť vatikánsku náuku a do viesť katolicizmus do tretieho tisícročia“.

V preklade to znamenalo, obával sa Aringarosa, že ten človek je dostatočne arogantný na to, aby si myslel, že prepíše Božie zákony a získa si srdcia tých, čo majú pocit, že požiadavky pravého katolicizmu už nie sú zlučiteľné s moderným svetom.

Aringarosa využil všetok svoj politický vplyv - značný počet voličov z radov Opus Dei a ich bankové kontá -, aby presvedčil pápeža a jeho poradcov, že zmierňovanie cirkevných zákonov je nielen prejavom neviery a zbabelosti, ale znamená aj politickú samovraždu. Pripomenul im, že jeden takýto pokus - Druhý vatikánsky koncil - mal katastrofálne následky: do kostola chodilo menej ľudí než kedykoľvek predtým, počet darov, a najmä počet katolíckych kňazov dramaticky klesol.

Ľudia musia vidieť, že cirkev má pevný postoj a jasné smerovanie, naliehal Aringarosa, nie že je slabošská a zhovievavá!

Toho večera pred piatimi mesiacmi, keď fiat vyšiel z letiska, Aringarosu prekvapilo, keď zbadal, že auto nemieri do Vatikánu, ale po kľukatej horskej ceste na východ. „Kam ideme?“ spýtal sa šoféra.

„Do Monte Albano,“ odvetil šofér. „Vaše stretnutie sa koná v Castel Gandolfe.“

V pápežovom letnom sídle? Aringarosa tam ešte nikdy nebol a ani po tom netúžil. Táto pevnosť zo šestnásteho storočia bola nielen miestom, kde pápež trávil letné dovolenky, ale aj sídlom Specula Vaticana - Vatikánskeho observatória, jedného z najlepšie vybavených astronomických observatórií v Európe. Aringarosovi sa nikdy nepáčilo, že Vatikán má ustavične potrebu fušovať do vedy. Vari bolo rozumné miešať vedu s vierou? Vede, ktorá sa neopiera o nijaký pevný duchovný základ, sa predsa nemôže venovať človek, ktorý verí v Boha. A viera nepotrebuje žiadne fyzikálne dôkazy.

Napriek tomu sa toto všetko deje, pomyslel si, keď na pozadí hviezdnej novembrovej oblohy zbadal Castel Gandolfo. Z príjazdovej cesty sa Caldolfo ponášalo na veľkú kamennú príšeru, ktorá sa chystá urobiť samovražedný skok. Zámok na okraji útesu sa týčil nad kolískou talianskej civilizácie - nad údolím, kde dávno pred založením Ríma bojovali kmene Curiaziov a Oraziov.

Aj ako silueta bolo Gandolfo pastvou pre oči - úchvatný príklad obrannej architektúry, ozvena moci tohto dramatického miesta na okraji útesu. Aringarosa však zbadal, že celkový dojem rušia dve veľké hliníkové teleskopické kupoly, ktoré dal Vatikán postaviť na streche, takže táto kedysi vznešená pevnosť vyzerá ako hrdý bojovník s dvoma smiešnymi klobúkmi na hlave.

Keď Aringarosa vystúpil z auta, náhlivo k nemu pristúpil a pozdravil ho mladý jezuitský kňaz. „Vitajte, excelencia. Som otec Mangano. Pracujem tu ako astronóm.“

Úžasné. Aringarosa na pol úst odzdravil a kráčať za svojim hosťiteľom do vstupnej haly zámku - veľkého otvoreného priestoru, ktorý bol vyzdobený ohavnou zmesou renesančného umenia a astronomických obrazov. Keď stúpil po širokom mramorovom schodisku, videl značky, ktoré oznamovali, kde sa nachádzajú konferenčné miestnosti, vedecké prednáškové sály a turistická informačná služba. Žasol, keď si pomyslel, že Vatikán nedokáže dať ľuďom jasné a stručné direktívy pre ich duchovný rast, ale na astrofyzikálne prednášky pre turistov má času dosť.

„Povedzte mi,“ povedal mladému kňazovi, „kedy začal chvost vrtieť psom?“

Kňaz sa naňho zarazene pozrel. „Prosím?“

Aringarosa len mávol rukou. Rozhodol sa, že dnes večer už bojovať nebude. Vatikán zošalel. Tak ako lenivý rodič, ktorý zistil, že je ľahšie vyhovieť rozmarom rozmazaného decka, než zaujať pevný postoj a pomaly mu vštepovať skutočné hodnoty, aj cirkev bola v každom smere zhovievavá a usilovala sa prispôbiť kultúre, ktorá zišla z pravej cesty.

Chodba na poschodí bola široká, bohato vyzdobená a viedla jediným smerom - k veľkým dubovým dverám s mosadzným štítkom.

BIBLIOTECA ASTRONOMICA

Aringarosa už o tomto mieste počul. O vatikánskej Astronomickej knižnici sa povrávalo, že obsahuje vyše dvadsaťpäť tisíc zväzkov vrátane vzácnych diel Kopernika, Galileiho, Keplera, Newtona a Secchiho. Údajne sa tu tiež tajne schádzali najvyšší pápežskí úradníci, pretože dávali radšej prednosť Castel Gandolfu než Vatikánu...

Keď biskup Aringarosa prichádzal k týmto dverám, nikdy nevedel, aké šokujúce správy sa dozvie vnútri a čo tieto správy spôsobia. Až o hodinu neskôr, keď tackavo vychádzal z miestnosti, si uvedomil zničujúce následky, ktoré bude mať pôsobenie tohto pápeža. Ešte šesť mesiacov! pomyslel si. Boh nám pomáha!

Keď teraz sedel v malom fiate, biskup Aringarosa si uvedomil, že už pri spomienke na prvé stretnutie sa mu zatínajú päsť. Povolil zovretie, uvoľnil sa a pomaly vydýchol.

Všetko bude dobre, povedal si, zatiaľ čo fiat stúpal do hôr. Želal si, aby mu zazvonil mobilný telefón. Prečo mi Učiteľ nezavolať? Silas by už mal mať záverový kameň.

Aby sa trochu upokojil, začal rozjímať nad fialovým ametystom vo svojom prsteni. Ako tak hľadel na symbol biskupskej moci a jagajúce sa plôšky diamantov, pripomenul si, že tento prsteň je oveľa menším symbolom moci než to, čo už onedlho bude mať.

35

Stanica Saint-Lazare vyzerala vnútri ako každá iná stanica v Európe - ako zívajúca jaskyňa plná zvyčajných podivných individuí - bezdomovcov s nápismi na kúskoch lepenky, hlúčikov vysokoškolákov s mútnymi očami, opierajúcich sa o svoje ruksaky a s prehrávačmi na ušiach, a nosičov v modrých uniformách a s cigaretami v ústach.

Sophie vyvrátila hlavu a pozrela sa na obrovskú tabuľu s odchodmi vlakov. Ako informácie pribúdali, čierne a biele tabuľky sa s trepotaním miešali a posúvali smerom nadol. Keď sa konečne ustálili, Langdon si prezeral ponuku.

Tabuľka na samom vrchu oznamovala:

LILLE - RÝCHLIK - 3.06

„Bolo by lepšie, keby odchádzal skôr,“ povedala Sophie, „ale ten vlak do Lille bude najlepší.“

Skôr? Langdon sa pozrel na svoje hodinky. 2.59. Vlak odchádzal o sedem minút a oni ešte nemali ani lístky.

Sophie zaviedla Langdona k okienku, kde predávali lístky, a povedala: „Kúpte na kreditku dva lístky.“

„Myslel som, že keď človek použije kreditnú kartu, ľahko sa dá vystopovať -“

„Práve o to mi ide.“

Langdon sa rozhodol, že sa už nebude snažiť chápať Sophiine zámery. Vytiahol Visa kartu, kúpil dva lístky druhej triedy do Lille a podal ich Sophie.

Odviedla ho k nástupišti, kde zaznelo známe bim-bam-bom a amplión oznámil, že rýchlik do Lille o chvíľu odchádza.

Pred nimi ležalo šestnásť oddelených koľají. Pomerne ďaleko napravo, pri nástupišti číslo tri, chystajúc sa na odchod, odľukoval a sipel rýchlik do Lille, no Sophie chytila Langdona za rameno a viedla ho presne opačným smerom. Náhlili sa bočnou chodbou okolo nočnej kaviarne a napokon vyšli bočnými dverami do tichej ulice na západnej strane stanice.

Obďaleč stál osamelý taxík.

Šofér zbadal Sophie a zablikal svetlami.

Sophie naskočila na zadné sedadlo a Langdon za ňou.

Keď sa taxík pohol smerom od stanice, Sophie vytiahla lístky na vlak a roztrhala ich.

Langdon si vzdýchol. Sedemdesiat dolárov fuč.

Mal pocit, že sa im naozaj podarilo uniknúť, až vtedy, keď taxík mieril severne po Rue de Clichy a zvuk motora sa ustálil v monotónnom vrčaní. Z okna napravo videl Montmartre a nádhernú kupolu Sacré-Coeur. Obraz narušil záblesk svetiel policajného auta, ktoré preletelo okolo nich opačným smerom.

Langdon a Sophie ostali prikrčení, kým siréna nedoznala.

Sophie povedala taxikárovi, aby zamieril von z mesta, a Langdon podľa jej stiahnutých úst vedel, že premýšľa, čo urobí ďalej.

Znovu sa pustil do skúmania kľúča. Dal si ho čo najďalej od očí a potom zase celkom blízko v snahe nájsť niečo, čo by naznačovalo, kde bol vyrobený. V prerušovanom svetle pouličných lúčov nevidel okrem znaku priorstva nič.

„Nedáva mi to zmysel," povedal napokon.

„Čo presne?"

„Že by váš starý otec vymýšľal taký komplikovaný spôsob, ako vám odovzdať kľúč, o ktorom neviete, čo si s ním počať."

„Súhlasím."

„Ste si istá, že na zadnú stranu obrazu nič nenapísal?"

„Celé som to tam prezrela. Nič tam nebolo. Iba tento kľúčik, zastrčený za rámom. Zbadala som znak priorstva, strčila som si kľúč do vrečka a potom sme odišli."

Langdon sa zamračil a hľadel na trojuholníkový koniec kľúča. Nič. Prižmúril oči, dal si kľúč až k nosu a skúmal okraj rukoväte. Ani tam nič nebolo. „Myslím, že tento kľúč nedávno čistili."

„Prečo?"

„Páchne alkoholom."

Obrátila sa. „Prosím?"

„Páchne tak, akoby ho niekto šúchal čistiacim prostriedkom." Priložil si kľúčik k nosu. „Na druhej strane je ten pach silnejší." Obrátil ho. „Áno, je to alkohol, akoby ten kľúč niekto leštil čistiacim prostriedkom alebo -" Odmlčal sa.

„Alebo čo?"

Nastavil kľúč proti svetlu a zahľadel sa na hladké rameno kríža. Akoby sa tam čosi lesklo... čosi vlhké. „Dobre ste si prezreli ten kľúč, kým ste si ho dali do vrečka?"

„Čože? Ani nie. Ponáhľala som sa."

Langdon sa k nej obrátil. „Máte ešte to čierne svetlo?"

Siahla do vrečka a vytiahla baterku s ultrafialovým svetlom. Langdon ju vzal, zapol a namieril na zadnú stranu kľúča. Okamžite tam začalo čosi svietiť. Niečo tam bolo napísané. Náhlivo, ale čitateľne.

„Tak," povedal s úsmevom. „Myslím, že už viem, prečo ten kľúč páchne alkoholom."

Sophie s úžasom civela na purpurový nápis na zadnej strane kľúča.

24 Rue Haxo

Adresa! Starý otec napísal adresu!

„Kde je to?" spýtal sa Langdon.

Sophie nemala tušenia. Naklonila sa a vzrušeným hlasom sa spýtala šoféra: „Connaissez-vous la Rue Haxo?"

Taxikár chvíľu premýšľal, potom prikývol. Povedal, že tá ulica je neďaleko tenisových kurtov na západnom predmestí Paríža. Požiadala ho, aby tam hneď zamieril.

„Najrýchlejšie sa tam dostaneme cez Boulogneský lesík," povedal jej šofér po francúzsky. „Pôjdeme tade?"

Sophie sa zamračila. Vedela si predstaviť trasu, ktorá by vzbudzovala aj menšie pohoršenie, ale dnes v noci nemala na výber. „Oui." Tento Američan dnes zažil už aj väčšie šoky.

Znovu sa pozrela na kľúč a uvažovala, čo asi na Rue Haxo 24 nájdu. Kostol? Nejaké kancelárie priorstva?

V duchu sa jej znovu vynorila scéna tajného obradu, ktorého bola svedkom v pivnici pred desiatimi rokmi, a sťažka si vzdychla. „Musím vám toho ešte veľa povedať, Róbert." Odmlčala sa a zatiaľ čo taxík letel smerom na západ, pozrela sa na Langdona. „Ale najprv mi povedzte o tom Priorstve Sionu všetko, čo viete."

36

Bezu Fache zúrili, keď mu strážnik Grouard pri Sieni národov vysvetľoval, ako ho Sophie s Langdonom odzbrojili. Prečo len nevystrelil na ten preklatý obraz!

„Kapitán?" Z veliteľského stanovišťa sa k nim prihnal nadporučík Collet. „Kapitán, kapitán, lokalizovali auto agentky Neveuovej."

„Išla na veľvyslanectvo?"

„Nie. Na vlakovú stanicu. Kúpila dva lístky. Vlak práve odišiel."

Fache mávol rukou na Grouarda, aby odišiel, odviezol Colleta do výklenku obďaleč a spýtal sa ho stíšeným hlasom:

„Kam majú namierené?"

„Do Lille."

„Je to zrejme pasca." Fache vydýchol. „Dobre. Chodte na najbližšiu stanicu, zastavte vlak a pre istotu ho prehládajte. To auto nechajte tam, kde je, oblečte sa do civilu a sledujte ho pre prípad, že by sa k nemu vrátili. V prípade, že odišli peši, dajte prehládať ulice v okolí stanice. Odchádzajú zo stanice nejaké autobusy?"

„O takomto čase nie, pane. Len taxíky."

„Dobre. Povypytajte sa taxikárov. Spýtajte sa ich, či nevideli niečo podozrivé. Potom dajte šéfovi taxikárskej spoločnosti opis hľadaných osôb. Ja zavolám na Interpol.“

Collet vyzeral prekvapený. „Vy sa s tým chcete obrátiť na Interpol?“

Facheovi bolo jasné, že sa možno strápní, no inú možnosť nevidel.

Rýchlo rozhodiť sieť a pevne ju zatiahnuť.

Prvá hodina je najkritickejšia. Vždy sa dá predvídať, čo urobia zločinci na úteku počas prvej hodiny. Vždy potrebujú to isté. Dopravu, ubytovanie, peniaze. Svätá trojica.

Interpol má také možnosti, že zločinci tieto záchytné body v okamihu stratia. Keď odfaxujú fotografie Langdona a Sophie cestovným spoločnostiam, hotelom a bankám, nebudú sa môcť ani hnúť - nebudú mať ako odísť z mesta, nebudú sa mať kde skryť a nebudú si môcť vybrať peniaze. Zločinci na úteku obyčajne spanikárili a vyviedli nejakú somarinu. Ukradli auto. Vylúpili obchod. V zúfalstve použili kreditnú kartu. Vždy to bola chyba, na základe ktorej polícia zistila, kde sa nachádzajú.

„Stíhame len Langdona, hej?“ spýtal sa pre istotu Collet. „Nie Sophie Neveuová. Je to koniec koncov naša agentka.“

„Samozrejme, že stíhame aj ju!“ odsekol Fache. „Ako môžeme stíhať Langdona a nestíhať ju? Mám v úmysle prejsť si celý jej osobný spis, všetkých jej priateľov, členov rodiny, známych, všetko, čo by nám mohlo nejakú pomôcť.“

Neviem, čo chce svojim počinaním dosiahnuť, ale bude ju to stáť prinajmenšom zamestnanie. Prinajmenšom!“

„Chcete, aby som ostal pri telefónoch, alebo vyrazil do terénu?“

„Budete v teréne. Chodte k tej stanici a koordinujte činnosť našich ľudí. Máte voľné ruky, ale o každom svojom kroku ma informujte.“

„Áno, pane.“ Collet odišiel.

Fache zachmúrené stál vo výklenku. Za oknom svietila sklená pyramída a jej obraz sa vlnil v kalužiach. Prekĺzli mi pomedzi prsty.

Aj vycvičený a skúsený agent by musel mať čertovské šťastie, aby unikol Interpolu.

Kryptologička a učiteľ?

Vydržia nanajvýš do svítania.

37

Husto zalesnený park známy ako Boulogneský lesík mal všelijaké názvy, no znalci Paríža vedia, že je to hotová „záhrada pozemských rozkoší“. Hoci tento prívlastok znie lichotivo, pravý opak je pravdou. Každý, kto videl zlovestný Boschov obraz s týmto názvom, chápal, prečo je to tak: obraz bol podobne ako tento lesík temný a trýznivý, bol to očistec úchylkárov a fetišistov. V noci lemovali kľukaté cestičky lesíka stovky ligotavých tiel, ktoré si človek mohol zaplatiť a uspokojiť aj tie najhlbšie túžby.

Kým Langdon rozmýšľal, čo povedať Sophie o Priorstve Sionu, taxík prešiel cez drevenú bránu parku a zamieril po cestičke vyloženej mačacími hlavami smerom na západ. Nevedel sa sústrediť, pretože noční obyvatelia parku sa už začínali vynárať z tieňov a v žiare predných svetiel predvážať svoj tovar. Na taxík vyzývavo hľadeli dve mladé dievčatá hore bez. Za nimi stál naolejovaný černočvok v bedrovom páse, ktorý sa obrátil a otrčil taxíku zadok. Oslňujúca blondína, stojaca vedľa neho, si nadvihla minisukňu, aby ukázala, že vlastne nie je ženou.

Panebože! Langdon odvrátil zrak a zhlboka sa nadýchol.

„Porozprávajte mi o tom Priorstve Sionu,“ povedala Sophie.

Langdon prikývol. Menej vhodné prostredie pre svoje rozprávanie si už naozaj nevedel predstaviť. Uvažoval, kde začať. Dejiny bratstva mali vyše tisíc rokov... a bola to fantastická kronika tajomstiev, vydierania, zrady, ba dokonca surového mučenia na príkaz nahnevaných pápežov.

„Priorstvo Sionu,“ začal, „založil v Jeruzaleme roku 1099 francúzsky kráľ Godefroi de Bouillon hneď po dobytí mesta.“

Sophie prikývla, hltajúc ho pohľadom.

„Kráľ Godefroi údajne skrýval dôležité tajomstvo, ktoré si odovzdávali príslušníci jeho rodu od Kristových čias. Z obavy, že tajomstvo po jeho smrti zmizne v nenávratne, založil tajné bratstvo - Priorstvo Sionu - a jeho členov poveril, aby chránili tajomstvo a odovzdávali si ho z generácie na generáciu. Počas pôsobenia v Jeruzaleme sa priorstvo dozvedelo, že pod rozvalinami Herodesovho chrámu, postaveného na rozvalinách Šalamúnovho chrámu, sa skrýva množstvo tajných dokumentov. Členovia bratstva boli presvedčení, že tieto dokumenty potvrdzujú existenciu Godefroiovho tajomstva a sú také nebezpečné, že cirkev urobí všetko preto, aby ich získala.“

Sophie neisto naňho hľadela.

„Členovia priorstva sa zaprisahali, že nech by to malo trvať akokoľvek dlho, tieto dokumenty musia spod chrámu vykopáť a naveky chrániť a uchovávať tak pravdu. V snahe získať dokumenty založili vojenskú jednotku - skupinu deviatich rytierov, ktorých nazvali Rád chudobných rytierov Krista a Šalamúnovho chrámu.“ Langdon sa odmlčal.

„Zvyčajne sú známi pod menom templári.“

V Sophiiniých očiach sa zračilo prekvapenie.

Kedysi Langdon prednášal o templároch pomerne často a zistil, že všetci o nich aspoň raz v živote počuli. Pre akademikov boli dejiny templárov vratkou pôdou, kde boli fakty, legendy a dezinformácie také premiešané, že bolo takmer nemožné zistiť skutočnú pravdu. Dnes sa už Langdon zdráhal o templároch čo len zmieniť, lebo výsledkom bola vždy záplava čudných otázok a konšpiračných teórií.

„Takže Rád templárov založilo priorstvo preto, aby získalo tajné dokumenty?“ spýtala sa začudovane Sophie. „Myslela som si, že cieľom templárov bolo brániť Svätú zem.“

„To je tradičná mylná predstava. Ochrana pútnikov bola zámienka, na základe ktorej mali templári splniť svoje poslanie. Ich skutočným cieľom v Svätej zemi bolo získať dokumenty spod rozvalín chrámu.“

„A našli ich?“

Langdon sa usmial. „To nikto s určitosťou nevie, no všetci vedci sa zhodujú v jednom: rytieri v rozvalinách niečo objavili... niečo, vďaka čomu získali nepredstaviteľné bohatstvo a moc.“

V krátkosti načrtnol všeobecne akceptované dejiny templárov. Rozprával, že rytieri boli v Svätej zemi počas druhej križiackej výpravy a povedali kráľovi Baldwinovi II., že prišli chrániť kresťanských pútnikov na cestách. Hoci nechceli peniaze, pretože ich život bol zasvätený chudobe, požiadali kráľa, aby si mohli zriadiť skromný príbytok v stajniach pod rozvalinami chrámu. Kráľ Baldwin im vyhovel a rytieri sa usídlili v zničenej svätyni.

Langdon Sophie vysvetlil, že tak neurobili náhodou. Rytieri boli presvedčení, že dokumenty, ktoré priorstvo hľadá, ležia hlboko pod rozvalinami - pod Svätyniou svätých, v posvätej sieni, kde údajne prebýval sám Boh. Doslova v samom srdci židovskej viery. Deväť rytieri žili v rozvalinách takmer desať rokov a potajomky kopali v tvrdej skale.

„Vravíte, že niečo našli?“

„Áno,“ odvetil Langdon a doložil, že rytierom to síce trvalo deväť rokov, ale napokon našli, čo hľadali. Vzali poklad z chrámu a odišli do Európy, kde ich vplyv vzrástol zo dňa na deň.

Nikto s istotou nevie, či rytieri vydierali Vatikán, alebo či sa cirkev snažila zviazať rytierov mlčaním, no pápež Inocent II. okamžite vydal neslýchanú pápežskú bulu, podľa ktorej mali templári neohraničenú moc a boli „sami sebe zákonom“ - to znamená, že mohli mať vlastnú armádu, nezávislú od kráľov i prelátov, náboženskej i politickej moci.

S týmto biano šekom podpísaným Vatikánom získavali templári moc nevídaným tempom. Vzrastal ich počet, politický vplyv i majetky vo viac ako dvanástich krajinách. Začali podplácať členov kráľovských rodín a získavať najrozličnejšie výhody, takže postupne ovládli moderné bankovníctvo a ich bohatstvo a moc ešte vzrástli.

Okolo roku 1300 mali rytieri takú obrovskú moc, že sa pápež Klement V. rozhodol proti tomu zakročiť. Spolu s francúzskym kráľom Filipom IV. vymyslel dômyselný plán, ktorým chcel zrušiť rád templárov a zmocniť sa ich pokladu a tajomstiev. V rámci vojenskej akcie hodnej CIA vydal pápež Klement tajné zapečatené rozkazy, ktoré mali otvoriť jeho vojaci v celej Európe naraz v piatok 13. októbra 1307.

Ráno 13. októbra na svitaní bol dokument odpečatený a odhalený jeho desivý obsah. V pápežovom liste sa písalo, že sa mu zjavil Boh a upozornil ho, že templári sú kacíri vinní z uctievania diabla, homosexuality, zneuct'ovania križa, sodomie a iného rúhavého správania. Boh požiadala pápeža Klementa, aby zatkol všetkých rytierov a mučil ich dovtedy, kým nepriznajú svoje zločiny proti Bohu. Klementova machiavelliiovská operácia prebiehala so strojovou presnosťou. V ten deň zajali, nemilosrdne mučili a napokon upálili na hranici ako kacírov nespočetné množstvo rytierov. Dozvuky tejto tragédie rezonujú aj v modernej kultúre: piatok trinásteho sa dodnes pokladá za nešťastný deň.

Sophie vyzerala zmätená. „Templári boli vyhladení zo zemskeho povrchu? Myslela som si, že spoločenstvá templárov existujú dodnes.“

„Veď aj existujú, ale pod rozličnými názvami. Napriek Klementovým falošným obvineniam a všemožnej snahe zničiť ich mali rytieri vplyvných spojencov a napokon sa im podarilo uniknúť pred pápežovými čistkami. Skutočným Klementovým cieľom bol poklad templárov, dokumenty, ktoré boli zdrojom ich moci, ale nikdy sa k nim nedostal.“

Dokumenty boli už dávno zverené organizácii, z ktorej templári vzišli, Priorstvu Sionu, ktoré bolo zahalené závojom tajomstva a u ktorého boli dokumenty v bezpečí. Keď sa Vatikán stiahol, priorstvo v noci prepašovalo dokumenty z parížskeho templárskeho sídla na svoje lode v La Rochelle.“

„Kam sa tie dokumenty dostali?“

Langdon pokrčil plecami. „Odpoveď na túto otázku pozná iba Priorstvo Sionu. Pretože dokumenty sú dodnes predmetom pátrania a špekulácií, predpokladá sa, že boli niekoľkokrát premiestnené. Podľa najnovších špekulácií by sa mali nachádzať niekde na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie.“

Sophie vyzerala znepokojená.

„Legendy o tomto tajomstve sa trajú už tisíc rokov,“ pokračoval Langdon. Všetky dokumenty, ich moc a tajomstvo sú známe pod jediným menom - Sangreal. Boli o ňom napísané stovky kníh a len málokto záhada vzbudzuje u historikov taký záujem ako Sangreal.“

„Sangreal? Súvisí to slovo nejako s francúzskym slovom sang alebo španielskym sangre - krv?“

Langdon prikývol. Krv bola chrbtovou kosťou Sangrealu, ale nie tak, ako si Sophie zrejme myslela. „Tá legenda je zložitá, no treba mať na pamäti jednu dôležitú vec: priorstvo stráži dôkaz a údajne čaká na vhodný historický okamih, aby odhalilo pravdu.“

„Akú pravdu? Aké tajomstvo môže byť také strašne dôležité?“

Langdon sa zhlboka nadýchal a zadíval sa z okna, kde sa v tieňoch vyzývavo usmievalo parížske podsvetie. „Sophie, slovo Sangreal je veľmi staré. Rokmi sa zmenilo na iné slovo... modernjšie.“ Odmlčal sa. „Keď vám ho poviem, uvedomte si, že ho dobre poznáte. O Sangreale vlastne počul každý človek na tomto svete.“

V Sophiínych očiach sa zračili pochybnosti. „Nikdy som o ňom nepočula.“

„Ale počula.“ Usmial sa. „Len ste zvyknutá na iný názov - Svätý grál.“

Sophie si skúmavo prezerala Langdona. Žartuje. „Svätý grál?“

Langdon s vážnym výrazom v tvári prikývol. „Svätý grál doslova znamená Sangreal. Pochádza z francúzskeho slova Sangraal, ktoré sa zmenilo na Sangreal a nakoniec z neho vznikli dve slová, San Greal.“

Svätý grál. Sophie prekvapilo, že si hneď nevšimla túto lingvistickú súvislosť. Ale stále jej tu čosi nesedelo. „Myslela som si, že Svätý grál je kalich. Pred chvíľou ste mi povedali, že Sangreal je zbierka dokumentov s akýmsi temným tajomstvom.”

„Áno, ale sangrealové dokumenty tvoria len polovicu pokladu Svätého grálu. Sú ukryté spolu s grálom... a odhaľujú jeho skutočnú podstatu. Práve preto získali templári vďaka dokumentom takú moc.”

Skutočná podstata grálu? Sophie bola ešte zmätenejšia. Vždy si myslela, že Svätý grál je kalich, z ktorého pil Ježiš pri poslednej večeri a do ktorého neskôr zachytil Jozef z Arimathey Jeho krv pri ukrižovaní. „Svätý grál je Kristov kalich,” povedala. „Je to jednoduché.”

„Sophie,” zašepkal Langdon a naklonil sa k nej, „podľa Priorstva Sionu Svätý grál vôbec nie je kalich. Tvrdia, že legenda o Svätom gráli ako o kalichu je vlastne dômyselne vymyslené podobenstvo. To znamená, že v príbehu o Svätom gráli je kalich metafora, za ktorou sa skrýva niečo iné, niečo oveľa dôležitejšie.” Odmlčal sa. „Niečo, čo dokonale zapadá do všetkého, čo sa nám váš starý otec snažil povedať dnes v noci, vrátane všetkých symbolov súvisiacich s posvätným ženstvom.”

Hoci Sophie tieto slová ani zďaleka nepresvedčili, z Langdonovho trpezlivého úsmevu vybadala, že sa snaží chápať jej zmätok, no pohľad mal naďalej vážny. „Ale ak Svätý grál nie je kalich,” spýtala sa, „čo to teda je?”

Langdon vedel, že dostane túto otázku, no ešte nevedel, ako má na ňu odpovedať. Ak by svoju odpoveď nezaradil do príslušných historických súvislostí, Sophie by musela jednoducho iba žasnúť a na tvári by sa jej objavil presne taký výraz, aký videl na tvári svojho vydavateľa pred niekoľkými mesiacmi, keď mu odovzdal časť rukopisu, na ktorom pracoval.

„Čože v tom rukopise tvrdíš?” skoro sa zadusil jeho vydavateľ, položil pohár s vínom a neveriacky hľadel na Langdona ponad napoly zjedený obed. „To nemyslíš vážne.”

„Tak vážne, že som štúdiom materiálov strávil celý rok.”

Významný newyorský vydavateľ Jonas Faukman sa nervózne potiahol za koziu briadku. Počas svojej kariéry bezpochyby videl veľmi čudné knihy, ale z tohto rukopisu bol očividne vykoľajený.

„Róbert,” povedal napokon Faukman, „nerozčuľuj ma. Mám rád tvoje práce a všeličo sme spolu preskákali. Ale keby som súhlasil s vydaním niečoho takého, ľudia by mi celé mesiace protestovali pred vydavateľstvom. Okrem toho by si si zničil meno. Si harvardský historik, preboha živého, nie nejaký pochybný kšeftár, ktorému ide len o to, aby mal čo najrýchlejšie prachy. Kde by si vlastne našiel nejaké dôveryhodné dôkazy tejto teórie?”

Langdon s tichým úsmevom vytiahol z vrečka svojho tvídového saka kus papiera a podal ho Faukmanovi. Na papieri bolo napísaných vyše päťdesiat titulov - kníh známych súčasných i dávnominulých historikov, z ktorých mnohé patrili medzi najpredávanejšie. Všetky názvy podporovali teóriu, ktorú obhajoval Langdon. Keď Faukman čítal ten zoznam, vyzeral ako človek, ktorý práve zistil, že Zem je v skutočnosti rovná doska. „Niektorých z týchto autorov poznám... Sú to... skutoční historici!”

Langdon sa zoširoka usmial. „Ako vidíš, Jonas, nie je to len moja teória. Hovorí sa o nej už dávno. Ja ju len rozvíjam. Ešte nikto neskúmal legendu o Svätom gráli z hľadiska symbolov. Ikonografické dôkazy, ktoré som našiel na dôkaz tejto teórie, sú až zarážajúco presvedčivé.”

Faukman stále cívil na zoznam. „Panebože, jednu z týchto kníh napísal sir Leigh Teabing - britský kráľovský historik.” „Teabing sa zaoberá problematikou Svätého grálu takmer celý svoj život. Poznám ho osobne. Vlastne ma do značnej miery inšpiroval. Je veriaci, Jonas, tak ako všetci ostatní na tomto zozname.”

„Vrátiš, že všetci títo historici sú naozaj presvedčení, že...” Faukman preglgol. Nedokázal tie slová ani vysloviť.

Langdon sa znovu zoširoka usmial. „Svätý grál je asi najhľadanejším pokladom v dejinách ľudstva. Vďaka nemu vznikali legendy a vojny, ľudia po ňom pátrali celý svoj život. Dávalo by to zmysel, keby to boli len nejaké táraniny? A keby aj áno - prečo nevyvolávajú podobný alebo ešte väčší záujem iné relikvie, napríklad trňová koruna alebo kríž, na ktorom bol ukrižovaný Kristus? Svätý grál vyvolával počas celých dejín najväčší záujem.” Langdon sa usmial. „Teraz už vieš, prečo.”

Faukman stále krútil hlavou. „Ale ak bolo o tom napísaných toľko kníh, prečo nie je tá teória známejšia?”

„Tieto knihy nemôžu konkurovať stáročiam oficiálnych dejín, najmä keď tieto dejiny podporuje najčítanejšia kniha všetkých čias.”

Faukman vyvalil naňho oči. „Nehovor mi, že Harry Potter je o Svätom gráli.”

„Mal som na mysli Bibliu.”

Faukman sa chytro zahľadel do zoznamu. „Ja viem. Len som žartoval.”

„Laissez-le!” zakričala Sophie v taxíku. „Položte to!”

Langdon sa celý strhol, keď sa Sophie naklonila cez sedadlo a kričala na taxikára. Videl, že šofér drží v ruke vysielaciu a čosi do nej hovorí.

Sophie sa zvrtila a strčila ruku do vrečka Langdonovho tvídového saka. Kým si Langdon stihol uvedomiť, čo sa deje, vytiahla pištoľ a pritlačila hlavou šoférovi na temeno hlavy. Taxikár okamžite pustil vysielaciu a zodvihol voľnú ruku nad hlavu.

„Sophie!” zvolal priduseným hlasom Langdon. „Čo to dočerta -”

„Arrêtez!” prikázala šoférovi.

Vydesený šofér poslúchol a zastavil auto.

Vtedy Langdon začul, ako sa z vysielacky ozýva kovový hlas šéfa taxikárskej spoločnosti. „... qui s'appelle Agent Sophie Neveu...” Vysielacia zapraskala. „Eí un Américain, Róbert Langdon...”

Langdon zmeravel. To nás už našli?

„Descendez“ povedala Sophie.

Trasúci sa šofér vystúpil z auta s rukami nad hlavou a urobil niekoľko krokov dozadu.

Sophie stiahla okno a namierila pištoľ na vydeseného taxikára. „Róbert,“ povedala potichu, „sahnite si za volant.

Budete šoférovať.“

So ženou, ktorá drží v ruke pištoľ, sa Langdon nemienil hádať. Vystúpil z auta a nasadol na predné sedadlo. Taxikár s rukami nad hlavou nahlas nadával.

„Róbert,“ povedala Sophie zo zadného sedadla, „dúfam, že ste videli dosť z nášho čarovného lesa.“

Prikývol. Viac než dosť.

„Dobre. Takže môžete vyraziť.“

Langdon sa pozrel na prístrojovú dosku a zaváhal. Do riti. Rukou nahmatol riadiacu páku a nohou spojku. „Sophie? Možno by ste mali -“

„Chodte už!“ skríkla.

K autu došlo niekoľko šľapiek, aby sa pozreli, čo sa to tu deje. Jedna ženská vytiahla mobilný telefón. Langdon stlačil spojku a zaradil - ako dúfal - jednotku. Potom pridol plyn.

Pneumatiky zaškrípali, taxík prudko vyrazil dopredu a šľapky sa s krikom rozutekali. Tá s mobilom len-len že stačila uskočiť.

„Doucement!“ povedala Sophie, zatiaľ čo sa auto tackalo po ceste. „Čo to robíte?“

„Pokúšal som sa vás vystríhať,“ vykrikol Langdon v ohlušujúcom zvuku motora. „Som zvyknutý na automatickú prevodovku!“

39

Hoci bola spartánsky zariadená miestnosť v paláci na Rue La Bruyére svedkom veľkého utrpenia, Silas pochyboval, že by sa niečo mohlo vyrovnáť úzkosti, ktorá teraz zvierala celé jeho telo. Oklamali ma. Všetko je stratené.

Nechal sa nachytať. Členovia bratstva klamali a radšej si zvolili smrť, než by vyrazili tajomstvo. Nemal síl zavolať Učiteľovi. Nielenže zabil jediných štyroch ľudí, ktorí vedeli, kde je ukrytý záverový kameň, ale v Saint-Sulpice zabil aj mníšku. Konala proti Bohu! Pohrdala dielom Opus Dei!

Smrť tejto ženy všetko značne skomplikovala. Biskup Aringarosa osobne zatelefonoval vedeniu opátstva, aby sa Silas dostal do Saint-Sulpice; čo si opäť pomyslí, keď zistí, že tá mníška je mŕtva? Silas sa pokúsil dať rozbité dlaždice na miesto, boli však priveľmi poškodené. Bude jasné, že tam niekto bol.

Silas mal v pláne, že keď tu splní úlohu, ukryje sa v budove Opus Dei. Biskup Aringarosa ma ochráni. Silas si nevedel predstaviť nič lepšie ako život vyplnený meditáciami a modlitbami za mŕmri hlavného sídla Opus Dei v New York City. Už nikdy by odtiaľ nevystrečil päty. Všetko, čo potreboval, bolo na tom svätom mieste. Nikto a nič mi nebude chýbať. Vedel však, že taký významný človek ako biskup Aringarosa sa nemôže stratiť len tak ľahko.

Ohrozil som biskupa. Tupo cível na zem a zišlo mu na um, že si vezme život. Vedť to bol práve Aringarosa, kto mu dal vlastne život... na tej malej fare v Španielsku, kde ho vychovával a dal mu zmysel života.

„Priateľ môj,“ povedal mu vtedy Aringarosa, „narodil si sa ako albín. Nehanbi sa za to. Naopak, musíš byť na to hrdý. Vieš, že aj sám Noe bol albín?“

„Noe z Noemovej archy?“ Silas o tom nikdy nepočul.

Aringarosa sa usmieval. „Presne ten. Bol to albín. Aj on mal pokožku bielu ako anjel. Pamätaj na to. Noe zachránil život na celej planéte. Si predurčený na veľké veci, Silas. Pán si ťa z akéhosi dôvodu vybral. Volá ťa. Potrebuje tvoju pomoc, aby si vykonal jeho dielo.“

Časom sa Silas naučil hľadiť na seba v novom svetle. Som čistý. Biely. Krásny. Ako anjel.

Teraz však vo svojej izbe počul sklamaný hlas svojho otca, ktorý sa mu pošepky prihovárал z hĺbín minulosti.

Tu es un désastre. Un spectre.

Silas si kľakol na drevenú dlážku a prosil o odpustenie. Potom si strhol sutanu a chytil do rúk bič.

40

Langdon, zápasiac s rýchlostnou pákou, sa snažil zamieriť s uneseným taxíkom na vzdialenú stranu Boulogneského lesíka, pričom dvakrát načisto zastal. Komickosť situácie však ustavične rušil hlas šéfa taxikárskej spoločnosti, ktorý sa ozýval vo vysielacke.

„Voiture cinq-six-trois. Oú êtes-vous? Répondez!“

Keď sa Langdon dostal k východu z parku, pozbieral odvahu a šliahol na brzdy. „Teraz budete šoférovať vy.“

Sophie si sadla za volant a zdalo sa, že sa jej uľavilo. O chvíľu už auto plynulo uháňalo po Allée de Longchamp a Záhrada pozemských rozkoší sa rýchlo vzdalovala.

„Kadiaľ sa ide na Rue Haxo?“ spýtal sa Langdon a sledoval, ako sa ručička na tachometri blíži ku stovke.

Sophie nespustila oči z cesty. „Taxikár vravel, že je to neďaleko tenisového štadióna Rolanda Garrosa. Poznám to tam.“

Langdon znovu vytiahol z vrečka ťažký kľúč. Cítil v dlani jeho váhu. Vedel, že je to dôležitý predmet. Možno to bol kľúč od jeho vlastnej slobody.

Keď pred chvíľou rozprával Sophie o templároch, uvedomil si, že na tomto kľúči je nielen vyrytý znak priorstva, ale súvisí s priorstvom aj inak. Rovnako dlhé ramená križa boli symbolom rovnováhy a harmónie, ale aj templárov. Hádám

každý už videl biele templárske tuniky ozdobené červeným krížom s rovnako dlhými ramenami. Ramená templárskeho kríža boli, pravda, na konci trochu zvonovito rozšírené, no aj tak boli rovnako dlhé.

Štvorcový kríž. Presne taký ako tento.

Langdon cítil, ako mu začína pracovať fantázia, keď si predstavoval, čo by mohli objaviť. Svätý grál. Pripadalo mu to také absurdné, že sa takmer nahlas zasmial. Predpokladalo sa, že grál je niekde v Anglicku, že je ukrytý pod nejakým templárskym kostolom prinajmenšom od roku 1500.

Od obdobia veľmajstra da Vinciho.

Aby boli významné dokumenty v bezpečí, priorstvo ich muselo v prvých storočiach veľakrát presťahovať. Historici predpokladajú, že odkedy sa dostal grál z Jeruzalemu do Európy, až šesťkrát sa presťahoval. Naposledy grál „videli“ roku 1447, keď početní očití svedkovia opisovali požiar, ktorý takmer zničil dokumenty. Tie však boli napokon odnesené do bezpečia v štyroch veľkých truhliciach, z ktorých každú museli niesť šiesti chlapi. Potom sa už nenašiel jediný človek, ktorý by tvrdil, že grál videl. Povrávalo sa, že je ukrytý vo Veľkej Británii, v krajine kráľa Artuša a rytierov Okrúhleho stola.

Nech to bolo kdekoľvek, ostali dva dôležité fakty:

Leonardo vedel, kde sa počas jeho života grál nachádzal.

To miesto sa pravdepodobne dodnes nezmenilo.

Z tohto dôvodu nadšení hľadači grálu ešte aj dnes skúmajú da Vinciho dielo a denníky v nádeji, že nájdu nejakú stopu, ktorá by ich doviedla k miestu, kde je ukrytý grál. Niektorí tvrdili, že hory, ktoré tvoria pozadie na obraze Madona v skalách, sa podobajú na jaskynné kopce v Škótsku. Ďalší tvrdili, že zvláštne rozmiestnenie učeníkov na Poslednej večeri predstavuje akýsi kód. Iní vraveli, že röntgenové snímky Mony Lisy ukázali, že pôvodne bola namaľovaná s lazuritovým príveskom bohyně Isis, a tento detail sa Da Vinci pravdepodobne neskôr rozhodol zamaľovať. Langdon nikdy takýto prívesok nevidel, ani si nevedel predstaviť, ako môže súvisieť so Svätým grálom, no ľudia posadnutí grálom o ňom diskutovali na internete do omrzenia.

Ľudia milujú konšpirácie.

A stále sa objavovali nové a nové konšpiračné teórie. Najnovšie vyvolal obrovský rozruch objav, že na da Vinciho slávnom Kľaňaní troch kráľov sa pod vrstvami farieb skrýva temné tajomstvo. Taliansky historik umenia Maurizio Seracini odhalil znepokojujúcu pravdu, ktorú priniesol New York Times Magazine v exkluzívnom článku s názvom „Da Vinciho kamufláž“.

Seracini mimo akýchkoľvek pochybností zistil, že základná sivo-zelená kresba Kľaňania troch kráľov je dielom da Vinciho, ale samotná maľba už nie. Akýsi neznámy maliar vymaľoval da Vinciho kresbu ako nejakú maľovanku niekoľko rokov po da Vinciho smrti. Oveľa znepokojujúcejšie však bolo to, čo sa nachádzalo pod vrstvou farby, ktorú naniesol tento podvodník. Fotografie uskutočnené infračervenou reflektografiou a röntgenovými lúčmi ukázali, že tento darebák sa pri maľovaní až podozrivo odklonil od da Vinciho predlohy... akoby chcel zámerne zmeniť da Vinciho skutočný zámer. Nech už bola základná da Vinciho kresba akákoľvek, predsa len sa o nej vedelo. Úradníci vo florentskej galérii Uffizi však okamžite zamkli obraz v akomsi sklade na druhej strane ulice. V Leonardovej sieni, na mieste, kde kedysi viselo Kľaňanie troch kráľov, si návštevníci galérie mohli teraz prečítať lživý a neospravedlniteľný oznam:

TENTO OBRAZ JE V RÁMCI
PRÍPRAVY NA REŠTAUROVANIE
PREDMETOM VEDECKÉHO SKÚMANIA.

V bizarnom podsvetí moderných hľadačov grálu ostal Leonardo da Vinci najväčšou hádankou. Zdalo sa, že jeho dielo je plné tajomstiev, ktoré však ostávali skryté - možno pod vrstvami farieb, možno viditeľné, ale zašifrované, a možno neboli vôbec nikde. Množstvo mučivých stôp, ktoré zanechal da Vinci, bolo možno len prázdny príslubom, po ktorom ostali len sklamaní zvedavci a posmešný úsmev na tvári Mony Lisy.

„Bolo by možné," ozvala sa Sophie a vytrhla Langdona zo zamyslenia, „že ten kľúč, čo držíte v ruke, je od miesta, na ktorom je ukrytý Svätý grál?"

Langdonov smiech znel silene aj jemu samému. „To naozaj neviem. Okrem toho sa predpokladá, že Svätý grál je ukrytý niekde v Spojenom kráľovstve, nie vo Francúzsku." V krátkosti jej vyrozprával celú históriu.

„Ale jediný rozumný záver je, že ten kľúč je od Svätého grálu," trvala na svojom Sophie. „Máme kľúč so znakom Priorstva Sionu, ktorý nám zanechal jeho člen - člen bratstva, ktoré, ako ste mi povedali, stráži Svätý grál."

Sophiine slová mali logiku, ale Langdon sa tejto logike intuitívne zdráhal uveriť. Povrávalo sa, že priorstvo sa kedysi zaprisahalo, že premiestni grál definitívne do Francúzska, nejestvoval však najmenší historický dôkaz, že by sa tak naozaj aj stalo. Aj keby sa priorstvu podarilo priniesť grál späť do Francúzska, sotva by tým konečným miestom mohla byť Rue Haxo 24 pri akomsi tenisovom štadióne. „Sophie, naozaj si neviem predstaviť, ako by tento kľúč mohol súvisieť so Svätým grálom."

„Lebo sa predpokladá, že je v Anglicku?"

„Nielen preto. Miesto, kde je ukrytý Svätý grál, patrí k najstráženejším tajomstvám dejín. Členovia priorstva musia čakať celé desaťročia a dokázať, že sú dôveryhodní, kým sa dostanú na najvyšší stupeň hierarchie bratstva a dozvedia sa, kde grál naozaj je. Tajomstvo je chránené neobvyčajne zložitým systémom a hoci má priorstvo veľmi veľa členov, iba štyria členovia vedia, kde je grál ukrytý - veľmajster a jeho traja sénéchaux. Pravdepodobnosť, že váš starý otec bol jedným z týchto štyroch členov, je veľmi malá."

Starý otec bol jedným z nich, pomyslela si Sophie a pridala plyn. Nezvratné o tom svedčili jej spomienky.

„A aj keby váš starý otec bol jedným z najvyššie postavených členov bratstva, nikdy by nesmel nič prezradiť ľuďom, ktorí nie sú členmi bratstva. Je vylúčené, že by vás prijal do najužšieho kruhu.“
Už sa stalo, pomyslela si Sophie a spomenula si na rituál, ktorého bola svedkom v pivnici zámku. Len nevedela, či je vhodná chvíľa na to, aby o tom povedala Langdonovi. Celých desať rokov sa hanbila o tom dakomu povedať. Striaslo ju, už keď si na to spomenula. V diaľke zajačali sirény a Sophie pocítila, ako na ňu padá únava.
„Tam je to!“ povedal Langdon vzrušeným hlasom, keď zbadal obrovský tenisový komplex Rolanda Garrosa. Sophie zabočila ku štadiónu. Po krátkom blúdení napokon našli Rue Haxo a sledovali čísla domov. Pribúdalo priemyselných a obchodných podnikov.
Číslo dvadsaťštyri, vravel si Langdon a uvedomil si, že nevdojak blúdi pohľadom po obzore a hľadá vežu kostola. Nebuď smiešny. Templársky kostol v tejto štvrti?
„Tam je to,“ zvolala Sophie a ukázala pred seba.
Langdon sa pozrel tým smerom.
Čo to, preboha, je?
Budova bola moderná, nízka, mohutná pevnosť s obrovským neónovým krížom s rovnakými ramenami na priečeli. Pod krížom bol nápis:

ZURIŠSKÁ DEPOZITNÁ BANKA

Langdon bol rád, že Sophie nepovedal, že očakával templársky kostol. Vedec zaoberajúci sa symbolmi mal vo svojom vrtošivom povolaní sklon hľadať skrytý zmysel aj tam, kde žiadny nebol. V tomto prípade Langdon načisto zabudol, že ten mierový rovnoramenný kríž bol symbolom na zástave neutrálneho Švajčiarska.
Aspoň táto záhada sa vyriešila.
Sophie a Langdon mali kľúč od bezpečnostnej schránky v švajčiarskej banke.

41

Keď biskup Aringarosa vystúpil pred Castel Gandolfom z fiatu, pocítil závan studeného horského vzduchu a celého ho striaslo. Mal som si na sutanu ešte niečo obliecť, pomyslel si, zápasíac s triaškou. Už len to dnes potreboval, aby bolo na ňom badať slabosť alebo strach!
Zámok bol ponorený do tmy, iba horné okná zlovestne svietili. Knižnica, pomyslel si Aringarosa. Nespia. Čakajú. Sklonil hlavu proti vetru a vykročil k zámku. Na kupoly observatória ani nepozrel.
Kňaz, ktorý ho privítal pri dverách, vyzeral ospalivo. Bol to ten istý kňaz, ktorý vítal Aringarosu pred piatimi mesiacmi, no dnes v noci nebol taký srdečný. „Mali sme o vás obavy, excelencia,“ povedal kňaz, pozrel sa na hodinky a vyzeral skôr zmätený než znepokojený.
„Ospravedlňujem sa. Aerolínie sú dnes veľmi nespoľahlivé.“
Kňaz čosi nezrozumiteľne zamrmľal a potom povedal: „Sú na poschodí. Odprevadím vás.“
Knižnica bola veľká štvorcová miestnosť obložená tmavým drevom. Všetky steny pokrývali police plné kníh. Dlážka bola vyložená jantárovým mramorom a čiernym čadičom - pekná pripomienka, že toto miesto bolo kedysi palácom.
„Vitajte, excelencia,“ ozval sa mužský hlas z opačnej strany miestnosti.
Aringarosa pozrel tým smerom, no svetlo bolo až smiešne slabé - slabšie než pri jeho prvej návšteve, keď všetko len tak žiarilo. Začína sa temná noc. Dnes tí muži sedeli takmer potme, akoby sa hanbili za to, čo malo prísť.
Aringarosa pomaly, priam kráľovský vyrovnane vstúpil do miestnosti. Zbadal siluety troch mužov sediacich za dlhým stolom na vzdialenom konci miestnosti. Siluetu muža sediaceho uprostred spoznal okamžite - bol to tučný vatikánsky sekretár, ktorý tu vládol nad všetkým, čo súvisí s právom. Ostatní dvaja boli vysokopostavení talianski kardináli.
Aringarosa prešiel cez celú knižnicu smerom k nim. „Veľmi sa ospravedlňujem, že prichádzam v takú neskorú hodinu. Naše krajiny sa nachádzajú v odlišných časových pásmach. Určite ste veľmi unavení.“
„Vôbec nie sme unavení,“ povedal sekretár a prekrižil si ruky na obrovskom bruchu. „Sme vám vďační, že ste prišli z takej diaľky. Počkať na vás bolo to jediné, čo sme mohli pre vás urobiť. Vypijete si kávu, alebo si niečo zajete?“
„Bol by som rád, keby sme sa netvárali, že ide o zdvorilostnú návštevu. Mám už objednané lietadlo. Neprejdeme rovno k veci?“
„Ale pravdaže,“ odvetil sekretár. „Konali ste rýchlejšie, než sme očakávali.“
„Naozaj?“
„Máte ešte mesiac.“
„Už pred piatimi mesiacmi ste naznačili, o čo vám ide,“ povedal Aringarosa. „Načo by som mal čakať?“
„Máte pravdu. Sme veľmi radi, že ste zvolili vhodné opatrenia.“
Aringarosa prešiel pohľadom po celej dĺžke stola až k veľkému čiernemu kufríku. „To je to, čo som žiadal?“
„Áno.“ V sekretárovom hlase sa zračilo znepokojenie. „Hoci musím priznať, že nás vaša žiadosť znepokojila. Vidí sa nám dosť...“
„Nebezpečná,“ dokončil jeden z kardinálov. „Naozaj vám to nemôžeme niekde poslať poštou? Ide o značnú sumu.“
Sloboda je drahá. „O svoju bezpečnosť nemám najmenšie obavy. Boh je so mnou.“
Na tvárach mužov sa zračili pochybnosti.
„Je to presne toľko, koľko som žiadal?“
Sekretár prikývol. „Sú to cenné papiere na doručiteľa vystavené Vatikánskou bankou. Dajú sa vymeniť za hotovosť

kdekoľvek na svete."

Aringarosa prešiel na koniec stola a otvoril kufrík. Vnútri boli dva hrubé zväzky cenných papierov. Na každom bol znak Vatikánu a označenie PORTATORE, čo zaručovalo, že budú vyplatené ich držiteľovi.

Zdalo sa, že sekretár je akýsi napätý. „Musím vám povedať, biskup, že by sme mali oveľa menšie obavy, keby to neboli cenné papiere, ale hotovosť."

Tolko peňazí v hotovosti by som neunesol, pomyslel si Aringarosa a zatvoril kufrík. „Cenné papiere sa dajú zameniť za hotovosť. Sám ste to povedali."

Kardináli si vymenili znepokojené pohľady a napokon jeden z nich povedal: „Áno, ale tieto cenné papiere poukazujú priamo na Vatikánsku banku."

Aringarosa sa v duchu usmial. Práve preto mu Učiteľ navrhol, aby vzal cenné papiere Vatikánskej banky. Bude to poisťka. Teraz sme v tom všetci. „Je to úplne legálna transakcia," namietol Aringarosa. „Opus Dei je osobnou prelaturou Vatikánu a Jeho svätosť môže použiť peniaze na akýkoľvek vhodný účel. Neporušili sme nijaký zákon." „Áno, ale..." Sekretár sa naklonil a kreslo pod obrovskou váhou zapraskalo. „Nemáme najmenšie tušenie, čo chcete urobiť s týmito prostriedkami, a ak je to niečo nezákonné..."

„Vzhľadom na to, čo odo mňa žiadate," skočil mu do reči Aringarosa, „vás naozaj nemusí zaujímať, čo s peniazmi urobím."

Ostalo dlhé ticho.

Vedia, že mám pravdu, pomyslel si Aringarosa. „Nuž, myslím, že mi máte dať niečo podpísať."

Všetci traja vyskočili a chytro mu podstrčili listinu, akoby si želali, aby už čo najskôr zmizol.

Aringarosa pozorne skúmal dokument. Bola na ňom pápežská pečať. „Je to tá istá listina, ktorej kópiu ste mi poslali?" „Pravdaže."

Aringarosa bol prekvapený, že keď podpisoval dokument, takmer nič necítil. Tým trom sa však očividne uľavilo.

„Ďakujem vám, biskup," povedal sekretár. „Nikdy nezabudneme, čo ste pre cirkev urobili."

Aringarosa vzal kufrík, ktorého váha bola príslubom a prejavom autority. Všetci štyria sa chvíľu na seba pozerali, akoby mal ešte niekto niečo povedať, ale nikto nič nepovedal. Aringarosa sa obrátil a zamieril k dverám.

„Excelencia?" zavolał jeden z kardinálov, keď Aringarosa otvoril dvere.

Aringarosa zastal a obrátil sa. „Áno?"

„Kam odtiaľto povedú vaše cesty?"

Aringarosa cítil, že kardinál položil tú otázku skôr v duchovnom než zemepisnom slova zmysle, ale teraz nemal najmenšiu chuť diskutovať o morálke. „Do Paríža," odvetil a vyšiel z dverí.

42

Zürišská depozitná banka bola Geldschrank banka otvorená dvadsaťštyri hodín denne a ponúkala celú škálu moderných anonymných bankových služieb v duchu tradícií švajčiarskych číselných účtov. Banka mala pobočky v Zürichu, Kuala Lumpur, New Yorku a Paríži a v ostatných rokoch rozšírila ponuku svojich služieb o anonymný výber peňazí na základe počítačového kódu, pričom peniaze boli zabezpečené zmluvnou listinou uloženou u tretej osoby. Základom jej činnosti však bola jej najstaršia a najjednoduchšia služba - anonymne Láger - tajná schránka, inak známa aj ako anonymná bezpečnostná schránka. Klienti, ktorí si chceli uschovať čokoľvek od akcií na meno až po cenné obrazy, si mohli anonymne uložiť svoj majetok a rovnako anonymne si ho aj kedykoľvek vybrať.

Keď Sophie zastala s taxíkom pred bankou, Langdon cival na priamočiaru architektúru budovy a cítil, že Zürišská depozitná banka je firma s malým zmyslom pre humor. Bol to hranol bez okien, akoby celý odliaty z ocele. Budova sa ponášala na obrovskú kovovú tehlu pri ceste. Na priečelí svietil päť metrov vysoký rovnoramenný kríž.

Povešť zachovať bankové tajomstvo sa stala jedným z najlukratívnejších vývozných tovarov Švajčiarska. Služby takéhoto druhu vnímali umelecké kruhy s nevôľou, pretože zlodejom umeleckých diel umožňovali skrývať ukradnutý tovar aj celé roky, keď sa už skončilo vyšetrovanie. Keďže bezpečnostné schránky chránil pred policajnými prehliadkami zákon o súkromnom majetku a neboli vystavené na meno, ale na číselný kód, zlodeji mohli spokojne spávať s pocitom, že ich ukradnutý tovar i oni sami sú v bezpečí.

Sophie zastala s taxíkom pred impozantnou bránou, za ktorou bola príjazdová cesta k banke - betónová cesta zvažujúca sa pod budovu. Bezpečnostná kamera na bráne mierila priamo na nich a Langdon mal pocit, že na rozdiel od Louvru je pravá.

Sophie stiahla okno a skúmala elektronický prístroj na bráne. Na maličknej obrazovke boli pokyny v siedmich jazykoch. Prvé boli v angličtine.

VLOŽTE KĹÚČ

Sophie vytiahla z vrečka zlatý kľúčik a znovu pozrela na malú obrazovku. Pod ňou bola trojuholníková dierka.

„Niečo mi hovorí, že bude pasovať," povedal Langdon.

Sophie strčila kľúč do dierky. Týmto kľúčom sa očividne nemuselo otáčať. Vzápätí sa brána začala otvárať. Sophie nadvihla nohu z brzdy a bez motora zišla s autom k druhej bráne a druhej obrazovke. Prvá brána sa zatvorila, takže auto uviazlo ako loď v priehrade.

Langdon nemal rád pocit obmedzenia. Dúfajme, že sa otvorí aj druhá brána.

Aj na druhej obrazovke boli také isté pokyny.

VLOŽTE KĹÚČ

Keď Sophie vložila kľúč, druhá brána sa okamžite otvorila. Vzápätí sa už viezli po príjazdovej ceste do brucha budovy.

Súkromná garáž bola malá a matne osvetlená, s priestorom pre asi tucet áut. Na druhom konci Langdon zbadal hlavný vchod do budovy. Červený koberec na betónovej dlážke viedol návštevníkov k veľkým dverám, ktoré akoby boli odliate z kovu.

Dve protichodné správy, pomyslel si Langdon. Nech sa páči dnu a zostaňte vonku.

Sophie zaparkoval pri vchode a vypala motor. „Bude lepšie, keď tú zbraň necháte tu.“

S radosťou, pomyslel si Langdon a strčil pištoľ pod sedadlo.

Sophie s Langdonom vystúpili z auta a zamierili po červenom koberci k oceľovým dverám. Nemali kľučku, no vedľa na stene bola ďalšia trojuholníková dierka. Pokyny tu neboli.

„Tí, ktorým to nezapaľuje, ostávajú vonku,“ poznamenal Langdon.

Sophie sa zasmiala, no vyzerala nervózna. „Ideme dnu.“ Strčila kľúč do dierky a dvere sa s tichým bzučaním otvorili smerom dovnútra. Sophie s Langdonom sa na seba pozreli a vošli dnu. Dvere sa s dunením za nimi zatvorili.

Takú impozantnú vstupnú halu Langdon ešte nevidel. Tam, kde iným bankám stačil zvyčajným mramor a žula, bol v tejto banke samý kov a nity.

Kto im robil interiér? čudoval sa. Oceliarne?

Sophie očami blúdila po hale a vyzerala rovnako vystrašená;

Sivý kov bol všade - na dlážke, na stenách, na pultoch, na dverách, ba aj kreslá akoby boli celé odliate z kovu. No bolo to pôsobivé. Posolstvo bolo jasné: Vchádzate do trezoru.

Veľký muž za pultom zdvihol zrak. Vypol malý televízor, na ktorý sa pozeral, a privítal ich príjemným úsmevom. Napriek tomu, že mal veľké svaly a na boku dobre viditeľné puzdro s pištoľou, rozprával zdvorilo ako švajčiarsky hotelový sluha.

„Bonsoir,“ povedal. „Čím vám poslúžim?“

Dvojazyčné privítanie bolo najnovším trikom tohto európskeho hostiteľa. K ničomu nezaväzovalo a hosťovi umožňovalo vybrať si, ktorým jazykom chce hovoriť.

Sophie neodpovedala ani na pozdrav, ani na otázku, len položila zlatý kľúč na pult.

Muž sa naň pozrel a okamžite sa narovnal. „Rozumiem. Výťah je na konci haly. Upozorním niekoho, že ste na ceste.“

Sophie prikývla a vzala si kľúč. „Ktoré je to poschodie?“

Muž sa na ňu začudovane pozrel. „S týmto kľúčom vás výťah automaticky odvezie na poschodie, na ktoré chcete ísť.“

Usmiala sa. „Ach, áno.“

Strážnik sledoval pohľadom, ako dvaja prišielci vošli do výťahu a vložili kľúč do dierky. Len čo sa zatvorili dvere výťahu, zdvihol slúchadlo. Nevolal preto, aby niekoho upozornil, že prišli; to nebolo potrebné. Strážca trezoru bol automaticky upozornený, keď klient vložil kľúč do brány už pred budovou.

Strážnik volal nočnému správcovi banky. Kým počúval vyzváňací tón, zapol televízor a uprene naň hľadel. Správy, ktoré sledoval pred príchodom návštevníkov, sa práve končili. Ale na tom nezáležalo. Tváre tých dvoch ľudí, čo hľadala polícia, si dobre pamätal.

„Oui?“ ozval sa správca.

„Máme problém.“

„Čo sa deje?“

„Francúzska polícia hľadá dvoch ľudí na úteku.“

„No a?“

„Práve vošli do našej banky.“

Správca potichu zakľal. „Dobre. Hneď zavolám monsieurovi Vernetovi.“

Strážnik položil a vyťukal druhé číslo. Tentoraz na Interpol.

Langdona prekvapilo, keď pocítil, že výťah nejde hore, ale dolu. Nemal tušenia, koľko poschodí pod Zürišskou depozitnou bankou prešli, kým sa napokon otvorili dvere. Bolo mu to jedno. Bol rád, že konečne vyšiel z výťahu. Úslužný strážnik trezoru už stál pred nimi. Bol to postarší príjemný muž v dokonale vyžehlenom flanelovom obleku, v ktorom pôsobil cudným dojmom - akoby sa staromódny bankár ocitol v supermodernom svete.

„Bonsoir,“ pozdravil ich. „Dobrý večer. Budete takí láskaví a pôjdete za mnou, s'il vous plaît?“ Ani nečakal na odpoveď, zvrtol sa na opätku a rezko vykročil po úzkej kovovej chodbe.

Langdon kráča so Sophie po niekoľkých chodbách okolo veľkých miestností plných blikajúcich samočinných počítačov.

„Voici,“ povedal strážnik, keď došiel k oceľovým dverám a otvoril ich. „Sme na mieste.“

Langdon a Sophie akoby vošli do iného sveta. Malá miestnosť, ktorú videli pred sebou, vyzerala ako luxusná obývačka v dobrom hoteli. Po kove a nitoch tu nebolo ani stopy, zato všade samé orientálne koberce, tmavý dubový nábytok a čalúnené kreslá. Na veľkom písacom stole uprostred miestnosti stála otvorená fľaša ešte šumiaceho šampanského s dvoma krištáľovými pohármi. Za nimi sa parilo z cínovej kávovej kanvice.

Všetko funguje ako hodinky, pomyslel si Langdon.

Muž sa chápavo usmial. „Ste tu prvýkrát?“

Sophie zaváhala, potom prikývla.

„Chápem. Ľudia často získavajú kľúče ako dedičstvo a nepoznajú protokol.“ Podišiel ku stolíku so šampanským. „V tejto miestnosti môžete byť tak dlho, ako si budete želať.“

„Vráviate, že niekedy ľudia získavajú kľúč ako dedičstvo?“ spýtala sa Sophie.

„Áno. Váš kľúč vyzerá ako švajčiarsky číselný kľúč, ktorý sa často dedí z generácie na generáciu. Najkratšia doba, na

ktorý sa prenájomajú naše bezpečnostné schránky so zlatými kľúčmi, je päťdesiat rokov. Platí sa vopred. Takže sa tu vystriedajú celé generácie."

„Povedali ste päťdesiat rokov?" spýtal sa prekvapene Langdon.

„Prinajmenšom," odvetil strážnik. „Samozrejme, schránku si môžete prenajať aj na oveľa dlhší čas, no ak schránku päťdesiat rokov nikto nevyužíva a nie je to dohodnuté, jej obsah sa automaticky zničí. Vysvetlím vám, ako sa dostanete k vašej schránke?"

Sophie prikývla. „Buďte taký láskavý."

Strážnik ukázal rukou na luxusný salón. „Toto teraz patrí vám. Keď odtiaľto odídeme, môžete si obsah vašej schránky prezerať alebo meniť, ako dlho chcete. Obsah schránky príde... sem." Odviedol ich ku stene na vzdialenom konci miestnosti, kde bol elegantný pohyblivý pás ponášajúci sa na karuselový pás s batožinou na letisku. „Sem vložíte kľúč..." Muž ukázal na malú obrazovku pri páse. Pod ňou bola trojuholníková dierka. „Len čo počítač potvrdí kód na vašom kľúči, zadáte číslo účtu a na páse vám automaticky príde obsah vašej schránky. Keď si obsah vašej schránky prezriete alebo ho vymeníte, položíte ho znovu na pás, znovu vložíte kľúč a pás automaticky odnesie obsah vašej schránky do trezoru. Pretože je všetko automatizované, súkromie je zaručené, nemôžu ho narušiť ani zamestnanci banky. Ak budete niečo potrebovať, stlačte tento gombík na stole uprostred miestnosti."

Sophie sa chcela niečo spýtať, keď vtom zazvonil telefón. Muž vyzeral zmätený a zarazený. „Prepáčte, prosím."

Podišiel k telefónu, ktorý stál na stole pri káve a šampanskom.

„Oui?" ozval sa.

Ako počúval, obočie sa mu sťahovalo. „Oui... oui... d'accord." Zavesil a silene sa usmial. „Prepáčte, ale teraz musím odísť. Cíťte sa tu ako doma." Rýchlo zamieril k dverám.

„Prepáčte, prosím," zavolala Sophie. „Mohli by ste mi ešte niečo vysvetliť? Vráveli ste, že máme zadať číslo účtu?"

Muž zastal pri dverách. Bol bledý. „Pravdaže. Naše bezpečnostné schránky sú ako schránky vo väčšine švajčiarskych bánk vystavené na číslo, nie na meno. Máte kľúč a osobné číslo účtu poznáte len vy. Kľúč tvorí iba polovicu vašej identifikácie. Druhú polovicu tvorí vaše osobné číslo účtu. Veď keby ste kľúč stratili, mohol by ho použiť hocikto."

Sophie váhala. „A keby mi človek, ktorý mi daroval kľúč, nedal číslo účtu?"

Bankárovi sa rozbúšilo srdce. Tak tu nemáte čo hľadať! Pokojne sa na nich usmial. „Požiadam niekoho, aby vám pomohol. Hneď som späť."

Bankár zavrel za sebou dvere a zamkol.

Collet stál na Severnej stanici na druhom konci mesta, keď mu zazvonil telefón.

Bol to Fache. „Interpol čosi vypátral," povedal. „Zabudnite na vlak. Langdon a Neveuová pred chvíľou vošli do parížskej pobočky Zürišskej depozitnej banky. Nech tam okamžite idú všetci vaši muži."

„Vedia už niečo o tom, čo chcel Saunière odkázať agentke Neveuovej a Róbertovi Langdonovi?"

„Ak ich zatknete, nadporučík Collet," odvetil Fache chladne, „môžete sa ich na to osobne spýtať."

Collet pochopil, čo je jeho úlohou. „Takže Rue Haxo dvadsaťštyri. Hneď som tam, kapitán." Ukončil hovor a vysielacskou sa spojil so svojimi ľuďmi.

43

André Vernet - prezident parížskej pobočky Zürišskej depozitnej banky - býval v luxusnom byte nad trezorom banky. Hoci mal všetko, čo potreboval, vždy sníval o tom, že raz bude bývať na brehu rieky na Ostrove svätého Ľudovíta, kde sa bude môcť stykať s ozajstnými cognoscenti - nie ako tu, kde sa stretával iba s obyčajnými boháčmi.

Keď bude na dôchodku, vravel si Vernet, budem mať pivnicu plnú vzácného bordeauxského vína, v salóne bude na stene visieť Fragonard a možno aj Boucher a celé dni budem snoriť v Latinskej štvrti po starožitnom nábytku a vzácných knihách.

Keď sa dnes v noci náhlil podzemnou chodbou banky, bol hore iba šesť a pol minúty, no vyzeral, akoby sa mu už hodinu venoval osobný krajčír a kaderník. Vernet, oblečený v bezchybnom hodvábnom obleku, si počas chôdze vstrekol do úst dezodorant a utiahol si kravatu. Pretože bol už dávno zvyknutý, že ho uprostred noci budí jeho medzinárodná klientela pochádzajúca z rozličných časových pásiem, spával podľa vzoru masajských bojovníkov - príslušníkov afrického kmeňa, ktorí sa preslávili tým, že aj o polnoci boli pripravení na boj.

Veru, pripravený na boj, pomyslel si Vernet obávajúc sa, že toto porovnanie môže byť dnes v noci viac ako výstižné. Príchod klienta so zlatým kľúčom si vždy vyžadoval mimoriadnu pozornosť, no príchod klienta so zlatým kľúčom, ktorého hľadá justičná polícia, bude mimoriadne chúlостivou záležitosťou. Banka musela stále bojovať proti vynučovaciemu zákonu prieciacemu sa právu na súkromie bankových klientov bez dôkazu, že niektorí z nich sú zločinci.

Ešte päť minút, povedal si Vernet. Musím tých ľudí dostať z banky skôr, ako príde polícia.

Ak sa poponáhľa, môže sa tejto hroziacej katastrofe šikovne vyhnúť. Môže polícii povedať, že tí dvaja hľadani ľudia naozaj vošli do jeho banky, ale pretože neboli klientmi a nemali číslo účtu, odišli. Strašne ho škrelo, že ten prekliaty strážnik zavolať Interpol. Od strážnika, ktorý zarába pätnásť eur na hodinu, diskretnosť ani nemohol očakávať. Pri dverách zastal, zhlboka sa nadýchol a uvoľnil sa. Potom vykúzlil príjemný úsmev, odomkol dvere a vletel dnu ako teplý vánok.

„Dobrý večer," povedal a pohľadom hľadal klientov. „Som André Vernet. Čím vám môžem poslužiť?" Zvyšok vety mu uviazol v krku. Žena, čo stála pred ním, bola najneočakávanejším návštevníkom, akého Vernet mal.

„Prepáčte, my sa poznáme?“ spýtala sa Sophie. Bankára nepoznala, ten však chvíľu vyzeral, ani čoby videl ducha. „Nie...“, zamrmľal prezident banky. „Myslím... že nie. Naše služby sú anonymné.“ Vydýchol a prinútil sa do pokojného úsmevu. „Môj asistent mi povedal, že máte zlatý kľúč, ale nemáte číslo účtu, je to tak? Sniem sa vás spýtať, ako ste prišli k tomu kľúču?“

„Dal mi ho starý otec,“ odvetila Sophie a pozorne skúmala muža. Bol očividne nervózny.

„Naozaj? Starý otec vám dal kľúč a zabudol vám dať číslo účtu?“

„Myslím, že na to nemal čas,“ povedala Sophie. „Dnes v noci ho zavraždili.“

Muž zarazene cúvol. „Jacques Saunière je mŕtvý?“ spýtal sa so zdeseným výrazom v očiach. „Ale... ako sa to mohlo stať?!“

Tentoraz od prekvapenia takmer onemela Sophie. „Vy ste poznali môjho starého otca?“

Bankár André Vernet vyzeral rovnako prekvapený, takže sa musel oprieť o stôl. „So Jacquom sme boli starí priatelia. Kedy sa to stalo?“

„Dnes večer. V Louvri.“

Vernet podišiel k hlbokému koženému kreslu a bezvládne sa naň zviezol. „Musím vám obom položiť jednu veľmi dôležitú otázku.“ Pozrel na Langdona a potom na Sophie. „Má niekto z vás niečo spoločné s jeho smrťou?“

„Nie!“ vyhlásila Sophie. „Pravdaže nie!“

Vernet sa zachmúril a mlčky uvažoval. „Interpol rozposlal vaše fotografie po celom meste. Podľa nich som vás spoznal. Podozrievajú vás z vraždy.“

Sophie to vyrazilo dych. Fache sa už obrátil na Interpol? Kapitán bol zrejme motivovanejší, než si myslela. V krátkosti Vernetovi povedala, kto je Langdon a čo sa dnes v noci stalo v Louvri.

Vernet žasol. „Váš umierajúci starý otec vám zanechal odkaz, aby ste vyhľadali pána Langdona?“

„Áno. A tento kľúč.“ Sophie položila na kávový stolík pred Verneta zlatý kľúč tak, aby na ňom nevidel znak priorstva.

Vernet pozrel na kľúč, ale ani sa ho nedotkol. „Nechal vám iba tento kľúč? Nič iné? Ani kúsok papiera?“

Sophie si bola vedomá toho, že sa v Louvri ponáhľala, no bola presvedčená, že za Madonou v skalách nič iné nevidela.

„Nie. Iba tento kľúč.“

Vernet si bezradne vzdychol. „Žiaľbohu, každý kľúč je elektronicky spojený s desaťmiestnym číslom účtu, ktoré funguje ako heslo. Bez tohto čísla je kľúč bezcenný.“

Desaťmiestne číslo. Sophie nevdojak v duchu riešila túto kryptografickú hádanku. Desať miliárd možností. Aj keby mohla doniesť z URJP najvýkonnejšie súbežne pracujúce počítače, na rozlúštenie kódu by potrebovala celé týždne.

„Monsieur, vzhľadom na dané okolnosti nám zaiste môžete nejakú pomôcť.“

„Ľutujem. Naozaj nemôžem nič urobiť. Klienti si vyberajú čísla účtov cez počítač, to znamená, že čísla účtov poznajú iba klienti a počítač. Iba takto môžeme zabezpečiť anonymitu našich zamestnancov. A ich bezpečnosť.“

Sophie pochopila. Podobne pracovali aj obchodné domy. ZAMESTNANCI NEMAJÚ KĽÚČE OD TREZORU. Táto banka nechce riskovať, aby niekto ukradol kľúč, zajaľ nejakého zamestnanca ako rukojemníka a žiadal číslo účtu.

Sophie si sadla vedľa Langdona, pozrela na kľúč a potom na Verneta. „Máte tušenie, čo môj starý otec uschoval vo vašej banke?“

„Nie. To je alfa a omega práce v Geldschrank banke.“

„Monsieur Vernet,“ nástojila, „nemáme už veľa času. Ak môžem, budem k vám celkom otvorená.“ Chytila kľúč, obrátila ho a ako sa ukázal znak Priorstva Sionu, sledovala bankárove oči. „Hovorí vám niečo symbol na tomto kľúči?“

Vernet pozrel bezvýrazným pohľadom na znak ľalie. „Nie, ale naši klienti si často dávajú vyryť na kľúče značku svojej firmy alebo svoje iniciály.“

Sophie si vzdychla, ale stále ho pozorne sledovala. „Tento znak je symbolom tajnej spoločnosti známej ako Priorstvo Sionu.“

Na Vernetovej tvári sa ani teraz nezračila nejaká reakcia. „Nič mi to nehovorí. Váš starý otec bol mojim priateľom, ale hovorili sme väčšinou o obchode.“ Nervózne si utiahol kravatu.

„Monsieur Vernet,“ povedala Sophie pevným hlasom, „môj starý otec mi dnes večer volal a vravel, že nám hrozí vážne nebezpečenstvo. Povedal, že mi musí niečo dať. Dal mi kľúč od vašej banky. Teraz je mŕtvý. Ak by ste nám mohli k tomu niečo povedať, veľmi by nám to pomohlo.“

Vernet sa začal potiť. „Musíme odísť z tejto budovy. Obávam sa, že o chvíľu je tu polícia. náš strážnik považoval za svoju povinnosť zavolať Interpol.“

Aj Sophie mala strach, ale urobila ešte jeden pokus. „Starý otec povedal, že mi musí povedať pravdu o mojej rodine. Hovorí vám to niečo?“

„Mademoiselle, členovia vašej rodiny zahynuli pri autonehode, keď ste boli malá. Je mi to ľúto. Viem, že vás starý otec veľmi miloval. Niekoľkokrát mi spomínal, ako trpí tým, že sa vôbec nestýkate.“

Sophie nevedela, čo na to povedať.

„Má obsah tejto schránky niečo spoločné so Sangrealom?“ ozval sa Langdon.

Vernet sa naňho začudovane pozrel. „Nemám tušenie, čo to je.“ Vtom Vernetovi zazvonil mobilný telefón. Rýchlo ho vytiahol z vrecka. „Oui?“ Chvíľu počúval s výrazom čoraz väčšieho prekvapenia a záujmu. „La police? Si rapidement?“ Zakľal, po francúzsky vydal nejaké pokyny a povedal, že o chvíľu bude v hale.

Ukončil hovor a obrátil sa k Sophie. „Polícia zareagovala rýchlejšie než zvyčajne. Už je tu.“

Sophie nemala v úmysle odísť s prázdnyimi rukami. „Povedzte im, že sme tu boli, ale už sme odišli. Ak budú chcieť prehľadať banku, žiadajte povolenie na prehliadku. To ich zdrží.“

„Počúvajte,“ povedal Vernet. „Jacques bol mojim priateľom a moja banka nepotrebuje žiadne nepríjemnosti, a preto nedovoliť, aby vás zatkli. Dajte mi minútku, uvidím, ako vám môžem pomôcť, aby ste z banky nepozorovane odišli.“

Okrem toho s tým nechcem mať nič spoločné." Vstal a náhlil sa k dverám. „Zostaňte tu. Všetko zariadim a hneď som späť."

„Ale čo tá bezpečnostná schránka?" nástojila Sophie. „Nemôžeme len tak odísť."

„S tým nemôžem nič robiť," povedal Vernet a náhlil sa preč. „Ľutujem."

Sophie chvíľu za ním hľadela a uvažovala, či to číslo účtu nebolo v jednom z tých nespočetných listov a balíčkov, čo jej posielal starý otec a ktoré neotvorila.

Vtom Langdon vstal a Sophie si všimla, že sa mu zablyslo v očiach.

„Róbert? Usmievate sa."

„Váš starý otec bol génus."

„Prosím?"

„Desať miestne číslo - nič vám to nehovorí?"

Sophie nevedela, o čom to hovorí.

„Som si istý," povedal s typickým širokým úsmevom, „že nám napokon nechal aj to číslo účtu."

„Kde?"

Langdon vytiahol fotografiu miesta činu a položil ju na kávový stolík. Sophie stačilo prečítať prvý riadok, aby vedela, že Langdon mal pravdu.

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

P. S. Find Róbert Langdon

44

„Desať miestne číslo," povedala Sophie a ako skúmala fotografiu, prebudili sa v nej všetky kryptografické zmysly.

13-3-2-21-1-1-8-5

Grand-père napísal číslo svojho účtu na dlážku Louvru!

Keď Sophie prvýkrát videla Fibonacciho postupnosť načmáranú na dlážke, nazdávala sa, že tam bola iba preto, aby ÚRJP zavolalo svojich kryptológov, to znamená aj Sophie. Neskôr si uvedomila, že tie čísla sú tiež návodom na dešifrovanie ostatných riadkov - že je to číselný anagram. Teraz s obrovským prekvapením videla, že tie čísla majú ešte dôležitejší význam. Takmer určite boli posledným kľúčom, ktorý otváral záhadnú bezpečnostnú schránku starého otca. „Bol majstrom dvojzmyslov," povedala Sophie, obrátia sa k Langdonovi. „Mal rád všetko, čo malo niekoľkonásobný význam. Kódy v kódach."

Langdon už mieril k elektronickej obrazovke pri pohyblivom páse. Sophie vzala fotografiu a vykročila za ním.

Obrazovka bola podobná tej pri bráne banky. Svietila na nej značka banky v tvare kríža. Pod ňou bola trojuholníková dierka. Sophie neváhala ani chvíľu a strčila do nej kľúč.

Na obrazovke sa vzápätí objavil nápis:

ČÍSLO ÚČTU:

Kurzor blikal a čakal.

Desať miestne číslo. Sophie čítala čísla z fotografie a Langdon ich vyťukával.

ČÍSLO ÚČTU: 1332211185

Keď vyťukal posledné číslo, na obrazovke sa objavil nápis v niekoľkých jazykoch. Prvá bola angličtina.

UPOZORNENIE: KÝM STLAČÍTE KLÁVESU ENTER,
SKONTROLUJTE SI, PROSÍM,
SPRÁVNOSŤ ČÍSLA VÁŠHO ÚČTU.
AK POČÍTAČ NENÁJDE VAŠE ČÍSLO,
SYSTÉM SA AUTOMATICKY VYPNE.

„Bezpečnostný systém," povedala Sophie a zamračila sa. „Zdá sa, že máme jeden jediný pokus." Bežné bankomaty dávajú človeku tri možnosti vyťukať PIN, kým mu zabavia kartu. Toto však nebol nijaký bežný bankomat.

„Zdá sa, že číslo je správne," povedal Langdon a podľa fotografie pozorne kontroloval vyťukané číslo. Ukázal na klávesu ENTER. „Stlačte to."

Sophie natiahla ukazovák ku klávese, ale vtom jej zišla na um čudná myšlienka a zaváhala.

„No tak," nástojil Langdon. „O chvíľu je tu Vernet."

„Nie." Odtiahla ruku. „Toto nie je správne číslo."

„Ale je! Desať miestne číslo. Aké iné číslo by to mohlo byť?"

„Je príliš náhodné."

Príliš náhodné? Langdon neveril vlastným ušiam. Každá banka radila svojim zákazníkom, aby si vybrala náhodný PIN, aby ho nikto neuhádol. Klienti určite dostali podobnú radu aj tu.

Sophie vymazala všetko, čo bolo napísané na obrazovke, a sebaisto sa pozrela na Langdona. „Je to príliš veľká náhoda, že toto údajne náhodné číslo účtu sa dá upraviť na Fibonacciho postupnosť.“

Langdon si uvedomil, že má pravdu. Sophie dokázala upraviť toto číslo účtu na Fibonacciho postupnosť. Čo vyplývalo z toho, že to bolo možné?

Sophie znovu zdvihla ruku a akoby spamäti vyťukala iné číslo. „Keďže môj starý otec miloval symboliku a kódy, zdá sa mi logické, že si vybral také číslo účtu, ktoré preňho niečo znamenalo a ktoré si mohol ľahko zapamätať.“

Dopísala a lišiacky sa usmiala. „Číslo, ktoré vyzerá náhodné... ale v skutočnosti vôbec nie je náhodné.“ Langdon sa pozrel na obrazovku.

ČÍSLO ÚČTU: 1123581321

Chvílu mu síce trvalo, kým pochopil, ale potom mu už bolo jasné, že Sophie mala pravdu. Fibonacciho postupnosť.

1-1-2-3-5-8-13-21

Keď sa Fibonacciho postupnosť napísala ako obyčajné desaťmiestne číslo, nedala sa takmer rozpoznať. Ľahko zapamätateľné, no naozaj náhodné číslo. Geniálny desaťmiestny kód, ktorý Saunière nemohol zabudnúť. Navyše to dokonale vysvetľovalo, prečo sa čísla načmárané na dlážke Louvru dali usporiadať do slávnej postupnosti.

Sophie stlačila klávesu ENTER.

Nestalo sa nič.

Aspoň nič také, čo by si mohli všimnúť.

V tej chvíli sa v podzemnom trezore banky pod nimi prebudilo k životu automatické rameno robota. Posunulo sa na dvojsový prepravný systém pripevnený ku stropu a začalo skúmať správne súradnice. Na betónovej dlážke ležali stovky rovnakých debničiek z umelej hmoty zoradených na obrovskom nosiči... ako rad malých truhel v podzemnej hrobke.

Rameno zastalo nad jednou debničkou a elektrické oko potvrdilo správnosť kódu napísaného na debničke. Potom rameno s kovovým klepetom s počítačovou presnosťou uchopilo rúčku, zdvihlo debničku kolmo hore, potom na okamih zastalo, prenieslo debničku na opačnú stranu trezoru a zastalo nad pohyblivým pásom.

Rameno robota jemne položilo debničku na pás a stiahlo sa naspäť.

Len čo rameno zmizlo, pás sa pohol...

Keď Sophie s Langdonom videli, že pás sa hýbe, s úľavou si vydýchli. Stáli pri páse a cítili sa ako unavení cestujúci, ktorí nevedia, akú batožinu im prinesie batožinový pas.

Pás sa posúval po ich pravej strane cez úzku štrbinu pod posuvnými dverami. Kovové dvierka sa vysunuli a na páse sa objavila veľká debna z umelej hmoty. Debna bola čierna a oveľa väčšia, než Sophie očakávala. Vyzerala ako debna na leteckú prepravu domácich zvierat, ale bez jediného otvoru.

Debna zastala priamo pred nimi.

Langdon so Sophie mlčky stáli a hľadeli na záhadnú debnu.

Ako všetko v tejto banke, aj táto debna bola priemyselne vyrobená - navrchu bol čiarový kód a hrubá rúčka určená pre veľkú záťaž. Sophie si pomyslela, že vyzerá ako obrovská debna na náradie.

Nečakala a nadvihla dva háčiky, ktoré boli priamo pred ňou. Potom pozrela na Langdona. Spoločne nadvihli ťažké veko a nechali ho padnúť dozadu.

Nazreli do debny.

Sophie sa spočiatku zdalo, že debna je prázdna. Potom niečo zbadala. Ležalo to na dne debny a okrem toho tam nič iné nebolo.

Vyleštená drevená skrinka, veľká ako škatuľa od topánok, mala zdobené pánty. Drevo žiarilo sýtou tmavočervenou farbou. Ružové drevo, uvedomila si Sophie. Oblúbené drevo jej starého otca. Veko bolo vyzdobené nádherným vzorom ruže. Vymenila si s Langdonom zmätený pohľad. Zohla sa a vytiahla skrinku.

Panebože, tá je ťažká!

Opatrne ju preniesla na veľký stôl. Langdon sa postavil vedľa nej a obaja civeli na ten malý poklad, ktorý im zveril jej starý otec.

Langdon s úžasom hľadel na ručne vyrezanú ružu s piatimi lupeňmi na veku. Takýto vzor už videl veľakrát. „Ruža s piatimi lupeňmi," zašepkal, „je podľa priorstva symbolom Svätého grálu.“

Sophie sa pozrela naňho. Langdon na nej priam videl, čo si myslí, a to isté si myslel aj on. Rozmery skrinky, jej váha a symbol grálu - to všetko ich viedlo k jednému jedinému záveru. V tejto drevenej skrinke je Kristov kalich. Langdon si musel znovu zopakovať, že to nie je možné.

„Je práve taká veľká, aby v nej bol... kalich," zašepkala Sophie.

Nemôže to byť kalich.

Sophie si pritiahla skrinku k sebe a chystala sa ju otvoriť. No ako ňou pohla, stalo sa niečo neočakávané. V skrinke akoby čosi zažbľnkalo.

Je tam nejaká tekutina? pomyslel si Langdon.

Sophie bola rovnako zmätená. „Počuli ste to...?“

Langdon bezradne prikývol. „Akoby tam bola nejaká tekutina."

Sophie pomaly nadvihla háčik a potom veko.

Predmet, ktorý bol vnútri, Langdon v živote nevidel. Jedno im však bolo jasné obom - určite to nie je Kristov kalich.

45

„Polícia zablokovala ulicu," povedal André Vernet, keď vošiel do miestnosti. „Bude ťažké dostať vás odtiaľto." Keď zavrel za sebou dvere, zbadal veľkú debnu z umelej hmoty na pohyblivom páse a ostal ako soľný stĺp. Panebože!

Objavili číslo Sauniérovho účtu?

Sophie s Langdonom stáli pri stole nad akousi skrinkou, ktorá vyzerala ako veľká drevená šperkovnica. Sophie pribuchla veko a pozrela na Verneta. „Napokon sme to číslo účtu našli," povedala.

Vernet sa nezmohol na slovo. Tým sa všetko zmenilo. Odvrátil zrak od skrinky a uvažoval, čo urobí. Musím ich dostať z banky! Ale pretože polícia už zablokovala ulicu, Vernet si nevedel predstaviť, ako to urobiť. „Slečna Neveuová, keby som vás mohol dostať z banky, vezmete si obsah bezpečnostnej schránky so sebou alebo ho vrátite do trezoru?"

Sophie pozrela na Langdona a potom znovu na Verneta. „Musíme ho vziať."

Vernet prikývol. „Dobre. Nech je to čokoľvek, navrhujem, aby ste to zabalili do saka. Bol by som rád, keby to nikto nevidel."

Kým si Langdon zobliekal sako, Vernet rýchlo pristúpil k pohyblivému pásu, zavrel prázdnu debnu a vytľukal na obrazovku niekoľko jednoduchých pokynov. Pás sa znovu pohol a odniesol plastovú debnu do trezoru. Vytiahol zlatý kľúč a podal ho Sophie.

„Tadiaľto, prosím. Ponáhľajte sa."

Keď došli k zadnému skladu, Vernet videl, ako v podzemnej garáži blikajú svetlá policajných áut. Zmeravel. Asi zablokovali rampu. Mám sa o to naozaj pokúsiť? Začínal sa potiť.

Vernet zamieril k jednému z malých pancierovaných nákladných áut banky. Transport súr bola ďalšia služba, ktorú ponúkala Zürišská depozitná banka. „Nastúpte dozadu, tam, kde sa dáva náklad," povedal, otvoril masívne zadné dvere auta a zamieril preč. „Hneď sa vrátim."

Kým Sophie s Langdonom liezli dnu, Vernet sa náhlil cez sklad smerom ku kancelárii strážnika, vošiel dnu a vzal si kľúče od nákladného auta a šoférsku uniformu - sako a čiapku. Vyzliekol si sako, dal si dolu kravatu a začal si obliekať uniformu. Vtom si spomenul na náplečné puzdro na pištoľ a natiahol si ho. Cestou z kancelárie vzal z police pištoľ, zasunul do nej zásobník, strčil ju do puzdra a zapol si sako. Keď sa vrátil k nákladnému autu, posunul si čiapku do čela a pozrel na Sophie s Langdonom, ktorí stáli v prázdnom oceľovom priestore.

„Určite budete chcieť mať zažaté," povedal Vernet, natiahol ruku, šťukol vypínačom a na strope sa rozsvietila žiarovka.

„A radšej si sadnite. Keď budeme prechádzať cez bránu, ani muk."

Sophie s Langdonom si sadli na kovovú podlahu. Langdon držal poklad zabalený do tvrdého saka v náručí. Vernet zavrel ťažké dvere a zamkol ich. Potom si sadol za volant a naštartoval.

Ako sa pancierované vozidlo pomaly presúvalo k rampe, Vernet cítil, ako sa mu pod čapicou zbíha pot. Videl, že je tam viac policajných áut, než si myslel. Keď sa auto dostalo k rampe, otvorila sa vnútorná brána. Vernet prešiel s autom cez bránu, počkal, kým sa zavrie, až potom vyrazil ďalej. Otvorila sa druhá brána a Vernet zbadal východ.

Ibaže policajné auto blokovalo vonkajšiu rampu.

Vtom si Vernet zatľukal na čelo a vyrazil dopredu.

Vystúpil proti nemu vysoký chudý dôstojník a rukou mu dal znamenie, aby zastal niekoľko metrov od zátarasu. Boli tam štyri hliadkujúce policajné autá.

Vernet zastavil. Čapicu si posunul hlbšie do čela a nahodil čo najdrsnejší výraz. Ostal sedieť za volantom, otvoril dvere a pozrel na agenta s prísnou a bledou tvárou.

„Qu'est-ce qui se passe?" spýtal sa Vernet drsne.

„Je suis Jérôme Collet," povedal agent. „Lieutenant Police Judiciaire." Zamieril k zadnej časti auta. „Qu'est-ce qu'il y a là dedans?"

„Ako to mám vedieť?" odvetil Vernet hrubo po francúzsky. „Som len šofér."

Zdalo sa, že na Colleta to nezapôsobilo. „Hľadáme dvoch zločincov."

Vernet sa zasmial. „Tak to hľadáte ozaj na správnom mieste. Tí všiváci, ktorým vozím tovar, majú toľko peňazí, že to musia byť zločinci."

Agent vytiahol pasovú fotografiu Róberta Langdona. „Bol tento muž dnes v noci v tejto banke?"

Vernet pokrčil plecami. „Nemám tušenia. Ja len vozím tovar. Klientov nikdy nevidím. Musíte ísť dnu a spýtať sa priamo v banke."

„Vaša banka od nás žiadala povolenie na prehliadku."

Vernetovi sa zračilo v očiach znechutenie. „Byrokrati."

„Otvorte nákladnú časť auta, prosím." Collet zamieril dozadu.

Vernet civel na agenta a neveriacky sa zasmial. „Otvoriť zadnú časť auta? Vy si myslíte, že mám od nej kľúče? Vy si myslíte, že nám dôverujú? Mali by ste vidieť ten plat, čo dostávam."

Agent naklonil nabok hlavu. Očividne mu neveril. „Chcete mi povedať, že nemáte kľúče od svojho vlastného auta?"

Vernet pokrútil hlavou. „Od zadnej časti auta nemám. Iba od zapalovania. Tieto autá zamkávajú dozorcovia v sklade.

Potom čakám, kým niekto odvezie kľúče od nákladu ku klientovi. Len čo nám zavolajú, že kľúče sú u klienta, vyrazím aj ja. Skôr nie. Nikdy neviem, čo veziem."

„Kedy zamkli toto auto?"
„To muselo byť pred niekoľkými hodinami. Dnes v noci idem do St. Thurial. Kľúče od nákladu sú už tam."
Agent nepovedal nič, len hľadel na Vernetu, akoby mu chcel čítať myšlienky.
Vernet pocítil, ako mu po nose steká kvapka potu. „Chápete?" povedal, utrel si pot do rukáva a pomaly sa pomohol smerom k policajnému auto, ktoré mu blokovalo cestu. „Už musím vyraziť."
„Všetci šoféri tejto banky nosia rolexy?" spýtal sa agent a ukázal na Vernetovi zápästie.
Vernet sa pozrel na ruku a zbadal, že spod rukáva saka vykúkajú absurdne drahé hodinky. Merde. „Tento šmejd?
Kúpil som ich za dvadsať eur od jedného Tchajvančana na St. Germain des Prés. Predám vám ich za štyridsať."
Agent chvíľu mlčal a napokon odstúpil nabok. „Nie, ďakujem. Šťastnú cestu."
Vernet začal znovu normálne dýchať, až keď bol s autom dobrých päťdesiat metrov od policajných áut. A teraz mal ďalší problém. Jeho náklad. Kam ich odviezť?

46

Sílas ležal na bruchu na rohoži vo svojej izbe a na chrbte sa mu zrážala krv po ranách bičom. Dnes v noci sa bičoval dvakrát a teraz sa mu krútila hlava a bol slabý. Musel si ešte stiahnuť pás s ostrými cvočkami. Cítil, ako mu po vnútornej časti stehna steká krv. Ale zatiaľ sa pás neodvažoval stiahnuť.
Sklamal som cirkev.
Ešte horšie je, že som sklamal biskupa.
Dnešná noc mala byť pre biskupa Aringarosu záchranou. Pred piatimi mesiacmi sa biskup vrátil zo stretnutia vo Vatikánskom observatóriu, kde sa dozvedel niečo, čo ho veľmi zmenilo. Celé týždne trpel depesiou, ale napokon tú novinu Sílasovi prezradil.
„To nie je možné!" skríkol vtedy Sílas. „To je pre mňa neprijateľné!"
„Je to tak," povedal Aringarosa. „Znie to neuveriteľne, ale je to tak. Iba pol roka."
Biskupove slová Sílasa vydesili. Modlil sa za vykúpenie a aj v tých temných dňoch neochvejne veril v Boha a Cestu. Až o mesiac neskôr sa akoby zázrakom rozohnali všetky mraky a ukázalo sa svetlo nádeje.
Boží zásah, povedal vtedy Aringarosa.
V biskupových očiach prvýkrát zasvietila nádej. „Sílas," zašepkal, „Boh nám dal príležitosť ochrániť Cestu. Náš boj si bude ako každý veľký boj vyžadovať obeť. Chceš sa stať Božím vojakom?"
Sílas padol na kolena pred biskupom Aringarosom - človekom, vďaka ktorému sa druhýkrát narodil - a povedal: „Som baránok Boží. Veďte ma, ako vám káže srdce."
Keď Aringarosa hovoril o tej príležitosti, ktorá sa z ničoho nič naskytla, Sílas vedel, že to muselo byť dielo Boha.
Zázrak! Aringarosa dal Sílasovi kontakt na muža, ktorý vymyslel celý plán - muža, ktorý si hovoril Učiteľ. Hoci sa Sílas s Učiteľom nikdy nestretol, zakaždým keď hovorili po telefóne, na Sílasa zapôsobila hĺbka Učiteľovej viery a sila jeho presvedčenia. Zdalo sa, že Učiteľ vie všetko, že má oči a uši všade. Odkiaľ Učiteľ získaval informácie, to Sílas nevedel, no Aringarosa Učiteľovi bezhranične dôveroval a Sílasovi povedal, aby robil to isté. „Rob to, čo ti prikáže Učiteľ," povedal biskup Sílasovi. „Potom zvíťazíme."
Zvíťazíme. Sílas teraz civil na holú dlážku a mal pocit, že im víťazstvo uniká. Učiteľa podviedli. Záverový kameň je stratený. A s ním aj nádej.
Sílas chcel zavolať biskupovi Aringarosovi a vystríhať ho, no Učiteľ dnes v noci zrušil akýkoľvek vzájomný priamy kontakt. Kvôli bezpečnosti.
Sílas napokon premohol triašku, vstal a našiel sutanu, ktorá ležala na dlážke. Vytiahol z vrečka mobil. Zahanbene sklonil hlavu a vyťukal číslo.
„Učiteľ," zašepkal, „všetko je stratené." Vyrozprával, ako ho oklamali.
„Príliš rýchlo si stratil vieru," odvetil Učiteľ. „Pred chvíľou som dostal najnovšie správy. Nečakané a radostné. Nič nie je stratené. Jacques Saunière pred smrťou napísal tajomstvo do zašifrovaného jazyka. Čoskoro ti zavolám. Dnes v noci sme ešte neskončili."

47

Cesta v matne osvetlenom pancierovanom aute bola ako transport väzňa do samoty. Langdon zápasil s dôverne známou úzkosťou, ktorú pocíťoval v uzavretých priestoroch. Vernet povedal, že nás odvezie do bezpečia von z mesta. Kam? Ako ďaleko?
Langdonovi od sedenia s prekříženými nohami na kovovej dlážke celkom zmeraveli nohy. Zmenil polohu a cítil, ako mu do nôh prúdi krv. V náručí stále zvieral bizarný poklad, ktorý vzali z banky.
„Myslím, že teraz sme na hlavnej," zašepkala Sophie.
Langdon mal rovnaký pocit. Auto po nervy drásajúcej pauze na rampe zamierilo rovno, po chvíli zabočilo doľava a doprava a teraz sa rútilo rovno podla všetkého najvyššou rýchlosťou. Počuli, ako nepriestrelné pneumatiky pod nimi svišťa po hladkom povrchu. Langdon sa prinútil zamerať pozornosť na skrinku z ružového dreva vo svojom náručí. Položil ju na dlážku, vybalil ju zo saka a pritiahol k sebe. Sophie zmenila polohu, takže sedeli bok po boku. Langdon mal zrazu pocit, že sú ako dve deti, ktoré sedia nad vianočným darčekom.
Vnútrajšok skrinky bol na rozdiel od teplej vonkajšej farby z bledého dreva, asi jaseňového, ktoré v tom matnom svetle

jasne žiarilo. Ruža. Pod týmto symbolom vznikali celé armády, náboženstvá a tajné spoločnosti. Rozenkruciáni. Rytieri Ružového kríža.

„No tak," povedala Sophie, „otvorte to."

Langdon sa zhlboka nadýchol. Chytil veko, ešte raz vychutnal tú dokonalú rezbársku prácu, potom nadvihol háčik a otvoril skrinku.

Mal tie najfantastickejšie predstavy o tom, čo asi nájdú v skrinke, no jej obsah presahoval jeho fantáziu. Na mäkkom vankúšiku z karmínovočerveného hodvábu spočíval ako v útulnom hniezde predmet, ktorý Langdonovi vôbec nič nehovoril.

Bol to valec z bieleho mramoru, veľký asi ako valcovité puzdro na tenisové loptičky. Nebol to však jeden celý valec, ale akoby bol zložený z viacerých častí. Bolo to päť na seba naskladaných mramorových kotúčov v tvare šišky, ktoré spájala jemná mosadzná kostra. Vyzeralo to ako nejaká trubica, kaleidoskop s niekoľkými kotúčmi. Valec bol na oboch koncoch zakončený čiapočkou, takisto z mramoru, takže sa nedalo pozerat' dovnútra. Keďže Langdon predtým počul žblnkanie, predpokladal, že valec je dutý.

Nech už bol valec akokoľvek zložitý, Langdonovu pozornosť upútali predovšetkým rytiny na jeho povrchu. Na každom kotúči boli starostlivo vyryté písmená - celá abeceda. Tento valec s písmenami Langdonovi pripomenul jednu hračku z detstva - tenkú paličku, na ktorej boli navlečené valčeky s písmenami. Dalo sa nimi otáčať a tak vznikali rozličné slová.

„Neuveriteľné, však?" zašepkala Sophie.

Langdon zdvihol zrak. „Ja neviem. Čo to, dočerta, je?"

Vtom sa Sophie zablslo v očiach. „Starý otec mal zhotovovanie týchto predmetov ako koníčka. Vynašiel ich Leonardo da Vinci."

Sophie aj v matnom svetle videla, ako to Langdona prekvapilo.

„Da Vinci?" zamrmal a znovu sa pozrel do skrinky.

„Áno. Nazýva sa to kryptex. Podľa starého otca plán na jeho zhotovenie pochádza z da Vinciho tajných denníkov."

„Na čo to slúži?"

Keď si Sophie spomenula na udalosti dnešnej noci, vedela, že jej odpoveď môže mať zaujímavé následky. „Je to trezor na uchovávanie tajných informácií," odvetila.

Langdon nadvihol obočie.

Sophie mu porozprávala, že zhotovovanie modelov da Vinciho vynálezov bolo jednou z najväčších vášní jej starého otca. Ako nadaný remeselník trávil celé hodiny v dielni plnej kovu a dreva a napodobňoval dvoch veľkých remeselníkov - zlatníka Fabergého a menej umeleckého, zato oveľa praktickejšieho Leonarda da Vinci.

Už pri zbežnom pohľade do da Vinciho denníkov bolo jasné, prečo bola táto jedinečná osobnosť známa svojou genialitou, ale aj tým, že nedokázala svoje plány dotiahnuť do konca. Da Vinci nakreslil plány stoviek vynálezov, ktoré nikdy nezostrojil. Oblúbenou záľubou Jacqua Sauniéra bolo oživovať aj tie najpodivnejšie da Vinciho nápady - chronometre, vodné pumpy, kryptexy, ba aj malého hovoriaceho stredovekého francúzskeho rytiera, ktorý stál teraz hrdo na písacom stole v jeho kancelárii. Vnútny mechanizmus tohto robotického rytiera, ktorého da Vinci navrhol roku 1495 po predchádzajúcom štúdiu anatómie a kineziológie, fungoval na presnom prepojení kĺbov a šliach, takže rytier sa vedel posadiť, hýbať rukami, krútiť hlavou a otvárať a zatvárať ústa. Sophie si vždy myslela, že tento rytier v plnej zbroji je to najkrajšie, čo jej starý otec zhotovil - až kým nevidela kryptex v tejto skrinke z ružového dreva.

„Jeden kryptex mi zhotovil, keď som bola malá," povedala Sophie. „Ale takýto krásne zdobený a veľký som ešte nevidela."

Langdon nespustil zrak zo skrinky. „O kryptexe som v živote nepočul."

Sophie to neprekvapilo. Väčšina Leonardových nezrealizovaných vynálezov sa nikdy neskúmala, ba nemala ani názov. Tento valec nazval kryptexom možno jej starý otec, a bol to vhodný názov pre vynález, ktorý používala veda zvaná kryptografia na uchovanie informácií napísaných na špeciálnom zvitku alebo kódexe.

Sophie vedela, že da Vinci bol priekopníkom kryptografie, hoci sa mu len málokedy dostalo uznania. Keď Sophie oboznamovali univerzitní inštruktori s počítačovými kódovacími metódami uchovávaní dát, chválili moderných kryptológov Zimmermana a Schneiera, no ani sa len nezmienili o tom, že počiatočné formy kódovacieho jazyka vynášiel pred niekoľkými storočiami Leonardo da Vinci. O tom jej musel, samozrejme, povedať až starý otec.

Ako sa pancierované auto hnalo po ceste, Sophie vysvetľovala Langdonovi, že pomocou kryptexu vyriešil da Vinci problém posielania bezpečných správ na veľké vzdialenosti. Keď chcel človek v dobe bez telefónov a e-mailov poslať niekomu súkromnú informáciu, musel jednoducho napísať list a zveriť ho poslovi. Ak posol tušil, že v liste sa nachádzajú cenné informácie, mohlo sa, bohužiaľ, stať, že za oveľa vyššiu sumu doručil informácie práve tým ľuďom, ku ktorým sa nemali dostať.

Problém ochrany dát riešili kryptografickým spôsobom mnohé významné osobnosti v dejinách: Július Caesar vynášiel zakódovanú tabuľku nazývanú Caesarova tabuľka, škótska kráľovná Mária vymyslela substitučnú šifru a posielala z väzenia tajné správy a geniálny arabský vedec Abú Júsuf Ismail al-Kindí chránil svoje tajomstvá substitučnou šifrou, v ktorej používal abecedy rôznych jazykov.

Da Vinci však využil matematiku a kryptografiu na mechanické riešenie. Tak vznikol kryptex, prenosná schránka, v ktorej sa dali bezpečne uschovať listy, mapy, grafy, všetko. Len čo bola informácia uzavretá v kryptexe, mohol sa k nej dostať iba ten, kto poznal heslo.

„Potrebujeme heslo," povedala Sophie a ukázala na kruhovú stupnicu s písmenami. „Kryptex funguje ako zámka od bicykla, ktorá má určitú číselnú kombináciu. Ak nastavíte kruhovú stupnicu do správnej polohy, zámka sa otvorí.

Kryptex má päť kruhových stupníc s písmenami. Keď nimi krútime a nájdete správnu postupnosť, valčeky vnútri sa

zoradia a celý valec sa dá vysunúť."

„A vnútri?"

„Keď sa valec vysunie, máte prístup k dutej strednej časti, v ktorej môže byť zvinutý papier s tajnou informáciou."

Na Langdonovej tvári sa zračil úžas. „Vravíte, že váš starý otec zostrojil tento vynález, keď ste boli malá?"

„Áno, niekoľkokrát mi dal na narodeniny kryptex a zadal mi hádanku. Riešením hádanky bolo heslo od kryptexu a keď som ho objavila, kryptex som otvorila a našla blahoželenie k narodeninám."

„Trocha veľa práce kvôli jednému blahoželeniu."

„Ani nie, lebo na tom blahoželení bola ďalšia hádanka alebo stopa. Starý otec rád vymýšľal komplikované 'cesty za pokladom' okolo nášho domu, sled stôp, ktoré ma napokon doviedli k darčeku. Každá cesta za pokladom bola skúškou môjho charakteru a schopností, starký sa tak chcel ubezpečiť, že si odmenu naozaj zaslúžim. Nikdy to nebola jednoduchá skúška."

Langdon sa znovu pozrel na vynález. V očiach sa mu stále zračili pochybnosti. „Ale prečo to jednoducho nevypáčíme alebo nerozbijeme? Kov vyzerá krehký a mramor je pomerne mäkký."

Sophie sa usmiala. „Lebo dôvtipný Da Vinci myslel na všetko. Navrhol kryptex tak, že keby ste sa ho pokúsili otvoriť násilím, informácia by sa sama zničila. Sledujte." Siahla rukou do skrinky a opatrne vytiahla valec. „Každá informácia, ktorá sa má sem vložiť, je najprv napísaná na papyrusovom zvitku."

„Nie na pergamene?"

Sophie pokrútila hlavou. „Na papyruse. Viem, že ovčí pergamen bol v tých časoch trvanlivejší a aj sa častejšie používal, ale v tomto prípade to musel byť papyrus. Čím tenší, tým lepšie."

„Dajme tomu."

„Kým sa papyrus vložil do dutej časti valca, zroloval sa okolo dlhej krehkej sklenenej nádoby." Zaťukala na kryptex a vnútri čosi zažbľnkalo. „Nádoby s tekutinou."

„Akou tekutinou?"

Sophie sa usmiala. „Octom."

Langdon chvíľu váhal a potom začal pokyvkávať hlavou. „Geniálne."

Ocot a papyrus, pomyslela si Sophie. Ak by sa niekto pokúsil násilne otvoriť kryptex, nádobka by sa rozbila a ocot by zničil papyrus. Kým by sa k nemu niekto dostal, bola by z neho iba kôpka kaše.

„Ako vidíte," pokračovala Sophie, „k tajnej informácii sa dá dostať iba tak, že nájdeme správne heslo skladajúce sa z piatich písmen. Päť kruhových stupníc a dvadsaťšesť písmen na každej, to je dvadsaťšesť na piatu." V rýchlosti odhadla výsledok. „Približne dvanásť miliónov možností."

„Asi to tak bude," povedal Langdon a vyzeral, akoby v duchu preberal všetkých tých dvanásť miliónov možností.

„Aká informácia sa podľa vás skrýva vnútri?"

„Nech je to už čokoľvek, zdá sa, že starý otec si dal mimoriadne záležať, aby zostala utajená." Odmlčala sa, zavrela veko a skúmala ružu s piatimi lupeňmi, ktorá bola na ňom vyrezaná. Niečo jej nebolo jasné. „Vraveli ste, že ruža je symbolom grálu?"

„Presne tak. V symbolike priorstva je ruža a grál jedno a to isté."

Sophie stiahla obočie. „To je zvláštne, pretože starý otec mi vždy hovoril, že ruža znamená tajomstvo. Vždy keď mal dôverný telefonát a nechcel, aby som ho rušila, zavesil na dvere svojej pracovne ružu. Povedal mi, aby som to tak robila aj ja." Zlatko, povedal jej starý otec, keď chce mať niekto z nás súkromie, nemusí sa zamkýnať, stačí zavesiť na dvere ružu - la fleur des secrets. Naučíme sa tak vzájomnej úcte a dôvere. Zavesiť na dvere ružu je stará rímska obyčaj. „Sub rosa," povedal Langdon. „Rimania vešali pri stretnutí na dvere ružu, aby dali najavo, že ide o dôverné stretnutie. Každý, kto prišiel na stretnutie, vedel, že čo sa povie pod ružou - alebo sub rosa -, musí ostať v tajnosti."

V krátkosti Sophie vysvetlil, že priorstvo nepoužívalo ružu ako symbol grálu iba preto, že sa spájala s tajomstvom. Rosa rugosa, jedna z najstarších odrôd ruže, mala päť lupeňov a vyznačovala sa päťuholníkovou symetriou podobne ako vodiaca hviezda Venuša, a preto bola ruža ikonograficky silne spätá so ženstvom. Ruža bola okrem toho úzko spätá s pojmom „pravého smeru" a navigácie. Veterná ružica pomáhala cestovateľom pri navigácii tak ako čiaru ruže - poludníky na mapách. Ruža bola preto symbolom, ktorý hovoril o gráli na mnohých úrovniach - na úrovni tajomstva, ženstva a smerovaní - ako o ženskom kalichu a vodiacej hviezde, ktorá vedie k tajomnej pravde.

Keď Langdon skončil s vysvetľovaním, v tvári mal odrazu napätý výraz.

„Róbert? Čo sa stalo?"

Zrak mal prišpendlený ku skrinke z ružového dreva. „Sub... rosa," povedal priškrteným hlasom a s výrazom úžasu a bázne na tvári. „To nie je možné."

„Čo nie je možné?"

Pomaly zdvihol zrak. „Pod znamením ruže," zašepkal. „Tento kryptex... myslím, že už viem, čo v ňom je."

Langdon tomu nemohol uveriť, no keď si spomenul, kto im dal tento kamenný valec, akým spôsobom im ho dal a keď teraz videl na veku skrinky ružu, musel prísť len k jednému záveru.

V rukách držím záverový kameň priorstva.

Legenda bola úplne konkrétna.

Záverový kameň je zašifrovaný kameň, ktorý leží pod znamením ruže.

„Róbert?" sledovala ho znepokojene Sophie. „Čo sa deje?"

Langdonovi chvíľu trvalo, kým si usporiadal myšlienky. „Spomínal vám niekedy starý otec niečo, čo sa nazýva la clef de voûte?"

„Kľúč od trezoru?" preložila Sophie.

„Nie, to je doslovný preklad. Clef de voûte je bežný architektonický termín. Voûte neznamená bankový trezor, ale klenba. Niečo ako klenutý strop."

„Ale klenba nemáva kľúče."

„V istom zmysle má. Každá kamenná klenba musí mať navrchu záverový kameň v tvare klinu, ktorý drží pohromade celú klenbu a nesie celú váhu. Tento kameň je v architektonickom zmysle slova kľúčom od klenby." Dival sa jej do očí, či v nich zbadá záblesk pochopenia.

Sophie pokrčila plecami a pozrela sa na kryptex. „Ale toto asi nebude záverový kameň."

Langdon nevedel, kde začať. Záverové kamene ako murárska technika výstavby kamenných klenieb patrili medzi najlepšie strážené tajomstvá raného slobodomurárskeho bratstva. Vysoká slobodomurárska hodnosť nazývaná Royal Arch Degree. Architektúra. Záverové kamene. Všetko to navzájom súviselo. Utajovanie znalosti o tom, ako použiť klinový záverový kameň na výstavbu klenby, bolo súčasťou múdrosti, vďaka ktorej sa slobodomurári stali bohatými remeselníkmi, a toto tajomstvo si starostlivo strážili. Záverové kamene vždy súviseli s tajomstvom. Tento kamenný valec v skrinke z ružového dreva bol však očividne niečím celkom iným. Záverový kameň priorstva - ak to bol naozaj on - nebol vôbec taký, ako si Langdon predstavoval.

„Záverový kameň priorstva nie je mojou špecialitou," priznal. „O Svätý grál sa zaujímam predovšetkým ako o symbol a neskúmal som množstvo tradičných náuk o tom, ako ho nájsť."

Sophie nadvihla obočie. „Nájsť Svätý grál?"

Langdon prikývol a starostlivo vážil slová. „Sophie, záverový kameň je podľa učenia priorstva zašifrovaná mapa... mapa, podľa ktorej sa dá nájsť Svätý grál."

Sophie zbledla ako krieda. „A vy si myslíte, že tú mapu držíme v rukách?"

Langdon nevedel, čo povedať. Aj jemu sa to zdalo neuveriteľné, bolo to však jediné logické vysvetlenie. Zašifrovaný kameň ukrytý pod znamením ruže.

Predstava, že kryptex vynášiel Leonardo da Vinci - niekdajší veľmajster Priorstva Sionu - bola ďalším mučivým náznakom, že ide naozaj o záverový kameň priorstva. Plány niekdajšieho veľmajstra... po stáročiach zrealizované ďalším členom priorstva. Súvislosti boli príliš jasné na to, aby sa dali prehliadnuť.

Záverový kameň hľadali historici v ostatnom desaťročí vo francúzskych kostoloch. Hľadači grálu, oboznámení so šiframi priorstva, došli k záveru, že la clef de voûte bol doslova záverový kameň - architektonický klin - vyrezávaný kameň vložený do klenby v kostole. Pod znamením ruže. V architektúre nebolo o ruže núdza. Ružicové okná. Rozety. A samozrejme množstvo cinquefoils - ozdobných kvetín s piatimi lupeňmi, ktoré sa tak často nachádzali na vrchole klenby priamo na záverovom kameni. Miesto úkrytu vyzeralo priam diabolsky jednoduché. Mapa, s ktorou sa dá dostať k Svätému grálu, je zabudovaná vysoko v klenbe nejakého zabudnutého kostola a akoby sa posmievala ľuďom, ktorí tam chodili na bohoslužby a nevideli ju.

„Tento kryptex nemôže byť záverový kameň," vyhlásila Sophie. „Nie je dosť starý. Som si istá, že ho zhotovil môj starý otec. Nemôže byť súčasťou starej legendy o gráli."

„Predpokladá sa," odvetil Langdon a cítil, ako ho zamrazilo, „že priorstvo zhotovilo záverový kameň niekedy v ostatných desaťročiach."

Sophie sa naňho neveriacky pozrela. „Ale ak sa v tomto kryptexe nachádza informácia o tom, kde je ukrytý Svätý grál, prečo by ho dal starý otec mne? Nevie ho otvoriť, neviem, čo s ním treba robiť. Nevie ani len to, čo je Svätý grál!"

Langdon si s prekvapením uvedomil, že Sophie má pravdu. Ešte jej nestihol vysvetliť skutočnú povahu Svätého grálu. Musí s tým počkať. Teraz sa museli zamerať na záverový kameň.

Ak je to naozaj on...

Vhučaní motora a svišťaní nepriestrelných pneumatík Langdon v krátkosti povedal Sophie všetko, čo počul o záverovom kameni. Najväčšie tajomstvo priorstva - miesto, na ktorom je ukrytý Svätý grál - nebolo údajne celé stáročia vôbec zapísané. Kvôli bezpečnosti sa odovzdávalo ústne každému novému sénéchalovi na tajnom obraze. No niekedy v minulom storočí sa začalo povrávať, že priorstvo zmenilo taktiku. Možno to bolo kvôli novým elektronickým odpočúvacím zariadeniam, no priorstvo sa zaprisahalo, že o posvätnom mieste úkrytu už nikdy nebude hovoriť.

„Ale ako si teda odovzdávali to tajomstvo?" spýtala sa Sophie.

„Práve tu prichádza na scénu záverový kameň," odvetil Langdon. „Keď zomrie jeden zo štyroch najvyššie postavených členov, zostávajúci traja vyberú spomedzi nižších členov kandidáta na sénéchala. Tomuto novému sénéchalovi nehovorí, kde je ukrytý grál, ale urobí skúšku, na ktorej má dokázať, či je toho hoden."

Sophie akoby to znepokojilo a Langdon si odrazu spomenul, ako spomínala, že starý otec pre ňu často organizoval cestu za pokladom - preuves de mérite. Záverový kameň bol bezpochyby niečo podobné. Na druhej strane, podobné skúšky boli v tajných spoločnostiach bežné. Najznámejšia bola slobodomurárska, kde členovia, ktorí chceli získať vyššie postavenie, museli dokázať, že vedia zachovať tajomstvo, a po mnohé roky vykonávali obrady a skúšky dôvery. Zverené úlohy boli každým rokom ťažšie, až úspešný kandidát získal najvyššiu, tridsiatu druhú hodnosť slobodomurára.

„Takže záverový kameň je preuve de mérite," povedala Sophie. „Ak ho kandidát na sénéchala otvorí, dokáže, že je hoden informácie, ktorá sa v kameni skrýva."

Langdon prikývol. „Zabudol som, že už s tým máte skúsenosti."

„Nielen s mojim starým otcom. V kryptografii sa to nazýva 'samooprávňujúci jazyk'. To znamená, že ak ste natol'ko šikovní, aby ste ho prečítali, máte právo vedieť, čo je tým jazykom napísané."

Langdon chvíľu váhal. „Sophie, uvedomujete si, že ak je toto naozaj záverový kameň, to, že váš starý otec mal k nemu prístup, naznačuje, že mal v Priorstve Sionu mimoriadne významné postavenie? Musel by patriť medzi štyroch najvyššie postavených členov.“

Sophie si vzdychla. „Bol významným členom nejakej tajnej spoločnosti. Tým som si istá. Ide len o to, či to bolo priorstvo.“

„Vy ste vedeli, že bol členom tajnej spoločnosti?“

„Pred desiatimi rokmi som videla niečo, čo som nemala vidieť. Odvtedy sme sa spolu nerozprávali.“ Odmĺčala sa. „Môj starý otec nebol len jedným z najvyššie postavených členov tajnej spoločnosti... Som presvedčená, že bol jej najvyššie postaveným členom.“

Langdon nemohol Sophieiným slovám uveriť. „Veľmajstrom? Ale veď... veď by ste o tom nijako nemohli vedieť!“

„Radšej o tom nebudem hovoriť.“ S rozhodným a bolestným výrazom v tvári odvrátila zrak.

Langdon sa od prevrpenia nezmohol na slovo. Jacques Saunière, a veľmajster? Hoci tomu nemohol uveriť, mal čudný pocit, že ak by to bola pravda, všetko by do seba dokonale zapadalo. Predošlí veľmajstri priorstva boli koniec koncov takisto významné osobnosti verejného života s umeleckou dušou. Dôkaz sa našiel pred niekoľkými rokmi v parížskej Národnej knižnici v podobe dokumentov známych ako Les Dossiers Secrets.

Tieto dokumenty čítal každý historik priorstva a hľadač grálu. Pravosť Les Dossiers Secrets, katalogizovaných pod číslom 4° Iml 249, potvrdili mnohí odborníci, čím len potvrdili to, čo historici tušili už dávno: že veľmajstrami priorstva bol okrem iných Leonardo da Vinci, Sandro Botticelli, sir Isaac Newton, Victor Hugo a nedávno slávny parížsky umelec Jean Cocteau.

Prečo by medzi nich nemohol patriť aj Jacques Saunière?

Langdon však tomu stále nechcel veriť aj preto, že sa mal dnes v noci so Sauniérom stretnúť. Veľmajster priorstva mi volal, že sa chce so mnou stretnúť. Prečo? Aby sme sa pohovárali o umení? Odrazu sa mu to videlo nepravdepodobné. Nedávalo mu zmysel najmä to, že veľmajster Priorstva Sionu odovzdal legendárny záverový kameň svojej vnučke a zároveň jej prikázal, aby vyhľadala Róberta Langdona.

Nepochopiteľné!

Nevedel si predstaviť okolnosti, ktoré by vysvetľovali Sauniérove správanie. Aj keby sa Saunière obával o svoj život, boli tu ešte traja sénéchaux, ktorí takisto poznali tajomstvo, a teda zaručovali bezpečnosť priorstva. Prečo by Saunière tak riskoval a dával vnučke záverový kameň, najmä keď nevychádzali najlepšie? A prečo do toho zatiahol Langdona... úplne cudzieho človeka?

Tento kúsok skladačky chýba, pomyslel si.

Na odpovede na tieto otázky si zrejme bude musieť počkať. Zvuk motora, ktorý prezrádzal, že auto spomaľuje, ich prinútil zdvihnúť zrak. Pod pneumatikami škripal štrk. Prečo už zastavuje? Čudoval sa Langdon. Vernet im povedal, že ich odvezie do bezpečia ďaleko za mesto. Auto sa teraz pohybovalo celkom pomaly a akoby po hrboľatom teréne.

Sophie vrhla na Langdona znepokojený pohľad a chytro zavrela skrinku. Langdon cez ňu prehodil sako.

Auto zastavilo, no motor potichu vrčal ďalej. Vtom sa odomkla zámka na zadných dverách. Keď sa dvere otvorili, Langdon s prevrpením videl, že sú kdesi v lese ďaleko od cesty. Pred ním stál Vernet s napätým výrazom v očiach. V ruke držal pištoľ.

„Mrzí ma to,“ povedal. „Ale naozaj nemám na výber.“

49

André Vernet držal pištoľ dosť nešikovne, no z očí mu vyžarovala rozhodnosť, ktorú nebola radno skúšať.

„Nemôžem inak,“ povedal Vernet a na oboch namieril pištoľ. „Položte tú skrinku na dlážku.“

Sophie si pritísla skrinku k hrudi. „Vraveli ste, že ste boli s mojím starým otcom priateľia.“

„Som povinný chrániť jeho majetok,“ odvetil Vernet. „A to práve robím. Položte tú skrinku na dlážku.“

„Starý otec ju zveril mne!“ vyhlásila Sophie.

„Poslúchnite ma,“ prikázal Vernet a nadvihol pištoľ.

Sophie položila skrinku k nohám.

Langdon videl, že hlaveň teraz mieri naňho.

„Pán Langdon,“ povedal Vernet, „prineste skrinku ku mne. Myslíte na to, že vás o to žiadam preto, že na vás nebudem váhať strieľať.“

Langdon neveriacky civel na bankára. „Prečo to robíte?“

„Čo myslíte?“ odsekol Vernet a jeho francúzsky prízvuk bol teraz ostrejší. „Predsa aby som chránil majetok svojich klientov.“

„Teraz sme vašimi klientmi my,“ povedala Sophie.

Vernetov výraz tváre sa v okamihu zmenil. „Slečna Neveuová,“ povedal ľadovým hlasom, „neviem, ako ste sa dnes v noci dostali k tomu kľúču a číslu účtu, no zdá sa, že nie najčistejším spôsobom. Keby som bol vedel, koľkých zločinov ste sa dopustili, v nijakom prípade by som vám nepomohol dostať sa z banky.“

„Už som vám povedala, že s vraždou môjho starého otca nemám nič spoločné!“ povedala Sophie.

Vernet pozrel na Langdona. „V rozhlase však hlásili, že vás hľadájú nielen kvôli vražde Jacqua Sauniéra, ale aj kvôli vražde ďalších troch ľudí!“

„Čože?!“ Langdon bol ohromený. Tri ďalšie vraždy? Počet vražd ho zasiahol väčšmi než fakt, že bol z nich podozrivý.

Videlo sa mu, že tu nejde o náhodu. Traja sénéchaux? Zrak mu padol na skrinku z ružového dreva. Ak boli sénéchaux

zavraždení, Saunière nemal na výber. Musel niekomu záverový kameň odovzdať.

„To všetko vyšetrí polícia, keď vás odovzdám do jej rúk," povedal Vernet. „Meno našej banky už bolo aj tak dost poškodené."

Sophie uprene hľadela na Verneta. „Vy nás nechcete vydať policii. To by ste nás odviezli naspäť k banke. Ale vy ste nás priviezli sem a mierite na nás pištoľou."

„Váš starý otec si ma najal z jedného jediného dôvodu - aby som chránil jeho majetok. Nech je už v tejto skrinke čokoľvek, nechcem, aby sa stala dôkazovým materiálom pri vyšetrovaní. Pán Langdon, prineste mi tú skrinku."

Sophie pokrútila hlavou. „Nerobte to."

Ozval sa výstrel. Guľka zasiahla strop auta, odrazila sa a s cinknutím dopadla na dlážku.

Došľaka! Langdonovi zmizla krv z tváre.

Vernet teraz hovoril oveľa sebadomejšie. „Pán Langdon, vezmite tú skrinku."

Langdon nadvihol skrinku.

„A teraz ju prineste ku mne." Vernet stál pri zadnej časti auta a pištoľou mieril na Langdona.

Langdon sa so skrinkou v ruke pomaly presúval k otvoreným dverám.

Musím niečo urobiť! pomyslel si. To mám len tak odovzdať záverový kameň priorstva?! Uvedomil si, že stoja s Vernetom na nerovnakej úrovni, a začal uvažovať, či by túto výhodu nemohol dajako využiť. Hoci Vernet držal pištoľ zdvihnutú, bola na úrovni Langdonovho kolena. Že by som mu ju vykopol? Zdalo sa však, že ako sa Langdon blížil, Vernet vycítil nebezpečenstvo a urobil niekoľko krokov dozadu, takže bol mimo Langdonovho dosahu.

„Položte skrinku ku dverám," prikázal Vernet.

Langdon nemal na výber. Kľakol si a položil skrinku na dlážku tesne k otvoreným dverám.

„Teraz vstaňte."

Langdon sa začal dvíhať, vtom však zbadal v kúte pri dverách malé prázdne puzdro od pištole a znehybnel.

„Postavte sa a odstúpte od skrinky."

Langdon sa stále nehýbal a pohľadom skúmal kovový prah dverí. Potom vstal. Nebadane pritom postrčil puzdro do kúta na prah dverí. Narovnal sa a urobil niekoľko krokov dozadu.

„Vráťte sa dozadu a obráťte sa."

Langdon poslúchol.

Vernet cítil, ako mu búši srdce. V pravej ruke držal pištoľ a ľavou sa načahoval za skrinkou. Zistil, že je príliš ťažká.

Musím ju chytiť oboma rukami. Pozrel na Langdona a Sophie a zvažoval, nakoľko môže riskovať. Obaja boli od neho dobré štyri metre a obrátení k nemu. Rozhodol sa. Rýchlo položil pištoľ na zadný nárazník, nadvihol skrinku oboma rukami, položil ju na zem za autom, okamžite schmatol pištoľ a namieril do auta. Ani Langdon, ani Sophie sa nehýbali.

Výborne! Teraz už ostávalo len zavrieť a zamknúť dvere. Pustil sa do toho a dvere už boli takmer zavreté, keď sa odrazu nečakane zasekli. Čo sa deje? Znovu potlačil, no dvere nezapadli tam, kde mali. Asi sa niečo pokazilo. Dvere nie sú zavreté na doraz! V panike tresol do dverí, ale ani sa nepohli. Musí tam byť nejaká prekážka! Odstúpil a plecom vrazil do dverí. Dvere sa nielenže nezavreli, ale rozleteli sa smerom k nemu, udreli ho do tváre, takže odletel s rozbitým nosom na zem.

Róbert Langdon zoskočil z auta na zem neďaleko Verneta, ktorý sa pokúšal vstať, no nič nevidel. Zatmilo sa mu pred očami a znovu sa ocitol na zemi. Začul, ako Sophie Neveuová čosi kričí. O chvíľu pocítil, že ho zasiahlo mračno prachu. Počul škripanie pneumatík na štrku a keď sa posadil, videl, že auto kvôli širokej rázvore náprav nedokáže vybrať zákrutu. Začul tupý náraz. Auto predným nárazníkom narazilo do stromu, ktorý sa zohol. Nakoniec to odniesol nárazník, ktorý sa roztrhol napoly. Pancierované auto sa hojdavo dostalo na cestu a o chvíľu bolo vidieť už len blikajúce zadné svetlá.

Vernet obrátil zrak na zem, kde pred chvíľou stálo auto. V slabom svite mesiaca videl, že tam nič nie je.

Drevená skrinka bola preč.

50

Neoznačený fiat sedan mieril od Castel Gandolfa serpentínami Monte Albano dolu do údolia. Biskup Aringarosa sa na zadnom sedadle usmieval. Kufrík s cennými papiermi na kolenách ho príjemne ťažil a uvažoval, kedy ich s Učiteľom asi zamenia.

Dvadsať miliónov eur.

Taká suma by Aringarosovi zabezpečila moc, ktorá sa ani nedá vyčíslieť.

Ako auto mierilo k Rimu, Aringarosa sa znovu začudoval, prečo mu Učiteľ ešte nezavolať. Vytiahol z vrečka sutany mobil a skontroloval signál. Bol veľmi slabý.

„Tu býva signál len málokedy," povedal šofér, hladiac naňho v spätnom zrkadle. „O takých päť minút, keď vyjdeme z hôr, to bude lepšie."

„Ďakujem vám." Aringarosa bol znepokojený. V horách nie je signál? Možno mu Učiteľ skúšal volať. Možno sa niečo stalo.

Aringarosa sa rýchlo pozrel, či nedostal písomnú správu. Nič. Potom si uvedomil, že Učiteľ nikdy neposielal písomné správy. Nikto nepoznal riziká otvorenej komunikácie v modernom svete lepšie než on. K úžasnému množstvu tajných informácií sa dostal práve vďaka odpočúvaniu.

Z tohto dôvodu prijal mimoriadne bezpečnostné opatrenia.

Žiaľ, z tohto dôvodu odmietol dať Aringarosovi číslo, na ktoré by mu mohol zavolať. Ja vám zavolám, povedal mu

Učiteľ. Preto noste telefón všade so sebou. Keď si teraz Aringarosa uvedomil, že sa mu nedá dovolať, dostal strach, ako si to Učiteľ vysvetlí.
Pomyslí si, že sa čosi deje.
Alebo že sa mu nepodarilo získať cenné papiere.
Biskup sa začal potiť.
Alebo... že som utiekol aj s peniazmi!

51

Aj keď išlo pancierované auto rýchlosťou iba šesťdesiat kilometrov za hodinu, hojdajúci sa predný nárazník narážal so škripotom o opustenú cestu predmestia, až lietali na kapotu iskry.

Museli sme zísť z cesty, pomyslel si Langdon.

Sotva videl, kade idú. Jediné predné svetlo bolo vychýlené a vrhalo šikmý lúč do lesa pri vidieckej ceste. Toto „pancierované auto“ bolo zrejme opancierované iba v zadnej časti, nie vpredu.

Sophie sedela vedľa Langdona a hľadela na skrinku z ružového dreva na kolenách.

„Nič sa vám nestalo?“

Sophie vyzerala otrasená. „Veríte mu?“

„O tých troch ďalších vraždách? Pravdaže. Vysvetľuje to veľa - prečo sa váš starý otec tak zúfalo snažil odovzdať záverový kameň a prečo ma Fache tak prenasleduje.“

„Nie, mala som na mysli, či veríte tomu, že Vernet chráni svoju banku.“ Langdon na ňu krátko pozrel. „Máte iné vysvetlenie?“

„Že chce záverový kameň pre seba.“

Na túto možnosť Langdon nepomyslel. „Odkiaľ by vedel, čo je v skrinke?“

„Bola uschovaná v jeho banke. Poznal starého otca. Možno vedel, o čo tu ide. Možno sa rozhodol, že sa zmocní grálu sám.“

Langdon pokrútil hlavou. Vernet nebol ten typ. „Podľa mojich skúseností ľudia hľadajú grál iba z dvoch dôvodov. Buď naivne veria, že hľadajú dávno stratený Kristov kalich...“

„Alebo?“

„Alebo poznajú pravdu a cítia sa ňou ohrození. V dejinách sa pokúšali zničiť grál mnohé organizácie.“

V tichu, ktoré nastalo, bolo počuť škripanie predného nárazníka. Už prešli niekoľko kilometrov a ako Langdon pozoroval spfšku iskier tryskajúcich z prednej časti vozidla, uvažoval, či to nie je nebezpečné. Tak či onak si to všimne každé okoloidúce auto. Rozhodol sa.

„Idem sa pozrieť, či sa nedá ten nárazník nadvihnúť.“

Zabočil na krajinu a zastavil.

Konečne ticho.

Ako Langdon kráča k prednej časti auta, cítil sa prekvapujúco čulý. Pohľad do dnes v noci už druhej hlavne mu akoby dal druhý dych. Zhlboka sa nadýchol nočného vzduchu a snažil sa pozbierať všetku svoju inteligenciu. S vedomím toho, že je hľadaným zločincom, pocítil ťaživé vedomie zodpovednosti, vedomie, že so Sophie majú možno v rukách zakódovaný návod na rozlúštenie jednej z najväčších záhad všetkých čias.

Akoby už nestačilo toto bremeno, uvedomil si, že akákoľvek možnosť vrátiť záverový kameň priorstvu nenávratne zmizla. Z faktu, že došlo k ďalším trom vraždám, vyplýval ďalší, ešte desivejší fakt: Do priorstva sa niekto infiltroval. Priorstvo je ohrozené. Bratstvo zrejme niekto sledoval, alebo bol medzi najvyššie postavenými členmi špión. To by vysvetľovalo, prečo chcel Saunière odovzdať záverový kameň Sophie a Langdonovi - ľuďom mimo bratstva, ľuďom, ktorí neboli ohrození. Nemôžeme záverový kameň vrátiť bratstvu. Aj keby Langdon vedel, ako nájsť nejakého člena bratstva, nemohol mať istotu, že mu môže dôverovať. Isté bolo zatiaľ iba jedno: či už chceli alebo nie, záverový kameň sa ocitol v Sophiiniých a Langdonových rukách.

Predok vozidla vyzeral horšie, než si Langdon myslel. Ľavé svetlo bolo celkom odrazené a pravé vyzeralo ako očná guľa, ktorá môže každú chvíľu vypadnúť z očnej jamky. Narovnal ho a zatlačil dnu, ale svetlo znovu vypadlo. Aspoň že nárazník, ako sa zdalo, bol takmer celkom odrazený. Langdon si pomyslel, že stačí pár kopancov a bude po probléme. Ako opakovanne kopal do pokrúteného nárazníka, spomenul si na rozhovor, ktorý mal predtým so Sophie. Starý otec mi nechal telefonický odkaz, povedala mu Sophie. Hovoril, že mi musí povedať pravdu o mojej rodine. Vtedy tieto slová preňho nič neznamenali, no teraz, keď vedel, že tu ide aj o Priorstvo Sionu, mal pocit, že sa vynára zarážajúco nová možnosť.

Nárazník konečne s buchnutím odpadol. Langdon sa oprel o auto a lapal po dychu. Auto už aspoň nebude vyzeráť ako ohňostroj na Štvrtého júla. Chytil nárazník, ťahal ho do lesa a uvažoval, kam by mal so Sophie ísť. Nemali tušenia, ako preniknúť do kryptexu a prečo im ho Saunière vlastne dal. Získať odpovede na tieto otázky bolo pre nich, bohužiaľ, otázkou života a smrti.

Potrebujeme pomoc, rozhodol sa Langdon. Profesionálnu pomoc.

Pokiaľ išlo o Svätý grál a Priorstvo Sionu, do úvahy prichodil iba jediný človek. Musel to, pravdaže, najprv nejako vysvetliť Sophie.

Kým Sophie čakala v aute na Langdona, priam cítila váhu skrinky z ružového dreva, ktorá jej spočívala na kolenách, a hnevalo ju to. Prečo mi ju starý otec dal? Nemala najmenšie tušenie, čo s ňou robiť.

Premýšľaj, Sophie! Pohni rozumom. Grand-père ti tým chcel čosi povedať.

Otvorila skrinku a skúmala kotúče kryptexu. Dôkaz, že človek je hoden informácie, ktorá sa v kryptexe skrýva. Priam cítila, že tento vynález je dielom starého otca. Záverový kameň je mapa, ktorou sa môže riadiť iba ten, kto jej je hoden. To bol celý starý otec.

Vybrala kryptex zo skrinky a prešla prstami po kotúčoch. Päť písmen. Jeden po druhom krútila kotúčmi. Pohybovali sa hladko. Nastavila kotúče tak, aby sa na nich objavili v jednom rade písmená, ktoré vybrala.

G-R-A-I-L. Grál.

Jemne chytila valec za oba konce a potiahla. Nič. Počula, ako vnútri zažbľnká ocot, a prestala ťahať. Potom to skúsila znovu.

V-I-N-C-I.

Nič.

V-O-U-T-E. Klenba.

Zase nič.

Zamračene ho vložila do skrinky a zavrela veko. Pozrela von na Langdona a bola mu vďačná, že bol dnes v noci s ňou. P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona. Teraz už bolo jasné, prečo si starý otec vybral práve jeho. Sophie nebola schopná sama pochopiť zámery starého otca, a preto jej ako sprievodcu dal Róberta Langdona. Nanešťastie nebol len sprievodcom či učiteľom. Stal sa cieľom Bezu Fachea... a akejsi neviditeľnej sily, ktorá sa chce zmocniť Svätého grálu. Nech je už ten grál čokoľvek.

Sophie uvažovala, či by stálo zato položiť zaň život.

Keď sa pancierované auto znovu pohlo, Langdon bol rád, že teraz ide oveľa plynulejšie. „Viete, ako sa ide do Versailles?“

Sophie naňho pozrela. „Chcete ísť na poznávací výlet?“

„Nie, mám plán. Neďaleko odtiaľ býva historik náboženstva, ktorého dobre poznám. Nevie, kde presne býva, ale môžeme sa tam pozrieť. Bol som na jeho sídle niekoľkokrát. Volá sa Leigh Teabing. Je to bývalý britský kráľovský historik.“

„A býva v Paríži?“

„Jeho celoživotnou vášňou je Svätý grál. Keď sa asi pred pätnástimi rokmi začalo hovoriť o záverovom kameni priorstva, presťahoval sa do Francúzska a prehľadával kostoly v nádeji, že ho nájde. Napísal o záverovom kameni a Svätom gráli niekoľko kníh. Možno nám pomôže nájsť spôsob, ako otvoriť kryptex.“

V Sophiínych očiach sa zračila obozretnosť. „Dôverujete mu?“

„Vakom zmysle? Že neukradne informácie z kryptexu?“

„A že nás neudá.“

„Nemám v úmysle hovoriť mu, že nás hľadá polícia. Dúfam, že nás udá až potom, keď vyriešime všetky záhady.“

„Róbert, pomysleli ste na to, že takmer celé Francúzsko vidí v televízii naše fotografie? Bezu Fache vždy využíva médiá. Nebudeme sa môcť ani pohnúť bez toho, aby nás niekto nespoznal.“

Hrôza, pomyslel si Langdon. Vo francúzskej televízii budem debutovať v relácii „Najhľadanejší parížski zločinci“.

Aspoň Jonas Faukman sa poteší: vždy, keď sa Langdon objavil v televízii, stúpol predaj jeho kníh.

„Je ten človek vašim dobrým priateľom?“ spýtala sa Sophie.

Langdon pochyboval, že by Teabing sledoval televíziu, najmä v tejto nočnej hodine, no bolo s tým treba rátať. Intuícia mu vravela, že sa na Teabinga môže spoľahnúť. Ideálne útočisko. Vzhľadom na dané okolnosti sa im Teabing pokúsi čo najväčšmi pomôcť. Nielenže dlhoval Langdonovi malú službičku, ale bol aj hľadačom grálu, a Sophie povedala, že jej starý otec bol veľmajstrom Priorstva Sionu. Keď to Teabing začuje, urobí všetko preto, aby im pomohol.

„Teabing by nám mohol veľmi pomôcť,“ povedal Langdon. To závisí od toho, či s ním chcete hovoriť.

„Fache zrejme vypíše za naše nájdenie odmenu.“

Langdon sa zasmial. „Peniaze sú to posledné, čo Teabing potrebuje, to mi môžete veriť.“ Hodnota Teabingovho majetku bola porovnateľná s rozpočtom jednej menšej krajiny. Ako potomok prvého lancasterského veľkovojvodu získal bohatstvo staromódnym spôsobom - zdedil ho. Neďaleko Paríža mal zámok zo sedemnásteho storočia s dvoma súkromnými jazerami.

Langdon sa s ním zoznámil pred niekoľkými rokmi vďaka stanici British Broadcasting Corporation. Teabing sa obrátil na BBC s návrhom, že televíznym divákom prístupní výbušné dejiny Svätého grálu. Pracovníci BBC mali radi Teabinga i jeho prácu, no obávali sa, že jeho názory budú také šokujúce a nestráviteľné, že stanica by mohla stratiť povesť serióznej televízie. BBC vyriešila tento problém na Teabingovu žiadosť tak, že požiadala o príspevok troch vážených historikov, ktorí sa zaoberali výskumom Svätého grálu.

Jedným z nich bol Langdon.

BBC dopravila Langdona do Teabingovho parížskeho sídla, kde sa nakrúcalo. Sedel pred kamerami v Teabingovom luxusnom salóne a dával mu za pravdu. Pripustil, že spočiatku o jeho nezvyčajných názoroch na Svätý grál pochyboval, no dlhoročný výskum ho presvedčil, že sú pravdivé. Nakoniec hovoril o výsledkoch vlastného výskumu - symboloch, ktoré dávali za pravdu naoko protirečivým Teabingovým tvrdeniam.

Keď sa v Británii relácia vysielala, napriek tomu, že bola plná presvedčivých argumentov a dôkazov, vyvolala tvrdý odpor a búrku nevôle zo strany kresťanov. V Spojených štátoch sa nikdy nevysielala, ale odozva bola badateľná aj tam. Krátko po nej dostal Langdon pohľadnicu od starého priateľa, katolíckeho biskupa z Filadelfie. Na pohľadnici boli iba tri slová: Et tu, Róbert? Aj ty, Róbert?

„Róbert,“ spýtala sa Sophie, „ste si istý, že tomu človeku môžeme dôverovať?“

„Absolútne. Sme kolegovia, peniaze nepotrebuje a náhodou viem, že pohŕda francúzskymi úradmi. Francúzska vláda uvalila na jeho majetok absurdne vysoké dane, lebo vlastní historickú pamiatku. Do spolupráce s Facheom sa nebude nijako hrnúť.“

Sophie hľadela na tmavú cestu. „Ak pôjdeme za ním, čo mu chcete povedať?“

Langdon vyzeral bezstarostný. „Verte mi, Leigh Teabing vie o Priorstve Sionu a Svätom gráli viac než ktokoľvek iný.“

Sophie naňho pozorne pozrela. „Viac než môj starý otec?“

„Mal som na mysli viac než hocikto mimo bratstva.“

„Ako viete, že Teabing nie je členom bratstva?“

„Teabing sa celý svoj život snažil o to, aby sa verejnosť dozvedela pravdu o Svätom gráli. Prísaha priorstva si vyžaduje utajiť podstatu grálu.“

„Pripadá mi to ako konflikt záujmov.“

Langdon chápal jej obavy. Saunière dal kryptex priamo Sophie a hoci nevedela, čo obsahuje, ani čo s ním má robiť, váhala zasvätiť do problému celkom neznámeho človeka. Bolo to logické. „Nemusíme Teabingovi hneď hovoriť o záverovom kameni. Alebo mu o ňom nemusíme hovoriť vôbec. Môžeme sa uňho ukryť a premýšľať, a keď s ním budeme hovoriť o gráli, možno prídete na to, prečo vám starý otec dal kryptex.“

„Nám," opravila ho Sophie.

Langdon pocítil pýchu a znovu sa pýtal sám seba, prečo Saunière zatiahol do veci aj jeho.

„Viete aspoň približne, kde pán Teabing býva?“ spýtala sa Sophie.

„Na zámku Villette.“

Sophie sa naňho neveriacky pozrela. „Na tom zámku...?“

„Presne tom.“

„To máte teda pekných priateľov.“

„Poznáte to sídlo?“

„Prechádzala som tadiaľ. Je to dvadsať minút odtiaľto.“

Langdon sa zamračil. „Tak ďaleko?“

„Áno. Aspoň budete mať dosť času na to, aby ste mi povedali, čo je naozaj Svätý grál.“

Langdon bol chvíľu ticho. „Poviem vám to u Teabinga. Každý z nás sa špecializuje na inú časť legendy, takže keď budeme spolu, dozvieme sa všetko.“ Usmial sa. „Okrem toho Teabing venoval grálu celý svoj život, takže počúvať o Svätom gráli Leigha Teabinga bude to isté ako počúvať teóriu relativity od samotného Einsteina.“

„Dúfajme, že Leigh nemá nič proti návštevám uprostred noci.“

„Mimochodom, je to sir Leigh.“ Langdon sa iba raz dopustil tej chyby, že ho neoslovil titulom „Teabing je čudák. Pred niekoľkými rokmi, keď dokončil rozsiahle dejiny yorského rodu, ho kráľovná povýšila na rytiera.“

Sophie to nebrala vážne. „Žartujete, však? Chcete povedať, že navštívime rytiera!“

Langdon sa neobratne usmial. „Hľadáme grál, Sophie. Kto by nám mohol pomôcť lepšie než rytier?“

52

Cesta k zámku Villette, ležiacemu na pozemku s rozlohou sedemsto päťdesiat tisíc metrov štvorcových neďaleko Versailles severne od Paríža, trvala autom dvadsaťpäť minút. Zámok postavil roku 1668 Francois Mansart pre grófa z Aufflay a patril medzi najvýznamnejšie historické pamiatky Paríža. Spolu s dvoma obdĺžnikovými jazerami a záhradami, ktoré navrhol Le Notre, bol skôr skromným zámkom než veľkým sídlom. Niekedy sa nazýval aj la petite Versailles, malé Versailles.

Langdon zastavil auto pred poldruha kilometra dlhou príjazdovou cestou. Rezidencia sira Leigha Teabinga sa črtala v diaľke na lúke za impozantnou bezpečnostnou bránou. Na bráne visela tabuľa, na ktorej bolo po anglicky napísané: SÚKROMNÝ MAJETOK. VSTUP ZAKÁZANÝ.

Akoby chcel premeniť svoj domov na malý britský ostrovček, Teabing nielenže dal napísať všetky nápisy v angličtine, ale telefón na bráne dal nainštalovať po pravej strane auta - kde sedí vodič iba v Anglicku.

Sophie sa začudovane pozrela na podivne umiestnený vchodový telefón. „A keď sem príde niekto bez spolujazdca?“

„Ani sa nepýtajte.“ Langdon o tom s Teabingom už hovoril. „Má rád, keď je všetko ako v jeho vlasti.“

Sophie stiahla okno. „Hovorte radšej vy, Róbert.“

Langdon sa načiahol popri Sophie a stlačil gombík na telefóne. Do nosa mu udrela dráždivá vôňa Sophiinej voňavky a uvedomil si, ako sú blízko pri sebe. V nepohodlnej polohe čakal, kým telefón začne zvoniť.

Napokon to ktosi zdvihol a ozval sa podráždený hlas s francúzskym prízvukom. „Zámok Villette. Kto je to?“

„Tu je Róbert Langdon," zavolať Langdon natiahnutý cez Sophiine kolená. „Som priateľ sira Leigha Teabinga. Potrebujem jeho pomoc.“

„Pán spí. Aj ja som spal. Čo od neho chcete?“

„Je to súkromná záležitosť. Niečo, čo ho mimoriadne zaujíma.“

„V takom prípade vás určite s potešením prijme ráno.“

Langdon sa trochu posunul. „Je to pomerne dôležité.“

„Dôležité je aj to, že sir Leigh spí. Ak ste jeho priateľ, tak iste viete, že nemá najlepšie zdravie.“

Sir Leigh Teabing trpel ako chlapec detskou obrnou a teraz nosil na nohách dlahy a chodil pomocou barlí, no Langdonovi pripadal pri ostatnej návšteve taký čulý a činorodý, že vôbec nevyzeral chorý. „Budte taký láskavý a povedzte mu, že som zistil nové informácie o Svätom gráli. Sú to také dôležité informácie, že to nemôže počkať do

rána."
Ostalo dlhé ticho.
Langdon so Sophie čakali. Motor auta hlasito vrčal.
Prešla celá minúta.
Napokon sa ozval ktosi iný. „Človeče dobrý, ty tuším stále funguješ podľa harvardského času." Hlas bol rýzný a veselý.
Keď Langdon spoznal silný britský prízvuk, zoširoka sa usmial. „Leigh, prepáč, že ťa budím tak neskoro."
„Sluha mi povedal, že si nielen v Paríži, ale hovoríš o gráli."
„Myslel som si, že ťa to vyťahne z postele."
„A mal si pravdu."
„Je nádej, že otvoriš bránu starému priateľovi?"
„Ľudia, čo hľadajú pravdu, sú mi bližší než priatelia. Sú to bratia."
Langdon, zvyknutý na Teabingov zmysel pre dramatický efekt, sa významne pozrel na Sophie.
„Otvorím ti bránu," vyhlásil Teabing, „ale najprv sa musím presvedčiť, či máš srdce na pravom mieste. Bude to skúška cti. Odpovieš na tri otázky."
Langdon záupel a pošepkal Sophie: „Musíte mi pomôcť. Hovoril som vám, že je to čudák."
„Prvá otázka," začal Teabing tónom antického rečníka. „Mám ti pripraviť kávu alebo čaj?"
Langdon vedel, čo si Teabing myslí o americkom úkaze zvanom káva. „Čaj," odvetil. „Earl Grey."
„Výborne. Druhá otázka. S mliekom alebo cukrom?"
Langdon zaváhal.
„S mliekom," pošepkala mu Sophie do ucha. „Briti si tuším dávajú do čaju mlieko."
„S mliekom," odvetil Langdon.
Ticho.
„S cukrom?"
Teabing neodpovedal.
Počkať! Langdon si zrazu spomenul na trpký nápoj, ktorý dostal pri svojej ostatnej návšteve, a uvedomil, že táto otázka je chyták. „S citrónom!" vyhlásil. „Earl Grey s citrónom."
„Správne." Teabingov hlas znel teraz pobavene. „A nakoniec ti musím položiť serióznú otázku." Teabing sa odmlčal a potom pokračoval vznešeným tónom. „V ktorom roku bol v Henley harvardský vesliar rýchlejší než vesliar z Oxfordu?"
Langdon nemal tušenia, no vedel si predstaviť iba jeden jediný dôvod, prečo Teabing položil takúto otázku. „Také niečo sa nikdy nestalo."
Brána sa otvorila. „Srdce máš na pravom mieste, priateľu. Môžeš vojsť."

53

„Monsieur Vernet!" Keď nočný pracovník Zürišskej depozitnej banky začul v telefóne hlas prezidenta banky, ulavilo sa mu. „Kde ste boli, pane? Je tu polícia, všetci na vás čakajú!"
„Mám malý problém," povedal prezident banky zúfalým hlasom. „Potrebujem okamžite vašu pomoc."
Malý problém to určite nebude, pomyslel si pracovník. Polícia už celkom obkľúčila banku a hrozilo, že sa každú chvíľu objaví kapitán z ÚRJP s povolením na prehliadku, ktoré požadovala banka. „Ako vám môžem pomôcť, pane?"
„Pancierované vozidlo číslo tri... musím ho nájsť."
Pracovník sa zarazene pozrel na odchody objednaného tovaru. „Tu je to. Je dolu v sklade."
„Nie, nie je. To auto ukradli dve individuá, ktoré hľadá polícia."
„Čože? Ako s ním mohli vyjsť von?"
„Nechcem zachádzať po telefóne do podrobností, ale táto situácia by mohla značne poškodiť banku."
„Čo mám urobiť, pane?"
„Bol by som rád, keby ste zapli núdzové kontrolné zariadenia vozidla."
Nočný pracovník presunul pohľad na kontrolnú skrinku na druhom konci miestnosti. Ako mnohé pancierované vozidlá, každé vozidlo banky bolo vybavené vysielacskou ovládaným zariadením, ktoré sa dalo zapnúť z banky. Pracovník využil tento núdzový bezpečnostný systém iba raz, keď bolo vozidlo prepadnuté, a fungoval bezchybne - lokalizoval vozidlo a automaticky vysielal údaje na políciu. Dnes v noci mal však pracovník dojem, že prezident chce byť trochu opatrný. „Pane, ste si vedomý toho, že ak spustím bezpečnostný systém, údaje automaticky dostane polícia, takže bude vedieť, že máme problém?"
Vernet chvíľu mlčal. „Áno, viem. Napriek tomu to urobte. Vozidlo číslo tri. Budem na telefóne. Potrebujem vedieť, kde presne sa to auto nachádza."
„Hneď, pane."

O tridsať sekúnd neskôr sa asi štyridsať kilometrov odtiaľ na podvozku pancierovaného auta rozblíkala maličká lampička.

54

Ako sa Langdon so Sophie viezli v pancierovanom aute po kľukatej, topolmi lemovanej príjazdovej ceste k zámku, Sophie cítila, že sa jej uvoľňujú svaly. Pri pomyslení, že je mimo hlavnej cesty, jej spadol kameň zo srdca a sotva si vedela predstaviť bezpečnejšie miesto než tento chránený zámok, ktorý vlastnil dobrosrdečný cudzinec. Zabočili doprava a napravo zbadali zámok Villette. Mal tri podlažia, bol prinajmenšom šesťdesiat metrov dlhý a sivé kamenné priečelie osvetľovali zvonku reflektory. Mohutné priečelie ostro kontrastovalo s krásnymi záhradami a trblietajúcou sa vodnou nádržou.

Vnútri sa len teraz začínali zažívať svetlá.

Langdon nezašiel s autom až k predným dverám, ale zaparkoval na parkovisku uprostred stále zelených kríkov.

„Nebudeme zbytočne riskovať, že niekto zbadá naše auto z cesty," povedal. „Alebo že sa Leigh bude čudovať, prečo sme prišli na doničenom pancierovanom aute."

Sophie prikývla. „Čo urobíte s kryptexom? Asi by sme ho nemali nechávať tu, ale ak ho Leigh zbadá, bude sa naň vypytovať."

„Netrápte sa," povedal Langdon, vystúpil z auta a vyzliekol si sako. Zabalil doň skrinku a niesol ju v náručí ako malé dieťa.

Na Sophiinej tvári sa zračili pochybnosti. „Veľmi nenápadné."

„Teabing nikdy neotvára dvere od vlastného domu sám; vždy čaká, kým hostia vojdú dnu. Kým sa s ním stretne, niekam to skryjem." Odmlčal sa. „Mal by som vás vlastne na niečo upozorniť, kým sa s ním stretne. Sir Leigh má trochu... čudný zmysel pre humor."

Sophie mala pocit, že po tom, čo dnes v noci zažila, jej už nič nemôže pripadať čudné.

K hlavnému vchodu viedla cestička vykladaná mačacími hlavami. Zatáčala k vyrezávaným dverám z dubového a čerešňového dreva s mosadzným klopadlom veľkým ako grapefruit. Kým Sophie chytila klopadlo, dvere sa znútra otvorili.

Pred nimi stál upätý a elegantný sluha. Ešte si upravoval bielu kravatu a smoking, ktorý si očividne práve obliekol. S kultivovanou a strohou tvárou, ktorá nikoho nenechávala na pochybách, že ich návšteva ho nijako nepotešila, vyzeral asi na päťdesiat.

„Sir Leigh hneď príde," povedal so silným francúzskym prízvukom. „Oblieka sa. Zvyčajne nevíta návštevu v nočnej košeli. Smiem vám vziať sako?" Zamračene pozrel na poskladané tvídové sako v Langdonovom náručí.

„Ďakujem, netreba."

„Ako si želáte. Tadiaľto, prosím."

Sluha ich viedol bohato vyzdobenou mramorovou halou do rovnako bohato vyzdobeného salóna, mätko osvetleného viktoriánskymi lampami s dlhými strapcami. Vo vzduchu bola cítiť akási až kráľovská vznešenosť, vôňa fajkového tabaku, čajových lístkov, sherry a kameňa. Pri vzdialenej stene stál medzi dvoma ligotajúcimi sa brneniami taký veľký kozub, že by sa v ňom dal opekať vól. Sluha podišiel ku kozubu, kľakol si a škrtol zápalkou pod pripravenými trieskami a polenami. Oheň rýchlo vzbĺkol.

Muž vstal a narovnal si sako. „Môj pán vás prosí, aby ste sa cítili ako doma." S týmito slovami odišiel a nechal Langdona a Sophie osamote.

Sophie premýšľala, na ktorý kus starožitného nábytku pri kozube si má sadnúť - na renesančný zamatový diván, na rustikálne hojdacie kreslo v tvare obráteného orlieho pazúra, alebo na jednu z dvoch kamenných lavíc, ktoré vyzerali, akoby ich odniesli z nejakého byzantského chrámu.

Langdon vybalil zo saka kryptex, podišiel k zamatovému divánu a zastrčil podeň drevenú skrinku tak, aby ju nebolo vidieť. Potom si oprášil sako, obliekol si ho, uhladil, sadol si priamo nad ukrytý poklad a usmial sa na Sophie.

Sadnem si na diván, pomyslela si Sophie a sadla si vedľa Langdona.

Zahľadala sa do ohňa, z ktorého sálalo príjemné teplo, a odrazu mala pocit, že starému otcovi by sa tu páčilo. Na stenách obložených tmavým drevom viseli obrazy starých majstrov. Spoznala Poussina, ktorý bol po da Vincim najobľúbenejším maliarom starého otca. Z rímky kozuba hľadela do miestnosti alabastrová busta bohyne Isis.

Pod egyptskou bohyňou v kozube slúžili ako kozlíky dva kamenné chrliče - obludy s rozďavenými papuľami. Chrliče Sophie v detstve vždy desili, až kým ju starý otec nevzal v búrke do katedrály Notre Dame. „Princeznička, pozri sa na tie hlúpe tvory," povedal jej a ukázal na chrliče v tvare obludy, ktorým z papule tryskala voda. „Počuješ, ako im v hrdlách smiešne žblnkoce voda?" Sophie prikývla a musela sa pri tom zvuku usmiať. „Chrliča vodu," povedal jej starý otec, „akoby kloktali. Preto sa volajú chrliče." Odvtedy sa ich Sophie už nebála.

Pri tejto milej spomienke si znovu so smútkom pripomenula, že jej starý otec bol zavraždený. Grand-père je mŕtv.

Predstavila si kryptex ukrytý pod divánom a premýšľala, či by sa Leigh Teabing vedel doň dostať. Či by sme ho o to dokonca nemali požiadať. Starý otec jej v svojich posledných slovách prikázal, aby vyhľadala Róberta Langdona. O nikom inom nehovoril. Sophie sa rozhodla, že sa bude spoliehať na Róbertov úsudok.

„Sir Róbert!" ozval sa za nimi hlas. „Vidím, že cestuješ aj s dámou."

Langdon vstal a hneď za ním vyskočila na nohy aj Sophie. Hlas prichádzal z točitého schodiska, ktoré viedlo na poschodie a skrývalo sa v tieni. Celkom hore na schodoch bolo vidieť len siluetu muža.

„Dobrý večer," zavolať Langdon. „Sir Leigh, toto je Sophie Neveuová."

„Je mi ct'ou." Teabing vošiel do svetla.

„Ďakujem vám, že ste nás prijali," povedal Sophie a teraz už videla, že muž má na nohách kovové dlahy a chodí o barlách. Schádzal dolu pomaly po jednom schode. „Viem, že je neskoro."

„Neskorá noc môže znamenať aj skoré ráno, milá moja." Zasmial sa. „Vous n'êtes pas Américaine?"

Sophie pokrútila hlavou. „Parisienne."

„Hovoríte výborne po anglicky."

„Ďakujem. Študovala som na Royal Holloway.“

„Ach tak.“ Teabing pomaly skackal na barlách po schodoch. „Možno vám Róbert povedal, že som študoval v Oxforde.“ Teabing uprel zrak na Langdona s diabolským úsmevom. „Samozrejme, chodil som aj na Harvard.“

Ich hostiteľ zišiel zo schodov a Sophie sa videlo, že nie je rytierom o nič viac než sir Elton John. Sir Leigh Teabing bol mohutný muž s červenou tvárou, hustými ryšavými vlasmi a veselými orieškovohnedými očami, ktorými akoby pri reči žmurkal. Oblečený bol v nohaviciach a kašmirovej veste, pod ktorou mal hodvábnu košeľu. Hoci mal na nohách hliníkové dlahy, držal sa prirodzene rovno a dôstojne.

Teabing podal Langdonovi ruku. „Akosi si schudol, Róbert.“

Langdon sa zoširoka usmial. „A ty si akosi stučnel.“

Teabing sa srdečne zasmial a plesol sa po vystupujúcom bruchu. „Trafil si klinec po hlavičke. Teraz je mojím jediným telesným pôžitkom kulinárstvo.“ Obrátil sa k Sophie, jemne jej chytil ruku, mierne sa uklonil, perami sa jej sotva dotkol prstov a odvrátil zrak. „Mylady.“

Sophie pozrela na Langdona, akoby nevedela, či sa vrátila v čase do minulosti alebo sa ocitla v blázinci.

Sluha, ktorý otvoril vchodové dvere, priniesol čaj a položil ho na stôl pred kozub.

„To je Rémy Legaludec,“ povedal Teabing, „môj komorník.“

Štíhly komorník strnulo pokývol hlavou a znovu zmizol.

„Rémy je Lyonnais,“ zašepkal Teabing, akoby to bola dajaká strašná choroba. „Ale varí dobré omáčky.“

Langdon vyzeral pobavený. „Predpokladal by som, že si sem privezieš anglické služobníctvo.“

„Preboha, len to nie! Britského kuchára neželám nikomu okrem úradníkov na francúzskych daňových úradoch.“ Pozrel sa na Sophie. „Pardonnez-moi, mademoiselle Neveu. Ubezpečujem vás, že môj odpor voči Francúzom sa týka iba politikov a futbalistov. Vaša vláda mi kradne peniaze a vaša futbalová reprezentácia nás nedávno hlboko pokorila.“

Sophie sa naňho zdvorilo usmiala.

Teabing ju chvíľu pozoroval a pozrel na Langdona. „Niečo sa stalo. Obaja vyzeráte otrasení.“

Langdon prikývol. „Máme za sebou zaujímavú noc, Leigh.“

„O tom nepochybujem. Vtrhneš ku mne neohlásený uprostred noci a hovoríš o gráli. Povedz mi jedno: naozaj ti ide o grál, alebo si to povedal iba preto, lebo vieš, že je to jediná vec, ktorá ma dokáže kedykoľvek vytiahnuť z postele?“

Pravdou je tak trochu jedno i druhé, pomyslela si Sophie a predstavila si kryptex ukrytý pod divánom.

„Leigh,“ povedal Langdon, „radi by sme sa s tebou porozprávali o Priorstve Sionu.“

Teabing nadvihol huňaté obočie. „Takže si neklamal a naozaj ti ide o grál. Vráviš, že si prišiel s nejakými informáciami? Máš niečo nové?“

„Možno. Nie sme si celkom istí. Možno si budeme načistom, keď nám najprv poskytneš zopár informácií.“

Teabing pohrozil prstom. „Ostal si tým istým prefikánym Američanom, akým si vždy bol. Niečo za niečo. Dobré. Som ti k službám. Čo chceš odo mňa počuť?“

Langdon si vzdychol. „Dúfal som, že budeš taký dobrý a vysvetlíš slečne Neveuovej skutočnú podstatu Svätého grálu.“

Teabing sa zatváril ohromene. „Ona ju nepozná?“

Langdon pokrútil hlavou.

Úsmev, ktorý Teabing vykúzlil na tvári, bol takmer neslušný. „Róbert, ty si mi priviedol pannu?“

Langdona až tak myklo. Krátko pozrel na Sophie. „Slovom panna označujú nadšení hľadači grálu človeka, ktorý ešte nikdy nepočul o skutočnej podstate grálu.“

Teabing sa dychtivo obrátil k Sophie. „Čo vlastne o tom viete, milá moja?“

Sophie v krátkosti vyrozprávala to, čo jej povedal Langdon o Priorstve Sionu, templároch, sangrealových dokumentoch a Svätom gráli, o ktorom poniektorí tvrdili, že to nie je kalich, ale niečo oveľa významnejšie.

„To je všetko?“ Teabing vrhol na Langdon pohoršený pohľad. „Róbert, myslel som si, že si džentlmen. Pripravil si ju o vyvrcholenie!“

„Viem, ale myslel som si, že my dvaja by sme mohli...“

Langdon si so zahanbením pomyslel, že Teabing zašiel s tou neslušnou metaforou príďaleko.

Ale Teabing sa už vpil očami do Sophie. „Takže vy ste grálová panna, milá moja. Nuž, môžem vás ubezpečiť, že na tento prvý raz nikdy nezabudnete.“

55

Sophie, sediaci na diváne vedľa Langdona, sa napila čaju, zjedla koláčik a s úľavou pocítila účinky kofeínu. Sir Leigh Teabing nemotorne chodil pred kozubom sem a ta búchajúc dlahami o kamennú dlažbu a celý žiaril.

„Tak teda Svätý grál,“ začal kazateľským hlasom. „Ľudia sa ma väčšinou pýtajú iba to, kde je. Obávam sa, že na túto otázku nikdy nebudem vedieť odpovedať.“ Obrátil sa a pozrel sa priamo na Sophie. „Avšak... oveľa dôležitejšia je otázka: Čo je Svätý grál?“

Sophie cítila, ako sa oboch akademikov zmocňuje čoraz väčšie vzrušenie.

„Ak chceme porozumieť grálu,“ pokračoval Teabing, „najprv musíme rozumieť Biblii. Poznáte Nový zákon?“

Sophie pokrčila plecami. „Ani nie. Vychovával ma človek, ktorý zbožňoval Leonarda da Vinci.“

Zdalo sa, že Teabinga to prekvapilo a zároveň potešilo. „Osvietená duša! Výborne! Iste teda viete, že Leonardo bol jedným zo strážcov tajomstva Svätého grálu. A stopy tohto tajomstva zašifroval do svojho diela.“

„Áno, o tom mi Róbert rozprával.“

„Aj o da Vinciho názoroch na Nový zákon?"

„Nie, to nie."

Teabing prevrátil oči a potom ukázal na knižnicu na opačnom konci miestnosti. „Róbert, buď taký láskavý a vyber zo spodnej police knihu La Storia di Leonardo."

Langdon prešiel cez celú miestnosť ku knižnici, vyhladal veľkú knihu, vrátil sa a položil ju medzi nich na stôl. Teabing ju posunul pred Sophie, otvoril ju a ukázal na niekoľko citátov na záložke. „Sú z da Vinciho zápisníka," Povedal Teabing a ukázal na jeden citát. „Myslím, že tento citát je pre náš rozhovor ako stvorený."

Sophie čítala citát:

Mnohí ľudia si urobili z ilúzií a falošných zázrakov živnosť a klamú hlúpe davy.

- LEONARDO DA VINCI

„Alebo tento," povedal Teabing a ukázal na ďalší citát.

Oslepujúca nevedomosť nás zvádza z cesty.

Ó, úbohí smrteľníci, otvorte oči!

- LEONARDO DA VINCI

Sophie mierne zamrazilo. „Da Vinci tu hovorí o Biblii?"

Teabing prikývol. „Leonardove názory na Bibliu priamo súvisia so Svätým grálom. Da Vinci vlastne namaľoval skutočný grál, ktorý vám o chvíľu ukážem, ale najprv si musíme pohovoriť o Biblii." Usmial sa. „A všetko, čo treba vedieť o Biblii, sa dá zhrnúť do jednej vety, ktorej autorom je veľký kanonik Martyn Percy." Odkášlal si a vyhlásil: „Biblia neprišla z neba faxom."

„Prosím?"

„Biblia je dielom človeka, moja milá. Nie Boha. Biblia nespadá magicky z oblakov. Vytvoril ju človek, je to historický záznam o búrlivých časoch a prešla nespočtým množstvom prekladov, dodatkov a opráv. Definitívna verzia tejto knihy neexistuje."

„Dobre."

„Ježiš Kristus bol historickou postavou s obrovským vplyvom, ba možno to bol najzáhadnejší a najinšpirujúcejší vodca všetkých čias. Ako mesiáš, o ktorom sa vedelo, že príde, spôsobil pád mnohých kráľov, inšpiroval milióny ľudí, vďaka nemu vznikali nové filozofické školy a prúdy. Ako potomok rodu kráľa Šalamúna a kráľa Dávida mal nárok na trón židovského kráľa. Pochopiteľne, jeho život zaznamenávali tisíce nasledovníkov po celej krajine." Teabing sa odmlčal, chlipol si čaj a položil šálku na rímsu kozuba. „Uvažovalo sa o tom, že do Nového zákona sa zaradi vyše osemdesiat evanjelií, ale napokon sa vybralo iba niekoľko - medzi inými Matúšovo, Marekovo, Lukášovo a Jánovo."

„Kto ich vybral?" spýtala sa Sophie.

To je to!" rozohnil sa Teabing. „To je základný paradox kresťanstva! Bibliu, ako ju poznáme dnes, dal zostaviť pohanský rímsky cisár Konštantín Veľký."

Myslela som si, že Konštantín bol kresťan," poznamenala Sophie.

To sotva," posmešne povedal Teabing. „Celý život bol pohanom a pokrstený bol až na smrteľnom lôžku, keď už proti tomu nič nemohol urobiť. Za Konštantínových čias bolo oficiálnym rímskym náboženstvom uctievanie Slnka - kult Sol invictus alebo Nepremoziteľného slnka - a Konštantín bol jeho veľkňazom. Nanešťastie preňho dochádzalo v Ríme k čoraz väčším náboženským nepokojom. Tri storočia po ukrižovaní Ježiša Krista rástol počet jeho nasledovníkov geometrickým radom. Kresťania a pohania začali medzi sebou bojovať a tento konflikt nadobudol také rozmery, že hrozilo, že Rím sa rozdelí na dve časti. Konštantín sa rozhodol, že tomu zabráni. V roku 325 po Kristovi sa rozhodol, že v Ríme vyhlási jediné štátne náboženstvo, a tak ho zjednotí. Tým náboženstvom bolo kresťanstvo."

Sophie to prekvapilo. „Prečo by si pohanský cisár vybral za štátne náboženstvo kresťanstvo?"

Teabing sa tlmene zasmial. „Konštantín bol veľmi dobrý obchodník. Bolo mu jasné, že kresťanstvo je na vzostupe a on jednoducho vysadol na víťazného koňa. Historici dodnes žasnú nad genialitou, s akou obrátil na kresťanstvo pohanov uctievajúcich Slnko. Tým, že začlenil pohanské symboly a obrady do vznikajúcej kresťanskej tradície, vytvoril akési hybridné náboženstvo prijateľné pre obe strany."

„Zázračná premena," zamiešal sa Langdon. „Stopy pohanského náboženstva v kresťanských symboloch sú nepopierateľné. Egyptský slnečný kotúč sa stal svätožiarou svätých. Piktogramy Isis s jej zázračne počatým synom Horom sa stali základom našich moderných obrazov Panny Márie s malým Ježiškom. A doslova všetky prvky katolíckeho obradu - myrha, oltár, chválospevy, sväté prijímanie, akt 'jedenia Boha' - boli prevzaté zo skorších pohanských mystérií."

Teabing zastonul. „Nikdy nezačnite hovoriť o kresťanských obrazoch v prítomnosti vedca zaoberajúceho sa symbolmi! V kresťanstve nie je nič pôvodné. Predkresťanský boh Mithra - nazývaný Boží syn a Svetlo sveta - sa narodil 25. decembra, zomrel, bol pochovaný v skalnom hrobe a o tri dni vstal z mŕtvych. Mimochodom, 25. decembra sa narodil aj Osiris, Adonis a Dionýzos. Keď sa narodil Krišna, dostal zlato, kadidlo a myrhu. Kresťania ukradli pohanom dokonca aj svätý deň."

„Ako to myslíte?"

„Kresťania pôvodne uctievali židovský sabat, to znamená sobotu," odvetil Langdon, „ale Konštantín posunul tento sviatok tak, aby sa kryl s dňom, keď pohania uctievali Slnko." So širokým úsmevom sa odmlčal. „Dodnes chodí väčšina ľudí do kostola v nedeľu ráno a pritom netuší, že vlastne uctieva deň pohanského slnečného boha - Sunday, slnečný

deň, nedeľu.

Sophie sa z toho krútila hlava. „Toto všetko súvisí s grálom?“

„Pravdaže,“ odvetil Teabing. „Dávajte pozor. Počas splývania týchto dvoch náboženstiev Konštantín potreboval posilniť novú kresťanskú tradíciu a zvolal slávny ekumenický snem známy ako Nicejský koncil.“

Sophie počula o tomto koncile iba v súvislosti so vznikom nicejského kréda.

„Na tomto sneme,“ pokračoval Teabing, „sa diskutovalo a hlasovalo o mnohých aspektoch kresťanstva - o dátume Veľkej noci, o úlohe biskupov, o vykonávaní sviatostí a, samozrejme, o božskom pôvode Ježiša.“

„O jeho božskom pôvode? Nerozumiem.“

„Milá moja,“ vyhlásil Teabing, „dovtedy ho jeho nasledovníci pokladali za smrteľného proroka... za veľkého a vplyvného človeka, ale jednako len človeka. Smrteľníka.“

„Nie za Božieho syna?“

„Nie,“ odvetil Teabing. „To, že Ježiš je 'Božím synom', sa oficiálne navrhlo a odhlasovalo na Nicejskom koncile.“

„Počkajte. Vravíte, že Ježišov božský pôvod bol výsledkom hlasovania?“

„A to hlasovania s pomerne tesným výsledkom,“ doložil Teabing. „Zavedenie božského pôvodu Krista však malo zásadný význam pre jednotu Rímskej ríše a pre ďalšie posilňovanie moci Vatikánu. Tým, že Konštantín oficiálne súhlasil s predstavou Ježiša ako Božieho syna, zmenil Ježiša na božstvo, ktorého existencia presahuje ľudský svet, na entitu, o moci ktorej sa nediskutuje. Nielenže tým zamedzil ďalším výhradám pohanov voči kresťanstvu, ale teraz sa mohli Kristovi prívrženci vykúpiť iba skrze zavedenú posvätnú inštanciu - Rímskokatolícku cirkev.“ Sophie pozrela na Langdona a ten súhlasne prikývol.

„Bol to jednoducho mocenský boj,“ pokračoval Teabing. „Kristus ako mesiaš mal zásadný význam pre fungovanie cirkvi a štátu. Mnohí učenci tvrdia, že raná cirkev doslova ukradla Ježiša jeho pôvodným nasledovníkom, privlastnila si jeho ľudské poslanstvo, zahalila ho do nepreniknuteľného hávu božskosti a využila ho na posilnenie vlastnej moci. Napísal som na túto tému niekoľko kníh.“ „Predpokladám, že zbožní kresťania vám každý deň posielajú nenávistné maily.“

„Prečo by to robili?“ začudoval sa Teabing. „Väčšina vzdelaných kresťanov pozná dejiny svojej viery. Ježiš bol naozaj veľký a vplyvný človek. Konštantínove ľstivé politické ťahy nijako nezmenšili veľkosť Kristovho života. Nikto predsa netvrdí, že Kristus bol podvodník, nikto nepopiera, že chodil po zemi a inšpiroval milióny ľudí k lepšiemu životu. My len hovoríme, že Konštantín využil Kristov veľký vplyv a význam. A tak dal kresťanstvu jeho dnešnú podobu.“ Sophie sa pozrela na knihu z dejín umenia, čo mala pred sebou, lebo sa už nevedela dočkať, kedy uvidí da Vinciho obraz Svätého grálu.

„Hlavný trik spočíval v tomto,“ pokračoval Teabing o čosi rýchlejšie. „Pretože Konštantín povýšil Ježiša z človeka na Boha takmer štyri storočia po Ježišovej smrti, existovali tisícky dokumentov, ktoré hovorili o jeho živote ako o smrteľnom človeku. Konštantín vedel, že ak chce poprieť tieto historické knihy, musí použiť niečo silné. Toto rozhodnutie je najdôležitejším okamihom v dejinách kresťanstva.“ Teabing sa odmlčal a pohľadom skúmal Sophie. „Konštantín si objednal a financoval novú Bibliu, z ktorej sa vypustili evanjeliá hovoriace o ľudských vlastnostiach Krista a do ktorej sa začlenili evanjeliá hovoriace o Kristovi ako o Bohu. Rané evanjeliá sa vyhlásili za nezákonné, zozbierali sa a spálili.“

„Stojí za povšimnutie,“ doložil Langdon, „že každý, kto si radšej zvolil zakázané evanjeliá než Konštantínom schválené evanjeliá, bol vyhlásený za kacíra. Slovo heretik pochádza práve z tohto obdobia dejín. Latinské slovo haereticus znamená voľbu, výber. Prvými heretikmi na svete boli tí, čo si zvolili pôvodnú históriu Krista.“

„Našťastie pre historikov,“ pokračoval Teabing, „sa niektoré evanjeliá, ktoré sa Konštantín usiloval zničiť zachovali. V päťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia sa v jaskyni neďaleko Kumránu v Judskej púšti našli Zvitky od Mŕtveho mora a roku 1945 v Nag Hammádi Koptské zvitky. Tieto dokumenty nielenže podávajú pravdivú históriu Svätého grálu, ale hovoria o Kristovi ako o človeku. Vatikán v súlade so svojou tradíciou potlačania pravdivých informácií robil, pravdaže, všetko preto, aby sa tieto zvitky neobjavili na verejnosti. Prečo? Zvitky poukazujú na do neba volajúce historické rozpory a výmysly a jasne potvrdzujú, že modernú Bibliu napísali ľudia, ktorí mali politický cieľ - klásť dôraz na božskosť človeka Ježiša Krista a s pomocou jeho vplyvu posilniť vlastnú moc.“

„Treba mať však na pamäti,“ poznamenal Langdon, „že snaha modernej cirkvi potlačiť tieto dokumenty pramení v úprimnom presvedčení o svojich názoroch na Krista. Vo Vatikáne sú hlboko zbožní ľudia, ktorí sú úprimne presvedčení, že tieto dokumenty sú falošným svedectvom.“

Teabing sa pohodlne usadil do kresla oproti Sophie a tlmene sa zasmial. „Ako vidíte, náš profesor je voči Rímu oveľa zhovievavejší než ja. Ale v tom, že moderný klérus je úprimne presvedčený, že tieto dokumenty sú falošným svedectvom, má pravdu. To je pochopiteľné. Konštantínova Biblia je pre nich svätou pravdou už celé veky. Rozkladnými myšlienkami je nasiaknutý najmä ten, kto ich šíri.“

„Tým chce povedať,“ povedal Langdon, „že uznávame bohov našich otcov.“

„Tým chcem povedať,“ opravil ho Teabing, „že takmer všetko, čo nás otcovia učili o Kristovi, je falošné. A to isté platí aj o Svätom gráli.“

Sophie sa znovu pozrela na citát z da Vinciho. Oslepujúca nevedomosť nás zvádza z cesty. Ó, úbohí smrteľníci, otvorte oči!

Teabing vzal knihu a nalistoval stred knihy. „A kým vám ukážem da Vinciho obraz Svätého grálu, bol by som rád, keby ste sa pozreli na toto.“ Nalistoval farebnú reprodukciu, ktorá zaberala celé dve strany. „Predpokladám, že túto fresku poznáte.“

Žartuje? Sophie hľadela na najznámejšiu fresku všetkých čias - Poslednú večeru -, da Vinciho slávny obraz, ktorý sa nachádza v Santa Maria delle Grazie neďaleko Milána. Na rozpadajúcej sa freske bol vyobrazený Ježiš so svojimi

učeníkmi vo chvíli, keď vyhlásil, že jeden z nich ho zradí. „Pravdaže tú fresku poznám.“

„Dovolíte mi teda, aby sme si zahrali malú hru? Ak súhlasíte, tak zavrite oči.“

Sophie neisto zavrela oči.

„Kde sedí Ježiš?“ spýtal sa Teabing.

„v strede.“

„Dobre. A čo Ježiš a jeho učenici lámu a jedia?“

„Chlieb.“ Čo iné?

„Výborne. A čo pijú?“

„Vino. Pijú vino.“

„Vynikajúco. A teraz posledná otázka. Koľko pohárov je na stole?“

Sophie mlčala. Bolo jej jasné, že je to chyták. Potom vzal kalich, vzdával vďaky a dal im ho. „Jeden,“ odvetila. „Jeden kalich.“ Kristov kalich. Svätý grál. „Ježiš dal učeníkom jeden kalich vína, tak ako to dnes robia kresťania pri svätom prijímaní.“

Teabing si vzdychol. „Otvorte oči.“

Poslúchla. Teabing sa samolúbo usmieval. Sophie sa pozrela na obraz a s úžasom si uvedomila, že všetci, čo sedia pri stole, vrátane Krista, majú pred sebou pohár vína. Na stole bolo teda trinásť pohárov. Navyše boli malé, bez stopky a sklenené. Na obraze nebol žiadny kalich. Žiadny Svätý grál.

Teabingovi žiarili oči. „Ak si uvedomíte, že Biblia i tradičná legenda o gráli oslavujú tento okamih ako definitívny príchod Svätého grálu, je to trochu čudné, nemyslíte? Da Vinci akoby zabudol namaľovať Kristov kalich.“

„Historici umenia si to určite všimli.“

„Budete prekvapená, ale všetky anomálie, ktoré da Vinci namaľoval na tomto obraze, si väčšina odborníkov nielenže nevšimá, ale jednoducho ich ignoruje. Táto freska je v podstate kľúčom od záhady Svätého grálu. Da Vinci nám ho dal ako na tácní.“

Sophie dychtivo skúmala obraz. „Táto freska prezrádza, čo je Svätý grál?“

„Nie čo,“ zašepkal Teabing, „ale skôr kto. Svätý grál nie je vec. Je to vlastne... osoba.“

56

Sophie dlho mlčky civela na Teabinga a potom sa obrátila k Langdonovi. „Svätý grál je osoba?“

Langdon prikývol. „Presnejšie povedané, žena.“ Z rozpačitého výrazu na Sophieinej tvári usúdil, že im už možno neverí ani slovo. Spomenul si, že keď prvýkrát počul túto vetu, reagoval rovnako. Pochopil ju až vtedy, keď pochopil symbolický význam grálu.

Teabing mal očividne podobné myšlienky. „Róbert, ako odborník na symboly by si sa možno mal teraz ujať slova ty.“

Podišiel na koniec stola, vzal kus papiera a položil ho pred Langdona.

Langdon vytiahol z vrečka pero. „Sophie, poznáte moderné symboly muža a ženy?“ Nakreslil mužský symbol

a ženský symbol

„Pravdaže,“ odvetila.

„Toto nie sú pôvodné symboly muža a ženy,“ povedal potichu. „Mnohí ľudia majú nesprávnu predstavu, že mužský symbol je odvodený zo znaku štítu a kopije, zatiaľ čo ženský symbol predstavuje zrkadlo odrážajúce krásu. V skutočnosti tieto symboly pochádzajú zo starých astronomických symbolov planéty a boha Marsa a planéty a bohyně Venuše. Pôvodné symboly sú oveľa jednoduchšie.“ Nakreslil ďalší znak.

„Tento znak je pôvodným symbolom muža,“ povedal.

„Primitívny falus.“

„Celkom výstižné,“ poznamenala.

„Úplne,“ doložil Teabing.

Tento znak, pokračoval Langdon, „je oficiálne známy ako čepeľ a symbolizuje útok a mužnosť.“ „Tento presný symbol falu sa vlastne dodnes používa na vojenských uniformách, kde označuje hodnosť.“

Tak veru.“ Teabing sa uškrnul. „Čím viac penisov, tým vyššia hodnosť. Ako malí chlapci.“

Langdona myklo. „Podme ďalej. Ženský symbol, ako už asi tušíte, je pravý opak tohto symbolu.“ Na papier nakreslil ďalší symbol. „Tento sa nazýva kalich.“

Sophie prekvapene zdvihla zrak.

Langdon videl, že jej začína svitať. „Kalich sa ponáša na pohár alebo na nejakú nádobu,“ povedal, „ale dôležitejšie je, že sa podobá na ženské lono. Tento znak symbolizuje ženskosť a plodnosť.“ Teraz pozeral priamo na ňu. „Sophie, legenda hovorí, že Svätý grál je kalich - pohár. No kalich je len podobenstvo, ktoré má chrániť skutočnú podstatu Svätého grálu. To znamená, že kalich vystupuje v legende iba ako metafora niečoho oveľa dôležitejšieho.“

„Ženy,“ povedala Sophie.

„Presne tak.“ Langdon sa usmial. „Grál je doslova staroveký symbol ženstva a Svätý grál symbolizuje posvätné

ženstvo a bohyňu, ktorú cirkev, pravdaže, takmer úplne vymazala z dejín. Moc ženy a jej schopnosť plodiť život sa kedysi považovala za posvätnú, no stala sa hrozbou pre nastupujúcu, z prevažnej časti mužskú cirkev, takže posvätné ženstvo sa démonizovalo a označovalo za nečisté. Pojem 'dedičného hriechu', podľa ktorého Eva zjedla jablko poznania a spôsobila pád celého ľudského pokolenia, nevytvoril Boh, ale muž. Žena, kedysi posvätná daryňa života, sa stala nepriateľom čísla jeden."

„Chcem k tomu len doložiť," zamiešal sa Teabing, „že predstava ženy ako nositeľky života bola základom starovekého náboženstva. Narodenie dieťa bolo mystickou a silnou skutočnosťou. Kresťanská filozofia sa, bohužiaľ, rozhodla ignorovať biologické pravdy. Tvorcom urobila muža a spreneverila sa tak ženskej tvorivej moci. V Knihe Genezis sa hovorí, že Eva bola stvorená z Adamovho rebra. Žena sa stala odnožou muža. A navyše hriešnou odnožou. Genezis znamenala pre bohyňu začiatok konca."

„Grál je symbolom stratenej bohyne," pokračoval Langdon. „Keď prišlo kresťanstvo, staré pohanské náboženstvá neumierali ľahko. Povesti o rytieroch hľadajúcich stratený grál boli v skutočnosti príbehmi o zakázanej túžbe nájsť stratené posvätné ženstvo. Rytieri, ktorí tvrdili, že 'hľadajú kalich', hovorili takýmto zašifrovaným jazykom preto, aby sa chránili pred cirkvou, ktorá si podrobila ženy, zakázala bohyne, pálila na hranici nevercov a potláčala pohanské uctievanie posvätného ženstva."

Sophie pokrútila hlavou. „Prepáčte, ale keď ste vraveli, že Svätý grál je osoba, myslela som si, že ste mali na mysli konkrétnu osobu."

„Veď aj mám," odvetil Langdon.

„A nie hocijakú osobu," vyhrkol Teabing a celý rozrušený sa pomaly dvíhal na nohy. „Je to žena, ktorá predstavuje také dôležité tajomstvo, že keby sa prezradilo, otriaslo by to samotnými základmi kresťanstva!"

Sophie boli ohromená. „Je to známa historická osobnosť?"

„Veľmi známa." Teabing vzal barly a zamieril do chodby. „A keď sa presunieme do pracovne, priatelia, bude mi cťou ukázať vám da Vinciho obraz tejto ženy."

Kúsok odtiaľ stál mlčky v kuchyni pred televízorom komorník Rémy Legaludec. Práve videl fotografiu muža a ženy... tých istých, ktorým pred chvíľou priniesol čaj.

57

Nadporučík Collet stál pri zátarase pred Zürišskou depozitnou bankou a premýšľal, prečo Fache stále nejde s tým príkazom na prehliadku. Bankári očividne čosi tajili. Tvrdili, že Langdon a Neveuová prišli do banky, ale hneď odišli, lebo nemali správne číslo účtu.

Tak prečo nás nepustili dnu?

Konečne zazvonil Colletovi mobil. Volali z veliteľského stanovišťa v Louvri. „Máme už ten príkaz na prehliadku?" spýtal sa Collet.

„Zabudnite na banku, nadporučík," povedal mu agent. „Práve sme dostali tip, kde by sa mohol skrývať Langdon s Neveuovou."

Collet sa sťažka posadil na kapotu auta. „Žartujete?"

„Mám adresu. Je to niekde neďaleko Versailles."

„Vie to už kapitán Fache?"

„Ešte nie. Má dôležitý hovor."

„Hneď tam idem. Zavolám mu, len čo dotelefonuje." Collet si zapísal adresu a naskočil do auta. Ako sa hnal smerom od banky, uvedomil si, že sa zabudol spýtať, kto dal ÚRJP tip, kde sa Langdon ukrýva. Ale na tom nezáležalo. Bol rád, že dostal príležitosť zbaviť sa pochybností a napraviť predošlé trapasy. Mal pred sebou najvýznamnejšie zatknutie svojej kariéry.

Vysielačkou sa spojil s piatimi autami, ktoré ho sprevádzali. „Žiadne sirény, chlapi. Langdon nesmie vedieť, že prichádzame."

Štyridsať kilometrov odtiaľ zišlo čierne audi z vidieckej cesty a zaparkovalo v tieni na okraji poľa. Sílas vystúpil a díval sa cez tyče železného plotu, ktorý obkolesoval obrovský pozemok. V mesačnom svite sa díval na dlhý svah, na konci ktorého stál v diaľke zámok.

Na celom prízemí sa svietilo. Čudné na túto nočnú hodinu, pomyslel si Sílas a usmial sa. Informácia, ktorú mu poskytol Učiteľ, bola očividne presná. Bez záverového kameňa z tohto domu neodídem, zaprisahal sa. Nesklamem biskupa a Učiteľa.

Skontroloval si zásobník s trinástimi nábojmi v revolveri Heckler and Koch, prestrčil ho pomedzi tyče a pustil ho na zem za plotom. Potom vyliezol na plot a zoskočil na zem. Nevšímajúc si bolesť, ktorú mu spôsoboval pás s ostrými cvočkami, vzal revolver a začal pomaly stúpať po trávnom svahu.

58

Takú pracovňu Sophie ešte nevidela. Rytierov cabinet de travail, šesť alebo sedemkrát väčší než najluxusnejšia kancelária, bol niečo medzi vedeckým laboratóriom, archívnu knižnicou a blším trhom. Nekonečnú plochu dlážky vyloženej dlaždicami a osvetlenej troma lustrami prerušovali ostrovčeky pracovných stolov plných kníh, umeleckých

predmetov a prekvapujúceho množstva elektronických prístrojov - počítačov, premietačiek, mikroskopov, kopírokov a skenerov.

„Je to prestavaná tanečná sála," povedal Teabing rozpačito, keď doskackal na barlách do miestnosti. „Nemám veľa príležitostí na tancovanie."

Sophie mala pocit, akoby sa noc zmenila na akési šero, kde nič nebolo také, ako očakávala. „Toto všetko potrebujete na svoju prácu?"

„Hľadanie pravdy je mojou celoživotnou láskou," odvetil Teabing. „A Sangreal je mojou obľúbenou milenkou."

Svätý grál je žena, pomyslela si Sophie a vlastná myseľ jej pripadala ako koláž vzájomne súvisiacich myšlienok, ktoré nedávali zmysel. „Vraveli ste, že máte obraz ženy, o ktorej tvrdíte, že je Svätým grálom."

„Áno, ale nie ja tvrdím, že je to grál. Tvrdil to sám Kristus."

„Ktorý to je obraz?" spýtala sa Sophie a prechádzala pohľadom po stenách.

„Hmmm..." Teabing vyzeral, akoby zabudol. „Svätý grál. Sangreal. Kalich." Zrazu sa zvrhol a zamieril k vzdialenej stene.

Visel na nej dva a pol metra dlhý obraz Poslednej večere, ten istý, na ktorý sa Sophie dívala pred chvíľou. „To je on!"

Sophie si bola istá, že ide o nedorozumenie. „To je ten istý obraz, ktorý ste mi ukazovali pred chvíľou."

Teabing na ňu žmurkol. „Viem, ale pri týchto rozmeroch je oveľa vzrušujúcejší, nemyslíte?"

Sophie sa bezradne obrátila k Langdonovi. „Ničomu nerozumiem."

Langdon sa usmial. „Zdá sa, že Svätý grál sa naozaj nachádza na obraze Posledná večera. Leonardo tú ženu umiestnil na čestné miesto."

„Počkajte," povedala Sophie. „Vraveli ste, že Svätý grál je žena. Na obraze Posledná večera je predsa trinásť mužov."

„Naozaj?" Teabing nadvihol obočie. „Pozrite sa lepšie."

Sophie neisto podošla bližšie k obrazu a pozorne si prezerala trinásť postáv - Ježiša Krista uprostred, šiestich učeníkov po jeho ľavici a šiestich po jeho pravici. „Sú to všetko muži," vyhlásila.

„Ale čo!" zvolal Teabing. „A čo tá postava, ktorá sedí na čestnom mieste po Pánovej pravici?"

Sophie sa pozrela na postavu napravo od Ježiša. Ako skúmala jej tvár a telo, prebehla ňou vlna úžasu. Postava mala splývajúce červené vlasy, jemne zložené ruky a pod šatami sa jej črtalo poprsie. Bola to bezpochyby... žena.

„Je to žena!" zvolala Sophie.

Teabing sa smial. „To je prekvapenie, čo? Verte mi, nejde o nijaký omyl. Leonardo vedel veľmi dobre maľovať príslušníkov jedného i druhého pohlavia."

Sophie nemohla odtrhnúť zrak od ženy sediacej vedľa Krista. Pri poslednej večeri malo byť trinásť mužov. Kto je táto žena? Hoci Sophie videla tento klasický obraz veľakrát, tento do očí bijúci a rozporuplný detail si nikdy nevšimla.

„Každý to prehliadne," povedal Teabing. „Naše vopred vytvorené predstavy o tejto scéne sú tak hlboko zvité, že naša myseľ túto nezrovnalosť vôbec nevníma."

„Nazýva sa to aj scotoma," poznamenal Langdon. „Mozog sa tak niekedy správa pri dôležitých symboloch."

„Tú ženu ste si nevšimli možno aj preto," pokračoval Teabing, „že mnohé fotografie v knihách z oblasti výtvarného umenia pochádzajú spred roku 1954, keď boli detaily skryté pod vrstvami špiny a niekoľkými vrstvami reštaurátorských premalieb, ktoré urobili nešikovní maliari v osemnástom storočí. Až teraz vidíte originálnu Da Vinciho fresku." Podošiel k obrazu. „Et voila!"

Sophie podošla ešte bližšie. Žena po Ježišovej pravici bola mladá, so zbožným a cudným výzorom, krásnymi červenými vlasmi a pokojne zloženými rukami. Toto je tá žena, ktorá by mohla rozbiť celú cirkev?

„Kto je to?" spýtala sa Sophie.

„Mária Magdaléna," odvetil Teabing.

Sophie sa k nemu obrátila. „Tá prostitútko?"

Teabing zalapal po dychu, akoby sa ho to slovo osobne dotklo. „Magdaléna nič také nebola. Táto nešťastná mylná predstava je pozostatkom očierňovacej kampane, ktorú spustila raná cirkev. Cirkev musela očierniť Máriu Magdalénu, aby ututlala veľmi nebezpečné tajomstvo - jej úlohu v súvislosti so Svätým grálom."

„Jej úlohu?"

„Ako som už spomenul," vysvetľoval Teabing, „raná cirkev musela svet presvedčiť, že smrteľný prorok Ježiš bol božskou osobou. Preto z Biblie vypustila všetky evanjeliá, v ktorých sa hovorilo o svetských aspektoch Ježišovho života. Nanešťastie pre raných editorov Biblie sa v evanjeliách ustavične vynárala jedna mimoriadne chýlostivá svetská téma. Mária Magdaléna." Odmlčal sa. „Presnejšie povedané, jej manželstvo s Ježišom Kristom."

„Prosím?" Sophie sa pozrela na Langdona a potom znovu na Teabinga.

„Je to historicky doložené," pokračoval Teabing, „a da Vinci o tomto historickom fakte určite vedel. Z Poslednej večere priam kričí, že Ježiš a Magdaléna sú manželia."

Sophie sa znovu pozrela na fresku.

„Všimnite si, že Ježiš a Magdaléna sú oblečení ako zrkadlové obrazy jeden druhého." Teabing ukázal na dve postavy v strede fresky.

Sophie žasla. Naozaj mali rovnaké šaty, len opačných farieb. Ježiš mal na sebe červené rúcho a modrý plášť a Mária Magdaléna modré rúcho a červený plášť. Jin a jang.

„A keď sa pozrieme bližšie," pokračoval Teabing, „môžeme si všimnúť, že Ježiš a jeho nevesta sa dotýkajú bokmi, odkláňajú sa od seba a vytvárajú tak priestor v podobe V."

Hoci Teabing ukazoval ten tvar prstom, Sophie ho videla jasne aj sama. Bol to ten istý symbol, ktorý jej nakreslil Langdon a ktorý znázorňoval grál, kalich a ženské lono.

„Ak nevnímate Ježiša a Magdalénu ako ľudí, ale ako kompozičné prvky," povedal Teabing, „tak môžete napokon vidieť ďalší do očí bijúci tvar." Odmlčal sa. „Písmeno abecedy."

Sophie ho okamžite zbadala. Uprostred obrazu sa bez akýchkoľvek pochybností črtalo veľké písmeno M.

„Nie je to až priveľká súhra náhod?“ spýtal sa Teabing.

Sophie žasla. „Prečo je tam to písmeno?“

Teabing pokrčil plecami. „Milovníci konšpiračných teórií tvrdia, že symbolizuje Matrimonio alebo Máriu Magdalénu. Pravdu povediac, netvrdia to s istotou. Isté je len to, že tam to písmeno M je. Toto písmeno sa nachádza v nespočetnom množstve diel súvisiacich s grálom - či už ako vodotlač, podkladová vrstva alebo kompozičná hra. Najkrikľavejšie M, pravdaže, krášli oltár Panny Márie Parížskej v Londýne, ktorý navrhol Jean Cocteau, bývalý veľmajster Priorstva Sionu.“

Sophie chvíľu premýšľala. „Pripúšťam, že všetky tie skryté M sú zaujímavé, ale pokiaľ viem, nikto netvrdí, že sú dôkazom manželstva Ježiša a Márie Magdalény.“

„Nie, nie,“ povedal Teabing a podišiel k stolu plnému kníh. „Ako som už povedal, manželstvo Ježiša a Márie Magdalény je historicky doložené.“ Začal sa prehrabávať v knihách. „To, že bol Ježiš ženatý, je navyše oveľa logickejšie než obraz starého mládenca, ktorý nám predkladá Biblia.“

„Prečo?“ spýtala sa Sophie.

„Lebo Ježiš bol Žid,“ odvetil Langdon za Teabinga, ktorý hľadal akúsi knihu, „a spoločenské pravidlá tých čias Židovi doslova zakazovali ostať neženatý. Židovské obyčaje zavrhovali celibát a povinnosťou každého židovského otca bolo nájsť svojmu synovi vhodnú nevestu. Keby Ježiš nebol ženatý, zmienilo by sa o tom aspoň jedno z biblických evanjelií a muselo by vysvetliť, prečo ostal v neprirodzenom staromládenecskom stave.“

Teabing konečne našiel akúsi obrovskú knihu a obrátil ju smerom k nim. V koži viazaná kniha bola veľká ako atlas. Na obálke bol nadpis: Gnostické evanjeliá. Teabing otvoril knihu a Langdon so Sophie podišli k nemu. Sophie zbadala fotografie niečoho, čo vyzeralo ako zväčšené úryvky z pradávnych listín - roztrhaných, rukou písaných papyrusov. Text bol písaný jazykom, ktorý nepoznala, ale na druhej strane bol preklad.

Toto sú fotografie zvitkov z Nag Hammádí a od Mŕtveho mora, o ktorých som vám hovoril,“ povedal Teabing. Rané kresťanské dokumenty. Neprijemné je, že obsah týchto textov sa značne rozchádza s obsahom textov biblických evanjelií.“ Teabing nalistoval stránku uprostred knihy a ukázal na jeden úryvok. „Najlepšie je začať Filipovým evanjeliom.“

Sophie čítala preklad:

A družkou Krista je Mária Magdaléna. Pán miloval Máriu viac než všetkých žiakov a často ju bozkával na ústa. Ostatných žiakov to urážalo a dávali najavo nesúhlas. Povedali mu: „Prečo ju máš radšej než nás všetkých?“

Sophie tieto slová prekvapili, ale nezdali sa jej presvedčivé. „O manželstve sa tam nič nehovorí.“

„Au contraire.“ Teabing sa usmial a ukázal na prvý riadok. „Každý arameista vám povie, že slovo družka v tých časoch znamenalo to isté čo manželka.“

Langdon súhlasne prikývol.

Sophie si znovu prečítala ten riadok. A družkou Krista je Mária Magdaléna.

Teabing listoval v knihe a ukázal jej ďalšie úryvky, ktoré na Sophiino prekvapenie jasne hovorili o tom, že Magdaléna a Ježiš mali hlboký milenecký vzťah. Pri čítaní textov si spomenula na nahnevaného kňaza, ktorý raz búchal na dvere domu starého otca, keď bola ešte malá školáčka.

„Býva tu Jacques Saunière?“ spýtal sa jej naliehavo kňaz, keď Sophie otvorila dvere. „Chcem s ním hovoriť o tomto článku, ktorý napísal.“ Kňaz jej ukázal akési noviny.

Sophie zavolala starého otca a obaja muži zmizli v jeho pracovni a zavreli za sebou dvere. Starý otec napísal niečo do novín? Sophie utekala do kuchyne a listovala v raňajších novinách. Pod článkom na druhej strane našla meno starého otca. Prečítala si článok. Nerozumela všetkému, no zdalo sa, že francúzska vláda pod nátlakom cirkvi zakázala premietanie amerického filmu Posledné pokušenie Krista, kde sa Ježiš miloval s Máriou Magdalénou. Starý otec napísal, že cirkev je nevedomá a zákaz filmu je veľkým omylom.

Nečudo, že ten kňaz je celý bez seba, pomyslela si Sophie.

„Je to pornografia! Svätokrádež!“ jačal kňaz, keď vyšiel z dverí pracovne a náhlil sa k vchodovým dverám. „Ako ste mohli niečo také napísať! Ten Američan Scorsese sa rúha a cirkev nedovolí, aby vo Francúzsku šíril svoje bludy!“

Kňaz tresol dverami a zmizol.

Keď starý otec vošiel do kuchyne, zbadal, že Sophie drží v rukách noviny, a zmeravel. „Si rýchla.“

„Myslíš, že Ježiš Kristus mal priateľku?“ spýtala sa ho.

„Nie, zlatko, napísal som len to, že cirkev by nám nemala hovoriť, čo si máme myslieť.“

„Mal Ježiš priateľku?“

Starý otec chvíľu mlčal. „A bolo by na tom niečo zlé?“

Sophie chvíľu premýšľala a potom mykla plecami. „Mne by to neprekážalo.“

„Nebudem vás nudiť výpočtom nespočetného množstva textov,“ pokračoval sir Leigh Teabing, „v ktorých sa hovorí o vzťahu Ježiša a Magdalény. Súčasní historici ich preskúmali do najmenších podrobností. Ale rád by som vám ukázal toto.“ Ukázal na ďalší text. „Je to úryvok z Evanjelia Márie Magdalény.“

Sophie netušila, že také evanjelium existuje. Začala čítať:

A Peter povedal: „Naozaj Kristus hovoril so ženou bez nášho vedomia? Máme sa obrátiť k nej a počúvať ju? Má ju radšej ako nás?“

A Lévi odpovedal: „Peter, vždy si bol prchký. Vidím, že bojuješ proti tej žene ako sok. Ak ju uznal hodnou Kristus, kto si, že ju odmietaš? Kristus ju určite dobre pozná. Preto ju miluje väčšmi než nás.”

„Žena, o ktorej sa tu hovorí,” vysvetľoval Teabing, „je Mária Magdaléna. Peter na ňu žiarli.”

„Lebo Ježiš dával prednosť Márii?”

„Nielen preto. Tu išlo o oveľa viac. Ježiš už tuší, že ho zatknú a ukrižujú, preto dáva Márii Magdaléne pokyny, ako má po jeho smrti riadiť cirkev. Peter je nespokojný, že má hrať len druhé husle. Povedal by som, že Peter trochu diskriminoval ženy.”

Sophie ledva vnímala všetky tie nové informácie. „Je to predsa svätý Peter. Skala, na ktorej Ježiš postavil svoju cirkev.”

„Áno, ale má to jeden háčik. Podľa týchto evanjelií Kristus neradil Petrovi, ako má vybudovať kresťanskú cirkev, ale Márii Magdaléne.”

Sophie sa naňho pozrela. „Chcete povedať, že kresťanskú cirkev mala viesť žena?”

„Taký bol pôvodný plán. Ježiš bol pôvodne zástancom žien. Budúcnosť cirkvi chcel zveriť do rúk Márie Magdalény.”

„A Peter sa s tým nevedel zmieriť,” poznamenal Langdon a ukázal na Poslednú večeru. „Toto je Peter. Vidíte, že da Vinci si bol dobre vedomý toho, aký vzťah má Peter k Márii Magdaléne.”

Sophie nevedela, čo povedať. Na obraze sa Peter hrozivo nakláňal k Márii Magdaléne a rukou akoby jej odrezával hlavu. To isté hrozivé gesto ako v Madone v skalách!

„A títo takisto,” povedal Langdon a ukázal na učeníkov pri Petrovi. „Trochu zlovestné, nie?”

Sophie si všimla ruku trčiacu spomedzi učeníkov. „V tej ruke je dýka?”

„Áno. Je to dosť čudné, lebo keď spočítate všetky ruky, zistíte, že tá ruka... nikomu nepatrí. Nemá telo. Je to anonymná ruka.”

Sophie nevychádzala z úžasu. „Prepáčte, ale stále nechápem, čo to má všetko spoločné s Máriou Magdalénou a Svätým grálom.”

„Aha!” zvolal Teabing. „Práve v tom je ten háčik!” Znovu sa obrátil k stolu, vytiahol veľkú tabuľku a rozprestrel ju pred ňou. Bola to podrobná genealógia. „Málokto vie, že Mária Magdaléna bola nielen Kristovou pravou rukou, ale aj vplyvnou ženou.”

Sophie zbadala názov rodokmeňa.

BENJAMÍNOV ROD

„Mária Magdaléna je tu,” povedal Teabing a ukázal do hornej časti rodokmeňa.

Sophie to prekvapilo. „Pochádzala z Benjamínovho rodu?”

„Áno,” odvetil Teabing. „Mária Magdaléna pochádzala z kráľovského rodu.”

„Mala som pocit, že Magdaléna bola chudobná.”

Teabing pokrútil hlavou. „Z Márie Magdalény urobila cirkev pobehticu, aby zatajila skutočnosť, že pochádzala z kráľovského rodu.”

Sophie sa znovu pozrela na Langdona, ktorý súhlasne prikývol. Obrátila sa zase k Teabingovi. „Ale prečo by ranú cirkev zaujímalo, či mala Magdaléna kráľovskú krv?”

Brit sa usmial. „Milé dieťa, cirkev ani tak nezaujímala kráľovská krv Márie Magdalény ako jej vzťah s Kristom ktorý mal takisto kráľovskú krv. Ako iste viete, v Matúšovom evanjeliu sa hovorí, že Kristus pochádzal z Dávidovho rodu. Bol potomkom židovského kráľa Šalamúna. Tým, že sa Ježiš priženil do Benjamínovho rodu, spojil dva kráľovské rody a vytvoril silný politický zväzok, vďaka ktorému si reálne mohol nárokovať na trón a obnoviť rodovú líniu kráľov ako za Šalamúnových čias.”

Sophie cítila, že Teabing sa konečne dostáva k tomu, čo chcel povedať.

Vyzeral vzrušený. „Legenda o Svätom gráli je legendou o kráľovskej krvi. Keď legenda o gráli hovorí o 'kalichu s Kristovou krvou', hovorí vlastne o Márii Magdaléne - o ženskom lone, ktoré je nositeľom Ježišovho kráľovského rodu.”

Kým si Sophie naplno uvedomila význam tých slov, mala pocit, akoby sa niekoľkokrát odrazili od stien bývalej tanečnej sály. Mária Magdaléna bola nositeľkou kráľovského rodu Ježiša Krista? „Ale ako mohla byť Magdaléna nositeľkou Ježišovho rodu, keď...?” Odmlčala sa a pozrela na Langdona.

Langdon sa usmial. „Keď nemali deti?”

Sophie celá zmeravela.

„Hľa,” vyhlásil slávnostne Teabing, „najväčšia kamufláž v dejinách ľudstva. Ježiš Kristus bol nielen ženatý, ale bol aj otcom. Milá moja, onou svätou nádobou bola Mária Magdaléna. Bola kalichom, v ktorom sa prenášala kráľovská krv Ježiša Krista. Lonom, ktoré bolo nositeľom kráľovského rodu, a vínom, ktoré pochádzalo z posvätného ovocia!”

Sophie cítila, ako sa jej ježia chlčky na rukách. „Ale ako je možné, že niečo také bolo celé stáročia utajené?”

„Bože na nebesiach!” zvolal Teabing. „Ťažko by sme našli niečo, čo bolo menej utajené! Kráľovský pôvod Ježiša Krista je zdrojom najdlhšie trvajúcej legendy na svete - Svätého grálu. Magdalénin príbeh je zakódovaný do metafor a jazykov všetkých národov. Len čo ho zaregistrujete, vidíte ho všade.”

A sangrealové dokumenty?” povedala Sophie. „Údajne” obsahujú dôkaz, že Ježiš pochádzal z kráľovského rodu.”

„Je to tak.”

„Takže celá legenda o Svätom gráli je o kráľovskej krvi?”

„Doslova,” odvetil Teabing. „Slovo sangreal pochádza zo slov San Greal - alebo Svätý grál. Ale vo svojej pôvodnej podobe slovo sangreal pochádza z niečoho iného.” Teabing čosi napísal na kus papiera a podal jej ho.

Sophie si prečítala dve slová.

Sang Real

Okamžite jej svitlo.

Sang Real doslova znamená kráľovská krv.

59

Recepčného v hlavnom sídle Opus Dei na Lexington Avenue v New Yorku prekvapilo, keď začul v telefóne hlas biskupa Aringarosu. „Dobrý večer, pane.“

„Nemám u vás nejaké odkazy?“ naliehavo sa pýtal biskup nezvyčajne napätým hlasom.

„Áno, pane. Som veľmi rád, že ste zavolali. Do vášho apartmánu som vám nemohol dovolať. Asi pred hodinou ste dostali naliehavý telefonický odkaz.“

„Áno?“ Biskupovi sa uľavilo. „Predstavil sa ten človek, čo volal?“

„Nie, pane, nechal len telefónne číslo.“ Povedal biskupovi číslo.

„Predvoľba tridsaťtri? To je Francúzsko, však?“

„Áno, pane. Ten človek vám odkázal, aby ste mu čo najskôr zavolali.“

„Ďakujem vám. Na ten hovor som čakal.“ Aringarosa rýchlo prerušil spojenie.

Keď recepčný položil, začudoval sa, prečo v telefóne tak praskalo, keď hovoril s Aringarosom. Podľa programu mal byť biskup tento víkend v New Yorku, no podľa toho telefonátu to vyzeralo, akoby bol na opačnom konci zemegule. Recepčný odbil dotieravú myšlienku pokrčením plic. Biskup Aringarosa sa v ostatných mesiacoch aj tak správal čudne.

Na môj mobil sa nedalo dovolať, pomyslel si Aringarosa, keď sa fiat blížil k rímskemu letisku Ciampino Charter. Volal mi Učiteľ. Hoci si vyčítal, že premeškal hovor, povzbudilo ho, že Učiteľ volal priamo do sídla Opus Dei.

V Paríži asi ide všetko podľa plánu.

Keď Aringarosa začal vyťukávať číslo, pri predstave, že onedlho bude v Paríži, pocítil vzrušenie. Pred svitaním som tam. Aringarosa si objednal turbovrtuľové lietadlo, ktoré ho tu čakalo na krátky let do Francúzska. Pravidelné linky nepripadali v tejto hodine do úvahy, najmä vzhľadom na obsah jeho kufrika.

V telefóne sa ozvalo zvonenie.

Ozval sa ženský hlas. „Direction Centrale Police Judiciaire.“

Aringarosa zaváhal. To nečakal. „Ach áno... požiadali ma, aby som zavolať na toto číslo.“

„Qui êtes-vous?“ spýtala sa žena. „Ako sa voláte?“

Aringarosa nevedel, či má prezradiť svoje meno. Francúzska justičná polícia?

„Ako sa voláte, monsieur?“ naliehala žena.

„Biskup Manuel Aringarosa.“

„Un moment.“ V telefóne ostalo ticho.

Po dlhom čakaní sa ozval mrzutý a znepokojený mužský hlas. „Biskup, som rád, že s vami konečne môžem hovoriť. Musíme sa o všeličom porozprávať.“

60

Sangreal... Sang Real... San Greal... kráľovská krv... Svätý grál.

Všetko to so všetkým súviselo.

Svätý grál je Mária Magdaléna... matka kráľovských potomkov Ježiša Krista. Sophie stála v tichej tanečnej sále, hľadela na Róberta Langdona a znovu zneistela. Čím viac kúskov skladačky kládli Langdon s Teabingom na stôl, tým mätúcejší obraz vznikol.

„Ako sama vidíte, milá moja," povedal Teabing skackajúc ku knižnici, „Leonardo nie je jediný, kto sa snaží povedať svetu pravdu o Svätom gráli. O kráľovských potomkoch Ježiša Krista dôkladne písalo množstvo historikov.“

Prechádzal prstom po chrbtoch niekoľkých desiatok kníh.

Sophie naklonila hlavu nabok a čítala nadpisy:

TEMPLÁRSKE ZJAVENIE:

Tajní strážcovia skutočnej identity Krista

ŽENA S ALABASTROVÝM DŽBÁNOM:

Mária Magdaléna a Svätý grál

BOHYŇA VEVANJELIÁCH

Znovuobjavenie posvätného ženstva

„Toto je azda najznámejšia kniha," povedal Teabing, vytiahol objemný zväzok s dotrhaným obalom a podal jej ho. Na obale bol nadpis:

SVÄTÁ KRV, SVÄTÝ GRÁL

Svetový bestseller

Sophie zdvihla zrak. „Svetový bestseller? Nikdy som o ňom nepočula."

„Boli ste ešte malá. V osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia vyvolala táto kniha poriadny rozruch. Autori robia pri svojich analýzach na môj vkus trochu pochybné skoky viery, ale ich základné premisy sú správne a vďaka nim sa myšlienka Kristových kráľovských potomkov dostala do centra pozornosti."

„Ako na knihu zareagovala cirkev?"

„Samozrejme, zúrivou kampaňou. Ale to sa dalo očakávať. Koniec koncov toto tajomstvo sa Vatikán pokúsil navždy pochovať už vo štvrtom storočí. To bolo čiastočne cieľom križiackych výprav. Získať a zničiť informácie. Hrozba, ktorú Mária Magdaléna predstavovala pre mužov ranej cirkvi, mohla byť zničujúca. Nielenže bola ženou, ktorej dal Ježiš za úlohu založiť cirkev, ale predstavovala hmatateľný dôkaz, že nové božstvo, ktoré vytvorila cirkev, splodilo smrteľných potomkov. Cirkev v snahe brániť sa proti moci Márie Magdalény pestovala jej obraz ako pobežnice a ničila dôkazy o tom, že Kristus bol s ňou ženatý, čím oslabil akékoľvek tvrdenia, že mal potomkov a bol smrteľným prorokom."

Sophie pozrela na Langdona, ktorý prikývol. „Sophie, historické dôkazy, ktoré podporujú tieto slová, sú jasné."

„Pripúšťam, že tieto tvrdenia vám musia pripadať desivé," povedal Teabing, „ale musíte pochopiť, že cirkev mala na takéto konanie vážne dôvody. Keby sa verejnosť dozvedela, že žijú Kristovi potomkovia, cirkev by to neprežila. Zničilo by to vžitú predstavu o Kristovi ako o božstve, a tým aj celú kresťanskú cirkev, ktorá sa vyhlasuje za jedinou vstupnú bránu do nebeského kráľovstva."

„Ruža s piatimi lupenmi," povedala odrazu Sophie a ukázala na chrbát jednej z Teabingových kníh. Rovnaký symbol ako na tej skrinke z ružového dreva.

Teabing pozrel na Langdona a zoširoka sa usmial. „Má postreh." Obrátil sa znovu k Sophie. „To je symbol Svätého grálu, ktorý používa Priorstvo Sionu. Mária Magdaléna. Pretože cirkev jej meno zakázala, Mária Magdaléna bola známa pod mnohými pseudonymami - kalich, Svätý grál a ruža." Odmlčal sa. „Ruža súvisí s päťcípou hviezdou Venušou a veternou ružicou kompasu. Mimochodom, slovo ruža, rose, je rovnaké v angličtine, francúzštine, nemčine i v mnohých ďalších jazykoch."

„Slovo rose," doložil Langdon, „je tiež anagramom slova Eros, gréckeho boha telesnej lásky."

Sophie stačila naňho vrhnúť iba prekvapený pohľad lebo Teabing pokračoval ďalej.

„Ruža bola odjakživa symbolom ženskej sexuality. Päť lupenov symbolizovalo v primitívnych kultoch bohýň päť predelov v živote ženy - narodenie, menštruáciu, materstvo, menopauzu a smrť. V našich moderných časoch je spojitosť medzi kvitnúcou ružou a ženou ešte očividnejšia." Pozrel na Róberta. „To by vari vedel lepšie vysvetliť vedec zaoberajúci sa symbolmi."

Róbert trochu pridlho váhal.

„Ach, božemôj!" vzdychol si Teabing. „Vy Američania ste takí prudérni!" Pozrel sa znovu na Sophie. „To, o čom sa Róbert tak okúňa hovoriť, je skutočnosť, že kvitnuci kvet sa ponáša na ženské genitálie, onen nádherný kvet, z ktorého prichádzajú na svet všetci ľudia. Ak ste niekedy videli obrazy Georgie O'Keeffeovej, viete, o čom hovorím."

„Dôležité je," povedal Langdon a zamieril ku knižnici, „že všetky tieto knihy tvrdia to isté."

„Že Ježiš bol otcom." Sophie ešte stále nebola presvedčená.

„Áno," povedal Teabing. „A že Mária Magdaléna bola matkou jeho kráľovských potomkov. Priorstvo Sionu dodnes uctieva Máriu Magdalénu ako bohyňu, Svätý grál, ružu a Božskú matku."

Sophie si znovu spomenula na obrad, ktorý sa konal v pivnici domu jej starého otca.

„Podľa priorstva bola Mária Magdaléna v čase Kristovho ukrižovania ťarchavá," pokračoval Teabing. „Pre bezpečnosť Kristovho dieťaťa musela ujsť zo Svätej zeme. S pomocou Ježišovho dôveryhodného strýka - Jozefa z Arimathey - sa Mária Magdaléna tajne dostala do Francúzska, vtedajšej Galie, kde našla bezpečné útočisko medzi Židmi. Tu vo Francúzsku porodila dcéru. Volala sa Sára."

Sophie zdvihla zrak. „Je známe dokonca meno dieťaťa?"

„Nielen to. Život Márie Magdalény a Sára podrobne zapísali ich židovskí ochrancovia. Nezabúdajte, že Magdalénino dieťa bolo potomkom židovských kráľov Dávida a Šalamúna. Židia vo Francúzsku preto považovali Magdalénu za kráľovnú a ako kráľovnú ju aj uctievali. Magdalénin pobyt vo Francúzsku vrátane narodenia Sára a celého rodokmeňa zaznamenalo nespočetné množstvo vtedajších učencov." Sophie tomu nemohla uveriť. „Existuje rodokmeň Ježiša Krista?"

„Pravdaže. A predstavuje vraj jeden zo základných kameňov sangrealových dokumentov. Úplná genealógia prvých Kristových potomkov."

„Ale načo nám je zdokumentovaná genealógia Kristových potomkov?" spýtala sa Sophie. „To nie je dôkaz. Historici zrejme nemôžu potvrdiť jej pravosť."

Teabing sa tlmene zasmial. „Tak ako nemôžu potvrdiť pravosť Biblie."

„Ako to myslíte?"

„Myslím to tak, že dejiny vždy píše víťazi. Keď na seba narazia dve kultúry, porazená kultúra sa vymaže a víťaz začne písať historické knihy - knihy, v ktorých vychvaľuje seba a haní nepriateľa. Ako raz povedal Napoleon: Čo sú dejiny, ak nie historka, na ktorej sa dohodneme?" Usmial sa. „Dejiny sú už svojou povahou jednostranným výpočtom

udalostí."

Sophie takýmto spôsobom ešte nikdy nerozmýšľala.

„Sangrealové dokumenty jednoducho rozprávajú druhú stránku Kristovho príbehu. To, ktorej stránke príbehu napokon uveríte, je vecou viery a osobného skúmania, ale aspoň sa zachovala tá informácia. Sangrealové dokumenty tvoria desiatky tisíc strán informácií. Podľa očitých svedkov sa prenášali v štyroch veľkých truhliciach. V týchto truhliciach sa údajne nachádzajú aj Puristické dokumenty - tisíce strán predkonštantínskych dokumentov v pôvodnej podobe, napísaných prvými Ježišovými nasledovníkmi, ktorí ho uctievali ako smrteľného učiteľa a proroka. Hovorí sa tiež o tom, že súčasťou pokladu je aj legendárny Dokument Q - rukopis, ktorého existenciu pripúšťa dokonca aj Vatikán. Je to vraj súpis Ježišovho učenia, napísaný jeho vlastnou rukou."

„Spisy samotného Krista?"

„Pravdaže," odvetil Teabing. „Prečo by si Ježiš nezaznamenal svoje učenie? V tých časoch to bolo bežné. Ďalší výbušný dokument, ktorý je vraj súčasťou pokladu, je rukopis nazývaný Denníky Márie Magdalény - Magdalénin záznam jej vzťahu s Kristom, jeho ukrižovania a jej pobytu vo Francúzsku."

Sophie dlho mlčala. „A tie štyri truhlice plné dokumentov tvorili poklad, ktorý templári našli pod Šalamúnovým chrámom?"

„Presne tak. Dokumenty, vďaka ktorým získali templári takú moc. Dokumenty, ktoré sa stali predmetom nekonečného hľadania grálu počas celých dejín."

„Ale vraveli ste, že Svätý grál je Mária Magdaléna. Ak ľudia hľadajú dokumenty, prečo by vraveli, že hľadajú Svätý grál?"

Teabing na ňu uprel zrak a výraz jeho tváre zmäkol. „Pretože Svätý grál je ukrytý v sarkofágu."

Vonku zavýjal v stromoch vietor.

Teabing teraz hovoril tichšie. „Hľadanie Svätého grálu je doslova hľadaním pozostatkov Márie Magdalény, pred ktorými by človek mohol pokľaknúť, pomodliť sa pri nohách zavrhnutej ženy, pobudnúť pri stratenom posvätnom ženstve."

Sophie žasla. „Svätý grál je ukrytý... v hrobke?"

Teabingove hnedé oči sa zahmlili. „Áno. V hrobke, v ktorej sa nachádza telo Márie Magdalény a dokumenty s pravdivou históriou jej života. Hľadanie Svätého grálu bolo vlastne vždy hľadaním Márie Magdalény - zhanobenej kráľovnej, ktorá bola pochovaná spolu s dôkazom, že jej rodina má právoplatný nárok na trón."

Sophie chvíľu čakala, kým sa Teabing spamätá. Nerozumela ešte mnohému, čo súviselo s jej starým otcom. „A členovia priorstva celé tie roky chránili sangrealové dokumenty a hrob Márie Magdalény?" spýtala sa napokon.

„Áno, ale bratstvo malo aj inú, dôležitejšiu povinnosť - chrániť samotných Kristových potomkov. Ustavične im hrozilo nebezpečenstvo. Raná cirkev sa obávala, že keď bude týchto potomkov pribúdať, tajomstvo Ježiša a Magdalény napokon vyjde najavo a ohrozi základnú katolícku náuku o božskom mesiášovi, ktorý nikdy nebol ženatý a nikdy nemal pohlavný styk." Odmlčal sa. „Kristových potomkov však vo Francúzsku pribúdalo a v piatom storočí urobili dôležitý krok, keď sa spojili s francúzskou kráľovskou krvou a vytvorili rod známy pod menom Merovejci."

Táto informácia Sophie prekvapila. O Merovejcoch sa učil každý žiak vo Francúzsku. „Merovejci založili Paríž."

Áno. To je aj jeden z dôvodov, prečo je legenda o Svätom gráli vo Francúzsku tak hlboko zakorenená. Mnohí vatikánski hľadači grálu tu boli v skutočnosti s tajným poslaním zlikvidovať členov kráľovskej rodiny. Počuli ste dakedy o kráľovi Dagobertovi?"

Sophie si to meno matne pamätala z akejsi desivej legendy zo školy. „Dagobert bol merovejský kráľ, nie? Zavraždili ho v spánku, keď ho bodli dýkou do oka."

„Áno. Dal ho zavraždiť Vatikán s tichým súhlasom Pepina d'Heristala. Koncom siedmeho storočia. Dagobertovu smrťou boli Merovejci takmer vyhubení. Našťastie sa Dagobertovmu synovi Sigisbertovi podarilo tajne utiecť a zachovať kráľovskú krv, ktorej nositeľom bol neskôr aj Godefroi de Bouillon, zakladateľ Priorstva Sionu."

„Ten istý muž," zamiešal sa Langdon, „ktorý prikázal templárom, aby našli sangrealové dokumenty pod Šalamúnovým chrámom, a tým aj dôkaz, že Merovejci sú potomkami samotného Krista."

Teabing prikývol a sťažka si vzdychol. „V súčasnosti má Priorstvo Sionu rovnaké povinnosti. Musí chrániť sangrealové dokumenty, hrob Márie Magdalény a samozrejme Kristových potomkov - tých pár členov merovejskej kráľovskej rodiny, ktorým sa podarilo prežiť až do dnešných čias."

Tie slová ostali visieť v priestore a Sophie cítila čudné chvenie, akoby mala na dosah pravdu. Ježišovi potomkovia, ktorí prežili do dnešných čias. V ušiach jej znel hlas starého otca. Princeznička, musím ti povedať pravdu o našej rodine.

Prešiel jej mráz po chrbte.

Kráľovská krv.

Nemohla tomu uveriť.

Princezná Sophie.

„Sir Leigh?" Komorníkov hlas zapraskal v domácom telefóne na stene a Sophie vyskočila na nohy. „Mohli by ste na chvíľu zájsť za mnou do kuchyne?"

Teabing sa zamračil. Podišiel k telefónu a stlačil gombík. „Rémy, ako iste viete, mám tu hostí. Ak budeme z kuchyne ešte niečo potrebovať, pomôžeme si sami. Ďakujem vám a želim vám dobrú noc."

„Len slovíčko, kým pôjdem spať, pane. Budte taký láskavý."

Teabing namrzene stlačil gombík. „Povedzte, čo chcete Rémy, ale rýchlo."

„Je to dôverná vec, pane, a vaši hostia by o tom nemali vedieť."

Teabing nemohol veriť vlastným ušiam. „Nemôže to počkať do rána?"

„Nie, pane. Nebude to trvať ani minútu.“

Teabing vyvrátil oči a pozrel sa na Langdona a Sophie. „Zavšše sa pýtam sám seba, kto tu komu vlastne slúži.“ Znovu stlačil gombík. „Hneď som tam, Rémy. Želáte si niečo priniesť?“

„Jediné, čo si želám, je sloboda, pane.“

„Rémy, uvedomte si, že váš steak au poivre je jediný dôvod, prečo pre mňa ešte pracujete.“

„Ako povieť, pane, ako povieť.“

61

Princezná Sophie.

Počúvala, ako buchotanie Teabingových barlí zaniká v chodbe, a premkol ju pocit prázdnoty. Mlčky sa obrátila v opustenej tanečnej sále k Langdonovi. Ten krútil hlavou, akoby jej čítal myšlienky.

„Nie, Sophie,“ zašepkal. „To isté som si pomyslel, keď som si uvedomil, že váš starý otec bol členom priorstva a vy ste povedali, že vám chcel povedať pravdu o vašej rodine. Je to však vylúčené.“ Odmlčal sa. „Saunière nie je merovejské meno.“

Sophie si nebola istá, či cíti úľavu alebo sklamanie. Langdon sa jej raz akoby mimochodom spýtal na dievčenské meno jej matky. Chauvelová. Teraz tá otázka dávala zmysel. „A Chauvelová?“ spýtala sa napätým hlasom.

Znovu pokrútil hlavou. „Je mi ľúto. Viem, že by sa tým veľa vyjasnilo. Zachovali sa iba dva priame merovejské rody: Plantardovci a Saint-Clairovci. Obe rodiny žijú v skrytosti, pravdepodobne chránené priorstvom.“

Sophie si v duchu opakovala mená tých rodín a pokrútila hlavou. Nikto v jej rodine sa nevolal Plantard alebo Saint-Clair. Odrazu na ňu padla únava. Uvedomila si, že k pochopeniu toho, čo jej chcel povedať starý otec, nie je teraz o nič bližšie, než bola v Louvri. Bola by najradšej, keby starý otec jej rodinu včera poobede vôbec nespomenul. Otvoril tým len staré rany, ktoré ju teraz pálili rovnako ako kedysi dávno. Sú mŕtvi, Sophie. Už sa nevrátia. Spomenula si na mamu, ktorá jej pred spaním spievala, na otca, ktorý ju nosil na pleciach, na starkú a na mladšieho brata, ktorý sa na ňu smial živými zelenými očami. O to všetko prišla. Zostal jej len starý otec.

A teraz je preč aj on. Som sama.

Sophie sa znovu obrátila k Poslednej večeri a zahľadela sa na dlhé červené vlasy a tiché oči Márie Magdalény. V tvári tej ženy bolo čosi ako vzdialená ozvena na stratu milovaného človeka. Čosi, čo cítila aj Sophie.

„Róbert?“ spýtala sa potichu.

Langdon k nej podišiel bližšie.

„Viem, že Leigh povedal, že na príbeh o gráli narážame na každom kroku, ale dnes v noci som o tom všetkom počula prvýkrát.“

Langdon vyzeral, akoby jej chcel položiť ruku na plece a utešiť ju, no zdržal sa. „Počuli ste ten príbeh aj predtým, Sophie. Všetci sme ho už počuli, len sme si to neuvedomovali.“

„Nerozumiem.“

„Príbeh o Svätom gráli je všade, ibaže skrytý. Keď cirkev o Márii Magdaléne zakázala hovoriť, o jej živote a význame sa začalo hovoriť potajomky... pomocou metafor a symbolov.“

„Áno. Umeleckými prostriedkami.“

Ukázal na Poslednú večeru. „Toto je ukážkový príklad. Niektoré vynikajúce diela z oblasti výtvarného umenia, literatúry a hudby dodnes tajne rozprávajú príbeh Márie Magdalény a Ježiša.“

V krátkosti jej porozprával o dielach da Vinciho, Botticelliho, Poussina, Berniniho, Mozarta a Victora Huga, ktoré hovoria o hľadaní zakázaného posvätného ženstva. Stále živé legendy ako legenda o sirovi Gawainovi a Zelenom rytierovi, o kráľovi Artušovi a Šípkovej Ruženke boli podobenstvami o Svätom gráli. Hugov Zvonár Matky Božej a Mozartova Čarovná flauta sú plné slobodomurárskej symboliky a tajomstiev Svätého grálu.

„Len čo začnete vnímať Svätý grál,“ povedal Langdon, „vidíte ho všade. V obrazoch, v hudbe, v knihách. Dokonca aj v kreslených filmoch a tematických zábavných parkoch.“

Ukázal jej svoje hodinky s Mickey Mousom a povedal jej, že Walt Disney sa celým svojím dielom usiloval odovzdať príbeh o Svätom gráli budúcim generáciám. Disneyho pokladali za moderného Leonarda da Vinci. Obaja muži predbehli svoju dobu o niekoľko generácií, boli jedinečne nadanými umelcami, členmi tajných spoločností a veľkými šibalmi. Walt Disney podobne ako Leonardo rád vkladal do svojich diel skryté odkazy a symboly. Pre vedca zaoberajúceho sa symbolmi bol Disneyho film lavínou narážok a metafor.

Väčšina Disneyho skrytých odkazov sa týkala náboženstva, pohanských mýtov a príbehov o zavrnutých bohyniach. Nebolo žiadnou náhodou, že Disney znovu prerozprával príbehy o Popoluške, Šípkovej Ruženke a Snehulienke - všetky hovoria o uväznení posvätného ženstva. Človek ani nemusí študovať vedu o symboloch, aby pochopil, že Snehulienka - princezná, ktorá zjedla otrávené jablko a upadla do nemilosti - je jasnou narážkou na Evin pád v Rajskej záhrade. Alebo že Šípková Ruženka zakliata v hlbokom lese je príbehom o Svätom gráli pre deti.

Disneyho spoločnosť si dodnes zachovala svoj šibalský, hravý charakter a jej tvorcovia sa dodnes bavia tým, že vkladajú do svojich diel skryté symboly. Langdon asi nikdy nezabudne, ako jeden z jeho študentov priniesol na DVD Levieho kráľa a zastavil film na mieste, kde bolo jasne vidieť slovo SEX zakryté prachom vznášajúcim sa nad Simbovou hlavou. Hoci Langdon vedel, že ide skôr o pubertálny žart než o vedomú narážku na pohanskú sexualitu, zistil, že nesmie Disneyho zmysel pre symboliku podceňovať. Malá morská panna bola fascinujúcou prehliadkou duchovných symbolov, ktoré sa tak jasne vzťahovali k bohyniam, že nemohlo ísť o žiadnu náhodu.

Keď Langdon prvýkrát videl Malú morskú pannu, nahlas zhikol, keď si všimol, že obraz v podmorskome dome Ariela

bola Kajúčna Magdaléna Georga de la Tour zo sedemásteho storočia - slávna pocta zavrhovanej Márie Magdaléne. Celý film bol deväťdesiatminútovou kolážou jasných symbolických odkazov na stratenú svätosť Isis, Evy a Márie Magdalény. Meno Malej morskej panny Ariel bolo očividne späté s posvätným ženstvom a v Izaiášovej knihe bolo synonymom „obliehaného Svätého mesta“. Samozrejme, náhodné neboli ani hladké červené vlasy Malej morskej panny.

V chodbe sa ozvalo nezvyčajne ostré klopkanie Teabingových barlí. Keď ich hostiteľ vošiel do pracovne, v tvári mal prísny výraz.

„Niečo by si mi mal vysvetliť, Róbert," povedal chladne. „Nebol si ku mne úprimný."

62

„Som falošne obvinený, Leigh," povedal Langdon a snažil sa zachovať pokoj. Predsa ma poznáš. Nikoho by som nezabil.

Tón Teabingovho hlasu sa nezmenil. „Róbert, hovoria o tebe v televízii, preboha živého. Vieš, že ťa hľadá polícia?"

„Áno."

„Takže si zneužil moju dôveru. Žasnem, že si sem prišiel tárať o Svätom gráli len preto, aby si sa mohol skryť v mojom dome a vystaviť ma takému riziku."

„Nikoho som nezabil."

„Jacques Saunière je mŕtvy a polícia tvrdí, že si ho zavraždil." Teabing bol celý sklúčený. „Človeka, ktorý toho toľko urobil pre umenie..."

„Pane?" V dverách pracovne za Teabingom sa objavil komorník s prekříženými rukami. „Mám ich odprevadiť k dverám?"

„Urobím to sám." Teabing skackal cez celú pracovňu k širokým skleneným dverám, odomkol ich a otvoril. Vonku bolo vidieť trávnik. „Odídte, prosím."

Sophie sa nepohla. „Máme informácie o clef de voûte. O záverovom kameni priorstva."

Teabing na ňu chvíľu uprene hľadel a posmešne sa zasmial. „Nebudte smiešna. Róbert vie, čo som sa ho nahľadal."

„Hovorí pravdu," povedal Langdon Teabingovi. „Preto sme za tebou prišli. Povedať ti o záverovom kameni."

„Odídte, lebo zavolám políciu," ozval sa opäť komorník.

„Leigh," zašepkal Langdon, „vieme, kde je."

Bolo vidieť, že Teabing váha.

Rémy rázne vykročil cez celú miestnosť. „Okamžite odídte! Inak budem nútený -"

„Rémy!" zvolal Teabing a chytil komorníka za rameno. Nechajte nás chvíľu."

Komorníkovi ovisla sánka. „Pane? Musím protestovať. Títo ľudia sú -"

„Ja to vybavím." Teabing ukázal do chodby.

Po chvíli ohromeného mlčania sa Rémy stiahol ako zbitý pes.

V chladnom nočnom vánku, ktorý vial cez otvorené dvere, sa Teabing obrátil k Sophie a Langdonovi, ale v tvári mal stále obozretný výraz. „Takto to bude lepšie. Čo viete o tom záverovom kameni?"

V hustom kroví pri Teabingovej pracovni zvieral Silas v ruke pištoľ a uprene hľadel cez sklenené dvere. Iba pred chvíľou obchádzal dom a zbadal Langdona, ako sa vo veľkej pracovni zhovára s akousi ženou. Kým stihol vtrhnúť dnu, akýsi chlap s barlami vošiel do pracovne, kričal na Langdona, otvoril bočné dvere a žiadal hostí, aby odišli. Potom tá žena spomenula záverový kameň a razom bolo všetko inak. Krik sa zmenil na šepot. Všetci sa upokojili. A sklenené dvere sa rýchlo zavreli.

Silas sa krčil v kroví a hľadel cez zavreté dvere. Záverový kameň je niekde v dome. Cítil to.

Držiak sa v tieni podíšiel bližšie k dverám, lebo chcel počuť, čo hovoria tí dnu. Dá im päť minút. Ak nepovedia, kde je ukrytý záverový kameň, vtrhne dnu a presvedčí ich silou.

Langdon cítil, že ich hostiteľ čoraz väčšmi žasne.

„Veľmajster?" nemohol uveriť Teabing, hľadiac na Sophie. „Jacques Saunière?"

Sophie prikývla.

„Nemali ste sa to ako dozvedieť!"

„Jacques Saunière bol môj starý otec."

Teabing sa zatackal na barlách a vrhol pohľad na Langdona. Ten súhlasne prikývol. Teabing sa obrátil k Sophie.

„Slečna Neveuová, ja nemám slov. Ak je to pravda, je mi naozaj ľúto, čo sa stalo vášmu starému otcovi. Musím priznať, že som mal v Paríži pre vlastnú potrebu zoznam ľudí, o ktorých som si myslel, že by boli dobrými kandidátmi na členstvo v priorstve. Bol medzi nimi aj Jacques Saunière. Ale veľmajster? To mi ani len nezišlo na um."

Chvíľu mlčal, potom pokrútil hlavou. „Stále mi to akosi nesedí. Aj keby váš starý otec bol veľmajstrom priorstva a sám vytvoril záverový kameň, nikdy by vám nepovedal akým spôsobom ho nájdete. Záverový kameň je kľúč od najväčšieho pokladu bratstva. Vnučka - nevnučka, takú informáciu by vám nezveril."

„Keď pán Saunière odovzdával túto informáciu, zomieral," povedal Langdon. „Nemal veľa možností."

„On nepotreboval žiadne možnosti," namietol Teabing. „Tajomstvo poznajú ďalší traja sénéchaux. To je na ich systéme krásne. Jeden z nich sa stane veľmajstrom, vyberie sa nový sénéchal a tomu prezradia tajomstvo záverového kameňa."

„Asi ste v televízii nevideli celé správy," poznamenala Sophie. „Okrem môjho starého otca boli dnes v noci zavraždení

ďalší traja významní Parížania. Všetci rovnakým spôsobom. Všetci vyzerali, akoby ich niekto vypočúval."

Teabing mimovoľne otvoril ústa. „A vy si myslíte, že to boli..."

„Sénéchaux," dokončil Langdon.

„Ale ako je to možné? Vrah nemohol poznať identitu všetkých štyroch najvyšších členov Priorstva Sionu! Ja sám po nich pátram celé desaťročia a nepoznám meno ani jediného člena priorstva. Zdá sa mi nepochopiteľné, že by všetci traja sénéchaux a veľmajster boli odhalení a zavraždení v jeden jediný deň."

„Odhalení určite neboli za jeden deň," povedala Sophie. „Výzerá to na dobre naplánované décapiter. Touto metódou sme bojovali proti syndikátom organizovaného zločinu. Ak chcelo ÚRJP vypátrať určitú skupinu, mesiace sme ich v tichosti odpočúvali a sledovali, identifikovali všetkých hlavných členov a potom sme zatkli všetkých naraz. Décapiter. Zoťat' hydre hlavy. Bez hlavných vodcov zavládne v skupine chaos a členovia prezradia aj ďalšie informácie. Je teda možné, že ktosi trpezlivo sledoval priorstvo a potom udel v nádeji, že hlavní predstavitelia prezradia, kde sa nachádza záverový kameň."

Zdalo sa, že Teabinga to nepresvedčilo. „Bratia by nikdy nič neprezradili. Sú viazaní prisahou, podľa ktorej nesmú nič neprezradiť, ani keby mali zomrieť."

„Presne tak," povedal Langdon. „Chcem povedať, že ak neprezradili tajomstvo a boli zavraždení..."

Teabing zhíkol. „Tak by sa už nikdy nikto nedozvedel, kde je ukrytý záverový kameň!"

„A takisto Svätý grál," doložil Langdon.

Teabingovo telo akoby sa ohlo pod ťarchou Langdonových slov. Potom, akoby už nevládal stáť na nohách, sa zosunul do kresla a zahľadel sa z okna.

Sophie podišla k nemu a tichým hlasom povedala: „Vzhľadom na to, aké problémy mal môj starý otec, je možné, že sa v zúfalstve pokúsil odovzdať tajomstvo niekomu mimo bratstva. Niekomu, komu mohol dôverovať. Niekomu z rodiny." Teabing bol bledý ako stena. „Ale ak niekto dokázal vraždiť... zistiť toľko o bratstve..." Odmlčal sa. Premkol ho akýsi nový strach. „To sa mohlo podariť iba jedinej sile. Taká infiltrácia sa mohla podariť iba najstaršiemu nepriateľovi priorstva."

„Cirkvi," poznamenal Langdon.

„Komu inému? Rím pátra po Svätom gráli celé stáročia."

Sophie o tom pochybovala. „Myslíte, že cirkev dala zavraždiť môjho starého otca?"

„Nebolo by to prvýkrát v dejinách," odvetil Teabing, „čo cirkev vraždila v záujme svojej ochrany. Dokumenty, ktoré sú súčasťou Svätého grálu, sú ako dynamit a cirkev sa ich usiluje zničiť už dlhé roky."

Ani Langdonovi sa nepozdávalo, že by cirkev takto okato vraždila, len aby získala dokumenty. Stretol sa s novým pápežom a mnohými kardinálmi a vedel, že sú to hlboko duchovne založení ľudia, ktorí by o vražde nikdy neuvažovali. Nech by išlo o čokoľvek.

Zdalo sa, že Sophie zmýšľala podobne. „Nie je možné, že členov priorstva zavraždil niekto mimo cirkvi? Niekto, kto nechápe, čo je Svätý grál? Veď Kristov kalich je dostatočne veľké lákadlo. Lovci pokladov vraždili už aj pre menej hodnotné veci."

„Zo skúsenosti viem," povedal Teabing, „že ľudia sú schopní urobiť oveľa viac preto, aby sa vyhli tomu, čoho sa boja, než aby získali to, po čom túžia. Z tohto desivého útoku na priorstvo som načisto zdesený."

„Leigh," povedal Langdon, „tvoj argument je protirečivý. Prečo by členovia katolíckeho kléru vraždili členov priorstva v snahe nájsť a zničiť dokumenty, o ktorých si aj tak myslia, že sú falošným svedectvom?"

Teabing sa tlmene zasmial. „V tej tvojej harvardskej slonovinovej veži ti tuším zmäkol mozog, Róbert. Áno, klérus v Ríme má hlbokú vieru, a preto neznesie nič, čo ju naruša, vrátane dokumentov, ktoré protirečia všetkému, čo im je drahé. Ale čo ostatný svet? Čo tí, ktorí nemajú takú stopercentnú istotu? Čo tí, ktorí vidia, aká krutosť vládne vo svete, a pýtajú sa: Kde je Boh? Tí, čo vnímajú škandály v cirkvi a kladú si otázku: Kto sú títo ľudia, čo tvrdia, že hovoria pravdu o Kristovi, a pritom klamú a kryjú kňazov, ktorí pohlavne zneužívajú deti?" Odmlčal sa. „Čo sa deje s týmito ľuďmi, Róbert, ak nezvratné vedecké dôkazy hovoria o tom, že vatikánska verzia Kristovho príbehu je falošná a že najväčšieho príbeh, aký svet kedy mal, je v skutočnosti najväčším príbehom, s akým sa kedy kšeftovalo?" Langdon neodpovedal.

„Ja ti poviem, čo sa stane, ak sa tie dokumenty dostanú na verejnosť," pokračoval Teabing. „Vatikán bude stáť pred takou krízou viery, akú nezažil v celej svojej dvojtisícročnej histórii."

Po dlhom mlčaní Sophie povedala: „Ale keby tento útok podnikla cirkev, prečo by to robila teraz? Po všetkých tých dlhých rokoch? Priorstvo sangrealové dokumenty tají. Pre cirkev nepredstavujú žiadnu bezprostrednú hrozbu."

Teabing si len vzdychol a pozrel na Langdona. „Róbert, predpokladám, že ty vieš o ostatnom útoku proti priorstvu." Langdonovi sa pri pomyslení na to zatajil dych. „Viem."

„Slečna Neveuová," povedal Teabing, „cirkev mala s priorstvom celé roky tichú dohodu, že nebude útočiť proti priorstvu a priorstvo bude mlčať o sangrealových dokumentoch." Odmlčal sa. „Priorstvo však malo už od svojho počiatku v pláne jedného dňa prezradiť tajomstvo a triumfálne predložiť sangrealové dokumenty svetu a vykričať skutočnú pravdu o Ježišovi Kristovi."

Sophie mlčky hľadela na Teabinga. Napokon si aj ona sadla. „A vy si myslíte, že sa ten deň blíži? A že cirkev o tom vie?"

„Je to len špekulácia," odvetil Teabing, „ale určite by to vysvetľovalo, prečo by cirkev podnikla taký mohutný útok v snahe nájsť dokumenty, kým nebude neskoro."

Langdon mal nepríjemný pocit, že Teabing má pravdu. Myslíš, že cirkev by dokázala zistiť, kedy sa priorstvo rozhodlo zverejniť dokumenty?"

„Prečo nie - ak dokázala odhaliť pravú identitu členov priorstva, určite by dokázala odhaliť aj ich plány. A ak aj nezistili

presný dátum, odvodila si ho zo svojich povier."

„Povier?" spýtala sa Sophie.

„Podľa proroctva žijeme v dobe obrovských zmien," odvetil Teabing. „Nedávno sa skončilo druhé tisícročie a s ním dvojtisícročné astrologické obdobie Rýb, ktoré sú tiež znamením Ježiša. Ako vám povie každý vedec zaoberajúci sa astrologickými symbolmi, podľa tohto znamenia musia vyššie mocnosti povedať človeku, čo má robiť, pretože človek nedokáže samostatne myslieť. Preto doposiaľ vládlo náboženstvo. Teraz však vstupujeme do obdobia Vodnára, podľa ktorého sa človek dozvie pravdu a dokáže samostatne myslieť. Ideologický posun je obrovský a deje sa práve teraz." Langdon zamrazilo. Astrologické proroctvá ho nikdy veľmi nezaujímali, ani im veľmi neveril, vedel však, že niektorí členovia cirkvi sa nimi riadili. „Cirkev toto obdobie nazýva prechodným obdobím pred koncom dní."

Na Sophiinej tvári sa zračil pochybovačný výraz. „Pred koncom sveta? Apokalypsou?"

„Nie," odvetil Langdon. „To je zvyčajná falošná predstava. O konci dní hovoria mnohé náboženstvá. Nesúvisí to s koncom sveta, ale skôr s koncom súčasného obdobia Rýb, ktoré sa začalo v čase Kristovho narodenia, trvalo dvetisíc rokov a skončilo sa spolu s uplynulým tisícročím. Teraz vstupujeme do obdobia Vodnára a začína sa koniec dní."

„Mnohí historici grálu sa nazdávajú," doložil Teabing, „že ak má priorstvo naozaj v pláne odhaliť pravdu, tento okamih v dejinách bude mimoriadne vhodným obdobím. Mnohí akademici vrátane mňa boli presvedčení, že bratstvo odhalí pravdu práve na začiatku nového tisícročia. Nestalo sa tak. Rímsky kalendár sa však celkom nekryje s astrologickým kalendárom, takže v proroctve je určitá časová sivá zóna. Neviem, či cirkev získala informácie, že práve teraz nastal ten správny čas, alebo či je len nervózna z toho astrologického proroctva. Koniec koncov, to nie je dôležité. Oba scenáre vysvetľujú, prečo by cirkev mohla uskutočniť preventívny úder proti priorstvu." Teabing sa zamračil. „A verte mi, že ak cirkev nájde Svätý grál, zničí ho. Zničí dokumenty i pozostatky Márie Magdalény." Pohľad mu oťažiel. „Spolu so sangrealovými dokumentmi zmiznú aj všetky dôkazy. Cirkev vyhrá dlhý boj o dejiny. Minulosť bude navždy vymazaná."

Sophie pomaly vytiahla z vrečka kľúčik v tvare kríža a podala mu ho.

Teabing vzal kľúč a pozorne ho skúmal. „Panebože. To je znak priorstva. Odkiaľ to máte?"

„Dal mi ho starý otec dnes v noci pred svojou smrťou."

Teabing prešiel prstami po kríži. „Je to kľúč od kostola?"

Sophie sa zhlboka nadýchla. „S týmto kľúčom sa môžeme dostať k záverovému kameňu."

Teabinga až tak myklo. „To nie je možné! Vari som zabudol na niektorý kostol? Prehľadal som každý kostol vo Francúzsku!"

„Záverový kameň nie je v kostole," povedala Sophie, „ale v švajčiarskej depozitnej banke."

Teabingovo vzrušenie pohaslo. „V banke?"

„V trezore," doplnil Langdon.

„V trezore banky?" Teabing pokrútil hlavou. „To nie je možné. Záverový kameň má byť ukrytý pod znakom ruže."

„Veď aj je," odvetil Langdon. „Je uložený v skrinke z ružového dreva, ozdobenej ružou s piatimi lupeňmi."

Do Teabinga akoby udrel blesk. „Vy ste ten záverový kameň videli?"

Sophie prikývla. „Boli sme v tej banke."

Teabing podišiel k nim a v očiach sa mu zračil strach. „Priatelia, musíme niečo urobiť. Záverový kameň je v nebezpečenstve! Je našou povinnosťou chrániť ho. Čo ak sú aj iné kľúče? Ktoré možno ukradli zavraždeným sénéchaux? Ak sa cirkev dostane do tej banky tak ako vy -"

„Tak príde neskoro," dokončila Sophie. „Kameň sme vzali."

„Čože?! Vy ste vzali záverový kameň odtiaľ, kde bol ukrytý?"

„Neboj sa," povedal Langdon. „Je dobre ukrytý."

„To dúfam!"

„Vlastne to závisí od toho," povedal Langdon a musel sa usmiať, „ako často utieraš prach pod divánom."

Pri zámku Villette začalo poriadne fúkať a ako sa Silas krčil pri okne, kutňa mu plieskala vo vetre. Hoci toho veľa nepočul, slová záverový kameň začul niekoľkokrát.

Je vnútri.

V duchu mu zneli Učiteľove slová: Vojdi do zámku Villette a vezmi záverový kameň, ale nikomu neublíž.

Teraz sa tí vnútri odrazu pobrali do ďalšej miestnosti a svetlo v pracovni zhaslo. Keď sa Silas zakrádal k skleneným dverám, cítil sa ako leopard plížiaci sa ku koristi. Dvere neboli zamknuté, a tak vklzol dnu a potichu zatvoril dvere. Z vedľajšej miestnosti začul tlmené hlasy. Vytiahol z vrečka pištoľ, odistil ju a vošiel do chodby.

63

Nadporučík Collet stál pri príjazdovej ceste k zámku Leigha Teabinga a hľadel na masívnu stavbu. Osamelú. Temnú. S množstvom trávy a stromov v okolí. Sledoval svojich pol tucta agentov, ktorí potichu zaujali postavenie po celej dĺžke plotu. Preskočiť ho a obkľúčiť dom im nepotrvá dlhšie než niekoľko minút. Langdon si už ani nemohol vybrať lepšie miesto, kde by ho mohli Colletovi ľudia prekvapiť.

Collet už chcel zavolať samotnému Facheovi, ale zazvonil mu vlastný telefón.

Fache nebol až taký potešený, ako si Collet predstavoval. „Prečo mi nikto nepovedal, že poznáme miesto Langdonovho pobytu?"

„Telefonovali ste a -"

„Kde presne ste, nadporučík Collet?“

Collet mu povedal adresu. „Pri zámku, ktorý patrí istému Britovi menom Teabing. Langdon prešiel poriadnu vzdialenosť, aby sa sem dostal, a jeho vozidlo je za bezpečnostnou bránou, nie sú tu žiadne stopy, že by sem vošiel násilím, takže Langdon asi pozná majiteľa zámku.“

„Hneď som tam,“ povedal Fache. „Nič nepodnikajte. Vybavím to osobne.“

Colletovi ovisla čefusť. „Ale kapitán, veď je to dvadsať minút cesty! Mali by sme okamžite konať. Langdona máme v hrsti. Mám tu osem ľudí. Štyria majú pušky a štyria revolvery.“

„Počkajte na mňa.“

„Kapitán, čo ak má Langdon rukojevníka? Čo ak nás zbada a rozhodne sa utiecť peši? Musíme konať hneď! Moji ľudia už zaujali postavenie a sú pripravení začať akciu.“

„Nadporučík Collet, nezačínajte žiadnu akciu a počkajte na mňa. Je to rozkaz.“ Fache zavesil.

Ohrozený nadporučík vypol telefón. Prečo ma Fache dočerta žiada, aby som počkal? Collet vedel prečo. Hoci bol Fache preslávený svojou úžasnou intuíciou, rovnako známy bol aj svojou citlivosťou. Fache chce Langdona zatknúť sám. Keď už dal do televízie Američanovu tvár, chcel v nej vidieť aj svoju tvár. Collet bol tu iba na to, aby urobil čiernu prácu.

Ako tam stál, hlavou mu preblesklo aj iné možné vysvetlenie. Ak Fache váhal zatknúť podozrivého, zrejme si nebol istý jeho vinou. Má Fache pocit, že Langdon nie je vrahom? Bola to desivá myšlienka. Kapitán Fache urobil dnes v noci všetko preto, aby zatkol Róberta Langdona -surveillance cachée, Interpol a teraz televízia. Ani veľký Bezu Fache by sa neudržiaval vo funkcii, keby sa ukázalo, že omylom obvinil z vraždy významnú americkú osobnosť a ukázal jeho tvár celému Francúzsku v televízii. Ak si teraz Fache uvedomil, že urobil chybu, potom je logické, že povedal Colletovi, aby nič nepodnikal. Vtrhnúť na súkromný pozemok nevinného Brita a zatknúť Langdona bolo to posledné, čo Fache potreboval.

Collet si uvedomil, že ak je Langdon nevinný, navyše to vysvetľuje jedno z čudných protirečení tohto prípadu: Prečo by Sophie Neveuová, vnučka obete, pomáhala údajnému vrahovi pri úteku? Ibaže by vedela, že Langdon je falošne obvinený. Fache predložil dnes v noci všetky možné vysvetlenia Sophiinho čudného správania - vrátane toho, že Sophie ako jediná dedička po Sauniéroví presvedčila svojho tajného milenca Róberta Langdona, aby zabil Sauniéra a ona sa mohla zmocniť dedičstva. Ak to Saunière tušil, mohol nechať políciu odkaz P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona. Collet bol presvedčený, že tu ide o niečo iné. Sophie Neveuová bola príliš charakterná, aby sa zaplietla do niečoho takého ohavného.

„Nadporučík?“ Jeden z agentov bežal k nemu. „Našli sme auto.“

Collet šiel za agentom asi päťdesiat metrov popri príjazdovej ceste. Agent ukázal na druhú stranu cesty. Stálo tam čierne audi, takmer zakryté krovím. Podľa označenia bolo z požičovne. Collet položil ruku na kapotu. Ešte teplá. Priam horúca.

„Langdon sem musel prísť na tomto aute,“ povedal Collet. „Zavolajte do tej požičovne. Zistite, či nie je ukradnuté.“

„Áno, pane.“

Iný agent zamával na Colleta, aby prišiel k plotu. „Nadporučík, pozrite sa na toto.“ Podal Colletovi ďalekohľad na nočné videnie. „Bolo to pri tej skupine stromov na začiatku príjazdovej cesty.“

Collet zamieril ďalekohľad na kopec a zaostriť obraz. Vďalekohľade sa pomaly začali črtiť zelenkavé tvary. Našiel začiatok príjazdovej cesty a skupinku stromov. Mohol len nemo hľadiť. Pod stromami stálo pancierované nákladné auto. To isté, ktoré dnes v noci pustil z Zürišskej depozitnej banky. Želal si, aby to bola len akási čudsná náhoda, vedel však, že to tak nie je.

„Zdá sa,“ povedal agent, „že na tej dodávke sa Langdon s Neveuovou dostali z banky.“

Collet sa nezmohol na slovo. Spomenul si na šoféra pancierovaného auta, ktorého zastavil pri závore, na jeho rolexky, na jeho netrepezlivosť. Mal som skontrolovať, čo vezie!

Collet si uvedomil, že niekto v banke musel klamať ÚRJP o pohybe Langdona a Sophie a potom im pomohol k úteku. Ale kto? A prečo? Collet premýšľal, či mu Fache práve z tohto dôvodu povedal, aby zatiaľ nič nepodnikal. Možno si Fache uvedomil, že vo vražde má prsty aj niekto iný než len Langdon a Sophie. A ak Langdon a Neveuová prišli na pancierovanom aute, kto prišiel na tom audi?

Stovky kilometrov južne sa rútilo nad Tyrrenským morom smerom na sever lietadlo Beechcraft Baron 58. Hoci bola obloha čistá, biskup Aringarosa držal v rukách vrecúško pre prípad nevoľnosti, lebo mal pocit, že každú chvíľu začne vracať. Jeho hovor do Paríža nebol taký, ako si predstavoval.

Aringarosa, celkom sám v malej kabíne, krútil zlatým prsteňom na prste a usiloval sa zahnať pocit strachu a zúfalstva. V Paríži to asi nejde tak, ako by malo. Zatvoril oči a modlil sa, aby to dal Bezu Fache nejako do poriadku.

Teabing sedel na diváne, na kolenách držal drevenú skrinku a obdivoval znak ruže na veku. Toto je najzvláštnejšia a najčarovnejšia noc môjho života.

„Nadvihnite veko,“ zašepkala Sophie, stojaca nad ním pri Langdonovi.

Teabing sa usmial. Nesúrne ma. Po záverovom kamení pátral vyše desať rokov, a tak si chcel prítomný okamih náležite vychutnať. Prešiel dlaňou ruky po drevenom veku a ohmatával tvar vyrezaného kvetu.

„Ruža,“ zašepkal. Ruža je Magdaléna a Magdaléna je Svätý grál. Ruža je kompas, ktorý ukazuje cestu. Cítil sa hlúpo.

Roky a roky chodil po katedráloch a kostoloch po celom Francúzsku, podplácal, aby ho výnimočne pustili dnu, skúmal stovky klenieb a hľadal záverový kameň. La clef de voûte - kľúč klenby pod znakom ruže.

Pomaly uvoľnil veko a nadvihol ho.

Keď uprel zrak na obsah skrinky, hneď vedel, že to môže byť jedine záverový kameň. Hľadel na kamenný valec, na krásne písmeň. Vynález mu pripadal prekvapujúco povedomý.

„Je zhotovený podľa da Vinciho denníkov," povedala Sophie. „Bol to koníček môjho starého otca."

Samozrejme, uvedomil si Teabing. Videl tie kresby. Kľúč od Svätého grálu sa nachádza v tomto kameni. Vzal ťažký kryptex a opatrne ho držal v rukách. Hoci nemal tušenie, ako sa valec otvára, cítil, že vnútri sa skrýva jeho vlastný osud. Vo chvíľach neúspechu sa pýtal sám seba, či bude jeho celoživotné hľadanie dakedy odmenené. Teraz na tieto pochybnosti ani nepomyslel. Priam počul prastaré slová... základ legendy o gráli:

Vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve.

Nehľadajte Svätý grál; Svätý grál si nájde vás.

A hoci je to na neuverenie, dnes v noci prišiel kľúč od Svätého grálu priamo do jeho domu.

Zatiaľ čo Sophie a Teabing sedeli nad kryptexom, rozprávali sa o octe, kotúčoch a možných heslách, Langdon preniesol skrinku z ružového dreva na dobre osvetlený stôl, aby ju lepšie preskúmal. Myslel na niečo, čo pred chvíľou povedal Teabing.

Kľúč od Svätého grálu sa skrýva pod znakom ruže.

Langdon držal drevenú skrinku proti svetlu a skúmal symbol ruže. Hoci nebol odborníkom na rezbárske umenie, spomenul si na slávny drevom obložený strop španielskeho kláštora pri Madride, kde začal po tristo rokoch vypadávať drevený obklad a objavili sa pod ním posvätné texty napísané mníchmi.

Znovu sa pozrel na ružu.

Pod ružou.

Sub rosa.

Tajomstvo.

Vtom sa v chodbe ozvalo buchnutie a Langdon sa obzrel tým smerom. Nevidel nič. Asi tadiaľ prechádzal Teabingov komorník. Znovu sa obrátil ku skrinke. Prstom prešiel po jej hladkom okraji a uvažoval, či by sa dala ruža vypáčiť, ale nie, bola to dokonalá rezbárska práca. Pod ružu by zrejme nevošla ani žiletka.

Otvoril skrinku a skúmal vnútornú časť veka. Bola hladká. Keď ním však pohlol, svetlo dopadlo na akúsi malú dierku presne uprostred vnútornej strany veka. Zavrel skrinku a skúmal symbol zvonka. Tam dierka nebola.

Neprechádza celým vekom.

Položil skrinku na stôl, poobzeral sa po miestnosti a zbadal stoh papierov so spinkou navrchu. Vzal spinku, vrátil sa ku skrinke, otvoril ju a znovu preskúmal dierku. Opatrne rozťahol spinku a jeden koniec strčil do dierky. Jemne, bez väčšej námahy potlačil. Začul, ako čosi vypadlo na stôl. Zavrel veko a pozrel sa na stôl. Bol to maličký kúsok drevka.

Drevená ruža sa uvoľnila z veka a vypadla na stôl.

Bez dychu hľadel na prázdne miesto na veku, kde bola pred chvíľou ruža. Boli tam vyryté štyri riadky textu v jazyku, aký ešte nevidel.

Písmeňá vyzerajú semitské, pomyslel si, ale napriek tomu ten jazyk nepoznám!

Vtom upútal jeho pozornosť nečakaný pohyb za ním. Kým sa stačil obzrieť, pocítil na hlave úder, po ktorom klesol na kolená.

Ako padal, na zlomok sekundy zbadal bledého ducha, ktorý sa nad ním skláňal s pištoľou v ruke. Potom všetko zahalila tma.

65

Hoci Sophie Neveuová pracovala s vynucovacím právom, prvýkrát hľadela do hlavne pištole až dnes v noci. Bolo to nepochopiteľné, ale pištoľ, do hlavne ktorej civela, držal v bledej ruke obrovský albín s dlhými bielymi vlasmi. Pozeral na ňu červenými očami, ktoré mali v sebe čosi desivé, netelesné. Bol oblečený vo vlnenej kutni s povrazom okolo pása a vyzeral ako stredoveký klerik. Nepoznala ho, no s rešpektom si spomenula na Teabingovo podozrenie, že za tým všetkým stojí cirkev.

„Viete, prečo som prišiel," povedal mních dutým hlasom.

Sophie s Teabingom sedeli na diváne s rukami nad hlavou, ako im prikázal albín. Langdon ležal na zemi a vzdychal.

Mníchove oči okanzite sklzli na záverový kameň na Teabingových kolenách.

„Nedokážete ho otvoriť," povedal Teabing vzdorne.

„Môj učiteľ je veľmi múdry," odvetil mních, podišiel bližšie a pištoľou mieril striedavo na Sophie a Teabinga.

Sophie premýšľala, kde je Teabingov komorník. Nepočul, ako Róbert spadol?

„Kto je vašim učiteľom?" spýtal sa Teabing. „Možno by sme sa mohli dohodnúť na nejakej finančnej sume."

„Svätý grál sa nedá zaplatiť," odvetil albín a podišiel ešte bližšie.

„Krvácate," poznamenal pokojne Teabing a kývol hlavou na mníchov pravý členok, po ktorom stekal pramienok krvi.

„A krívate."

„Tak ako vy," odvetil mních a ukázal na kovové barly vedľa Teabinga. „A teraz mi dajte ten kameň."

„Vy poznáte záverový kameň?" spýtal sa prekvapený Teabing.

Na tom nezáleží. Pomaly vstaňte a dajte mi ho."

Vstať je pre mňa ťažké."

Veď práve. Od vás nemusím čakať žiadny prudký pohyb"

Teabing chytil pravou rukou jednu barlu a v ľavej zvieral záverový kameň. Keď sa postavil, vzpriamal sa a pravou rukou sa zaprel o barlu.

Mnich podišiel k nemu s pištoľou namierenou na jeho hlavu. Sophie sa len bezmocne dívala, ako mních natáhuje ruku po kamennom valci.

„Nepodari sa vám to," povedal Teabing. „Záverový kameň môže otvoriť iba ten, kto je ho hoden."

Iba Boh posúdi, kto je čoho hoden, pomyslel si Sílás.

„Je dosť ťažký," povedal muž na barlách a ruka sa mu zachvela. „Ak si ho nevezmete hneď, obávam sa, že ho budem musieť pustiť!" Nebezpečne sa predklonil.

Sílás priskočil, aby vzal záverový kameň, ale práve vtedy muž na barlách stratil rovnováhu. Ruka sa mu skĺzla z barly a začal padať napravo. Nie! Sílás natiahol ruky, aby zachytil kameň, a pritom celkom zabudol na svoju zbraň. Ale kameň padol mimo neho. Keď muž spadol na pravý bok, ľavú ruku vyhodil dozadu a kamenný valec vyletel na diván. Vzápätí vyletela spod muža kovová barla a širokým oblúkom mierila k Sílásovým nohám.

Sílás pocítil prudkú bolesť. Barla ho trafila presne do pásu s ostrými cvočkami, ktoré sa mu zaryli do tela. Zviezol sa na kolená, no tým sa mu pás zarezal ešte hlbšie do tela. Ako padal na zem, z pištole sa ozvala ohlušujúca rana a guľka sa zaryla do drevenej dlážky. Kým stihol zodvihnúť pištoľ a znovu vystreliť, na krku pocítil ženskú topánku.

Collet stojaci na príjazdovej ceste začul výstrel. Zmocnila sa ho panika. Keďže Fache už bol na ceste k nemu, vzdal sa nádeje, že dnes v noci sám nájde Langdona. Ale kvôli Facheovej namyslenosti sa predsa nedostane pred vyšetrovaciu komisiu ministerstva vnútra za zanedbanie policajných postupov.

V tom dome zaznel výstrel, a ty tu len tak postávaš na príjazdovej ceste?

Vycítil príležitosť, na ktorú tak dlho čakal. A vedel aj to, že ak okamžite nezačne konať, na nejakú kariéru v policajnom zbore môže zabudnúť. Pohľadom prešiel železnú bránu a rozhodol sa.

„Priviažte ju o auto a strhnite ju."

Langdon kdesi hlboko vo svojom otrásenom mozgu zaregistroval výstrel. Začul aj bolestný výkrik. Svoj vlastný? Akoby mu ktosi do lebky vrtal dieru. Niekde blízko rozprávali ľudia.

„Kde ste, dočerta, boli?" jačal Teabing.

Do miestnosti náhlivo vošiel komorník. „Čo sa stalo? Božemôj! Kto je ten chlap? Zavolám políciu!"

„Ešte to! Nikoho nevolajte. Ak chcete urobiť niečo užitočné, prineste niečo, čím zviažeme túto obludu."

„A nejaký ľad!" zakričala za ním Sophie.

Langdon znovu začal vnímať hlasy a pohyb. Teraz sedel na diváne. V hlave mu dunelo a Sophie mu na ňu prikladala vrecko s ľadom. Keď začal vnímať aj zrakom, na zemi zbadal akési telo. Vari mám halucinácie? Na zemi ležal zviazaný obrovský albínsky mních so zapchanými ústami. Cez rúcho na pravom stehne mu presakovala krv.

Langdon sa obrátil k Sophie. „Kto je to? Čo sa... stalo?"

Priskackal k nemu Teabing. „Zachránil vás rytier exaliburom vyrobeným na ortopédii."

Čo? Langdon sa pokúšal posediačky narovnať.

Sophiine ruky boli celé roztrasené, ale nežné. „Ešte chvíľu vydržte, Róbert."

„Tuším som práve tvojej priateľke ukázal," povedal Teabing, „výhody môjho mizerného stavu. Zdá sa, že ma všetci podceňujú."

Langdon hľadel z divánu na mnícha a usiloval sa predstaviť, čo sa stalo.

„Nosí pás s cvočkami," vysvetlil Teabing.

„No a?"

Teabing ukázal na zakrvavený pás kože ležiaci na dlážke. „Pás na cibrenie sebadisciplíny. Nosí ho na stehne. Mieril som presne naň."

Langdon si pošúchal hlavu. O týchto pásoch vedel. „Ale ako... ako si to vedel?"

Teabing sa zoširoka usmial. „Mojím vedným oborom je kresťanstvo, Róbert, a niektoré sekty majú svoju ideológiu napísanú priamo na čele." Ukázal barlou na krv presakujúcu cez mníchovu kutňu. „Tento ju má napísanú na rúchu."

„Opus Dei," zašepkal Langdon a spomenul si, že prednedávnom médiá informovali o niekoľkých významných bostonských obchodníkoch, ktorí boli členmi Opus Dei. Vydesení kolegovia ich verejne obvinili z toho, že pod dvojradovými oblekmi nosia pás s cvočkami. Ale obchodníci nič také nenosili. Tak ako mnohí členovia Opus Dei, aj oni boli iba „supernumerári" a umŕtvovanie tela nepraktikovali. Boli to zbožní katolíci, starostliví otcovia a verní členovia spoločenstva. Nečudo, že si médiá na nich posvietili; krátko predtým totiž referovali o šokujúcich metódach sebadisciplíny rigoróznejších členov Opus Dei - „numerátov", akým bol aj tento mních ležiaci na zemi pred Langdom. Teabing pozorne hľadel na zakrvavený pás. „Ale prečo by sa Opus Dei pokúšalo nájsť Svätý grál?"

Langdon bol príliš otupený, aby nad tým premýšľal.

„Róbert," povedala Sophie, mieriaca k drevenej skrinke, „čo je toto?" V ruke držala malú ružu, ktorú Langdon vytlačil z veka.

„Zdobila veko skrinky. Myslím, že z toho textu by sme sa mohli dozvedieť, ako otvoriť záverový kameň."

Kým mohli Sophie s Teabingom niečo povedať, úpätie kopca zaplavilo more policajných svetiel sprevádzaných hučaním sirén.

Teabing sa zamračil. „Priatelia, zdá sa, že sa musíme rozhodnúť. A čím skôr, tým lepšie."

66

Collet a jeho agenti vrazili so zbraňami v ruke cez vchodové dvere do zámku sira Leigha Teabinga. Rozvinuli sa a začali prehľadávať prízemie. Na dlážke salóna našli dierku po guľke, stopy po zápase, trochu krvi, čudný kožený pás a kotúč lepiacej pásky. Zdalo sa, že na prízemí nebolo nikoho.

Collet už chcel rozdeliť svojich ľudí tak, aby prehľadali pivnicu a priestor za domom, keď začul na poschodí akési hlasy.

„Sú hore!“

Vybehol so svojimi ľuďmi po širokom schodisku na poschodie a prehľadával jednu miestnosť obrovského sídla za druhou. Zdalo sa, že zvuk prichádza z poslednej spálne na neobyčajne dlhej chodbe. Agenti pomaly postupovali chodbou a zabezpečovali všetky prípadné únikové cesty.

Keď sa priblížili k poslednej spálni, Collet zbadal, že dvere sú dokorán otvorené. Hlasy zrazu zmĺkli a namiesto nich sa ozvalo čudné hučanie, ako keď vrčí motor.

Collet dal zdvihnutím ruky signál. Potichu natiahol ruku za zárubňu, nahmatal spínač a rozsvietil. Vtrhol do miestnosti, zakričal a namieril pištoľ... do prázdna.

V staromódnej hosťovskej spálni nebol nikto.

Z tmavého elektronického panelu na stene pri posteli sa ozýval zvuk motora. Collet videl tieto panely po celom dome. Bol to akýsi prepojený elektronický systém. Pribehol k panelu. Bolo na ňom zo desať gombíkov s nápismi:

PRACOVŇA... PIVNICA... KUCHYŇA... PRÁČOVŇA...

Odkiaľ sa, dočerta, ozýva ten zvuk motora?

PÁNOVA SPÁLŇA... SLNEČNÁ IZBA... STODOLA... KNIŽNICA...

Stodola! Collet bol v okamihu na prízemí, utekal k zadným dverám a po ceste schmatol jedného z agentov. Prebehli po trávniku za domom a bez dychu dorazili k sivej stodole. Collet začul vzdáľujúci sa zvuk motora skôr, než vošiel dnu.

Vytiahol pištoľ, vbehol dnu a rozsvietil.

V pravej časti stodoly boli bežné nástroje - kosačky, samohybné nástroje a iné záhradnícke náradie. Aj tu visel obďaleč na stene elektronický panel. Jeden gombík bol stlačený.

HOSŤOVSKÁ SPÁLŇA II.

Collet sa nahnevane zvrtol. Nalákali nás na poschodie pomocou domáceho telefónu! Prehľadal druhú časť stodoly a našiel tam dlhý rad konských stajní. Ale kone v nich neboli. Ich majiteľ očividne dával prednosť iným konským silám - stajne boli prebudované na domyselné parkovisko. Zbierka áut bola neuveriteľná - čierne Ferrari, ligotavý Rolls-Royce, športový veterán Aston Martin, skvelé Porsche 356.

Posledná stajňa bola prázdna.

Collet vbehol dnu a na zemi zbadal olejové škvrny. Zo zámku sa nedostanú. Prijazdovú cestu a bránu pre každý prípad zabarikádovali dve hliadkujúce policajné autá.

„Pane?“ Agent ukázal na koniec stajní.

Zadná brána stodoly bola dokorán otvorená a za ňou sa črtali iba tmavé blatisté polia. Collet utekal k bráne a usiloval sa niečo rozoznať v tme. Videl však len slabý tieň lesa v diaľke. Žiadne svetlá auta. Toto lesnaté údolie zrejme križovali desiatky nezmappovaných cestičiek a loveckých chodníkov, ale Collet si bol istý, že utečenci by sa do lesa neodvážili.

„Pošlite tam nejakých mužov. Najskôr už niekde uviazli. Športiačky sa do takéhoto terénu nehodia.“

„Uhm... pane...“ ozval sa zase agent a ukázal na doštičku, na ktorej viselo niekoľko kľúčov. Na štítkoch nad nimi boh" napísané známe značky.

DAIMLER... ROLLS-ROYCE... ASTON MARTIN... PORSCHE...

Na poslednom háčiku kľúč nevisel. Keď si Collet prečítal štítok nad prázdny háčikom, bolo mu jasné, že má problém.

67

Bolo to terénne auto Java Black Pearl s predným a zadným náhonom, bežnou prevodovkou, mimoriadne pevnými polypropylénovými reflektormi, niekoľkými zadnými svetlami a volantom na pravej strane.

Langdon bol rád, že nešoféruje.

Teabingov komorník Rémy na príkaz svojho pána vynikajúcim spôsobom manévroval s vozidlom po poliach zaliatych mesačným svitom za zámkom Villette. Aj bez predných reflektorov prešiel cez malý kopček a teraz schádzal po dlhom svahu. Zdalo sa, že mieri k vzdialenej zubatej siluete lesa.

Langdon s drevenou skrinkou na kolenách sa obrátil na sedadle a pozrel sa dozadu na Teabinga a Sophie.

„Čo vaša hlava, Róbert?" spýtala sa ho Sophie znepokojene.

Langdon sa nasilu usmial. „Ďakujem, už je to lepšie." V hlave mu dunelo ako v sude.

Teabing sediaci vedľa nej sa pozrel cez plece na zviazaného mnícha so zapchanými ústami, ktorý ležal skrčený v batožinovom priestore za zadnými sedadlami. Teabing mal mníchovu pištoľ položenú na kolenách a vyzeral ako lovec s korisťou na starej fotografii zo safari.

„Som naozaj rád, že si dnes v noci za mnou zašiel, Róbert," povedal Teabing a zoširoka sa usmieval, akoby sa prvýkrát po dlhých rokoch dobre bavil.

„Prepáč mi, Leigh, že ti robím také neprijemnosti."

„Prosím ťa, na také neprijemnosti som čakal celý život." Teabing hľadel cez okno na tieň dlhého živého plota. Zozadu potľapkával Rémyho po pleci. „Pamätajte - žiadne brzdné svetlá. Keď bude treba brzdiť, použite ručnú brzdú. Musíme sa dostať do lesa. Netreba riskovať, že nás zbadajú zo zámku."

Rémy spomalil a zamieril s terénnym autom cez otvor v živom plote. Ledva sa auto vyteperilo na trávou zarastenú cestu, výhľad celkom zakryli stromy.

Nič nevidím, pomyslel si Langdon, ktorý sa usiloval rozoznať nejaké tvary pred autom. Bola tma ako vo vreci. Pravý bok auta sa šúchal o konáre stromov, a tak Rémy zamieril s autom do stredu cesty. Potom už držal volant viac-menej rovno a takto prešiel zo tridsať metrov.

„Ide vám to výborne, Rémy," pochválil ho Teabing. „Už by sme mali byť dosť ďaleko. Róbert, buď taký dobrý a stlač ten malý modrý gombík pod ventilátorom. Vidíš ho?"

Langdon našiel gombík a stlačil ho.

Cestu pred nimi zalialo tlmené žlté svetlo a po oboch stranách cesty sa objavilo husté krovie. Svetlá do hmly, uvedomil si Langdon. Svetlá boli dostatočne silné na to, aby videli na cestu, a zároveň dostatočne tlmené, aby ich z diaľky nezbadali.

„No, Rémy," povedal Teabing spokojne, „svetlá svietia, takže máte naše životy vo svojich rukách."

„Kam ideme?" spýtala sa Sophie.

„Táto cesta vedie asi tri kilometre do lesa," odvetil Teabing. „Prechádza cez môj pozemok a potom zatáča na sever. Ak nenarazíme na strhnutú cestu alebo popadané stromy, ocitneme sa bez najmenšieho zranenia na hradskej."

Vraj bez najmenšieho zranenia! Langdonova hlava hovorila o niečom inom. Obrátil zrak na kolená, kde v drevenej skrinke bezpečne spočíval kryptex. Ruža už bola zase na veku a hoci Langdonu bolela hlava, znovu chcel vybrať ružu a pozorne preskúmať nápis pod ňou. Nadvihol veko, keď mu vtom Teabing zozadu položil ruku na plece.

„Máš čas, Róbert," povedal Teabing. „Je tma a cesta je hrboľatá. Nedaj pánboh, aby sme do niečoho narazili. Ak si nerozlúštil ten jazyk za svetla, potme sa ti to určite nepodarí. Stačí, keď teraz budeme dávať pozor, aby sa skrinka nerozbila. Čoskoro budeme mať dosť času, aby sme ju preskúmali."

Langdon vedel, že Teabing má pravdu. Prikývol a privrel veko.

Odrazu sa pridusene ozval mních ležiaci vzadu a začal sa mykať. Vzápätí začal divo kopat'.

Teabing sa otočil a namieril naňho pištoľ. „Neviem, proti čomu protestujete, pane. Vrhli ste do môjho domu a takmer ste môjmu vzácnemu priateľovi rozbili hlavu. Mohol by som vás teraz pokojne zastreliť, vyhodiť do lesa a nechať vás tam zhnúť."

Mních stíchol.

„Myslíš, že sme urobili dobre, že sme ho vzali so sebou?" spýtal sa Langdon.

„To teda áno!" zvolal Teabing. „Veď ťa chcel zabiť, Róbert. Tento darebák je pre teba priepustkou na slobodu. Polícii asi mimoriadne záleží na tvojom zadržaní, keď ťa sledovala až do môjho domu."

„Je to moja vina," poznamenala Sophie. „V tom pancierovanom aute bola zrejme vysielaciačka."

„O to nejde," povedal Teabing. „Mňa neprekvapuje, že vás našla polícia, ale to, že vás našiel tento chlapík z Opus Dei. Z toho, čo ste mi povedali, si neviem vysvetliť, ako vás tento chlap mohol vystopovať až do môjho domu, pokiaľ nemal nejaký kontakt na justičnú políciu alebo na Žüríšskú depozitnú banku."

Langdon sa zamyslel. Bezú Fache chcel dnes v noci nájsť páchatel'a za každú cenu. A Vernet im začal pomáhať dosť nečakane - Langdon bol obvinený zo štyroch vražd, takže bolo dosť nepochopiteľné, prečo bankár zrazu zmenil svoje správanie.

„Tento mních nepracuje sám, Róbert," povedal Teabing, „a pokiaľ nezistíme, kto je za tým všetkým, obom vám hrozí nebezpečenstvo. Dobrou správou je to, priateľu, že teraz môžeš konať z pozície moci. Táto obľudná bábka za mnou vie toho veľa, a nech už nitkami tejto bábky poťahuje ktokoľvek, musí byť teraz dosť nervózny."

Rémy si zvykol na cestu, a tak pridával plyn. Prešli cez akýsi potok, vyšli na malý kopček a začali zase klesať.

„Róbert, budeš taký láskavý a podáš mi ten telefón?" Teabing ukázal na autotelefón na prístrojovej doske. Langdon mu ho podal a Teabing vytľukal číslo. Musel dlho čakať, kým sa na druhom konci niekto ozval. „Richard? Zobudil som vás? Iste, hlúpa otázka. Mám menší problém. Nie som vo svojej koži. Musím si s Rémyom odskočiť na ostrovy po lieky. Nuž, hneď. Prepáčte, že vám to takto oznamujem. Môžete mi do dvadsiatich minút pripraviť Elizabeth? Viem, že urobíte, čo sa bude dať. Čoskoro sa uvidíme." Položil.

„Elizabeth?" spýtal sa Langdon.

„To je moje lietadlo. Stálo ma celý majetok."

Langdon sa obrátil a pozrel naňho.

„Čo je?" nechápal Teabing. „Vy dvaja nemôžete ostať vo Francúzsku, keď vás hľadá justičná polícia. V Londýne budete v bezpečí."

Teraz sa ku Teabingovi obrátila aj Sophie. „Naozaj si myslíte, že musíme odísť z Francúzska?"

„Priatelia, v civilizovanom svete mám oveľa väčší vplyv než tu vo Francúzsku. Okrem toho sa predpokladá, že Svätý

grál je v Británii. Som presvedčený, že ak otvoríme záverový kameň, nájdeme mapu, ktorá potvrdí, že sme šli správnym smerom."

„Bude to pre vás veľké riziko, keď nám budete pomáhať," povedala Sophie. „Francúzska polícia sa k vám už nikdy nebude správať priateľsky."

Teabing mávol rukou. „Vo Francúzsku som už skončil. Prestáhoval som sa sem iba preto, aby som našiel záverový kameň. A ten už máme. Nezáleží mi na tom, či ešte dakedy uvidím zámok Villette."

„Ako sa dostaneme cez letiskovú stráž?" spýtala sa Sophie.

Teabing sa tlmene zasmial. „Poletíme z Le Bourget - letiska pre vysokých štátnych úradníkov, ktoré je neďaleko odtiaľto. Z francúzskych lekárov som celý nervózny a tak každé dva týždne letím po lieky do Anglicka. Na oboch stranách platím za určité zvláštne privilégia. Len čo budeme vo vzduchu, môžete sa rozhodnúť, či si želáte stretnúť sa s niekým z amerického veľvyslanectva."

Langdon nechcel odrazu o americkom veľvyslanectve ani počuť. Teraz myslel už len na záverový kameň, záhadný nápis a na to, či im ukáže cestu ku grálu. Premýšľal, či mal Teabing pravdu v tom, čo hovoril o Británii. Väčšina moderných legend hovorila o tom, že Svätý grál sa nachádza niekde v Spojenom kráľovstve. Dokonca aj o mýtickom ostrove Avalon kráľa Artuša, bohato opradenom legendami o Svätom gráli, sa teraz predpokladalo, že ide o anglické Glastonbury. Nech už sa Svätý grál nachádzal kdekoľvek, Langdonovi sa ani nesnívalo o tom, že ho raz bude sám hľadať. Sangrealové dokumenty. Pravdivá história Ježiša Krista. Hrob Márie Magdalény. Zrazu mal pocit, akoby sa dnes v noci ocitol v akomsi vzduchoprázdne... v akejsi bubline, do ktorej nemôže preniknúť reálny svet.

„Pane," ozval sa Rémy, „naozaj premýšľate o tom, že by ste sa natrvalo vrátili do Anglicka?"

„Ničoho sa nemusíte obávať, Rémy," ubezpečoval ho Teabing. „To, že sa vraciam do krajiny našej kráľovnej, ešte neznamená, že sa chcem do smrti napchávať párkami a zemiakovou kašou. Očakávam, že pôjdete so mnou. Chcem si kúpiť krásnu vilu v Devonshire a okamžite tam dám previezť všetky vaše veci. Bude to dobrodružstvo, Rémy, hotové dobrodružstvo!"

Langdon sa musel usmiať. Ako Teabing nahlas sníval o triumfálnom návrate do Británie, Langdon sa celkom nakazil jeho nadšením.

Neprirodne hľadel z okna na les, ktorým prechádzali a ktorý bol v žltom svetle hmloviek desivo bledý. Konáre posunuli bočné zrkadlo trochu dovnútra a zbadal v ňom Sophie sediacu potichu na zadnom sedadle. Chvíľu ju sledoval a pocítil nečakanú spokojnosť. Napriek všetkým problémom, ktoré mal tejto noci, bol rád, že má takú dobrú spoločnosť.

Po niekoľkých minútach akoby vycítila, že sa na ňu díva. Naklonila sa a položila mu ruky na plecia. „Ste v poriadku?"

„Hej," odvetil Langdon. „Dá sa to tak povedať."

Sophie sa znovu oprela a Langdon jej zbadal na perách tichý úsmev. Uvedomil si, že aj on sa usmieva.

Sílas, spútaný v zadnej časti terénneho auta, ledva dýchal. Ruky mal vykrútené dozadu a pevne priviazané o členky šnúrou na bielizeň a lepiacou páskou. Bolestne cítil každý hrbol na ceste. Aspoň mu dali dolu kožený pás s cvočkami. Pretože ústa mal prelepené páskou, mohol dýchať iba nosom, ktorý sa mu pomaly upchával prachom usadenom v batožinovom priestore. Začal kašľať.

„Tuším sa duší," poznamenal znepokojene francúzsky vodič.

Brit, ktorý trafil v zámku Sílasa barlou, sa obrátil a chladne sa naňho pozrel. „Máte šťastie, že my Briti neposudzujeme láskavé správanie podľa súcitu s priateľom, ale podľa súcitu s nepriateľom." Brit natiahol ruku a jediným Pohybom strhol Sílasovi pásku z úst.

Sílas mal pocit, akoby mu horeli ústa, ale keď pocítil v pľúcach vzduch, ďakoval Bohu aj za to.

„Pre koho pracujete?" spýtal sa ho Brit.

„Pracujem na Božom diele," odsekol Sílas a pocítil prudkú bolesť na sánke, do ktorej ho kopla tá žena.

„Ste členom Opus Dei," povedal Brit. Nebola to otázka.

„Neviete nič o tom, kto som."

„Prečo chce Opus Dei záverový kameň?"

Sílas nemal v úmysle odpovedať. Záverový kameň znamenal otvorenú cestu ku Svätému grálu a Svätý grál bol nástrojom na ochranu viery.

Pracujem na Božom diele. Cesta je ohrozená.

Teraz, keď ležal zviazaný v terénnom aute, bál sa, že načisto sklamal Učiteľa i biskupa. Nemal sa s nimi ani len ako skontaktovať a povedať im, ako sa odrazu všetko zvrátilo. Moji väzníci majú záverový kameň! Dostanú sa k Svätému grálu skôr ako my! Pomodlil sa. Prudká bolesť, ktorú cítil v celom tele, akoby mala posilniť jeho úpenlivé prosby. Zázrak, Pane. Urob zázrak. Netušil, že o niekoľko hodín budú jeho modlitby vyslyšané.

„Róbert?" Sophie ešte stále hľadala naňho. „Prečo sa tak smiešne tvárite?"

Langdon sa obzrel na ňu a uvedomil si, že má stisnuté pery a srdce mu prudko búši. Zišla mu na um neuveriteľná myšlienka. Je možné, aby to bolo také jednoduché? „Sophie, potrebujem váš mobil."

„Teraz?"

„Myslím, že som na niečo prišiel."

„Načo?"

„Hneď vám to poviem. Musím si zavolať."

Sophie sa tvárila obozretne. „Pochybujem, že Fache odpočúva telefóny, ale pre každý prípad netelefonujte dlhšie ako minútu." Podala mu telefón.

„Ako sa dovolám do Štátov?"

„Musíte volať na účet volaného. Z môjho telefónu sa nedá volať cez Atlantik.“
Langdon stlačil nulu s vedomím, že v nasledujúcich šesťdesiatich sekundách možno dostane odpoveď na otázku, ktorá ho trápila celú noc.

68

Newyorský vydavateľ Jonas Faulkman sa konečne zvalil do postele, keď vtom zazvonil telefón. Trochu neskoro na telefonovanie, zamrmľal a zdvihol slúchadlo.

„Prijmete hovor od Róberta Langdona na účet volaného?“ spýtal sa ho operátorkin hlas.

Faulkman v zmätku zažal svetlo. „No... áno, dobre.“

V telefóne cvaklo. „Jonas?“

„Róbert? Budíš ma len preto, aby si volal na môj účet?“

„Prepáč, Jonas,“ povedal Langdon. „Nebudem volať dlho. Ale musím vedieť jednu vec. Ide o ten rukopis, čo som ti dal. Poslal si -“

„Prepáč, Róbert, viem, že som ti povedal, že ti pošlem korektúry tento týždeň, ale som zavalený prácou. Budúci pondelok. Sľubujem.“

„Nejde mi o korektúry. Chcem vedieť, či si náhodou neposlal bez môjho vedomia nejaké kópie niekomu za reklamným účelom.“

Faulkman zaváhal. V Langdonovom najnovšom rukopise, v ktorom skúmal dejiny uctievania bohýň, bolo niekoľko pasáží o Márii Magdaléne, ktoré mohli vyvolať veľké počudovanie. Hoci boli všetky myšlienky podložené faktami a odkazmi na iné diela, Faulkman nechcel vydať Langdonovu knihu bez niekoľkých dobrozdani seriózných historikov a znalcov z oblasti výtvarného umenia. Vybral si desať známych osobností z umeleckého sveta a poslal im všetky inkriminované pasáže spolu s listom, v ktorom ich zdvorilo požiadal, či by nenapísali krátky, podľa možnosti kladný posudok. Faulkman mal skúsenosť, že väčšina ľudí neodolá príležitosti vidieť svoje meno vytlačené v knihe.

„Jonas?“ naliehal Langdon. „Niekomu si môj rukopis poslal, však?“

Faulkman sa zamračil. Vycítil, že Langdon z toho nie je nadšený. „Ten rukopis bol v poriadku, Róbert, chcel som ťa len prekvapiť niekoľkými reklamnými textami.“

Ticho. „Poslal si ho kurátorovi parížskeho Louvru?“

„A čo si predstavuješ? Veď v rukopise si niekoľkokrát spomenul Louvre, kurátorove diela si uviedol v bibliografii a jeho slovo má veľkú váhu. Sauniére je veličina.“

Na druhom konci ostalo dlhé ticho. „Kedy si mu ho poslal?“

„Asi pred mesiacom. Spomenul som mu aj to, že čoskoro budeš v Paríži, takže by ste sa mohli pozhovárať. Nevolať ti?“

Faulkman sa odmlčal a pretieral si oči. „Počkaj, nemal si byť tento týždeň v Paríži?“

„Veď aj som.“

Faulkman sa narovnal. „Ty mi voláš na účet volaného z Paríža?“

„Strhni mi to z honoráru, Jonas. Ozval sa ti odvtedy Sauniére? Páčil sa mu rukopis?“

„Neviem. Ešte sa mi neozval.“

„Tak ti teda ďakujem. Veľmi si mi pomohol. Teraz už musím bežať. Ešte raz ti ďakujem.“

„Róbert -“

Ale Langdon už nebol na linke.

Faulkman položil slúchadlo a neveriacky krútil hlavou. Tí spisovatelia! pomyslel si. Ešte aj tí, čo si zachovali štipku rozumu, sú čudáci.

Leigh Teabing sa rozosmial. „Róbert, takže ty si napísal rukopis o tajnej spoločnosti a vydavateľ ho tej tajnej spoločnosti poslal?“

Langdon sa na sedadle prikrčil. „Vyzerá to tak.“

„To je trochu krutá náhoda, priateľ môj.“

Žiadna náhoda, pomyslel si Langdon. Požiadať Jacqua Sauniéra o posudok na rukopis o uctievaní bohýň bolo to isté ako požiadať Tigera Woodsa o posudok na knihu o golfe. Navyše tým bolo priam zaručené, že o Priorstve Sionu musela byť zmienka v každej ďalšej knihe o uctievaní bohýň.

„A teraz otázka za milión,“ povedal Teabing, ktorý sa ešte vždy smial. „Písal si o priorstve v pozitívnom, alebo negatívnom zmysle slova?“

Langdon vedel, kam Teabing mieri. Mnohí historici sa pýtali, prečo priorstvo stále ukrýva sangrealové dokumenty. Podaktorí mali pocit, že sa už dávno mali zverejniť. „O tom, čo robí priorstvo, som nepísal.“

„Tým si ho akoby kritizoval, že nič nerobí.“

Langdon pokrčil plecami. Teabing stál očividne na strane tých, čo žiadali zverejnenie dokumentov. „Jednoducho som napísal dejiny bratstva a opísal som ho ako moderné spoločenstvo, ktoré uctieva bohyňu, vlastní Svätý grál a stráži prastaré dokumenty.“

Sophie sa naňho pozrela. „Spomenuli ste aj záverový kameň?“

Langdon myklo. Spomenul. Niekoľkokrát. „Uviedol som záverový kameň ako príklad, kam by priorstvo mohlo zísť pri ochrane sangrealových dokumentov.“

Sophie vyzerala prekvapená. „To by mohlo vysvetľovať ten odkaz P. S. Vyhľadaj Róberta Langdona.“

Langdon mal pocit, že Sauniéra podráždilo v rukopise niečo iné, ale o tom sa so Sophie porozpráva, až keď budú sami.

„Takže ste kapitána Fachea oklamali," povedala Sophie.

„V čom?"

„Povedali ste mu, že ste si s mojím starým otcom nikdy nepísali."

„Nepísal som si s ním! Rukopis mu poslal môj vydavateľ."

„Premýšľajte, Róbert. Ak kapitán Fache nenájde obálku, v ktorej váš vydavateľ poslal rukopis, bude si myslieť, že ste ho poslali vy." Odmlčala sa. „Alebo, čo je ešte horšie, že ste mu ho odovzdali osobne a Fachea ste oklamali."

Keď terénne auto dorazilo na letisko Le Bourget, Rémy zamieril k malému hangáru na vzdialenom konci prístávacej dráhy. Ako sa k nemu blížili, náhlivo z neho vyšiel akýsi strapatý chlap v pokrčených žltých montérkach, zamával a otvoril obrovské vlnité kovové dvere, za ktorými sa objavilo lesklé biele lietadlo.

Langdon hľadel na ligotavý trup lietadla. „To je Elizabeth?"

Teabing sa široko usmial. „Preletí cez ten mizerný kanál ako nič."

Chlap v montérkach sa náhlil k nim žmúriac do predných svetiel. „Už je takmer pripravená, pane," zavolať s britským prízvukom. „Prepáčte, ale je hlboká noc a -"

Keď zbadal, že z auta vystúpili viacerí ľudia, zmĺkol. Hľadel na Sophie a Langdona a potom pozrel na Teabinga.

„Musím so svojimi priateľmi vybaviť v Londýne istú súrnu vec. Ponáhl'ame sa. Musíme okamžite odletieť," povedal Teabing a vybral pritom z auta pištoľ a podal ju Langdonovi.

Pilot vyvalil oči. Podišiel k Teabingovi a zašepkal: „Prepáčte, pane, ale mám povolenie vziať iba vás a vášho komorníka. Vašich hostí vziať nemôžem."

„Richard," povedal Teabing s príjemným úsmevom, „dvetisíc libier a táto odistená pištoľ vás určite presvedčí, že mojich hostí vziať môžete." Ukázal do terénneho auta. „A tiež tohto nešťastníka."

69

Dvojité motory Hawкера 731 zaburácali a dvíhali lietadlo k oblohe so silou, až mal človek pocit, že mu trhá vnútornosti. Letisko Le Bourget sa prekvapujúco rýchlo vzdalo.

Odletam z Francúzska, pomyslela si Sophie a telo mala na koženom sedadle ako prišpendlené. Až doteraz bola presvedčená, že jej hra na mačku a myš s Facheom by sa dala na ministerstve obrany nejakým spôsobom vysvetliť. Chcela som brániť nevinného človeka. Chcela som splniť želanie môjho umierajúceho starého otca. Vedela však, že táto možnosť sa teraz pomínula. Odletala z krajiny s hľadanou osobou a so zviazaným rukojemníkom. Ak aj existovala nejaká „rozumná hranica", práve ju prekročila. A to takmer rýchlosťou zvuku.

Sedela spolu s Langdonom a Teabingom v prednej časti kabíny - luxusnom oddelení, ako bolo napísané na zlatom štítku na dverách. Ich plyšové otočné kreslá boli pripevnené k malým koľajničkám na dlážke a dali sa presunúť a upevniť pri obdĺžnikovom stole z tvrdého dreva. Malá zasadačka. Dôstojné prostredie však ani zďaleka nemohlo zakryť nedôstojné pomery v zadnej časti lietadla, kde sedel Teabingov komorník Rémy a s nevôľou plnil príkazy svojho pána - s pištoľou v ruke strážil toho prekliateho mnícha, ktorý ležal pri jeho nohách zviazaný ako balík.

„Kým obrátim pozornosť na záverový kameň, chcem vám povedať zopár slov," povedal Teabing opatrne ako otec, ktorý svojim deťom vysvetľuje, ako sa dostali na svet. „Priatelia, uvedomujem si, že som na tejto ceste iba hosťom a som tým poctený. No ako človek, ktorý celý život hľadal Svätý grál, mám pocit, že je mojou povinnosťou upozorniť vás na skutočnosť, že ste iba krôčik odtiaľ, odkiaľ už niet návratu." Obrátil sa k Sophie. „Slečna Neveuová, váš starý otec vám dal tento kryptex v nádeji, že tajomstvo Svätého grálu nezmizne z povrchu zemskeho."

„Áno."

„Pochopiteľne sa teda usilujete sledovať stopu Svätého grálu, kamkoľvek ide."

Sophie prikývla, hoci cítila, že to robí aj pre niečo iné. Kvôli pravde o svojej rodine. Hoci ju Langdon ubezpečoval, že záverový kameň nemá s jej minulosťou nič spoločné, stále mala neodbytný pocit, že v celej tejto záhade je čosi veľmi osobné, akoby jej tento kryptex, zhotovený vlastnými rukami jej starého otca, chcel niečo povedať a zaplniť prázdnotu, ktorá ju prenasledovala celé tie roky.

„Dnes v noci zomrel váš starý otec a traja ďalší členovia priorstva," pokračoval Teabing, „a zomreli preto, aby sa cirkev nedostala k záverovému kameňu. Dnes v noci sa ho takmer zmocnilo Opus Dei. Dúfam, že po všetkých týchto udalostiach si uvedomujete svoju zodpovednosť. Dostala sa vám do rúk pochodeň, ktorá horí dvetisíc rokov a ktorá nesmie zhasnúť. Nesmie byť v nesprávnych rukách." Odmlčal sa a pozrel na skrinku z ružového dreva. „Uvedomujem si, že ste nemali na výber, slečna Neveuová, ale vzhľadom na to, o čo všetko tu ide, musíte plne niesť túto zodpovednosť... alebo ju musíte odovzdať niekomu inému."

„Starý otec dal kryptex mne. Bol presvedčený, že tú zodpovednosť unesiem."

Zdalo sa, že Teabinga to nepresvedčilo. „Dobre. Silná vôľa je nevyhnutná. No chcel by som vedieť, či chápete, že otvorenie záverového kameňa prinesie oveľa väčšie problémy."

„Ako to?"

„Milá moja, predstavte si, že držíte v rukách mapu, ktorá ukazuje cestu k Svätému grálu. V tom okamihu budete držať v rukách pravdu, ktorá zmení celé dejiny. Pravdu, ktorú hľadalo ľudstvo celé stáročia. Na vašich pleciach bude ležať zodpovednosť a povinnosť odhaliť pravdu celému svetu. Človeka, ktorý by to urobil, by si mnohí vážili a mnohí ho nenávideli. Otázka stojí tak, či budete dosť silná, aby ste sa s touto úlohou vysporiadali."

Sophie chvíľu mlčala. „Nie som si istá, či o tom môžem rozhodnúť ja."

Teabing nadvihol obočie. „Nie vy? A kto, ak nie majiteľ záverového kameňa?"

„Bratstvo, ktoré tak dlho chránilo toto tajomstvo."

„Priorstvo?" V Teabingovej tvári sa objavil pochybovačný výraz. „Veď bratstvo bolo dnes v noci fakticky rozbité. Zbavené vedenia, ako ste sama výstižne povedali. Či už boli odpočúvaní, alebo sa do ich radov infiltroval špión, to sa už nikdy nedozvieme, ale faktom zostáva, že niekto odhalil identitu ich štyroch najvyšších členov. Ja by som v tejto situácii nedôveroval žiadnemu členovi bratstva."

„Čo teda navrhuješ?" spýtal sa Langdon.

„Róbert, vieš rovnako dobre ako ja, že priorstvo nechránilo pravdu celé tie roky preto, aby ostala navždy utajená. Čakali na vhodný historický okamih, aby s ňou mohli vyjsť na verejnosť. Na okamih, keď bude svet na túto pravdu pripravený."

„A ty si myslíš, že ten okamih nastal?" spýtal sa Langdon.

„Áno. Je to nad slnko jasnejšie. Svedčia o tom všetky historické znamenia, a ak by priorstvo nechcelo prezradiť v najbližšom čase svoje tajomstvo, prečo by cirkev teraz útočila?"

„Ten mních nám ešte neprezradil, čo sledoval svojim konaním," namietla Sophie.

„To, čo vždy chcela cirkev," odvetil Teabing. „Zničiť dokumenty, ktoré odhaľujú obrovský podvod. Cirkev sa dnes dostala k tým dokumentom bližšie než kedykoľvek predtým a priorstvo vložilo dôveru do vás, slečna Neveuová. Úloha zachrániť Svätý grál je očividne aj úlohou splniť posledné želanie priorstva a odhaliť svetu pravdu."

„Leigh," zasiahol Langdon, „žiadať Sophie, aby sa v tomto smere rozhodla, je trochu priveľa, keďže sa len pred hodinou dozvedela o existencii sangrealových dokumentov."

Teabing si vzdychol. „Prepáčte, že na vás tak nalieham, slečna Neveuová. Vždy som bol presvedčený, že tieto dokumenty treba zverejniť, ale konečné rozhodnutie je na vás. Mám len pocit, že je dôležité, aby ste začali premýšľať o tom, čo sa stane, keby sa nám podarilo otvoriť záverový kameň."

„Aby som citovala vaše slová, páni," vyhlásila Sophie pevným hlasom, „nehľadajte Svätý grál, Svätý grál si nájde vás. Som presvedčená, že Svätý grál si ma z určitého dôvodu našiel, a keď príde čas, budem vedieť, čo mám robiť."

Obaja muži vyzerali zarazení.

„Takže poďme na to," povedala a ukázala na skrinku z ružového dreva.

70

Nadporučík Collet stál v salóne zámku Villette a sklúčene hľadel do vyhasínajúceho ohňa. Pred chvíľou prišiel kapitán Fache a teraz kričal vo vedľajšej miestnosti do telefónu a usiloval sa koordinovať pátranie po terénnom aute.

Teraz už môžu byť kdekkoľvek, pomyslel si Collet.

Keďže neposlúchol priamy Facheov rozkaz a druhýkrát stratil Langdona, bol rád, že jeho ľudia našli na dlážke dierku po guľke, čo aspoň potvrdzovalo jeho vyhlásenie, že sa v dome strieľalo. No Fache bol aj tak namrzený a Collet cítil, že si to neskôr ešte poriadne vypije.

Žiaľbohu, zdalo sa, že stopy, ktoré tu našli, nijako neobjasňujú, čo sa tu dialo a kto tu bol. Čierne audi stojace vonku bolo požičané na falošné meno a na falošnú kreditku a odtlačky v aute sa nezhodovali so žiadnymi odtlačkami, ktoré mal Interpol v databáze.

Do salónu vbehol akýsi agent s naliehavým výrazom v očiach. „Kde je kapitán Fache?"

Collet ledva zdvihol zrak od tlejúcich uhlíkov. „Telefonuje."

„Už som dotelefonoval," odsekol Fache, ktorý rázne vstúpil do miestnosti. „Čo chcete?"

„Pane," odvetil agent, „do centrálky práve zavolał André Vernet z Zürišskej depozitnej banky. Chce s vami hovoriť. Zmenil výpoveď."

„Ale čo!" povedal Fache.

Collet zdvihol zrak.

„Vernet priznáva, že Langdon a Neveuová strávili dnes v noci určitý čas v jeho banke."

„Ako sme si aj mysleli," poznamenal Fache. „Prečo Vernet klamal?"

„To vraj povie iba vám, ale povedal, že bude plne spolupracovať."

„A čo za to chce?"

„Aby sa názov jeho banky nedostal do médií a aby dostal naspäť ukradnutý majetok. To znamená, že Langdon a Neveuová asi niečo ukradli zo Sauniérovej schránky."

„Čo to bolo?" ozval sa Collet. „A ako to ukradli?"

Fache sa naňho ani nepozrel a nespúšťal zrak z agenta. „Čo ukradli?"

„To Vernet nechcel povedať, ale z jeho hlasu sa dalo vyčítať, že je schopný všetkého, len aby to dostal späť."

Collet sa snažil predstaviť, ako sa to mohlo stať. Vytiahli Langdon s Neveuovou na nejakého zamestnanca banky zbraň? Možno prinútili Verneta otvoriť Sauniérovu schránku a šoférovať pancierované auto. Čo ako to bolo pravdepodobné, Colletovi sa nechcelo veriť, že by sa Sophie Neveuová na niečo také dala.

Z kuchyne zakríčal na Fachea iný agent: „Kapitán? Mám na telefóne letisko Le Bourget. Nie sú to najlepšie správy."

O pol minúty sa už Fache zberal na odchod zo zámku Villette. Práve sa dozvedel, že Teabing mal pri letisku Le Bourget súkromné lietadlo, ktoré pred pol hodinou vzlietlo.

Hovorca letiska po telefóne tvrdil, že nevie, kto je v lietadle a kam má namierené. Let nebol naplánovaný. Bolo to protizákonné, aj keď išlo o malé letisko. Fache bol presvedčený, že keď trochu pritlačí, vytiahne z neho informácie, ktoré chcel.

„Nadporučík Collet," povedal ostro Fache, mieriak k dverám, „musím vám tu prenechať vyšetrovanie. Pokúste sa pre zmenu urobiť aj niečo pozitívne."

71

Keď Hawker s nosom namiereným do Anglicka vzlietol, Langdon opatrne nadvihol skrinku z ružového dreva, ktorú mal pri štarte položenú na kolenách. Keď ju položil na stôl, priam cítil, ako dychtivo sa k nej Sophie a Teabing nakláňajú. Otvoril veko, nezameral však pozornosť na kotúče s písmenami, ale na maličkú dierku na vnútornej strane veka. Koncom pera opatrne vytlačil vyrezávanú ružu, na ktorej boli napísané štyri riadky textu. Sub rosa, dumať v nádeji, že keď sa znovu pozrie na text, spozná jazyk, ktorým bol napísaný. S maximálnym sústredením začal skúmať čudný text.

Po chvíli pocítil, že sa ho znovu zmocňuje pocit márnosti. „Leigh, ja si s tým neviem rady."

Sophie sedela na opačnom konci stola, odkiaľ na text nevidela, no prekvapilo ju, že Langdon ten jazyk nepozná. Hovoril starý otec takým neznámym jazykom, že ho nepozná ani vedec zaoberajúci sa symbolmi? Rýchlo si však uvedomila, že tu prekvapenie nie je namieste. Nebolo to prvé tajomstvo, ktoré Jacques Saunière chránil pred svojou vnučkou.

Leigh Teabing sedel oproti Sophie a už sa nevedel dočkať, kým si text prečíta. Od vzrušenia sa celý chvel a nakláňal sa cez Langdonovu ruku.

„Ja neviem," zašepkal Langdon. „Tuším je to semitský jazyk, ale nie som si istý. V semitských jazykoch sa používajú nekkudoty, ale tu nič také nie je."

„Je to asi veľmi starý jazyk," poznamenal Teabing.

„Nekkudoty?" nechápala Sophie.

Teabing nezdvihol zrak od skrinky. „Abeceda moderných semitských jazykov nepozná samohlásky, iba nekkudoty - maličké bodky a čiarky písané pod hláskami alebo nad nimi, ktoré nahrádzajú samohlásky. Z historického hľadiska sú nekkudoty pomerne novým jazykovým javom."

Langdon sa stále krčil nad textom. „Možno je to prepis jazyka španielskych Židov..."

Teabing to už nemohol vydržať. „Možno, ale nevidím dobre..." Natiahol sa a pritiahol skrinku k sebe. Langdon bezpochyby dobre poznal bežné staroveké jazyky - gréčtinu, latinčinu a románske jazyky, no Teabing si už pri letmom pohľade na text pomyslel, že to vyzerá na menej známy a starší jazyk.

Zhlboka sa nadýchol a uprel zrak na text. Dlho nič nehovoril. S každou sekundou cítil, ako klesá jeho sebavedomie.

„Nechce sa mi tomu veriť," povedal, „ale tento jazyk sa nepodobá na nič, čo som kedy videl!" Langdon klesol na duchu. „Môžem sa na to pozrieť?" spýtala sa Sophie. Teabing sa tváril, akoby ju nepočul. „Róbert, vravíš, že si už čosi také dakedy videl?"

Langdon vyzeral utrápený. „Myslel som si to. Nie som si istý. Ten text mi je akýsi povedomý."

„Leigh," zopakovala Sophie, ktorej sa očividne nepáčilo, že ju vynechali z diskusie, „môžem sa pozrieť na skrinku, ktorú zhotovil môj starý otec?"

„Ale pravdaže," odvetil Teabing a potisol k nej skrinku. Nechcel, aby to znelo ako podceňovanie, ale videlo sa mu, že Sophie Neveuová je od riešenia tohto problému nekonečne vzdialená. Ak už tento jazyk nepozná britský kráľovský historik a harvardský vedec zaoberajúci sa symbolmi -

„Ach," vydýchla Sophie, keď chvíľu skúmala text. „Že mi to nenapadlo skôr!"

Teabing a Langdon sa k nej obrátili ako jeden muž.

„Čo vám malo napadnúť?" spýtal sa Teabing.

Sophie pokrčila plecami. „Že tento jazyk používal starý otec."

„Chcete povedať, že viete tento text prečítať?" zvolal Teabing.

„Poľahky," odvetila Sophie odrazu veselým hlasom. „Starý otec ma tento jazyk učil, keď som mala šesť rokov. Ovládam ho celkom slušne." Naklonila sa cez stôl a vyčítavo sa pozrela na Teabinga. „A pravdu povediac, trochu ma prekvapuje, pane, že vzhľadom na vašu vernosť kráľovnej tento jazyk nepoznáte."

V tej chvíli Langdonovi svitlo.

Nečudo, že mu bol ten rukopis taký povedomý!

Pred niekoľkými rokmi sa zúčastnil na jednej slávnostnej udalosti vo Foggovom múzeu na Harvarde. Na školu zavítal jej bývalý študent Bill Gates, aby zapožičal múzeu vec nevyčísliteľnej ceny - osemnásť hárkov papiera, ktoré nedávno kúpil na dražbe od Armand Hammar Estate.

Vydražená cena - mizerných tridsať miliónov osemsto tisíc dolárov.

Autor rukopisu - Leonardo da Vinci.

Tých osemnásť stránok - po ich známom majiteľovi grófovi z Leicesteru známych ako Leicesterský kódex - bolo to jediné, čo sa zachovalo z fascinujúcich zápiskov Leonarda da Vinci: poznámky a kresby týkajúce sa jeho pokrokových názorov na astronómiu, geológiu, archeológiu a hydrológiu.

Langdon asi nikdy nezabudne na pocit, keď po dlhom čakaní v rade konečne uzrel rukopis nevyčísliteľnej hodnoty. Bol vyslovene sklamaný. Texty boli nečitateľné. Hoci boli zachované a napísané krásnym rukopisom - karmínovým atramentom na krémovom papieri -, boli načisto nezrozumiteľné. Sprvu si myslel, že text nevie prečítať, lebo da Vinci písal poznámky archaickou taliančinou. Ale po pozornejšom skúmaní si uvedomil, že nedokáže rozoznať jediné

talianske slovo, ba ani písmeno.

„Skúste to s týmto, pane," pošepla mu sprievodkyňa pri vitríne s rukopisom. Podala mu zrkadielko pripevnené na retiazke. Langdon začal čítať text v zrkadlovom obraze.

Všetko bolo odrazu jasné.

Langdon sa tak veľmi chcel oboznámiť aspoň s niektorými myšlienkami tohto veľkého ducha, že načisto zabudol, že súčasťou jeho umeleckého talentu bola schopnosť písať zrkadlovým písmom, ktoré nedokázal prečítať nik okrem autora. Historici sa dodnes sporia o to, či da Vinci takto písal iba preto, aby sa pobavil, alebo preto, aby mu ľudia nezízali cez plece a nekradli mu myšlienky, ale tento spor bol čisto akademický. Da Vinci robil, čo sa mu páčilo.

Sophie sa v duchu usmiala, keď videla, že Róbert pochopil. „Môžem vám prečítať prvý riadok," povedala. „Je to po anglicky."

Teabing sa ešte stále nevedel spamätať. „Čo to je?"

„Obrátený text," odvetil Langdon. „Potrebujeme zrkadlo."

„Nepotrebujeme," povedala Sophie. „Drevo je dosť tenké." Nadvihla skrinku proti svetlu a začala skúmať spodnú časť veka. Jej starý otec v skutočnosti nevedel písať obrátene, ale vždy si pomohol malou ľst'ou: najprv napísal text normálne, potom otočil papier a opísal zrkadlový obraz. Sophie si predstavovala, že starý otec vypálil do doštičky normálny text a potom doštičku obrúsil, až bola tenká ako papier a text sa dal čítať cez drevo. Nakoniec doštičku jednoducho obrátil a osadil do skrinky.

Keď Sophie dala veko bližšie ku svetlu, vedela, že mala pravdu. Jasné svetlo presvitlo cez tenkú vrstvu dreva a na spodnej časti veka sa objavil obrátený nápis.

Bol ľahko čitateľný.

„Angličtina," zalamentoval Teabing a od hanby zvesil hlavu, „môj rodný jazyk."

Rémy Legaludec napínal uši za rachotiacimi motormi v zadnej časti lietadla, ale z rozhovoru nepočul ani slovo. Nepáčilo sa mu, čo sa tejto noci deje. Vôbec sa mu to nepáčilo. Pozrel na spútaného mnícha pri svojich nohách. Muž ležal teraz celkom nehybne, akoby sa už zo všetkým zmieril alebo akoby sa modlil v zázrak.

72

Róbert Langdon mal v takmer päťkilometrovej výške pocit, akoby celkom zmizol fyzický svet. Nevnímal nič okrem Sauniérovej zrkadlovej básne, ktorá žiarila na veku skrinky.

Sophie rýchlo pohľadala nejaký papier a napísala text normálnym spôsobom. Keď dopísala, všetci traja si postupne prečítali celý text. Vyzeralo to ako nejaká archeologická krížovka... hádanka, ktorá bola príslubom otvorenia kryptexu. Langdon pomaly čítal verše.

An ancient word of wisdom frees this scroll... and helps us keep her scatter'd family whole... a headstone praised by templars is the key... and atbash will reveal the truth to thee.

Pramúdre slovo zvitok otvára... a rod jej roztrúsený pospája... náhrobok v úcte templárov je kľúč... a atbaš odhalí ti pravdy lúč.

Kým sa Langdon vôbec zamyslel nad tým, aké prastaré heslo sa skrýva v týchto veršoch, cítil, že v ňom zarezonovalo čosi oveľa hlbšie - metrika básne. Jambický pentameter.

S touto metriku sa stretával často, keď skúmal tajné spoločnosti po celej Európe, a naposledy vlni vo Vatikánskych tajných archívoch. Jambický pentameter bol celé stáročia obľúbenou metriku známych literátov na celom svete, počnúc starogréckym spisovateľom Archilochom a končiac Shakespearom, Chaucerom a Voltairom - odvážlivcami, čo sa rozhodli vyjadrovať myšlienky metrickým veršom, o ktorom boli mnohí vtedajší vzdelanci presvedčení, že má mystické vlastnosti. Pôvod jambického pentametru siahla do hlbokého pohanstva.

Jamb. Dve slabiky. Neprízvučná a prízvukná. Jin a jang. Rovnováha. Päť stôp. Pentameter. Päťka ako symbol Venuše a posvätného ženstva.

„Je to pentameter!" zvolal Teabing, obrátiac sa k Langdonovi. „A verše sú napísané po anglicky! La lingua pural!"

Langdon prikývol. Priorstvo podobne ako mnohé iné európske tajné spoločnosti, ktoré mali problémy s cirkvou, pokladalo angličtinu celé stáročia za jediný čistý európsky jazyk. Na rozdiel od francúzštiny, španielčiny a taliančiny, ktoré mali pôvod v latinčine - jazyku Vatikánu -, angličtina sa z lingvistického hľadiska vyhla rímskej propagandistickej mašinérii, a preto sa stala posvätným, tajným jazykom pre všetky dostatočne vzdelané bratstvá.

„Táto báseň nehovorí iba o Svätom gráli," rozplýval sa Teabing, „ale aj o templároch a o roztrúsenej rodine Márie Magdalény! Čo viac si môžeme želať?"

„Heslo," povedala Sophie a znovu sa zahľadela na báseň. „Zdá sa, že musíme objaviť akési pramúdre slovo."

„Čáry-máry-fuk?" spýtal sa Teabing.

Slovo na päť písmen, pomyslel si Langdon a uvažoval, aké obrovské množstvo starých slov by sa dalo považovať za pramúdre slovo - počnúc mystickými spevmi, astrologickými proroctvami, pokynmi tajných spoločností a končiac egyptskými a pohanskými zaklínadlami. Bol to nekonečný počet.

„Zdá sa," povedala Sophie, „že heslo má niečo spoločné s templármi." Prečítala text nahlas. „Náhrobok v úcte

templárov je kľúč."

„Leigh," ozval sa Langdon, „ty si odborník na templárov. Nič ti nenapadá?"

Teabing chvíľu mlčal a potom si vzdychol. „No, mohlo by ísť o náhrobný kameň na hrobe Márie Magdalény, ale to nám veľmi nepomôže, pretože nevieme, kde ten hrob je."

„Posledný verš hovorí," povedala Sophie, „že pravdu odhalí atbaš. Atbaš. Už som to slovo niekde počula."

„To ma neprekvapuje," odvetil Langdon. „Zrejme ste ho počuli v súvislosti s kryptografiou. Číslo atbaš je jedna z najstarších známych šifier."

Samozrejme! pomyslela si Sophie. Slávny hebrejský kódovací systém.

Číslo atbaš bolo naozaj súčasťou jej kryptografických štúdií. Toto číslo pochádza asi z roku 500 pred Kristom a v súčasnosti sa používa ako učebnicový príklad základnej rotačnej substitučnej schémy. Číslo atbaš, bežná forma židovských kódovaných textov, bol jednoduchý substitučný kód vychádzajúci z dvadsaťdvahláskovej hebrejskej abecedy. Prvé písmeno sa nahradilo posledným písmenom, druhé predposledným a tak ďalej.

„Atbaš je v týchto súvislostiach mimoriadne vhodným kódom," poznamenal Teabing. „Texty zakódované atbašom sa dajú nájsť v Kabale, zvitkoch od Mŕtveho mora, ba aj v Starom zákone. Židovskí učenci a mystici dodnes nachádzajú skryté významy pri používaní atbašu. Určite je súčasťou učenia priorstva."

„Problém je v tom," povedal Langdon, „že nemáme text, na ktorý by sme mohli toto číslo použiť."

Teabing si vzdychol. „To šifrované slovo musí byť na tom náhrobku. Musíme nájsť náhrobok uctievaný templármi."

Zo zachmúreného výrazu na Langdonovej tvári Sophie pochopila, že nájsť templársky náhrobok nebude žiadna maličkosť.

Atbaš je kľúč, pomyslela si. Ibaže nemáme dvere.

O tri minúty neskôr si Teabing bezradne vzdychol a pokrútil hlavou. „Som v koncoch, priatelia. Idem priniesť niečo na zahryznutie, skontrolujem aj Rémyho a nášho hosťa a budem pritom rozmýšľať." Vstal a zamieril do zadnej časti lietadla.

Keď Sophie hľadala, ako odchádza, pocítila únavu.

Vonku za oknom bola tma, ako býva pred svitaním. Sophie mala pocit, akoby sa rútila priestorom a pritom vôbec nevedela, kde pristane. Keďže hádanky starého otca riešila celé detstvo, mala nepríjemný pocit, že táto báseň obsahuje informáciu, o akej ešte nepočuli.

Je tam niečo viac, povedala si pre seba. Dobré skryté... ale je to tam.

Do jej myšlienok sa tiež vtierali obavy, že to, čo napokon nájdú v kryptexe, nebude také jednoduché ako „mapa vedúca ku Svätému grálu". Hoci boli Teabing i Langdon presvedčení, že v tomto mramorovom valci sa skrýva pravda, Sophie už vyriešila dosť hádaniek starého otca, aby vedela, že Jacques Saunière sa svojho tajomstva len tak ľahko nevzdá.

73

Nočný dispečer na letisku Le Bourget driel pred prázdnu radarovú obrazovku, keď k nemu doslova vtrhol kapitán justičnej polície.

„Kam odletelo Teabingovo lietadlo?" vybrechol Bezu Fache.

Dispečer spočiatku len čosi zabľabotal v márnej snahe chrániť súkromie ich britského klienta - jedného z najväzanejších zákazníkov letiska. Ale dlho mu to nevydržalo.

„Ako chcete," povedal Fache. „Dám vás zatknúť za to, že ste dovolili vzlietnuť súkromnému lietadlu mimo letového plánu." Ukázal na ďalšieho policajta, ktorý sa k nemu blížil s putami v rukách, a dispečera premkla hrôza. Predstavil si články, v ktorých novinári rozoberajú, či je francúzsky policajný kapitán hrdina, alebo len večný zdroj nepríjemností. Nemalo význam nič tajiť.

„Počkajte!" zvolal, keď zbadal putá. „Toľko vám hádam môžem povedať. Sir Leigh Teabing často lieta do Londýna po lieky. Na letisku Biggin Hill v Kente má hangár. Je to na predmestí Londýna."

Fache kývol na policajta s putami. „Letel do Biggin Hillu aj dnes v noci?"

„Neviem," odvetil po pravde dispečer. „Lietadlo malo zvyčajný kurz a radar ho naposledy zachytil nad Britániou. Je veľmi pravdepodobné, že mierilo do Biggin Hillu."

„Bol na palube aj niekto iný?"

„To neviem, pane, prisahám. Nemám to ako vedieť. Naši klienti idú rovno do hangáru a vezmú so sebou, koho chcú. Za to, kto je na palube, zodpovedá pasová kontrola na letisku, na ktorom lietadlo pristane."

Fache sa pozrel na hodinky a potom na lietadlá roztrúsené pred terminálom. „Ak išli do Biggin Hillu, kedy asi pristanú?"

Dispečer zalistoval v papieroch. „Je to krátky let. Mohli by tam byť... o šesť tridsať. O pätnásť minút."

Fache sa zamračil a obrátil sa k jednému zo svojich ľudí. „Zožeňte mi lietadlo. Idem do Londýna. A spojte sa s miestnou políciou v Kente. Nie s britskou. Nechcem, aby sa to rozkriklo. Takže miestnu políciu v Kente. Povedzte im, že chcem, aby dovolili Teabingovi pristáť a potom obkľúčili lietadlo. Nech z neho nikto nevystupuje, kým tam neprídem."

74

„Ste akási mlkva," povedal Langdon, hľadiac cez stôl na Sophie.

„Len som trochu unavená," odvetila. „A premýšľam nad tou básňou. Nič mi nenapadá."

Langdon mal rovnaké pocity. Hučanie motorov a hojanie lietadla ho uspávali a stále ho bolela hlava, do ktorej ho uderil mních. Teasing bol ešte vždy v zadnej časti lietadla a Langdon sa rozhodol, že to využije a povie jej niečo, na čo myslel pred chvíľou. „Myslím, že čiastočne poznám dôvod, prečo váš starý otec chcel, aby sme spolupracovali. Myslím, že chcel, aby som vám niečo vysvetlil.“

„Ešte aj niečo iné ako históriu Svätého grálu a Márie Magdalény?“

Langdon nevedel, ako to povedať. „To nedorozumenie medzi nami. Dôvod, prečo ste sa s ním desať rokov nerozprávali. Podľa mňa dúfal, že by som vám nejakým spôsobom vedel vysvetliť, prečo ste s ním prerušili styky.“

Sophie sa zamrvala na sedadle. „O tom, prečo som s ním prerušila styky, som vám nič nehovorila.“

Langdon sa na ňu pozorne pozrel. „Boli ste svedkom sexuálneho rituálu, však?“

Sophie až tak myklo. „Ako to viete?“

„Sophie, povedali ste mi, že ste boli svedkom čohosi, čo vás presvedčilo, že váš starý otec je členom tajnej spoločnosti. Nech ste videli čokoľvek, rozrušilo vás to natoľko, že ste sa s ním viac nerozprávali. O tajných spoločnostiach viem pomerne veľa. Človek nemusí byť takým géniom ako da Vinci, aby vydedukoval, čo ste videli.“ Sophie naňho bez slova civela.

„Bolo to na jar?“ spýtal sa Langdon. „Niekedy v období jarnej rovnodennosti? V polovici marca?“

Sophie sa zadívala z okna. „Išla som z univerzity domov na jarne prázdniny. Prišla som o pár dní skôr.“

„Chcete o tom hovoriť?“

„Radšej nie.“ Zrazu sa obrátila k Langdonovi a oči jej horeli. „Ja neviem, čo som vlastne videla.“

„Boli tam muži aj ženy?“

Po chvíli prikývla.

„Boli oblečení v bielom a čiernom?“

Znovu prikývla. „Ženy mali na sebe tenučké biele šaty... a zlaté topánky. V rukách držali zlaté gule. Muži boli v čiernych tunikách a čiernych topánkach.“

Langdon sa snažil zakryť vzrušenie, ale takmer nemohol veriť vlastným ušiam. Sophie Neveuová bola nechťiac svedkom dvetisíc rokov starého posvätného obradu. „Mali aj masky?“ spýtal sa silene pokojným hlasom.

„Obojpohlavné masky?“

„Áno. Všetci mali rovnaké masky. Ženy biele, muži čierne.“

Langdon o týchto obradoch čítal a vedel, že majú mystický pôvod. „Ten obrad sa nazýva hieros gamos,“ povedal potichu. „Pochádza z obdobia pred vyše dvetisíc rokmi. Pravidelne ho vykonávali egyptskí kňazi a kňazky na oslavu plodivých schopností ženy.“ Odmlčal sa a naklonil sa k nej. „A ak ste videli ten obrad bez akejkoľvek prípravy, viem si predstaviť, aká ste museli byť šokovaná.“

Sophie nepovedala nič.

„Hieros gamos je grécke slovné spojenie,“ pokračoval, „a znamená posvätné manželstvo.“

„Rituál, ktorý som videla, nebol manželský.“

„Manželstvo je spojenie, Sophie.“

„Pohlavné spojenie, však?“ „Nie.“

„Nie?“ spýtala sa a skúmala ho olivovými očami.

Langdon sa zasekol. „Vlastne... v istom zmysle áno, ale nie v takom, v akom sa chápe dnes.“ Vysvetlil jej, že hoci sa to, čo videla, podobalo na sexuálny rituál, hieros gamos nemá nič spoločné s erotikou. Bol to duchovný akt. Z historického hľadiska bola súlož aktom, prostredníctvom ktorého zakúšali muži a ženy boha. Staroveké národy verili, že muž je duchovne neúplný, kým telesne nepozná posvätné ženstvo. Telesné spojenie so ženou ostalo jediným prostriedkom, prostredníctvom ktorého sa mohol muž stať duchovne úplný a dosiahnuť gnosis - poznanie božského. Od čias bohyně Isis sa sexuálne obrady považovali za jediný most spájajúci nebo so zemou. „Obcovaním so ženou,“ povedal Langdon, „mohol muž dosiahnuť vrcholný okamih, v ktorom mal myseľ úplne prázdnu a mohol uzrieť boha.“ Na Sophiinej tvári sa zračil skeptický výraz. „Orgazmus ako modlitba?“

Langdon neurčito pokrčil plecami, hoci Sophie mala v podstate pravdu. Z fyziologického hľadiska vyvrcholenie muža sprevádza absolútna absencia myslenia, ktorá trvá zlomok sekundy. Kratúčka duchovná prázdnota. Okamih jasnozrivosti, počas ktorého môže zazrieť boha. Podobné stavy bezmyšlienkovitosti dosahujú počas meditácie bez sexu guruovia a nirvánu často opisujú ako nikdy sa nekončiaci duchovný orgazmus.

„Sophie,“ povedal Langdon potichu, „neslobodno zabúdať, že staroveké národy sa dívali na sex úplne inak ako my. Výsledkom pohlavného spojenia bol nový život - najväčší zázrak - a zázraky vedel robiť iba boh. Žena bola vďaka svojej schopnosti priviesť na svet nový život posvätná. Bola ako bohynia. Súlož bola najvyšším spojením dvoch polovíc ľudského ducha - mužského a ženského -, prostredníctvom ktorého mohol muž dosiahnuť duchovnú celistvosť a spojenie s bohom. To, čo ste videli, sa netýkalo sexu, ale duchovnosti. Rituál hieros gamos nie je nejaká zvrátenosť. Je to ten najposvätejší obrad.“

Zdalo sa, že jeho slová zaúčinkovali. Sophie bola celý večer akási podráždená, no Langdon teraz na nej videl známky pokoja. V očiach sa jej objavili slzy. Utrla si ich rukávom.

Chvíľu ju nechal, aby sa spamätala. Prirodzene, predstava, že sex je cesta k bohu, bola spočiatku ohromujúca.

Langdonovi židovskí študenti boli vždy načisto vykoľajení, keď im prvýkrát povedal, že súčasťou raných židovských tradícií bol ritualizovaný sex. A to ešte v chráme. Starí Židia boli presvedčení, že v Svätyni svätých v Šalamúnovom chráme sídli nielen boh, ale aj jeho mocný ženský náprotivok Šekina. Muži hľadajúci duchovnú celistvosť prichádzali do chrámu za kňazkami - hierodules -, s ktorými sa milovali a prostredníctvom fyzického spojenia zakúšali boha.

Židovské slovo JHVH - posvätné Božie meno - v skutočnosti pochádzalo zo slova Jehova, obojpohlavného telesného spojenia medzi mužským Jah a predhebrejským menom Evy Havah.

„V očiach ranej cirkvi," vysvetľoval Langdon tichým hlasom, „predstavovalo priame spojenie s Bohom prostredníctvom sexu vážnu hrozbu pre centrum katolíckej moci. Odsúvalo cirkev na vedľajšiu koľaj, podkopávalo jej postavenie ako jediného sprostredkovateľa s Bohom. Cirkev preto robila všetko preto, aby sex demonizovala a zavrhovala ho ako ohavný a hriechy akt. Ostatné veľké náboženstvá postupovali rovnako."

Sophie mlčala, no Langdon cítil, že začala lepšie chápať svojho starého otca. To isté sa mu podarilo v prednáškovej sieni počas tohto semestra. „Nie je prekvapujúce, že v súvislosti so sexom máme rozporuplné pocity," povedal študentom. „Naše prastaré dedičstvo a samotná naša fyziológia nám hovoria, že sex je prirodzený, že je to radostná cesta k duchovnému naplneniu, no moderné náboženstvo ho odsudzuje ako hanebné a učí nás, aby sme sa sexuálnej túžby báli ako diabla."

Rozhodol sa, že nebude študentov desiť faktom, že vyše tucet tajných spoločností na celom svete - mnohé z nich sú pomerne významné - dodnes praktikuje sexuálne rituály a udržiava prastaré tradície. Zistila to aj postava vo filme *Eyes Wide Shut*, ktorú hral Tom Cruise, keď sa náhodou dostala na súkromné stretnutie elitných Manhattančanov a stala sa svedkom hierosy gamosu. Tvorcovia filmu, žiaľ, detaily nezvládli, no to podstatné tam bolo zachytené - tajná spoločnosť komunikujúca s bohom prostredníctvom magického sexuálneho spojenia.

Vzadu zdvihol ruku akýsi študent a s nádejou v hlase sa spýtal: „Profesor Langdon, chcete povedať, že máme menej chodiť do kostola a viac sexovať?"

Langdon sa tlmene zasmial, ale nemienil sa na túto návnadu chytiť. Z toho, čo počul o večierkoch na Harvarde, vedel, že tieto decká majú sexu viac než dost. „Páni," povedal vediac, že sa pohybuje na tenkom ľade, „mám pre vás jeden návrh. Berte to ako radu do sexuálneho života od človeka, ktorý nie je taký smelý, aby zavrhoval predmanželský sex, ale ani taký naivný, aby si myslel, že ste nevinní ako anjeli."

Všetci chlapi v sieni sa naklonili a pozorne počúvali.

„Keď budete nabudúce so ženou, nazrite do svojho srdca a porozmýšľajte, či nemôžete pristupovať k sexu ako k mystickému, duchovnému aktu. Usilujte sa nájsť božskú iskru, ktorú môže muž dosiahnuť iba prostredníctvom spojenia s posvätným ženstvom."

Dievčatá sa usmievali a súhlasne prikyvovali.

Chalani si vymieňali vtipné poznámky a uškrňali sa.

Langdon si vzdychol. Títo vysokoškooláci boli ešte chlapi.

Sophie pocítila chlad, keď pritlačila čelo na okno lietadla, zahľadela sa do prázdna a premýšľala nad tým, čo jej povedal Langdon. Zdvihla sa v nej nová vlna ľútosti. Desať rokov. Predstavila si hĺby neotvorených listov, čo jej poslal starý otec. Poviem Róbertovi všetko. Neobrátia sa od okna začala hovoriť. Potichu. So strachom.

Keď začala rozprávať, čo sa stalo tej noci, pocítila, ako ju to unáša do minulosti... do lesa za zámkom starého otca v Normandii... do samotného zámku, ktorý v zmätku prehľadávala, až začula kdesi dolu hlasy... a našla tajné dvere.

Pomaly schádzala po kamenných schodoch do akejsi pivnice. Priam cítila vôňu zeme a chlad. Bol marec. Ukrytá v tieni na schodisku uvidela cudzích ľudí, ktorí sa pri svetle sviečok knísali a spievali.

To sa mi sníva, povedala si. Je to sen. Čo iné by to mohlo byť?

Ženy a muži boli šachovnicovo rozostavení - čierna a biela, biela a čierna. Krásne priesvitné šaty žien sa zavlnili, keď ženy zdvihli pravú ruku so zlatou guľou a jednohlasne volali: „Bola som s tebou na počiatku všetkého, čo je sväté a priniesla som ťa na svet pred úsvitom dňa."

Ženy zvesili ruky a všetci sa knísali dopredu a dozadu ako v tranze a uprene hľadeli na niečo v strede kruhu.

Na čo sa to dívajú?

Hlasy boli teraz hlasnejšie a hovorili rýchlejšie.

„Žena, ktorú si uzrel, je láska!" volali ženy a znovu zdvihli ruku so zlatými guľami.

„Prebýva vo večnosti!" odpovedali muži.

Spev bol ešte hlasnejší a rýchlejší. Všetci urobili krok dopredu a pokľakli.

Vtom uvidela to, na čo všetci tak uprene hľadeli.

Na nízkom zdobenom oltári uprostred kruhu ležal muž. Bol nahý, ležal na chrbte a na tvári mal čiernu masku. Sophie okamžite spoznala materské znamienko na pleci. Takmer vykrikla. Grand-père! Už toto ju šokovalo tak, že sa nemohla ani hnúť, a predsa to ešte nebolo všetko.

Na jej starom otcovi obkročmo sedela nahá žena s bielou maskou a bujnými striebřistými vlasmi. Telo mala tučné, zďaleka nie dokonalé, a pohybovala sa v rytme spevu. Tá žena sa milovala so Sophiínym starým otcom.

Sophie sa chcela zvrtnúť a utiecť, ale nemohla. Spev bol ohlušujúci. Vtom začula jednohlasný výkrik, akoby všetci dosiahli vyvrcholenie. Nemohla ani dýchať. Zrazu si uvedomila, že potichu plače. Zvrtla sa, vyšla po schodoch, vytackala sa z domu a celá roztrasená sa vrátila do Paríža.

75

Turbovrtuľový špeciál letel nad blikajúcimi svetlami Monaka, keď Aringarosa druhýkrát ukončil telefonický rozhovor s Facheom. Znovu siahol po igelitovom vrecúšku, ale mal pocit, že je taký deprimovaný, že nedokáže ani vracať.

Nech sa to už skončí!

Najnovšie Facheove informácie boli nepochopiteľné, ale dnes v noci bolo nepochopiteľné takmer všetko. Čo sa to deje? Akoby sa mu všetko vymykalo spod kontroly. Do čoho sa to zaplietol Sílás? A do čoho som sa to zaplietol ja? Aringarosa zamieril na roztrasených nohách do kabíny pilota. „Musím zmeniť cieľ cesty."

Pilot sa naňho cez plece pozrel a zasmial sa. „Žartujete?“
„Nie. Musím sa okamžite dostať do Londýna.“
„Otče, toto je lietadlo, nie taxík.“
„Zaplatím vám zvlášť. Koľko to bude? Je to iba hodina letu na sever, nevyžaduje si to ani zmenu kurzu, takže -“
„Tu nejde o peniaze, otče.“
„Desaťtisíc eur. Na ruku.“
Pilot sa obrátil s prekvapeným výrazom v tvári. „Koľko? Kňazi nosia so sebou také peniaze?“
Aringarosa vzal čierny kufík, otvoril ho a vybral jeden z cenných papierov. Podal ho pilotovi.
„Čo je to?“ spýtal sa pilot.
„Cenný papier v hodnote desaťtisíc eur, vypísaný Vatikánskou bankou.“
Na pilotovej tvári sa zračili pochybnosti.
„Je to to isté ako hotovosť.“
„Hotovosť je hotovosť,“ odvetil pilot a vrátil mu cenný papier.
Aringarosa pocítil v nohách slabosť. „Je to otázka života a smrti. Musíte mi pomôcť. Musím sa dostať do Londýna.“
Pilot sa pozrel na biskupov zlatý prsteň. „To sú pravé diamanty?“
Aringarosa sa pozrel na prsteň. „Tento prsteň vám nemôžem dať.“
Pilot pokrčil plecami, obrátil sa a hľadel cez predné sklo.
Aringarosu zaplavil smútok. Pozrel sa na prsteň. Ak ho pilotovi nedá, aj tak bude stratené všetko, čo ten prsteň symbolizoval. Po dlhšej chvíli si stiahol prsteň z prsta a jemne ho položil pred pilota.
Aringarosa vyšiel z kabíny a sadol si na svoje miesto. O pätnásť sekúnd pocítil, že lietadlo zamierilo o pár stupňov severnejšie.
No aj tak mal pocit, že je všetko stratené.
Všetko sa to začalo svätým presvedčením. Bol to dokonale vypracovaný plán. A teraz sa všetko zrútilo ako domček z kariet... a koniec bol v nedohľadne.

76

Langdon videl, že hoci Sophie dorozprávala svoj zážitok s hierosom gamosom, stále sa celá triasla. On zas žasol nad tým, čo sa dozvedel. Sophie nielenže bola svedkom celého obradu, ale jeho hlavným účastníkom bol jej starý otec... veľmajster Priorstva Sionu. Bola to vybraná spoločnosť. Leonardo da Vinci, Sandro Botticelli, Isaac Newton, Victor Hugo, Jean Cocteau... Jacques Saunière.
„Neviem, čo na to povedať,“ ozval sa potichu.
Sophiine tmavozelené oči boli plné slz. „Vychovával ma ako vlastnú dcéru.“
Langdon si uvedomil, aký cit sa jej zračil v očiach, keď rozprávala. Boli to výčitky. Vzdialené a hlboké. Sophie Neveuová sa vyhýbala svojmu starému otcovi a teraz ho videla v úplne inom svetle.
Svítalo a na pravej strane sa objavilo krvavočervené svetlo. Dolu na zemi ešte vládla tma.
„Dáte si niečo pod zub?“ ozval sa Teabing a položil na stôl niekoľko plechoviek koly a vrecúško starých keksov. „Náš mních ešte nechce hovoriť,“ povedal, „ale dáme mu čas.“ Zahryzol sa do keksu a zahľadel sa na báseň. „Tak, prišli ste na niečo, milí moji?“ Pozrel sa na Sophie. „Čo nám chcel povedať váš starý otec touto básňou? Kde dopekla je ten náhrobok uctievaný templármi?“
Sophie pokrútila hlavou a ostala ticho.
Zatiaľ čo sa Teabing pohrúžil do veršov, Langdon otvoril kolu a obrátil sa k oknu. V mysli sa mu vynárali rozličné tajné rituály a nerozlúštené kódy. Náhrobok v úcte templárov je kľúč. Poriadne sa napil z plechovky. Náhrobok v úcte templárov. Kola bola teplá.
Závoj tmy sa rýchlo dvíhal a Langdon zbadal hlboko pod nimi ligotajúcu sa vodu. Lamanšský kanál. Už to nepotrvá dlho.
Želal si, aby s pribúdajúcim svetlom osvietilo aj jeho, mal však pocit, že čím väčší pribúda svetla, tým väčší sa vzdáľuje od pravdy. V hlave mu znel rytmus jambického pentametra, hierosu gamosu a iných posvätných obradov. Náhrobok v úcte templárov.
Lietadlo už zase letelo nad zemou, keď mu svietlo. Rázne položil prázdnu plechovku koly na stôl. „Nebudete mi veriť,“ povedal, „ale prišiel som na to, čo je ten templársky náhrobok.“
„Ty vieš, kde je?“ spýtal sa Teabing.
Langdon sa usmial. „Nie kde je, ale čo to je.“
Sophie sa naklonila bližšie.
„Myslím, že anglické slovo headstone neznamená náhrobný kameň,“ vysvetľoval Langdon s pocitom významného vedeckého objavu, „ale doslova kamenná hlava.“
„Kamenná hlava?“ nechápal Teabing.
Rovnako zmätená vyzerala aj Sophie.
„Leigh,“ pokračoval Langdon, „cirkev za vlády inkvizície obviňovala templárov z rozličných kacírstiev, však?“
„Áno. Obviňovala ich zo všetkého možného - zo sodomie, z močenia na kríž, z uctievania diabla, je to poriadne dlhý zoznam.“
„A bolo tam aj uctievanie falošných idolov, však? Cirkev konkrétne obviňovala templárov, že tajne vykonávajú obrady, počas ktorých sa modlia k hlave vytesanej z kameňa... k pohanskému bohu -“

„Baphometovi!" vydýchol Teabing. „Bože môj, Róbert, máš pravdu! Kamenná hlava uctievaná templármi!"

Langdon v krátkosti vysvetlil Sophie, že Baphomet bol pohanský boh plodnosti a rozmnožovania. Jeho hlava mala pri obradoch podobu barana alebo capa, čo bol bežný symbol plodenia a plodnosti. Templári uctievali Baphometa tak, že stáli v kruhu okolo jeho kamennej hlavy a spievali modlitby.

„Baphomet," smial sa Teabing. „Obrad na počesť plodného pohlavného spojenia, ale pápež Klement všetkých presvedčil, že Baphometova hlava je v skutočnosti hlava diabla. Baphometova hlava mu slúžila ako kľúčové miesto obžaloby proti templárom."

Langdon súhlasne prikývol. Moderná predstava rohatého diabla známeho ako Satan mala svoj pôvod v Baphometovi a v snahe cirkvi urobiť z rohatého boha plodnosti symbol diabla. Cirkvi sa to očividne podarilo, aj keď nie úplne. Stoly pri tradičnom americkom Dni vďakyvzdania sú dodnes plné pohanských symbolov plodnosti. „Roh hojnosti" bol holdom Baphometovej plodnosti a jeho pôvod siahla až k Diovi: ako malé dieťa ho krmila koza, ktorej sa odlomil roh a zázračne sa naplnil ovocím. Baphomet sa tiež objavuje na skupinových fotografiách, keď nejaký figliar roztiahne nad hlavou svojho priateľa dva prsty do tvaru V. Málkotorí z týchto šibalov si uvedomoval, že týmto posmešným gestom v skutočnosti robia svojim obetiam reklamu na ich mužskú potenciu.

„Áno, áno," pritakal vzrušene Teabing. „Táto báseň určite hovorí o Baphometovi. O kamennej hlave uctievanej templármi."

„Dobre," ozvala sa Sophie, „ale ak je Baphomet kamenná hlava uctievaná templármi, tak máme ďalší problém." Ukázala na kotúče na kryptexe. „Baphomet má osem písmen a my potrebujeme slovo na päť písmen."

Teabing sa zoširoka usmial. „Milá moja, teraz prichádza na rad atbaš."

77

Langdon žasol. Teabing práve dopísal spamäti celú hebrejskú abecedu - alef-bet - pozostávajúcu z dvadsiatich dvoch písmen. Nenapísal, pravdaže, hebrejské písmená, ale ich anglické ekvivalenty, no prečítal ich s bezchybnou výslovnosťou.

A B G D H V Z Ch T J Ch L M N S O P C K R Š T

„Alef, bet, gimel, dalet, he, vav, zajin, het, tet, jod, kaf, lamed, mem, nun, samech, ajin, pe, cade, kof, reš, šin a tav."

Teabing si dramaticky utrel pot z čela a pokračoval: „Formálne sa v hebrejčine samohlásky nepíšu. Takže keď napíšeme slovo Baphomet po hebrejsky, tri samohlásky vypadnú a ostane nám -"

„Päť písmen," vyhlkala Sophie.

Teabing prikývol a znovu začal písať. „Takže toto je správna hebrejská podoba slova Baphomet. Kvôli jasnosti ho napíšem aj so samohláskami."

B a P V o M e T

„Nesmiete, samozrejme, zabúdať," doložil, „že v hebrejčine sa normálne píše opačným smerom, ale takto môžeme ľahšie použiť atbaš. Teraz nám stačí už len vytvoriť substitučnú schému a prepísať celú abecedu v opačnom poriadku voči pôvodnej abecede."

„Je aj ľahší spôsob," poznamenala Sophie a vzala Teabingovi pero. „Platí to pre všetky substitučné čísla vrátane abtašu. Je to taký malý trik, ktorý som sa naučila na Royal Holloway." Prvú polovicu abecedy napísala zľava doprava a pod ňu druhú polovicu sprava doľava. „Analytici šifrovacích sústav to nazývajú prekrytie. Je to dvakrát ľahšie a dvakrát jasnejšie."

A
B
G
D
H
V
Z
Ch
T
J
Ch
T
Š
R
K
C
P
O

S
N
M
L

Teabing preskúmal jej výtvar a tlmene sa zasmial. Máte pravdu. Som rád, že naši chlapci na Holloway robia dobre svoju prácu."

Langdona sa pri pohľade na Sophiinu substitučnú tabuľku zmocnilo vzrušenie, aké, ako si vždy predstavoval, museli pocítiť učitelia, keď pomocou čísla atbaš prvýkrát dešifrovali slávnu Záhadu Šešachu. Vedci si celé roky nevedeli dať rady s biblickými narážkami na mesto nazývané Šešach. Toto mesto sa nevyskytovalo na žiadnej mape, v žiadnych dokumentoch, a predsa sa opakovane spomínalo v Knihe proroka Jeremiáša - kráľ Šešachu, mesto Šešach, ľud Šešachu. Napokon jeden vedec použil číslo atbaš a výsledok bol ohromujúci. Šešach bola v skutočnosti šifrovaná podoba iného veľmi známeho mesta. Dešifrovanie bolo jednoduché.

Šešach sa po hebrejsky písalo ako Š-Š-CH.

Keď sa použila substitučná tabuľka, zo Š-Š-CH sa stalo B-B-L.

B-B-L po hebrejsky znamenalo Babel, Babylon.

Zistilo sa, že záhadné mesto Šešach je Babylon a začalo sa horlivé a dôkladné skúmanie Biblie. O niekoľko týždňov sa v Starom zákone našlo niekoľko ďalších slov dekódovaných atbašom, ktoré mali množstvo skrytých významov, o akých sa vedcom ani nesnívalo.

„Už sme blízko," zašepkal Langdon, ktorý už nedokázal ovládať vzrušenie.

„Blízkučko," poznamenal Teabing. Pozrel na Sophie a usmial sa. „Pripravená?"

Prikývla.

„Takže Baphomet znie po hebrejsky bez samohlások ako B-P-V-M-T. Teraz jednoducho použijeme substitučnú tabuľku atbašu a preložíme písmená na heslo s piatimi Písmenami."

Langdonovi búšilo srdce. B-P-V-M-T. Cez okná teraz Prúdilo jasné svetlo. Pozrel sa na Sophiinu substitučnú tabuľku a začal s prepisom. B je Š... P je V...

Teabing sa usmieval ako malý chlapec pri vianočnom stromčeku. „A číslo atbaš nám odhalilo..." Zmlkol. „Panebože!"

Tvár mu zbledla.

Langdona až tak myklo.

„Čo sa deje?" spýtala sa Sophie.

„Nebudete tomu veriť." Teabing pozrel na Sophie „Najmä vy nie."

„Ako to myslíte?"

„Je to... geniálne," zašepkal, „naozaj geniálne!" Znovu začal písať. „A máme heslo." Ukázal im, čo napísal.

Š-V-P-J-A

Sophie sa zachmúrila. „Čo to je?"

Ani Langdon ešte nechápal.

Teabing sa celý chvel. „To je to pramúdre slovo, priatelia."

Langdon si znovu prečítal tie písmená. Pramúdre slovo zvitok otvára. Vzápätí mu svietlo. To mu nenapadlo. „Slovo múdrosť!"

Teabing sa smial. „Doslova!"

Sophie sa pozrela na to slovo a na kryptex. Hneď si uvedomila, že Langdonovi a Teabingovi unikla jedna významná maličkosť. „Počkať! Toto slovo nemôže byť heslo," vyhlásila. „Na kryptexe nie je písmeno Š. Má len písmená tradičnej abecedy románskych jazykov."

„Prečítajte si to slovo," povedal Langdon. „Majte na pamäti dve veci. V hebrejčine sa znak vyjadrujúci zvuk S môže vyslovovať aj ako Š, to závisí od prízvuku, písmeno P ako F a J ako I."

SVFIA? pomyslela si zmätene.

„Geniálne!" zvolal Teabing. „Písmeno V sa niekedy používa namiesto samohlásky O!"

Sophie sa znovu pozrela na písmená a pokúsila sa ich vysloviť.

„S... o... f... i... a."

Počula svoj hlas, no nemohla uveriť tomu, čo vyslovila. „Sophia? Píše sa to Sophia?"

Langdon nadšene pritakal. „Áno! Sophia po grécky doslova znamená múdrosť. Vaše meno Sophie pôvodne doslova znamená slovo múdrosť."

Sophie odrazu nesmierne chýbal starý otec. Záverový kameň priorstva zakódoval jej menom. Zovrelo jej hrdlo.

Všetko bolo priam dokonalé. Ale keď obrátila pohľad na kotúče kryptexu, uvedomila, že je tu ešte stále jeden problém.

„Počkajte... slovo Sophia má šesť písmen."

Teabingovi nezmizol z tváre úsmev. „Pozrite sa znovu na báseň. Váš starý otec napísal: pramúdre slovo, to znamená staré."

„No a?"

„V starej gréčtine sa slovo múdrosť písalo ako SOFIA."

Sophie cítila neovládateľné vzrušenie, keď si položila na kolená kryptex a začala na kotúčoch nastavovať písmená. Pramúdre slovo zvitok otvára. Zdalo sa, že Langdon a Teabing ani nedýchajú.

S... O... F...

„Opatrne," povedal Teabing, „len opatrne."

...I...A.

Sophie nastavila posledné písmeno. „Tak," zašepkala a pozrela na oboch mužov. „Skúsím to vytiahnuť."

„Nezabúdajte na ten ocot," zašepkal Langdon. „Dávajte pozor."

Sophie vedela, že ak je tento kryptex taký, aké otvárala, keď bola malá, stačilo chytiť valec za oba konce a pomaly ťahať od seba. Ak bolo na kotúčoch nastavené správne heslo, jeden koniec sa uvoľní a ona bude môcť vybrať papyrus ovinutý okolo nádoby s octom. Ak je však heslo nesprávne, sila, ktorou bude Sophie ťahať konce valca, dá do pohybu páku ukrytú vnútri a tá bude tlačiť na sklenenú nádobku, ktorá napokon praskne.

Jemne ťahaj, povedala si.

Keď chytila do rúk konce valca, Teabing s Langdonom sa k nej vzrušene nakláňali. Pri vzrušujúcom dešifrovaní takmer zabudla, čo sa vlastne vnútri kryptexu skrýva. Toto je záverový kameň priorstva. Podľa Teabinga to bola mapa k Svätému grálu, hrobu Márie Magdalény, Sangrealu... a pravde.

Ešte raz skontrolovala, či sú na kotúčoch správne nastavené všetky písmená. Potom začala pomaly ťahať. Nič. Potiahla silnejšie. Odrazu sa jeden koniec valca vytiahol ako dobre zhotovený teleskop. Langdon a Teabing takmer vyskočili zo stoličiek. Keď položila časť valca na stôl a nazrela dnu, srdce jej divoko búšilo.

Zvitok!

Videla, že je ovinutý okolo akéhosi okrúhleho predmetu - nádoby s octom, ako si predstavovala. Ten papier však nevyzeral ako zvyčajný jemný papyrus, ale ako pergamen. To je čudné, pomyslela si, ocot predsa nerozpúšťa pergamen z jahňacej kože. Znovu nazrela do valca a uvedomila si, že to nie je nádobka s octom. Bolo to niečo celkom iné.

„Čo sa deje?" spýtal sa Teabing. „Vytiahnite ten zvitok."

Zamračene chytila pergamen a ten predmet, okolo ktorého bol ovinutý, a vytiahla ich z valca.

„To nie je papyrus," povedal Teabing. „Je to príliš ťažké."

„Viem. Je to vypchávk." "

„Kvôli čomu? Kvôli octu?"

„Nie." Rozvinula zvitok a odkryla, čo bolo zabalené vnútri. „Kvôli tomuto."

Keď Langdon zbadal predmet zabalený v pergamene, priam sa mu zastavilo srdce.

„Pane na nebi!" vydýchol Teabing a zviezol sa na stoličku. „Váš starý otec bol nemilosrdný architekt."

Langdon s úžasom cival pred seba. Sauniére nám to nijako nemienil uľahčiť.

Na stole ležal druhý kryptex. Menší, z čierneho ónyxu. Bol uložený vnútri prvého. Sauniérová láska k dualizmu. Dva kryptexy. Všetko v páre. Mužské a ženské. Čierne v bielom. Langdon cítil, ako sa sieť symbolov rozrastá. Z bieleho sa rodí čierne.

Každý muž sa rodí zo ženy.

Biele - žena.

Čierne - muž.

Vzal do rúk menší kryptex. Vyzeral ako ten prvý, ibaže bol o polovicu menší a čierny. Začul žblnkutie. Nádobka s octom bola zrejme v tom menšom kryptexe.

„No, Róbert," povedal Teabing a posunul pergamen pred neho, „aspoň je jasné, že zatiaľ postupujeme správnym smerom."

Langdon začal skúmať hrubý pergamen. Úhladným rukopisom boli na ňom napísané ďalšie štyri verše a znovu jambickým pentametrom. Bola to šifra, no stačilo mu prečítať prvé dva verše a vedel, že Teabingov plán odletieť do Británie bol dobrý.

IN LONDON LIES A KNIGHT A POPE INTERRED
HIS LABOR'S FRUIT A HOLY WRATH INCURRED.

VLONDÝNE RYTIER HROB MÁ - POCHOVAL HO PÁPEŽ TAM, KDE SVÄTÝ HNEV HO VZAL.

Z ostatných veršov bolo jasné, že heslo od druhého kryptexu nájdú iba vtedy, keď niekde v Londýne navštívia náhrobok toho rytiera.

Langdon sa vzrušene obrátil k Teabingovi. „Máš nejaké tušenie, o akom rytierovi sa hovorí v tejto básni?"

Teabing sa usmial. „Ani najmenšie. Ale viem, do ktorej krypty sa pozrieme."

V tej chvíli sa po dažďom vyumývaných uliciach hnalo k letisku Biggin Hill šesť kentských policajných áut.

Nadporučík Collet si vzal z Teabingovej chladničky pivo a zamieril do salónu. Namiesto toho, aby sprevádzal Fachea do Londýna, kde mala prebehnúť akcia, dozeral na príslušníkov vyšetrovacieho tímu rozlezených po celom zámku

Villette.

Dôkazy, ktoré našli, im zatiaľ neboli nanič: jedna guľka zavrtaná v dlážke, kus papiera s niekoľkými symbolmi a slovami čepeľ a kalich a zakrvavený kožený pás s cvočkami, používaný v konzervatívnej katolíckej organizácii Opus Dei, ktorá nedávno vyvolala rozruch, keď televízia zverejnila, akým agresívnym spôsobom získavajú v Paríži nových členov.

Collet si vzdychol. Ako sa má človek vyznať v tejto motanici!

Prešiel cez bohatú zdobenú chodbu a vstúpil do pracovne podobnej tanečnej sály, kde hlavný vyšetrovateľ snímал odtlačky prstov. Bol to tučný muž s trakmi.

„Máte niečo?“ spýtal sa ho Collet.

Vyšetrovateľ pokrútil hlavou. „Nič nové. Množstvo tých istých odtlačkov ako v ostatných častiach domu.“

„A čo tie odtlačky na koženom páse?“

„Ešte ich skúma Interpol. Dal som im všetko, čo sme našli.“

Collet ukázal na dve zapečatené vrecúška s dôkazmi na stole. „A toto?“

Muž pokrčil plecami. „Sila zvyku. Dal som tam všetko, čo bolo nezvyčajné.“

Collet podošiel k stolu. Nezvyčajné?

„Ten Brit je veľký čudák,“ povedal vyšetrovateľ. „Pozrite sa na toto.“ Prehľadal vrecúška a vytiahol fotografiu.

Bol na nej hlavný vchod do akejsi gotickej katedrály - tradičná klenutá brána.

Collet preskúmal fotografiu a obrátil sa. „Toto je nezvyčajné?“

„Obráťte ju.“

Na druhej strane boli po anglicky načmárané poznámky. O dlhej lodi chrámu sa tam hovorilo ako o tajnom pohanskom holde ženskému lonu. To bolo čudné. Zarazila ho však najmä poznámka o vchode do katedrály. „Predstavte si! Vchod do katedrály je podľa neho ženská...“

Vyšetrovateľ prikývol. „Áno, aj s klitorisom v podobe malého päťlistu nad vchodom.“ Vzdychol si. „Človek má chuť znovu chodiť do kostola.“

Collet vzal druhé vrecúško s dôkazmi. Cez priesvitný obal z umelej hmoty videl veľkú fotografiu čohosi, čo vyzeralo ako starý dokument. Navrchu bolo napísané:

Les Dossiers Secrets - Number 4° Im1 249

„Čo je toto?“ spýtal sa Collet.

„Nemám potuchy. Tieto fotografie boli po celom zámku, tak som jednu zabalil.“

Collet začal čítať dokument.

PRIEURE DE SION - LES NEUTONIERS / GRAND MASTERS

JEAN DE GISORS

1188 -1220

MÁRIE DE SAINT-CLAIR

1220 -1266

GUILLAUME DE GISORS

1266 -1307

EDOUARD DE BAR

1307 -1336

JEANNE DE BAR

1336 -1351

JEAN DE SAINT-CLAIR

1351 -1366

BLANCE D'EVREUX

1366 -1398

NICOLAS FLAMEL

1398 -1418

RENÉ D'ANJOU

1418 -1480

IOLANDE DE BAR

1480 -1483

SANDRO BOTTICELLI

1483 -1510

LEONARDO DA VINCI

1510 -1519

CONNETABLE DE BOURBON

1519 -1527

FERDINAND DE GONZAQUE

1527 -1575

LOUIS DE NEVERS

1575 -1595

RÓBERT FLUDD

1595 -1637

J. VALENTÍN ANDREA
1637-1654
RÓBERT BOYLE
1654-1691
ISAAC NEWTON
1691-1727
CHARLES RADCLYFFE
1727-1746
CHARLES DE LORRAINE
1746-1780
MAXIMILIAN DE LORRAINE
1780-1801
CHARLES NODIER
1801-1844
VICTOR HUGO
1844-1885
CLAUDE DEBUSSY
1885-1918
JEAN COCTEAU
1918-1963

Prieuré de Sion? čudoval sa Collet.

„Nadporučík?“ ozval sa ďalší agent. „V centrále majú súrny telefonát pre kapitána Fachea, ale nemôžu sa mu dovolať. Vezmete to?“

Collet sa vrátil do kuchyne a prebral telefonát.

Bol to André Vernet.

Ani bankárov vycibrený prízvuk nedokázal zakryť napätie v jeho hlase. „Kapitán Fache mi povedal, že mi zavola, ale zatiaľ sa mi neozval.“

„Kapitán je zaneprázdnený,“ odvetil Collet. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Ubezpečil ma, že ma bude o vyšetrowaní informovať.“

Collet mal na okamih dojem, že ten hlas už kdesi počul, ale nevedel si ho zaradiť. „Pán Vernet, kapitán Fache v tejto chvíli vedie vyšetrowanie v Paríži. Ja sa volám Collet, nadporučík Collet.“

V telefóne ostalo dlho ticho. „Nadporučík, mám tu jeden hovor. Prepáčte, prosím. Zavolám vám neskôr.“ Zavesil.

Collet chvíľu držal slúchadlo v ruke. Vtom mu svitlo. Vedel som, že ten hlas poznám!

Šofér pancierovaného auta.

S falošnými rolexkami.

Už mu bolo jasné, prečo bankár tak rýchlo zavesil. Vernet si spomenul na nadporučíka Colleta - na toho policajta, ktorého v noci oklamal.

Premýšľal, aké následky vyplývajú z tohto bizarného vývoja udalostí. V prípade teraz figuruje aj Vernet. Rozum mu vravel, aby zavola Facheovi. Cit mu našepkával, že je to jeho druhá šanca.

Okamžite zavola Interpol a požiadal o všetky dostupné informácie o Zürišskej depozitnej banke a jej riaditeľovi André Vernetovi.

80

„Pripútajte sa, prosím,“ oznámil Teabingov pilot, keď Hawker 731 začal v chmúrnom rannom mrholení klesať. „O päť minút pristávame.“

Teabing pocítil radosť, keď uvidel hmlisté kopce Kentu vlniť sa pod klesajúcim lietadlom. Anglicko bolo vzdialené od Paríža necelú hodinu cesty, a predsa akoby ich oddeľoval oceán. Dnes ráno vyzerala vlhká jarná zeleň jeho vlasti obzvlášť krásne. Vo Francúzsku som skončil. Vraciam sa do Anglicka ako víťaz. Záverový kameň sa našiel. Otázkou, pravda, ostávalo, kde je vlastne ukrytý. Niekde v Spojenom kráľovstve. Kde presne, to Teabing netušil, ale už cítil chuť víťazstva.

Zatiaľ čo sa Langdon a Sophie dívali z okna, Teabing vstal, zamieril na druhý koniec kabíny a odtiahol panel na stene, pod ktorým bol ukrytý trezor. Vyťukal číselnú kombináciu, otvoril trezor a vybral dva pasy. „Papiere pre Rémyho a mňa.“ Potom vytiahol kôpku päťdesiatlibrových bankoviek. „A nejaké papiere pre vás.“

Sophie sa nedôverčivo dívala na peniaze. „Úplatok?“

„Tvorivá diplomacia. Úradníci na letiskách majú určité povinnosti. Pri mojom hangáre nás privíta britský colník a požiada ma, aby smel vstúpiť na lietadlo. To nechcem, preto mu poviem, že cestujem s jednou francúzskou celebritou, o ktorej by nikto nemal vedieť, že je v Anglicku - veď poznáte novinárov - a ponúknem colníkovi štedrú odmenu za jeho diskretný prístup.“

Langdon žasol. „A on to prijme?“

„Od hocikoho nie, ale títo ľudia ma už poznajú. Neobchodujem predsa so zbraňami, preboha živého. Som rytier.“

Teabing sa usmial. „Má to svoje výhody.“

V uličke lietadla sa objavil Rémy s pištoľou v ruke. „Čo mám robiť, sir?"

Teabing pozrel na komorníka. „Ostanete na palube s našim hosťom, kým sa nevrátite. Nemôžeme ho so sebou vláčiť po celom Londýne."

Sophie vyzerala znepokojená. „Leigh, keď som vám vravela, že francúzska polícia nájde vaše lietadlo pred naším návratom, myslela som to vážne."

Teabing sa zasmial. „Áno, a predstavte si, akí budú prekvapení, keď vstúpia na palubu a nájdu Rémyho."

Sophie jeho postoj prekvapil. „Leigh, previezli ste cez hranice spútaného rukojemníka. To je vážna vec."

„Veď sa tým aj budú vážne zaoberať moji právnici." Pozrel smerom k mníchovi v zadnej časti lietadla a zamračil sa. „Ten zver vtrhol do môjho domu a takmer ma zabil. Také sú fakty a Rémy bude spolupracovať."

„Ale vy ste ho zviazali a previezli do Londýna!" povedal Langdon.

Teabing zodvihol pravú ruku, akoby stál pred súdom. „Vaša ctihodnosť, odpusťte výstrednému starému rytierovi jeho hlúpu zaujatosť voči francúzskemu súdnictvu. Uvedomujem si, že som mal zavolať francúzsku políciu, som však snob a neverím, že by títo laissez-faire Francúzi postupovali správne. Tento chlap ma takmer zavraždil. Áno, možno som sa unáhlil, keď som prinútil môjho komorníka, aby mi ho pomohol priviesť do Anglicka, ale bol som pod veľkým tlakom. Mea culpa. Mea culpa."

Langdon sa naňho neveriacky díval. „Keď to hovoríš ty, Leigh, možno ti aj uveria."

„Sir," ozval sa pilot, „ozvala sa letisková veža. Neďaleko nášho hangáru nastali nejaké problémy, preto nás žiadajú, aby sme pristáli priamo pri termináli."

Teabing lietel na Biggin Hill vyše desať rokov a toto sa stalo prvýkrát. „Povedali, o aké problémy ide?"

„Dispečer hovoril dosť neurčito čosi o úniku benzínu na čerpacej stanici. Požiadal ma, aby som pristál pred terminálom a aby kvôli bezpečnosti nikto nevystupoval z lietadla. Nesmieme vystúpiť, kým nedostaneme príkaz od vedenia letiska."

Na Teabingovej tvári sa zračili pochybnosti. To muselo vytiecť poriadne množstvo benzínu. Čerpacia stanica bola takmer kilometer od jeho hangáru.

Aj Rémy vyzeral znepokojený. „Sir, to je dosť nezvyčajné."

Teabing sa obrátil k Sophie a Langdonovi. „Priatelia, mám nepríjemný pocit, že na nás čaká nejaká delegácia."

Langdon si bezradne vzdychol. „Ten Fache si tuším stále myslí, že som vrah."

„Alebo už prišiel na to, že sa mýlil," poznamenala Sophie.

Teabing nepočúval. Nech si už Fache myslel čokoľvek, bolo treba rýchlo konať. Nestrácaj zo zreteľa svoj cieľ. Svätý grál. Sme už tak blízko. Kolesá lietadla sa už dotkli pristávacej plochy.

„Leigh," povedal Langdon kajúcny hlasom, „mal by som sa im vydať, všetko vybaviť normálnou cestou a vás z toho vynechať."

„Ach bože, Róbert!" vzdychol si Teabing. „Naozaj si myslíš, že nás ostatných len tak pustia? Prepravil som ťa sem protizákonne. Slečna Neveuová ti pomáhala pri úteku z Louvru a vzadu v lietadle máme spútaného chlapa. Všetci sme v tom spolu!"

„Že by sme pristáli na inom letisku?" navrhla Sophie.

Teabing pokrútil hlavou. „Ak teraz zmizneme, kým dostaneme povolenie na pristátie na inom letisku, naši prenasledovatelia zmobilizujú aj tanky."

Sophie klesla na sedadlo.

Teabing vycítil, že ak majú odsunúť konfrontáciu s britskou políciou tak, aby mali dosť času nájsť Svätý grál, treba podniknúť niečo odvážne. „Okamih, prosím," povedal a odsakal smerom ku kabíne pilota.

„Čo chceš urobiť?" spýtal sa Langdon.

„Ponúknuť pilotovi dobrý obchod," odvetil Teabing a rozmýšľal, koľko ho to bude stáť, keď presvedčí pilota, aby urobil jeden veľmi nezvyčajný manéver.

81

Hawker pristáva.

Simon Edwards, hlavný dispečer na letisku Biggin Hill, premeriaval dlhými krokmi kontrolnú vežu a nervózne pozeral na mokrú pristávaciu dráhu. Nikdy nemal rád, keď ho budili v sobotu zavčas rána, ale to, že ho zavolali, aby dozeral na zatknutie jedného zo svojich najlepších klientov, bolo obzvlášť nepríjemné. Sir Leigh Teabing platil letisku Biggin Hill nielen za súkromný hangár, ale aj „pristávací poplatok" za svoje časté prílety a odlety. Letisko zvyčajne vedelo o jeho plánoch vopred a dodržiavalo pri jeho prilete prísny protokol, Teabing to tak mal rád. Na objednávku vyrobený jaguár, ktorého mal v hangári, bol natankovaný, vyleštený a na zadnom sedadle ležalo najnovšie vydanie London Times. Pri hangári vždy čakal colník, ktorý rýchlo skontroloval dokumenty a batožinu. Colníci občas prijali od Teabinga štedrú odmenu za to, že prižmúri oko nad určitým tovarom - väčšinou luxusnými potravinami - francúzskymi slimákmi, zrelým, chemicky neupraveným rokfortom a ovocím. Mnohé colné predpisy boli aj tak nezmyselné a keby svojim klientom nevyhovelo Biggin Hill, určite by im vyhovel iné letiská. Takto bol spokojný Teabing i zamestnanci. Keď Edwards sledoval, ako sa blíži lietadlo, mal nervy na prasknutie. Uvažoval, či Teabinga dostal do problémov sklon zveľaďovať svoj majetok; zdalo sa, že francúzska polícia sa oňho mimoriadne zaujíma. Edwards ešte nevedel, z čoho Teabinga obviňovali, no bolo to zrejme vážne. Kentská polícia na žiadosť francúzskej polície prikázala dispečerovi v Biggin Hille, aby sa spojil s pilotom Hawkera a prikázal mu pristáť priamo pred terminálom. Pilot súhlasil, zrejme uveril tej trochu za vlasy pritiahnutej historke o úniku benzínu.

Hoci príslušníci britskej polície zvyčajne nenosia zbraň, situácia bola natoľko vážna, že tentoraz boli ozbrojení. V budove terminálu sa nachádzalo osem policajtov s revolvermi a čakali, kým pristane lietadlo. V okamihu, keď sa tak stane, pracovník na prístávacej dráhe mal klinmi zaistiť kolesá lietadla, aby sa nemohlo hýbať. Potom mala nastúpiť polícia a až do príchodu francúzskej polície zadržať všetkých na palube.

Hawker bol už nízko, kusok nad vrcholkami stromov vpravo. Simon Edwards zišiel dolu schodmi, aby sledoval pristátie priamo z dráhy. Príslušníci kentskej polície boli na svojich miestach, ale nebolo ich vidieť, a pracovník na prístávacej dráhe čakal s klinmi v rukách. Hawker zdvihol nos a kolesá sa dotkli dráhy. Lietadlo s trupom lesknúcim sa od dažďa mierilo doľava pred terminál. Tam však nezabrzdilo a pokojne mierilo ďalej smerom k Teabingovmu hangáru.

Všetci policajti civeli na Edwardsa. „Nehovorili ste, že pilot súhlasil, že pristane pred terminálom?“ spýtal sa ho šéf polície.

„Ale on s tým naozaj súhlasil!“ odvetil ohrozený Edwards.

O chvíľu už sedel v policajnom aute, ktoré sa hnalo cez prístávaciu dráhu smerom k hangáru. Konvoj policajných áut bol ešte dobrých päťsto metrov ďaleko, keď Teabingov Hawker pokojne zmizol v hangáre. Keď autá napokon došli na miesto, zastali pred otvorenými dverami hangára a vystúpili z nich policajti so zbraňami v rukách.

Z auta vystúpil aj Edwards.

Hluk bol ohlušujúci.

Motory lietadla, ktoré sa v hangáre ako vždy otáčalo, aby bolo pripravené na neskorší odlet, stále revali. Keď sa lietadlo konečne obrátilo o stoosemdesiat stupňov, Edwards zbadal pilotovu tvár, ktorý bol pri pohľade na množstvo policajných áut pochopiteľne prekvapený a vystrašený.

Pilot definitívne zastavil lietadlo a vypol motory. Polícia vbehla dnu a obkľúčila auto. Edwards sa pripojil k hlavnému policajnému inšpektorovi, ktorý unavene kráčal k lietadlu. Po chvíli sa otvorili dvere na lietadle.

Keď sa automaticky vysunuli schody, vo dverách sa objavil Leigh Teabing. Keď zbadal množstvo zbraní, ktoré naňho mierili, oprel sa o barly a poškrabal sa na hlavu. „Simon, vari som vyhral v policajnej lotérii, kým som bol preč?“ V hlase mu znelo skôr prekvapenie než znepokojenie.

Simon Edwards naprázdno preglgol a pristúpil bližšie. „Dobré ráno, sir. Ospravedlňujem sa za ten zmätok. Mali sme únik benzínu a váš pilot povedal, že pristane pred terminálom.“

„Áno, áno, ale ja som mu povedal, aby radšej pristál tu. Mám stretnutie a už meškám. Za hangár si platím a reči o tom, že vytekol nejaký benzín, mi pripadajú prehnané.“

„Obávam sa, že váš prílet nás trochu zaskočil, sir.“

„Viem, príletel som mimo plánu. Medzi nami, žijem už len vďaka tým novým liekom. Myslím, že som prišiel v poslednej chvíli.“

Policajti si vymenili pohľady. Edwardsa myklo. „Rozumiem, sir.“

„Sir,“ povedal hlavný inšpektor kentskej polície a podišiel dopredu, „musím vás požiadať, aby ste ešte pol hodinu zostali v lietadle.“

Teabing bez zastavenia skackal na barlách dolu po schodoch. „Obávam sa, že to nebude možné. Musím sa stretnúť s lekárom.“ Zišiel zo schodov. „Nemôžem to premeškať.“

Hlavný inšpektor sa postavil pred Teabinga, aby mu zabránil v pohybe. „Som tu na príkaz francúzskej justičnej polície. Podľa nej prevádzate v tomto lietadle hľadané osoby.“

Teabing dlho hľadel na hlavného inšpektora a potom sa rozosmial. „Nie je to skrytá kamera? To je naozaj zábavné!“

Hlavný inšpektor nepohol ani brvou. „Myslím to vážne, sir. Francúzska polícia tvrdí, že na palube zadržiate aj rukojezníka.“

Vo dverách lietadla sa objavil Teabingov komorník Rémy. „Ja sa v službách sira Leigha síce cítim ako rukojezník, ale ubezpečil ma, že môžem ísť, kam chcem.“ Rémy sa pozrel na hodinky. „Pane, už naozaj meškáme.“ Kývol hlavou smerom k jaguáru vo vzdialenej časti hangára. Dlhochôzňé auto bolo čierne ako eben, malo nepriehľadné sklá a biele pneumatiky. „Pristavím auto.“ Zamieril dolu schodmi.

„Obávam sa, že vás nemôžeme pustiť,“ povedal hlavný inšpektor. „Vráťte sa, prosím, do lietadla. Obaja. Onedlho priletia zástupcovia francúzskej polície.“

Teabing sa pozrel smerom k Simonovi Edwardsovi. „Simon, preboha živého, veď je to smiešne! V lietadle už nie je nikto, leteli sme ako vždy - Rémy, pilot a ja. Možno by ste tu mohli vystupovať ako sprostredkovateľ. Choďte sa pozrieť do lietadla, sám sa presvedčíte, že tam nikto nie je.“

Edwards vedel, že je v pasci. „Áno, sir, pozriem sa.“

„Nikam nepôjdete!“ vyhlásil hlavný inšpektor, ktorý asi dobre poznal dispečerov a vedel, že Edwards by pokojne mohol klamať, len aby si udržal bohatého zákazníka. „Pozriem sa tam sám.“

Teabing pokrútil hlavou. „Nie, nepozriete, inšpektor. Toto je súkromný majetok a pokiaľ nebudete mať povolenie na prehliadku, do môjho lietadla nevstupíte. Dávam vám rozumnú ponuku. Lietadlo môže prezrieť pán Edwards.“

„Vylúčené.“

Teabing razom stratil aj posledné zvyšky ústretovosti a chladne povedal: „Inšpektor, nemám čas sa tu s vami naťahovať. Už meškám, a preto odchádzam. Ak ma chcete stoj čo stoj zastaviť, budete ma musieť zastreliť.“ Teabing s Rémy prešli okolo hlavného inšpektora a zamierili cez celý hangár k zaparkovanej limuzíne.

Hlavný inšpektor kentskej polície cítil k Teabingovi iba odpor, keď popri ňom vzdorovito skackal na barlách. Všetci boháči mali pocit, že pre nich neplatia žiadne zákony.

Ale platia. Hlavný inšpektor sa zvrtol a namieril pištoľou Teabingovi na chrbát. „Stojte! Budem strieľať!“

„Nech sa páči,“ povedal Teabing, ani sa nezastavil, ba ani neobzrel. „Moji právnici si vás podajú tak, že nebudete

vedieť, či ste. A ak sa opovážite vkročiť bez povolenia do môjho lietadla, práca v polícii bude pre vás už len nostalgickou spomienkou."

Na hlavného inšpektora, ktorý počul už aj onakvejšie hrozby, to nijako nezapôsobilo. Z právneho hľadiska mal Teabing pravdu, polícia musela mať na prehliadku lietadla povolenie, ale pretože priletelo z Francúzska a pokyn na prehliadku dal vplyvný Bezu Fache, hlavný inšpektor kentskej polície bol presvedčený, že jeho kariéra bude oveľa rýchlejšia, keď nájde to, čo bolo v tomto lietadle a čo Teabing podľa všetkého skrýval.

„Zastavte ich," prikázal. „Ja prehľadám lietadlo."

Jeho ľudia sa rozbehli za Teabingom a jeho komorníkom a obkľúčili ich.

Tentoraz sa Teabing obrátil. „Inšpektor, naposledy vás vystríham, nech vám ani na um nepríde vstúpiť do môjho lietadla. Oľutujete to."

Hlavný inšpektor nedbal na túto hrozbu, pevnejšie stisol pištoľ a vykročil po schodíkoch hore. Vo dverách zastal a nazrel dnu. Po chvíli vošiel do kabíny. Doparoma.

V lietadle nebolo okrem vydeseného pilota živej duše. Rýchlo prezrel toalety a batožinový priestor, ale nikde nenašiel ani stopu po tom, že by sa tu niekto skrýval.

Čo to ten Bezu Fache táral? Zdalo sa, že Leigh Teabing hovoril pravdu.

Hlavný inšpektor kentskej polície stál sám v opustenej kabíne a naprázdno preglgol. Dočerta! Do tváre mu stúpila červeň, keď vystúpil na schodíky a pozrel sa na Teabinga a jeho komorníka, ktorí stáli obkľúčení policajtmí neďaleko limuzíny. „Pustite ich," prikázal im inšpektor. „Mali sme zlé informácie."

Aj napriek tej vzdialenosti cítil, ako ho Teabing prebodáva pohľadom. „Moji právnici sa vám ozvú. A pokiaľ ide o povest' francúzskej polície, zdá sa, že bola vážne naštrbená."

Teabingov komorník otvoril zadné dvere limuzíny a pomohol svojmu pánovi nasadnúť. Potom obišiel celý voz, sadol si za volant a naštartoval. Keď jaguár vyrazil z hangára, policajti od neho len tak odskakovali.

„Dobrá práca, Rémy," povedal Teabing, keď limuzína opustila letisko. Potom zamieril zrak do matne osvetlenej prednej časti. „Ste v poriadku?"

Langdon slabo prikývol. Spolu so Sophie sa stále krčil na dlážke vedľa spútaného albína so zapchanými ústami.

Keď Hawker pred chvíľou vošiel do opusteného hangáru a v polovici svojej otočky zastal, Rémy vysunul schodíky.

Langdon so Sophie odviekli mnícha na zem a skryli sa za limuzínu. Potom znovu zarachotili motory lietadla, ktoré dokončilo otočku o stoosemdesiat stupňov, zatiaľ čo policajné autá dorazili pred hangár.

Keď teraz limuzína uháňala smerom ku Kentu, Langdon so Sophie preliezli dozadu a mnícha nechali ležať na zemi. Sadli si na široké sedadlo oproti Teabingovi. Brit sa na nich šibalsky pozrel a otvoril malý bar. „Smiem vám niečo ponúknuť? Niečo na zahryznutie? Lupienky? Orišky? Minerálku?"

Sophie i Langdon pokrútili hlavou.

Teabing sa usmial a zatvoril bar. „Tak teda, pokiaľ ide o náhrobok toho rytiera..."

82

„Fleet Street?" spýtal sa Langdon Teabinga. Na Fleet Street je nejaký náhrobok? O tom, kde by mohli nájsť „hrob rytiera", na ktorom by mali nájsť aj heslo na otvorenie menšieho kryptexu, hovoril Leigh doposiaľ iba v náznakoch. Teabing sa usmial a obrátil sa k Sophie. „Slečna Neveuová, ukážte, prosím vás, tomuto absolventovi Harvardu ešte raz tie verše."

Sophie zalovila vo vrecku a vytiahla čierny kryptex zabalený do pergamenu. Všetci sa zhodli na tom, že skrinku z ružového dreva a väčší kryptex nechajú v trezore lietadla a vezmú so sebou iba to, čo naozaj potrebovali - menší a prenosnejší čierny kryptex. Sophie rozvinula pergamen a podala ho Langdonovi.

Hoci Langdon čítal báseň v lietadle niekoľkokrát, nedokázal z nej vyčítať presné miesto hrobu. Teraz začal čítať pomaly a pozorne v nádeji, že rytmus pentametra mu odhalí niečo, čo mu stále unikalo.

In London lies a knight a Pope interred.

His labor's fruit a Holy wrath incurred.

You seek the orb that ought be on his tomb.

It speaks of Rosy flesh and seeded womb.

V Londýne rytier hrob má - pochoval

ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal.

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove.

Vzklíčené lono, telo ružové.

Jazyk vyzeral jednoduchý. V Londýne bol pochovaný akýsi rytier, ktorý zrejme pracoval na niečom, čo nahnevalo cirkev. Na jeho hrobe chýbala guľa, ktorá tam mala byť. Posledný verš básne - vzklíčené lono, telo ružové - bolo jasnou narážkou na Máriu Magdalénu, Ružu, ktorá mala v sebe Ježišovo semeno.

Hoci boli verše na pohľad jasné, Langdon nemal potuchy, kto je ten rytier a kde je pochovaný. Navyše to vyzeralo tak, že ak by aj našli ten hrob, mali hľadať niečo, čo tam nebolo. Kde nájdeš guľu?

„Nič ti nenapadá?" spýtal sa Teabing sklamane, hoci Langdon vycítil, že kráľovského historika to v podstate teší. „Ani

vám, slečna Neveuová?"

Sophie pokrútila hlavou.

„Čo by ste si bezo mňa počali?" povedal Teabing. „Dobre, tak ja vám to poviem. Je to dosť jednoduché. Kľúčové sú prvé dva verše. Prečítaj ich, prosím ťa."

„V Londýne rytier hrob má - pochoval ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal," prečítal nahlas Langdon.

„Presne tak. Rytier, ktorého pochoval pápež." Pozrel na Langdona. „Čo ti to hovorí?"

Langdon pokrčil plecami. „Nejaký pápež vystrojil nejakému rytierovi pohreb. Alebo bol nejaký pápež prítomný na pohrebe nejakého rytiera."

Teabing sa nahlas zasmial. „Ach, to by bolo príliš krásne. Ty si bol vždy optimista, Róbert. Pozri sa na druhý verš. Ten rytier urobil niečo, čo vyvolalo svätý hnev cirkvi. Premýšľaj. Spomeň si, aké boli vzťahy medzi cirkvou a templárskymi rytiermi. Rytier, ktorého pochoval pápež."

„Rytier, ktorého pápež zavraždil?" ozvala sa Sophie.

Teabing sa usmial a ťapol ju po kolene. „Výborne, milá moja. Rytier, ktorého pochoval pápež. Alebo zavraždil."

Langdon si spomenul na známy záťah na templárov roku 1307 - nešťastný piatok trinásteho -, keď pápež Klement dal povraždiť a pochovať stovky templárskych rytierov. „Ale počet hrobov rytierov, ktorých dal zabiť pápež, nemá konca."

„To by som nepovedal!" namietol Teabing. „Mnohí boli upálení na hranici a hodení bez akýchkoľvek obradov do Tiberu. Ale v tejto básni sa hovorí o hrobe. O hrobe niekde v Londýne. A v Londýne je pochovaných iba niekoľko rytierov." Odmlčal sa, akoby čakal, že Langdonovi konečne svitne. Napokon vybuchol: „Róbert, preboha živého, vari nevieš, že v Londýne postavila chrám ozbrojená ruka priorstva - samotní templárski rytieri?"

„Templársky chrám?" spýtal sa zarazene Langdon. „Je v ňom nejaká krypta?"

„Desať najdesivejších náhrobkov, aké si vieš predstaviť."

Langdon v tom templárskom chráme nikdy nebol, hoci naň pri svojich výskumoch niekoľkokrát narazil. Templársky chrám, kedysi hlavné sídlo templárov a priorstva vo Veľkej Británii, bol pomenovaný na počesť Šalamúnovho chrámu, po anglicky Solomon's Temple, podľa ktorého boli pomenovaní samotní templári. Podľa početných legiend uskutočňovali v chráme čudné tajné obrady. „A ten Templársky chrám sa nachádza na Fleet Street?"

„Kúsok od Fleet Street." Teabing sa zatváril šibalsky. „Chcel som, aby si sa trochu zapotil, kým ti to poviem."

„Ďakujem ti."

„Ani jeden z vás tam ešte nikdy nebol?"

Sophie i Langdon pokrútili hlavou.

„To ma neprekvapuje," povedal Teabing. „Ten chrám teraz zakrývajú oveľa vyššie budovy. Málokto vie, že tam vôbec je. Je to priam strašidelné miesto. Celá architektúra je pohanská."

„Pohanská?" začudovala sa Sophie.

„Pohanská ako panteón!" zvolal Teabing. „Ten chrám je okrúhly. Templári ignorovali tradičný kresťanský pôdorys v tvare kríža a postavili dokonalý okrúhly chrám na počesť Slnka." Obočie mu priam tancovalo na čele. „Rímu z toho vstávali dupkom vlasy na hlave. Bolo to isté, ako keby postavili v Londýne nový Stonehenge."

„A čo ostatné verše básne?" spýtala sa Sophie.

Historikovo nadšenie pohaslo. „Nie som si istý. Som zmätený. Musíme starostlivo preskúmať všetkých desať náhrobkov. Pri troche šťastia nájdeme ten, na ktorom mala byť guľa."

Langdon si uvedomil, že sú už naozaj blízko. Ak im tá guľa odhalí heslo, budú môcť otvoriť druhý kryptex. Predstavoval si, čo sa v ňom asi nachádza.

Znovu sa pozrel na báseň. Bolo to ako tajnička na päť písmen. Slovo na päť písmen, ktoré hovorí o Svätom gráli. V lietadle už vyskúšal všetky známe heslá - GRAIL, GRAAL, GREAL, VENUS, MARIA, JESUS, SARAH, ale valec nepovolil. Boli to až príliš známe slová. Očividne jestvovalo iné päťhláskové slovo, ktoré hovorilo o Ruži s Ježišovým semenom. To, že naň neprišiel ani taký odborník ako Leigh Teabing, prezrádzalo, že nepôjde o bežné slovo.

„Sir Leigh," ozval sa spredu Rémy, ktorý ich sledoval v spätnom zrkadle, „vraveli ste, že Fleet Street je pri moste Blackfriars?"

„Áno, choďte po Victoria Embankment."

„Prepáčte, ale neviem, kde to je. Obyčajne chodievame iba do nemocnice."

Teabing vyvrátil oči a zammlal: „Niekedy je ako malé dieťa. Prepáčte na okamih. Vezmite si zatiaľ niečo na pitie."

Nemotorne sa naklonil k Rémymu a vysvetľoval mu cestu.

Sophie sa obrátila k Langdonovi a potichu povedala: „Róbert, nikto nevie, že sme v Anglicku."

Langdon si uvedomil, že má pravdu. Kentská polícia bude informovať Fachea, že lietadlo bolo prázdne, a Fache si bude myslieť, že sú stále vo Francúzsku. Sú neviditeľní. Leighov úskok im poskytol kopu času.

„Fache sa len tak ľahko nevzdá," poznamenala Sophie. „Na tomto prípade mu až priveľmi záleží."

Langdon sa snažil na Fachea nemyslieť. Sophie sľúbila, že keď bude po všetkom, urobí všetko preto, aby zbavila Langdona obvinenia, no Langdon sa začínal obávať, že na tom možno ani nezáleží. Bolo celkom možné, že Fache je súčasťou tohto sprisahania. Hoci si Langdon nevedel predstaviť, že by justičná polícia mohla byť zapletená do hľadania Svätého grálu, cítil, že dnes v noci sa stalo až príliš veľa náhod, aby vylúčil Fachea ako možného komplica. Fache je veriaci a chce tie vraždy hodiť na mňa. Sophie však tvrdila, že Fache chce možno iba za každú cenu dakoho zatknúť. Koniec koncov, dôkazy proti Langdonovi boli závažné. Okrem toho, že jeho meno bolo napísané na dlážke v Louvri a v Sauniérovom zápisníku, ukázalo sa, že klamal o svojom rukopise a potom utiekol. Na Sophiin podnet.

„Róbert, je mi to ľúto, že som vás do toho zatiahla," povedala Sophie a položila mu ruku na koleno. „Ale som veľmi rada, že ste tu."

Tie slová boli skôr pragmatické než romantické, no Langdon mal dojem, že medzi nimi preskočila akási iskra. Unavene sa na ňu usmial. „Keď sa poriadne vyspím, som oveľa zábavnejší.“

Sophie chvíľu mlčala. „Starý otec ma požiadal, aby som vám dôverovala. Som rada, že som ho aspoň raz poslúchla.“

„Váš starý otec ma ani nepoznal.“

„Aj tak si myslím, že ste urobili všetko, čo chcel. Pomohli ste mi nájsť záverový kameň a vysvetlili ste mi, čo znamená Sangreal i ten rituál v pivnici.“ Odmĺčala sa. „Mám pocit, že som dnes v noci starému otcovi bližšie, než som mu bola celé tie roky. Viem, že by mal z toho radosť.“

V rannom mrholení sa v diaľke začal črtáť Londýn. Horizont, na ktorom sa kedysi vynímal Big Ben a Tower Bridge, sa teraz skláňal pred Miléniovým okom - obrovským, supermoderným čertovým kolesom, ktoré sa krútilo vo výške stopäťdesiat metrov a je z neho úžasný výhľad na mesto. Langdon chcel naň raz ísť, ale uzavreté kabíny mu pripomínali sarkofág, a tak sa radšej vybral po meste peši a tešil sa z výhľadu z bezpečných brehov Temže.

Langdon pocítil na kolene silnejší stisk a potom pohľad Sophiiniých zelených očí. Uvedomil si, že mu čosi hovorí. „Čo by sme podľa vás mali urobiť so sangrealovými dokumentmi, keď ich nájdeme?“ zašepkala.

„Nie je dôležité, čo si myslím ja,“ odvetil Langdon. „Starý otec dal kryptex vám a mali by ste s ním urobiť to, čo chcel váš starý otec.“

„Pýtam sa na váš názor. V tom rukopise ste zrejme napísali niečo, kvôli čomu vám starý otec začal dôverovať. Chcel sa s vami osobne stretnúť. To je nezvyčajné.“

„Možno mi chcel povedať, že sa mýlim.“

„Prečo by mi odkazoval, aby som vás vyhľadala, keby sa mu nepáčili vaše názory? Presadzovali ste v rukopise názor, že by mali byť sangrealové dokumenty zverejnené alebo by mali ostať utajené?“

„Nič som nepresadzoval. Vôbec som sa k tomu nevyjadroval. Písal som o symboloch posvätného ženstva - skúmal som jeho ikonografiu v dejinách. Určite som sa netváril, že viem, kde je grál ukrytý alebo či ho treba nájsť.“

„Jednako o tom píšete, takže zrejme máte pocit, že sa musíte o tieto informácie podeliť s druhými.“

„Je obrovský rozdiel medzi tým, keď človek hypoteticky diskutuje o alternatívnej histórii Krista a...“ Odmĺčal sa.

„A čím?“

„A keď stojí pred tisícmi starovekými dokumentmi, ktoré predstavujú vedecký dôkaz, že Nový zákon je falošným svedectvom.“

„Ale veď ste mi povedali, že Nový zákon je založený na výmysloch.“

Langdon sa usmial. „Sophie, každá viera na svete je založená na výmysloch. Taká je definícia viery - prijať to, o čom si predstavujeme, že je pravda, to, čo nemôžeme dokázať. V každom náboženstve sa boh opisuje metaforami, podobenstvami a prirovnaniami, počnúc prvými Egypťanmi až po moderné nedeľné školy. Metafory nám pomáhajú pochopiť nepochopiteľné. Problémy nastávajú vtedy, keď začneme metafory brať doslova.“

„Takže ste skôr za to, aby sangrealové dokumenty ostali navždy utajené?“

„Som historik. Som proti zničeniu dokumentov a bol by som rád, keby mali vedci viac informácií a mohli uvažovať o neobyčajnom živote Ježiša Krista.“

„Takže ste za a zároveň proti.“

„Biblia predstavuje základný orientačný bod pre milióny ľudí na tejto planéte, tak ako Korán, Tóra a budhistický kánon predstavujú orientačný bod pre ľudí iných náboženstiev. Keby sme mohli vykopat dokumenty, ktoré protirečia posvätným príbehom islamskej, judaistickej, budhistickej či pohanskej viery, mohli by sme to urobiť? Mohli by sme budhistom povedať, že máme dôkaz o tom, že Budha sa nezrodil z lotosového kvetu? Alebo že sa Ježiš nenarodil doslova z panny? Ľudia, ktorí naozaj rozumejú svojmu náboženstvu, chápu aj to, že všetky tie príbehy sú metaforické.“ Zdalo sa, že Sophie to nepresvedčilo. „Moji priatelia, ktorí sú zbožnými kresťanmi, veria, že Kristus doslova chodil po vode, doslova premenil vodu na víno a doslova sa narodil z panny.“

„Presne o tom hovorím,“ odvetil Langdon. „Náboženské podobenstvo sa stalo súčasťou vymyslenej reality. A žiť v tejto realite pomáha miliónom ľudí vyrovnať sa so životom a byť lepšími.“

„Zdá sa však, že ich realita je falošná.“

Langdon sa tlmene zasmial. „Nie je o nič falošnejšia než realita matematického kryptológa, ktorý verí v imaginárne číslo í, pretože mu pomáha rozlúštiť šifry.“

Sophie sa zamračila. „To nie je fér.“

Chvíľu ostalo ticho.

„Chceli ste sa ma ešte niečo spýtať?“ spýtal sa Langdon.

„Už ani neviem.“

Usmial sa. „Som vám kedykoľvek k dispozícii.“

83

Na Langdonových hodinách s Mickey Mousom bolo takmer pol ôsmej, keď spolu so Sophie a Teabingom vystúpil z jaguára. Trojica zamierila cez bludisko uličiek na malé nádvorie pred Templárskym chrámom. V daždi sa leskli nahrubo otesané kamene a vo výklenkoch vysoko nad nimi hrkúťali holuby.

Staroveký Templársky chrám v Londýne bol celý z caenského kameňa. Táto mohutná okrúhla stavba s odstrašujúcim priečelím, vežičkou v strede a hlavnou loďou naboku vyzerala skôr ako vojenská pevnosť než miesto bohoslužieb.

Templársky chrám, ktorý vysvätil 10. februára 1185 jeruzalemský patriarcha Heraclius, prežil osem storočí politických nepokojov, veľký požiar v Londýne i prvú svetovú vojnu, ale roku 1940 ho ťažko poškodila zápalnými bombami

Luftwaffe. Po vojne bol zreštaurovaný do svojej pôvodnej strohej podoby. Jednoduchosť kruhu, pomyslel si Langdon, ktorý obdivoval stavbu prvýkrát v živote. Chrám bol drsný a jednoduchý, pripomínal skôr drsný rímsky Castel Sant Angelo než úhladný Panteón. Hranatý prístavok vystupujúci smerom doprava bol ohavný, ale nepodarilo sa mu zakryť pôvodný pohanský tvar základnej stavby. „Je sobota ráno,” povedal Teabing skackajúc na barlách ku vchodu, „takže omša asi nebude.” Vchod tvoril nízky kamenný výklenok, v ktorom boli osadené veľké drevené dvere. Vľavo od dverí visela tabuľa s programom koncertov a dátumami bohoslužieb. Teabing zamračene čítal oznamy na tabuli. „Inokedy je chrám pre turistov zatvorený.” Podišiel k dverám a skúsil ich otvoriť. Ani sa nepohli. Priložil k nim ucho. Po chvíli sa odtiahol a so ľstivým výrazom tváre ukázal na tabuľu. „Róbert, pozri sa, prosím ťa, na dátum bohoslužieb. Kto má omšu tento týždeň?”

Miništrant už takmer dovysával kľučadlá v chráme, keď začul, že ktosi klope na dvere. Nevšimával si to. Otec Harvey Knowles mal vlastné kľúče a iní ľudia nemali mimo vyhradených hodín do chrámu prístup. Miništrant vysával ďalej, ale klopanie neustávalo. Vari nevedia čítať? Oznam na dverách bol jasný: v sobotu sa chrám otvára až o pol desiatej. Miništrant pokračoval v upratovaní.

Vtom sa klopanie zmenilo na búchanie, akoby niekto udieral na dvere kovovou tyčou. Chlapec vypol vysávač a nahnevane zamieril k dverám. Odomkol ich a otvoril. Stáli pred ním traja ľudia. Turisti, pomyslel si. „Otvárame o pol desiatej.”

Zavalitý muž, ktorý ich zrejme viedol, podišiel na kovových barlách k nemu. „Som sir Leigh Teabing,” povedal s prízvukom anglosaského intelektuála. „Ako je vám určite známe, sprevádzam pána Christophera Wrena štvrtého s manželkou.” Odstúpil nabok a ukázal smerom k prítlačlivému páru za ním. Žena mala jemné črty a bujné vlasy. Muž bol vysoký, tmavovlasý a chlapcovi akýsi povedomý.

Miništrant nevedel, čo povedať. Sir Christopher Wren bol najväčším dobrodincom Templárskeho chrámu. Iba vďaka nemu sa mohli uskutočniť reštaurátorské práce po veľkom požiari. Zomrel začiatkom osemnásteho storočia. „Ehm... je mi ct'ou, že vás poznávam.”

Muž s barlami sa zamračil. „Ešteže nie ste obchodník, mladý muž, lebo sa nesprávate veľmi presvedčivo. Kde je otec Knowles?”

„Je sobota. Príde neskôr.”

Postihnutý muž sa ešte väčšmi zamračil. „Ľudia sú skutočne nevďační. Uistil ma, že tu bude, no zdá sa, že si budeme musieť poradiť bez neho. Nebude to trvať dlho.”

Miništrant ostal stáť vo dverách. „Prepáčte, ale čo nepotrvá dlho?”

Návštevníkove oči spozorneli. Naklonil sa k miništrantovi a zašepkal, akoby ho nechcel strápnit: „Mladý muž, zdá sa, že ste tu nový. Potomkovia sira Christophera Wrena sem prichádzajú každý rok, aby v chráme roztrúsili malé množstvo popola starého pána. Taká bola jeho posledná vôľa. Nikto tým nie je nadšený, ale čo sa dá robiť?”

Miništrant tu pracoval už niekoľko rokov, ale o niečom takom nepočul. „Bude lepšie, keď počkáte do pol desiatej.

Chrám ešte nie je otvorený a ešte nie je uprataný.”

Muž s barlami sa naňho nahnevane pozrel. „Mladý muž, za to, že môžete vôbec niečo upratať, vďaka dobrodincovi, ktorého pozostatky sa nachádzajú vo vrecku tejto ženy.”

„Prosím?”

„Pani Wrenová,” povedal muž s barlami, „budte taká láskavá a ukážte tomuto bezočivému mladému mužovi relikviár s popolom.”

Žena chvíľu váhala a potom, akoby sa vytrhla zo zamyslenia, siahla do vrečka a vybrala malý valec zabalený do akejsi látky.

„Vidíte?” povedal muž s barlami. „Takže buď nám dovoľíte splniť posledné želanie mŕtveho a rozhodiť jeho popol v chráme, alebo poviem otcovi Knowlesovi, ako ste sa k nám správali.”

Miništrant zaváhal. Dobré vedel, ako otec Knowles dbá na zachovávanie tradícií... a najmä ako sa hnevá, keď na tento starobylý chrám niekto vrhne zlé svetlo. Možno otec Knowles iba zabudol, že majú prísť členovia tejto rodiny. V takom prípade by bolo oveľa menším rizikom pustiť ich dnu. Veď povedali, že to bude trvať iba chvíľu, tak čo.

Keď miništrant odstúpil nabok, aby nechal prejsť tých troch, mohol by odprisahať, že pán a pani Wrenovci vyzerali rovnako ohúrení ako on. Chlapec sa neisto vrátil k svojej práci a po očku ich sledoval.

Keď vošli do kostola, Langdon sa musel usmiať. „Leigh,” zašepkal, „kľamať vieš teda výborne.”

Teabing naňho žmurkol. „V Klube oxfordského divadla sa dodnes hovorí o tom, ako som zahral Júlia Caesara. Som presvedčený, že nikto nehral prvú scénu tretieho dejstva s väčším oduševnením.”

Langdon sa spýtavo naňho pozrelo. „Myslel som si, že Caesar je v tej scéne mŕtvy.”

Teabing sa samoľúbo usmial. „Áno, ale keď som padal na zem, roztrhla sa mi tóga a pol hodinu som ležal na javisku s trčiacim vtákom. Ale nepohol som ani brvou. Bolo to fantastické, to ti hovorím.”

Langdon sklopil zrak. Prepáč, že som to nevidel.

Ako kráčali hranatým prístavkom ku klenutej chodbe smerujúcej do hlavnej časti chrámu, Langdona prekvapila strohosť kostola. Hoci oltár vyzeral kresťanský, výzdoba bola strohá, chladná a netradičná. „Je to tu strohé,” zašepkal. Teabing sa tlmene zasmial. „Anglikánska cirkev. Anglikáni berú svoje náboženstvo vážne. Nič ich nesmie rozptyľovať.”

Sophie prechádzala cez široký prechod, za ktorým bola okružla časť kostola. „Vyzerá to ako pevnosť,” zašepkala. Langdon mal rovnaký dojem. Múry vyzerali nezvyčajne mohutné dokonca aj odtiaľto.

„Templárski rytieri boli bojovníci," pripomenul im Teabing. Klopkanie jeho hliníkových barlí sa v tomto veľkom priestore hlasito ozývalo. „Bola to nábožensko-vojenská organizácia. Ich kostoly boli zároveň pevnosťami a bankami." „Bankami?" spýtala sa Sophie a pozrela na Leigha.

„Pravdaže. Moderné bankovníctvo vynášali templári. Pre európsku šľachtu bolo cestovanie so zlatom nebezpečné, preto jej templári dovolili, aby si uložili zlato v najbližšom templárskom kostole a potom im ho vydali v inom templárskom kostole v Európe. Potrebovali len príslušnú dokumentáciu." Žmurkol. „A malú províziu." Ukázal na okno s farebným sklom, kde sa slabé lúče slnka lámali na bielom rytierovi sediacom na červenom koni. „Alanus Marcel," povedal Teabing, „predstavený kostola zo začiatku dvanásteho storočia. On a jeho nástupcovia zastávali parlamentné kreslo primus baro angiae."

Langdon to prekvapilo. „Prvého baróna ríše?"

Teabing prikývol. „Predstavený tohto kostola mal podľa niektorých vedcov väčší vplyv než samotný kráľ." Keď došli k okrúhlej časti kostola, Teabing sa obzrel na miništranta, ktorý v diaľke vysával. „Viete," zašepkal Teabing Sophie, „Svätý grál bol vraj raz ukrytý na jednu noc v tomto kostole, keď ho templári prenášali z jedného miesta na druhé. Viete si predstaviť, že tu stáli štyri truhlice sangrealových dokumentov spolu so sarkofágom Márie Magdalény? Ide mi z toho mráz po chrbte."

Aj Langdonovi šiel mráz po chrbte, keď vošli do okrúhlej miestnosti. Pohľadom prechádzal po obvode kamennej miestnosti a po rytinách oblúd, démonov, prišer a zmučených ľudských tvárí. Pod rytinami celý obvod miestnosti lemovala lavica z jedného kusa kameňa.

„Kruhovité divadlo," zašepkal Langdon.

Teabing zodvihol barlu a ukázal doľava a potom doprava. Ale Langdon si ich už všimol.

Desať kamenných rytierov.

Piati naľavo, piati napravo.

Z kameňa vytesané postavy v životnej veľkosti ležali pokojne na chrbte. Rytieri boli v plnej zbroji, so štítmí i mečmi, a vzbudzovali neprijemný pocit, že kým spali, niekto vložil dnu a polial ich sadrou. Všetky sochy boli zvetrané, bolo však vidieť, že každá je iná - na každej bola iná zbroj, každá mala inú polohu rúk a tela, iné črty tváre, iné znaky na štítoch.

V Londýne rytier hrob má - pochoval ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal.

Keď Langdon vošiel ďalej do kruhovitej miestnosti, cítil, že sa chveje.

Muselo to byť tu.

84

Rémy Legaludec zastavil s jaguárom v uličke pri Templárskom chráme za radom kontajnerov na odpadky. Vypol motor a pohľadom skontroloval okolie. Nikde nikoho. Vystúpil z auta, prešiel dozadu a nasadol tam, kde bol mních.

Mních, vycitiac Rémyho prítomnosť, precitol z akéhosi tranzu podobného modlitbe a jeho červené oči vyzerali skôr zvedavé než vystrašené. Rémy celý večer obdivoval schopnosť tohto spútaného muža zachovať pokoj. Mních sa síce v terénnom aute spočiatku mykal, no zdalo sa, že sa napokon zmieril so svojim osudom a zveril sa do rúk Bohu.

Rémy si uvoľnil kravatu, odopol si gombík na vysokom naškrobenom golieri a odrazu mal pocit, že sa môže prvýkrát po dlhých rokoch poriadne nadýchnuť. Otvoril malý bar a nalial si vodku. Pohárik vypil na dúšok a hneď si nalial ďalší.

Čoskoro budem pánom svojho času.

V bare našiel nôž na otváranie fliaš s vínom. Odrezávali sa ním fólie na zátkach značkových fliaš, ale dnes ráno mu mal poslúžiť na niečo celkom iné. Obrátil sa s nožom k Sílasovi.

Teraz sa v červených očiach zračil strach.

Rémy sa usmial a pristúpil k mníchovi. Ten sa začal mykať a trhať.

„Buďte ticho," zašepkal Rémy a zodvihol nôž.

Sílas nemohol uveriť tomu, že ho Boh opustil. Dokonca aj fyzickú bolesť, ktorú mu spôsobovali povrazy, premenil na duchovné cvičenie a prosil, aby mu tá bolesť pripomínala bolesť, akú cítil Kristus. Modlil som sa celú noc, aby ma Boh oslobodil. Teraz, keď videl pred sebou nôž, pevne zatvoril oči.

Medzi lopatkami pocítil prudkú bolesť. Výkrikol. Nechcelo sa mu veriť, že umrie tu, v tejto čiernej limuzíne, kde sa nemôže brániť. Vykonával som Božie dielo. Učiteľ povedal, že Boh ma ochráni.

Cítil, ako sa mu po celom chrbte šíri teplo, a predstavoval si, že mu tadiaľ tečie krv. Potom ho prenikla prenikavá bolesť v stehnách a vzápätí známy pocit dezorientácie - obranný mechanizmus tela voči bolesti.

Mal pocit, že mu horia všetky svaly, a ešte tuhšie privrel oči, aby v posledných okamihoch života nevidel vlastného vraha. Predstavoval si mladého biskupa Aringarosu pred malým kostolíkom v Španielsku... kostolíkom, ktorý Sílas postavil vlastnými rukami. Vtedy som začal naozaj žiť.

Sílas mal telo celé v jednom ohni.

„Napite sa," zašepkal muž v smokingu s francúzskym prízvukom. „Rozprúdi sa vám krv."

Sílas prekvapene otvoril oči. Rozmazane videl akéhosi muža, ktorý sa nad ním skláňal s pohárom v ruke. Na dlážke vedia noža bez kvapky krvi ležala páska, ktorou mal ešte pred chvíľou zalepené ústa.

„Vypite to," zopakoval muž. „Bolesť, ktorú cítite, je len krv, ktorá vám znovu prúdi do svalov."

Sílas teraz cítil bodavú bolesť. Tá vodka bola strašná, ale s pocitom vďaky ju vypil. Osud si s ním dnes v noci zahral, ale Boh všetko zázračne vyriešil.

Boh ma neopustil.

Sílas vedel, ako by to nazval biskup Aringarosa.

Boží zásah.

„Chcel som vás oslobodiť už skôr," ospravedlňoval sa komorník, „ale nedalo sa. Do zámku Villette a potom na letisko Biggin Hill prišla polícia, takže vhodný okamih nastal až teraz. Rozumiete tomu, však, Sílas?"

Sílas sa celý mykol. „Vy viete, ako sa volám?"

Komorník sa usmial.

Sílas sa posadil, šúchal si stuhnuté svaly a bol načisto zmätený. „Vy ste... Učiteľ?"

Rémy so smiechom pokrútil hlavou. „Kiež by som mal takú moc! Nie, nie som Učiteľ. Slúžim mu tak ako vy. Ale Učiteľ hovorí o vás s uznáním. Volám sa Rémy."

Sílas žasol. „Nechápem. Ak pracujete pre Učiteľa, prečo Langdon priniesol záverový kameň do vášho domu?"

„Nie je to môj dom, ale dom najznámejšieho historika a odborníka na Svätý grál, sira Leigha Teabinga."

„Ale vy ste tam bývali. Je to dosť čudné..."

Rémy sa usmial. „Všetko sa to dalo predvídať. Róbert Langdon mal záverový kameň a potreboval pomoc. Nebolo logické, že pôjde za Leighom Teabingom? To, že som tam býval, Učiteľa zaujalo na mne najviac." Odmlčal sa. „Čo myslíte, odkiaľ Učiteľ toľko vie o Svätom gráli?"

Sílasovi svitlo a bol ako omráčený. Učiteľ si najal sluhu, ktorý mal prístup k celému výskumu sira Leigha Teabinga.

Bolo to geniálne.

„Musím vám toho ešte veľa vysvetliť," pokračoval Rémy a podal Sílasovi nabitú pištoľ. Potom siahol do priehradky na rukavice a vytiahol malý revolver. „Ale najprv musíme niečo urobiť."

Kapitán Fache vystúpil z lietadla v Biggin Hille a neveriacky počúval hlavného inšpektora kentskej polície, ktorý vysvetľoval, čo sa stalo v Teabingovom hangáre.

„Osobne som prezrel lietadlo," vrel inšpektor, „ale nikto tam nebol. A musím dodať," povedal povýšeneckým hlasom, „že ak sir Leigh Teabing vznesie voči mne obvinenie, poviem -"

„Vypočuli ste pilota?"

„Samozrejme, že nie. Je Francúz a podľa našich zákonov -"

„Zavedte ma k tomu lietadlu."

Keď prišli do hangára, Facheovi stačila minúta, aby našiel krvavú škvrnu na chodníku, na ktorom pred chvíľou parkovala limuzína. Podišiel k lietadlu a hlasno zabúchal na trup stroja.

„Tu je kapitán francúzskej justičnej polície. Otvorte!"

Vydesený pilot otvoril dvere a vysunul schody.

Fache po nich vystúpil do lietadla. O tri minúty vytiahol s pomocou pištole z pilota všetko, vrátane opisu spútaného albínskeho mnicha. Okrem toho zistil, že pilot videl, ako Langdon so Sophie nechali niečo v Teabingovom trezore, akúsi drevenú skrinku. Hoci pilot tvrdil, že nevie, čo je v nej, pripustil, že Langdon jej venoval pozornosť počas celého letu do Londýna.

„Otvorte ten trezor," nástojil Fache.

Pilot vyzeral vydesený. „Nepoznám kombináciu!"

„Škoda. Práve som vám chcel povedať, že ak otvoríte ten trezor, licencia pilota vám zostane."

Pilotovi sa začali potiť ruky. „Poznám tu zopár technikov. Mohli by ten trezor navštíviť a otvoriť."

„Máte na to pol hodiny."

Pilot schmatol vysielaciu.

Fache zamieril do zadnej časti lietadla a nalial si. Bolo zavčasu, ale on ešte vôbec nespál, takže sa to sotva dalo chápať ako požívanie alkoholu pred poľudním. Sadol si na nízke plyšové sedadlo s okrúhlym operadlom, zavrel oči a snažil sa predstaviť, čo bude ďalej. Tento trapas kentskej polície ma vyjde draho. Všetci teraz striehli na čierny jaguár.

Facheovi zazvonil telefón. Prial si, aby mal aspoň chvíľu pokoj. „Allo?"

„Som na ceste do Londýna." Bol to biskup Aringarosa. „Prídem o hodinu."

Fache sa narovnal. „Myslel som, že ste na ceste do Paríža."

„Som veľmi znepokojený. Zmenil som plány."

„To ste nemali robiť."

„Máte Sílasa?"

„Nie. Tí, čo ho zadržávajú, unikli kentskej polícii skôr, ako som sem prišiel."

„Ubezpečili ste ma, že ich v tom lietadle zadržíte!" povedal Aringarosa nahnevane.

Fache stíšil hlas. „Biskup, vzhľadom na situáciu, v akej sa nachádzate, vám musím pripomenúť, aby ste neskúšali moju trepezlivosť. Nájdem Sílasa i ostatných tak rýchlo, ako len budem môcť. Kde pristanete?"

„Okamih." Aringarosa sa odmlčal. „Pilot sa usiluje získať povolenie na prístátie v Heathrow. Som jediný cestujúci v tomto lietadle, ale trasu sme zmenili neplánovane."

„Povedzte mu, aby pristál na letisku Biggin Hill v Kente. Zariadim povolenie na prístátie. Ak tu nebudem v čase, keď pristanete, nechám vám tu auto."

„Ďakujem vám."

„Ako som už podčiarkol, keď sme spolu hovorili prvýkrát, biskup, nemali by ste zabúdať, že nie ste jediný, kto môže stratiť úplne všetko."

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove.

Všetci kamenní rytieri v Templárskom chráme ležali na chrbte a pod hlavou mali obdĺžnikový kamenný vankúš. Sophie zamrazilo. Zmienka o „guli“ jej pripomenula noc v pivnici domu starého otca.

Hieros gamos. Veľké zlaté gule.

Sophie premýšľala, či sa aj v tejto svätyni odohrával rovnaký rituál. Zdalo sa, že kruhová miestnosť bola postavená práve pre taký pohanský obrad. Okolo stien sa do kruhu vinula kamenná lavica. Kruhové divadlo, ako to nazval Róbert. Predstavila si tú miestnosť v noci, plnú ľudí s maskami na tvárach, spievajúcich pri svetle pochodne a sledujúcich „posvätné spojenie“ uprostred miestnosti.

Zahnala tú predstavu a spolu s Langdonom a Teabingom podišla k prvej skupine rytierov. Hoci Teabing trval na tom, že musia všetko preskúmať pomaly a dôkladne, Sophie ich nedočkavo predbehla a pristúpila k piatim rytierom naľavo. Keď skúmala tieto náhrobky, všimla si, že sa v niečom podobajú a v niečom sú rozdielne. Všetci rytieri ležali na chrbte, no traja mali vystreté nohy, zatiaľ čo dvaja ich mali prekřížené. Zdalo sa, že vo vzťahu k chýbajúcej guľi to nie je dôležité. Keď skúmala kamenné šaty rytierov, všimla si, že dvaja majú cez zbroj prehodenú tuniku a ďalší dvaja dlhé suknice po členky. Ale ani to nič nevysvetľovalo. Zamerala sa na ďalší do očí bijúci rozdiel - na držanie rúk. Dvaja rytieri zvierali meče, jeden mal ruky spustené pri bokoch. Po chvíli, keď nezbadala ani náznak toho, že by v rukách mohli držať guľu, Sophie pokrčila plecami.

Pocítila váhu kryptexu vo vrecku a obzrela sa na Langdona s Teabingom. Obaja postupovali pomaly, boli iba pri treťom rytierovi a očividne ani oni nemali šťastie. Pretože sa jej nechcelo čakať, obrátila sa a zamierila k druhej skupine rytierov. Potichu si pritom odriekavala báseň, ktorú čítala už toľkokrát, že ju mala nezmazateľne vrytú do pamäti.

V Londýne rytier hrob má - pochoval

ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal.

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove.

Vzklíčené lono, telo ružové.

Keď Sophie došla k druhej skupine rytierov, zistila, že je rovnaká ako prvá skupina. Všetci ležali v rôznych polohách a mali zbroj a meč.

Okrem posledného, desiateho náhrobku.

Dychtivo zamierila k nemu.

Nijaký vankúš, nijaká zbroj, nijaký odev, nijaký meč.

„Róbert? Leigh?“ zavolala a jej hlas sa ozýval po celej miestnosti. „Tu niečo chýba.“

Obaja muži okamžite zamierili k nej.

„Guľa?“ volal Teabing vzrušene. V miestnosti sa ozývalo staccato jeho barlí. „Chýba tam guľa?“

„Ani nie,“ odvetila Sophie zamračene. „Zdá sa, že tu skôr chýba celý rytier.“

Muži došli k nej a zmätene hľadeli na desiaty náhrobok. Na tomto náhrobku nebol kamenný rytier, bola to skôr zapečatená kamenná rakva. Mala tvar lichobežníka, pri zemi bola užšia a hore širšia. Veko bolo špicaté.

„Prečo tu nie je rytier?“ spýtal sa Langdon.

„To je fascinujúce,“ povedal Teabing a prstom si prechádzal po brade. „Na túto zvláštnosť som celkom zabudol. Je to už dávno, čo som tu bol.“

„Táto rakva vyzerá,“ ozvala sa Sophie, „akoby bola vytesaná v tom istom čase a tým istým sochárom ako ostatných deväť náhrobkov. Prečo je teda tento rytier v rakve, a nie na nej?“

Teabing pokrútil hlavou. „To je jedno z tajomstiev tohto kostola. Pokiaľ viem, ešte nikto to nevysvetlil.“

„Haló!“ ozval sa miništrant so zmäteným výrazom na tvári. „Prepáčte, že vás ruším. Hovorili ste, že tu chcete rozhodiť popol, ale zdá sa, že si to tu len prezeráte.“

Teabing sa zamračil a obrátil sa k Langdonovi. „Pán Wren, zdá sa, že hoci tento kostol stojí len vďaka nekonečnej láskavosti vašej rodiny, nemôžete v ňom ani chvíľu postáť. Takže by sme mali radšej vziať ten popol a urobiť, čo treba.“ Obrátil sa k Sophie. „Pani Wrenová?“

Sophie siahla do vrecka a vytiahla kryptex zabalený do pergamenu.

„Boli by ste taký láskavý a na chvíľu sa vzdialili?“ povedal Teabing chlapcovi.

Miništrant sa ani nepohol. Pozorne skúmal Langdonovu tvár. „Mám pocit, že vás poznám.“

Teabing si nahnevane odľúkol. „Asi preto, že pán Wren sem chodí každý rok!“

Alebo preto, vyplášila sa Sophie, že videl Langdona v televízii, keď bol vlani vo Vatikáne.

„Nikdy som sa s pánom Wrenom nestretol,“ vyhlásil miništrant.

„Mýlite sa,“ povedal Langdon zdvorilo. „Vlani sme sa stretli, verte mi. Otec Knowles nás síce nepredstavil, ale ja som vás spoznal hneď, ako sme vošli. Viem, že sme prišli nečakane, ale buďte taký dobrý a dajte nám pár minút, prešiel som veľkú vzdialenosť, aby som mohol rozhodiť popol medzi tieto hrobky.“ Langdon vyslovil tie slová rovnako vierohodne ako Teabing.

Z miništrantovej tváre nezmizol pochybovačný výraz. „Toto nie sú hrobky.“

„Prosím?“ spýtal sa Langdon.

„Samozrejme, že sú to hrobky,“ vyhlásil Teabing. „Čo to hovoríte?“

Miništrant pokrútil hlavou. „V hrobkách sú predsa telá. Toto sú len sochy. Kamenné sochy na počesť ľudí, ktorí kedysi žili. Pod nimi nie sú nijaké ostatky.“

„Toto je predsa krypta!“ povedal Teabing.

„Iba podľa starých dejepisných kníh. Ľudia si mysleli, že je to krypta, ale počas reštaurátorských prác roku tisíc

deväťsto päťdesiat sa zistilo, že to tak nie je." Obrátil sa k Langdonovi. „A to by pán Wren mal vedieť, pretože to zistila práve jeho rodina."

Zavládlo ťaživé ticho.

Vtom ktosi zabúchal na dvere prístavku.

„To bude otec Knowles," povedal Teabing. „Nemali by ste otvoriť?"

Miništrant zdráhavo zamieril k dverám. Langdon, Sophie a Teabing pozreli na seba.

„Leigh," zašepkal Langdon. „Nie sú tu nijaké ostatky? Čo to ten chlapec vrazil?"

Teabing vyzeral zmätený. „Neviem. Vždy som si myslel... že to musí byť tu. Ten chalan asi ani nevie, o čom hovorí. Nemá to logiku!"

„Môžem sa pozrieť na tú báseň?" spýtal sa Langdon.

Sophie mu opatrne podala kryptex.

Langdon rozvinul pergamen. „Áno, jasne sa tu hovorí o hrobe. Nie o náhrobku."

„Čo keď sa tá báseň mylí?" spýtal sa Teabing. „Nemohol sa Jacques Saunière pomýliť rovnako ako my?"

Langdon pokrútil hlavou. „Leigh, sám si to predsa povedal. Tento kostol postavili templári, vojenská ruka priorstva.

Niečo mi hovorí, že by nebolo dobré, keby rytieri boli pochovaní tu."

Teabing naňho zarazene pozrel. „Ale veď je to ideálne miesto!" Obrátil sa smerom k rytierom. „Niečo sme museli prehliadnuť!"

Keď miništrant vošiel do prístavku, s prekvapením zistil, že je prázdny. „Otec Knowles?" Predsa som počul búchanie na dvere, pomyslel si a náhlil sa k dverám.

V chodbe pri dverách stál chudý muž v smokingu a bezradne sa škrabal na hlave. Miništrant podráždene zafučal a uvedomil si, že keď pustil dnu tých ľudí, zabudol znovu zamknúť. Iste je to nejaký turista, čo zabľúdlil a chce sa spýtať na cestu. „Prepáčte, ale máme zavreté," zavolať na muža.

Niečo za ním zašuchotalo a kým sa stačil obrátiť, hlavou mu myklo dozadu a na ústach pocítil veľkú silnú ruku. Bola snehobiela a páchla alkoholom.

Upätý muž v smokingu pokojne vytiahol malý revolver a namieril ho chlapcovi na čelo.

Miništrant pocítil, že má mokré nohavice, a uvedomil si, že sa pomočil.

„Dobre ma počúvaj," zašepkal muž v smokingu. „Potichu vyjdeš z kostola a bez zastavenia budeš bežať preč. Je to jasné?"

Chlapec prikyvoval, ako len s rukou na ústach mohol.

„Ak zavolaš políciu..." Muž v smokingu mu pritisol revolver na čelo. „Nájdem si ťa."

Vzápätí už chlapec uháňal cez nádvorie, čo mu nohy stačili.

86

Sílas šiel za svojím cieľom potichu ako duch. Sophie Neveuová ho zbadala príliš neskoro. Kým sa stihla obzrieť, Sílas jej pritlačil hlavu revolvera na zátylok a rukou ju chytil okolo krku. Od prekvapenia vykričla. Teabing s Langdonom sa vydesene zvrtili.

„Čo...?" vyhrkol Teabing. „Čo ste urobili s Rémyom!"

„Vás by malo zaujímať iba to," povedal Sílas pokojne, „že chcem odtiaľto odísť so záverovým kameňom." Rémyho pokyny boli jasné a stručné: Vojst' do kostola, vziať záverový kameň a odísť. Nijaké vraždenie.

Sílas pustil Sophie a siahol rukou do vrečka jej svetra. Aj cez vlastný alkoholový dych cítil hebkú vôňu jej vlasov.

„Kde je?" zašepkal. Záverový kameň mala predsa vo vrecku. Tak kde je teraz?

„Tu," ozval sa Langdonov hlboký hlas na druhom konci miestnosti.

Sílas sa obrátil a zbadal Langdona, ktorý držal čierny kryptex a mával ním ako matador lákajúci býka.

„Položte ho na zem," povedal Sílas.

„Nechajte odísť Sophie a Leigha z kostola," odvetil Langdon. „Vybavíme si to my dvaja."

Sílas odstrčil Sophie, namieril revolver na Langdona a vykročil k nemu.

„Stojte," povedal Langdon. „Najprv musia opustiť kostol."

„Nie ste v takej situácii, aby ste si mohli klásť podmienky."

„Ale áno." Langdon zodvihol kryptex nad hlavu. „Nebudem váhať ani okamih a pustím ho na zem. Nádobka s octom vnútri sa rozbije."

Hoci sa Sílas usmial, prešiel mu mráz po chrbte. Toto nečakal. Namieril revolver Langdonovi na hlavu a pevným hlasom povedal: „Vy záverový kameň nerozbijete. Chcete nájsť Svätý grál rovnako ako ja."

„Mýlite sa. Vy ho chcete väčšmi. Veď ste boli schopný kvôli nemu vraždiť."

Pár metrov odtiaľ vykúkal spoza lavíc v prístavku Rémy Legaludec a pomaly sa ho zmocňovali obavy. Akcia nešla podľa plánu a aj odtiaľto videl, že Sílas si nevie rady. Rémy na Učiteľov pokyn zakázal Sílasovi strieľať.

„Pustite ich," naliehal Langdon s kryptexom nad hlavou.

Mníchove červené oči boli plné hnevu a sklamania a Rémyho premkol strach, keď si predstavil, že Sílas na Langdona vystrelí. Kryptex nesmie spadnúť na zem!

Kryptex mal byť Rémyho bránou ku slobode a bohatstvu. Pred rokom bol obyčajným komorníkom, ktorý pracoval v zámku Villette a plnil každý rozmar toho neznesiteľného mrzáka Teabinga. Potom dostal neobyčajne zaujímavý návrh.

Jeho práca u siru Leigha Teabinga - jedného z najvýznamnejších historikov a odborníkov na Svätý grál na svete - mu mala priniesť všetko, o čom kedy sníval. Všetko, čo odvtedy urobil v zámku Villette, smerovalo k tomuto okamihu. Som tak blízko, povedal si Rémy, hľadiac na záverový kameň v Langdonovej ruke. Ak ho Langdon pustí na zem, všetko bude stratené.

Ukážem im svoju tvár? Práve to mu Učiteľ prísne zakázal. Rémy bol jediný človek, ktorý poznal Učiteľovu identitu. „Naozaj chcete, aby túto úlohu splnil Sílasi?“ spýtal sa Rémy Učiteľa ani nie pred polhodinou, keď mu Učiteľ prikázal ukradnúť záverový kameň. „Dokázal by som to lepšie.“

Učiteľ bol neoblomný. „Sílasi preukázal svoju spoľahlivosť pri tých štyroch členoch priorstva. On to dokáže. Ty musíš zostať v anonymite. Ak ťa niekto uvidí, budeme sa ho musieť zbaviť, a zabíjania už bolo dosť. Nikomu neukazuj svoju tvár.“

Tvár si môžem zmeniť, uvažoval Rémy. S tými peniazmi, čo mi sľúbil, môžem byť celkom nový človek. Operáciou sa dajú zmeniť dokonca aj odtlačky prstov, povedal mu Učiteľ. Onedlho bude slobodný - bude ďalšou anonymnou krásnou tvárou vyhrievajúcou sa na pláži. „Pomôžem Sílasi a dostanem ho odtiaľto,“ povedal si Rémy.

„Pre vašu informáciu, Rémy,“ povedal mu Učiteľ, „ten hrob nie je v Templárskom chráme. Takže sa ničoho nebojte. Hľadajú na nesprávnom mieste.“

Rémy bol ohromený. „A vy viete, kde je ten hrob?“

„Pravdaže. Neskôr ti to poviem. Teraz musíš rýchlo konať. Ak tí ľudia zistia, kde sa hrob naozaj nachádza a odídu z kostola skôr, ako im vezmeš kryptex, môžeme sa s grálom navždy rozlúčiť.“

Rémymu mohol byť celý grál ukradnutý, ale keby ho nenašiel, Učiteľ by mu nezaplatil. Rémymu sa zakrútila hlava zakaždým, keď si predstavil peniaze, ktoré mal čoskoro dostať. Tretina z dvadsiatich miliónov eur. Dosť na to, aby navždy zmizol. Predstavoval si mestá na Azúrovom pobreží, kde chcel ležať na pláži a nechať sa obsluhovať druhými. No teraz, keď sa Langdon vyhrážal, že rozbije záverový kameň, bola celá Rémyho budúcnosť ohrozená. Nedokázal zniesť pomyslenie na to, že práve teraz, keď je tak blízko, má všetko stratiť, a preto sa rozhodol, že podnikne niečo odvážne. Revolver, ktorý mal, sa dal poľahky skryť, bola to Medusa s malým kalibrom, ale zblízka bola veľmi účinná. Vystúpil z tieňa a namieril zbraň Teabingovi priamo na hlavu. „Dlho som čakal na túto chvíľu,“ povedal.

Keď sir Leigh Teabing zbadal Rémyho, ktorý naňho mieril zbraňou, takmer mu prestalo biť srdce. Čo to robí! Spoznal vlastný revolver, ktorý mal v aute v priechodku na rukavice.

„Rémy!“ vyhrkol šokovaný Teabing. „Čo sa deje?“

Aj Langdon so Sophie boli ako omráčení.

Rémy prešiel za Teabinga a oprel mu hlavu revolvera na chrbát, priamo na srdce.

Teabing cítil, ako mu od hrôzy tuhnú svaly. „Rémy, ja som ne -“

„Skráťme to,“ odsekol Rémy a pozrel ponad Teabingovo plece na Langdona. „Položte záverový kameň na zem, inak stlačím spúšť.“ Langdon bol ako ochromený. „Ten kameň nemá pre vás žiadnu cenu,“ zamrmľal. „Neviete ho otvoriť.“ „Nafúkani hlupáci,“ odsekol Rémy. „Nevšímli ste si, že som vás dnes v noci počúval, keď ste hovorili o tých básňach? Počul som všetko a povedal som to aj iným, ktorí vedia viac než vy. Ani len nehľadáte na správnom mieste. Ten hrob je niekde úplne inde!“

Teabinga sa zmocnila panika. Čo to hovorí!

„Prečo chcete Svätý grál?“ spýtal sa Langdon. „Chcete ho zničiť? Ešte pred koncom dní?“

„Sílasi,“ zavolał Rémy na mnícha, „vezmite pánovi Langdonovi záverový kameň.“

Keď mních vykročil, Langdon ustúpil dozadu a zodvihol kameň ešte vyššie.

„Radšej ho rozbijem,“ vyhlásil, „než by sa mal ocitnúť v nesprávnych rukách.“

Teabinga sa zmocnila hrôza. Priam videl, ako mu pred očami mizne celoživotná práca a rozplývajú sa všetky jeho sny.

„Róbert, nie!“ vykrikol Teabing. „Nerob to! Držiš v rukách Svätý grál! Rémy ma nezastreli. Poznáme sa už desať -“

Rémy zodvihol ruku a vystrelil do stropu. Výstrel bol na takú malú zbraň ohlušujúci a v kamennej miestnosti sa ozýval ako dunenie hromu.

Všetci zmeraveli.

„Ja netáram len tak do vetra,“ povedal Rémy. „Ďalšiu guľku mu vpálím rovno do chrbta. Podajte ten kameň Sílasi.“

Langdon zdráhavo natiahol ruku s kryptexom. Sílasi ho vzal. Červené oči mu pomstivo svietili. Strčil si záverový kameň do vrečka a s revolverom namiereným na Langdona a Sophie začal cúvať.

Rémy chytil Teabinga rukou pevne okolo krku a začal s ním takisto cúvať dozadu.

„Pustite ho,“ nástojil Langdon.

„Trochu sa s pánom Teabingom prevezieme,“ odvetil Rémy. „Ak zavoláte políciu, zomrie. Zomrie, ak urobíte čokoľvek, aby ste nám zabránili v ceste. Je to jasné?“

„Vezmite si mňa,“ povedal Langdon chvejúcim sa hlasom, „a Leigha pustite.“

Rémy sa zasmial. „Pán Teabing bude lepší. Tolko sme toho predsa prežili. Okrem toho nám môže byť ešte veľmi užitočný.“ Sílasi mieril na Langdona a Sophie, zatiaľ čo Rémy ťahal Leigha k dverám, ťahajúc barly za sebou.

„Pre koho pracujete?“ spýtala sa Sophie vyrovnaným hlasom.

Rémy sa samolúbo usmial. „Boli by ste prekvapená, slečna Neveuová.“

Interpolu.

Nebolo to vôbec to, čo očakával.

André Vernet bol podľa oficiálnych záznamov príkladný občan. Nijaké policajné záznamy - ani len pokuta za zlé parkovanie. Absolvoval súkromnú strednú školu a Sorbonnu a mal diplom cum laude v oblasti medzinárodných financií. Podľa Interpolu sa Vernetovo meno z času na čas objavilo v novinách, ale vždy v dobrom svetle. V Zürišskej depozitnej banke navrhol bezpečnostné opatrenia, vďaka ktorým mala banka najlepšie elektronické bezpečnostné zariadenie na svete. Záznamy o výberoch z jeho kreditných kariet ukázali, že si rád kupuje knihy o umení, drahé vína a cédečka s vážnou hudbou - najmä Brahmsa -, ktoré si vychutnával na mimoriadne kvalitnej veži kúpenej pred niekoľkými rokmi.

Nič, vzdychol si Collet.

Jediná dobrá správa, ktorá dnes prišla z Interpolu, bola séria odtlačkov prstov, ktoré očividne patrili Teabingovmu komorníkovi. Šéf vyšetrovateľov čítal správu pohodlne usadený v kresle na druhom konci miestnosti.

Collet zdvihol zrak. „To je všetko?“

Vyšetrovateľ pokrčil plecami. „Odtlačky patria Rémymu Legaludecovi. Vyviedol zopár somarín, ale nič vážne. Zdá sa, že ho vyhodili z univerzity za to, že si pripojil telefónny kábel, aby mohol volať zadarmo... neskôr sa dopustil niekoľkých drobných krádeží. Nezaplatil účet za tracheotomický zákrok.“ Zdvihol zrak a tlmene sa zasmial. „Alergický na arašidy.“

Collet prikývol a spomenul si na vyšetrovanie v reštaurácii, ktorá na jedálny lístok neuviedla, že niektoré ostrejšie jedlá obsahujú olej z búrskeho orieška. Jeden chlapík zomrel na anafylaktický šok po jedinom hlte priamo pri stole.

„Legaludec tu zrejme žije len preto, aby sa vyhol stíhaniu.“ Vyšetrovateľ vyzeral pobavený „Dnes je jeho šťastná noc.“

Collet si vzdychol. „No nič, odovzdajte radšej všetky tieto informácie kapitánovi Facheovi.“

Vyšetrovateľ sa obzrel. Do salóna vošiel ďalší agent. „Nadporučík! V stodole sme niečo našli!“

Z jeho znepokojeného výrazu mohol Collet iba tušiť, o čo ide. „Telo?“

„Nie, pane. Niečo horšie...“ Zaváhal. „Niečo celkom neočakávané.“

Collet si pretrel oči a vyšiel za agentom do stodoly. Keď vošli do tohto zaprášeného priestoru, agent ukázal do stredu, kde stál vysoký rebrik opretý o senník.

„Ten rebrik tam predtým nebol,“ poznamenal Collet.

„Nie, pane. Dal som ho tam ja. Zbadal som ho na zemi, keď sme brali odtlačky prstov pri Rolls Roycei. Nevenoval by som mu pozornosť, keby nemal také vychodené a zablatené priečky. Niektoré ho musel pravidelne používať. Jeho dĺžka zodpovedá výške, v akej sa nachádza senník, tak som ho zdvihol a šiel som sa tam pozrieť.“

Collet prešiel pohľadom po priečkach rebriku opretého o senník. Niektoré tam pravidelne chodil? Zdola sa zdalo, že senník je prázdny, ale z tohto uhla tam človek dobre nevidel.

Hore pri rebriku sa objavil akýsi starší agent a pozrel dolu. „Toto budete chcieť určite vidieť, nadporučík,“ povedal a mávol na Colleta latexovou rukavicou.

Collet unavene prikývol, podišiel k starému rebriku a stúpil na spodnú priečku. Rebrík mal staromódny tvar a smerom nahor sa zužoval. Ako sa Collet blížil k senníku, takmer nohou minul tenkú priečku. Pod ním zival prázdny priestor. S väčším sústredením stúpil nahor, až napokon vyliezol na senník. Agent stojaci hore mu podal ruku. Collet ju schmatol a vyteperil sa na plošinku.

„Tam je to,“ povedal agent a ukázal na neuveriteľne čistý pôjd. „Sú tu odtlačky jedného jediného človeka. Čoskoro budeme vedieť, kto to je.“

Collet žmúril v matnom svetle na vzdialenú stenu. Čo to, dočerta, je? Pri stene bolo hotové počítačové pracovisko - dva centrálné procesory, video s plochou obrazovkou a reproduktormi, množstvo diskových jednotiek s pevným diskom a zvukový stôl.

Prečo niekto trepal toto všetko sem hore? Collet podišiel bližšie. „Preskúmali ste to?“

„Je to odpočívacie stanovište.“

Collet sa zvrhol. „Odpočívacie prístroje?“

Agent prikývol. „Tie najmodernejšie.“ Podišiel k dlhému pracovnému stolu plnému elektronických súčiastok, manuálov, nástrojov a drôtov. „Ten človek vedel, čo robí. Niektoré z týchto prístrojov sú rovnako zložité ako naše. Miniaturne mikrofóny, nabíjateľné fotoelektrické články, čipy s obrovskou kapacitou pamäti. Dokonca sú tu aj tieto nové miniaturne diskové jednotky s pevným diskom.“

Collet bol ohromený.

„Toto je základ celého systému,“ povedal agent a podal Colletovi prístroj, ktorý nebol väčší než vrecková kalkulačka. Trčal z nej asi tridsaťcentimetrový drôt, na konci ktorého bola tenká fólia veľká ako poštová známka. „Je to hard disk odpočívacieho systému s nabíjateľnou batériou. Tento kúsok fólie na konci drôtu je mikrofón a nabíjateľný fotočlánok.“

Collet tieto vecičky poznal. Tieto fotočlánkové mikrofóny podobné fólii znamenali pred pár rokmi obrovský pokrok. Teraz sa dalo odpočívacie zariadenie pripevniť napríklad k lampe a fotoelektrickým článkom stačilo niekoľko hodín slnečného svetla za deň, aby nabíjali celý odpočívací systém. S takýmito plošticami sa dalo odpočúvať donekonečna. „Ako fungoval príjem?“ spýtal sa Collet.

Agent ukázal na izolovaný drôt, ktorý vychádzal zo zadnej časti počítača, šplhal sa po stene a prechádzal cez dieru na strechu stodoly. „Obyčajné rádiové vlny. Malá anténa na streche.“

Collet vedel, že tieto odpočívacie prístroje sa umiestňovali do kancelárií, zaznamenávali rozhovory a odosielali ich v noci, aby ich nevytápali. Po odoslaní sa disk vymazal a na druhý deň sa naň nahrávali rozhovory znovu.

Collet prešiel pohľadom na policu s niekoľkými stovkami audiokaziet, ktoré boli očíslované a označené dátumom. Nieкто sa tu činil. Obrátil sa k agentovi. „Máte tušenie, koho tu odpočúvali?“ „Musím vám povedať, nadporučík," odvetil agent, podišiel k počítaču a zapol ho, „že to je to najčudnejšie..."

88

Langdon bol načisto vyčerpaný, keď so Sophie zdolali turniket v stanici metra pri chráme a ocitli sa v labyrinte tunelov a nástupíšť. Premkol ho pocit viny.

Leigha som do toho zatiahol ja a teraz mu hrozí vážne nebezpečenstvo.

Z toho, že v celej veci začal hrať dôležitú rolu Rémy, bol Langdon šokovaný, hoci to nebolo celkom nelogické. Každý, kto chcel nájsť Svätý grál, si najal niekoho, kto mal informácie z prvej ruky. Išli po Teabingovi z rovnakého dôvodu, z akého som za ním zašiel ja. Ľudia, čo mali informácie o Svätom gráli, boli odjakživa magnetom pre zlodějov i odborníkov. Langdon by si teda nemal vyčítat, že ho do toho zatiahol. Ale vyčítal si to. Musíme Leigha nájsť a pomôcť mu. Okamžite.

Nechal sa viesť Sophie smerom na západ k nástupíšťu Circle Line, kde utekala k telefónu, aby zavolała na políciu, hoci ju Rémy vystríhal, aby to nerobila. Langdon si sadol na lavičku a zhrýzal sa výčitkami.

„Leighovi najlepšie pomôžeme tým," povedala Sophie, keď vytáčala číslo, „že okamžite zavoláme londýnsku políciu, verte mi."

Langdon nebol týmto nápadom spočiatku nadšený, ale keď mu Sophie povedala svoj plán, jej konanie sa mu videlo logické. Teabingovi zatiaľ nič nehrozilo. Aj keby Rémy a ostatní vedeli, kde je ten hrob rytiera, potrebovali Teabinga, aby im dešifroval, čo znamená guľa spomínaná v básni. Langdon sa však bál toho, čo sa stane potom, keď nájdu grál. Leigh im bude na príťaž.

Ak mal mať Langdon vôbec šancu Leighovi pomôcť alebo ešte dakedy vidieť záverový kameň, musel nájsť ten hrob prvý. Bohužiaľ, Rémy má veľký náskok.

Zdržať Rémyho bolo úlohou Sophie.

Nájsť hrob bolo úlohou Langdona.

Sophie chcela dosiahnuť, aby londýnska polícia Rémyho a Silasa prenasledovala a v ideálnom prípade ich aj chytila. Langdonov plán bol neistejší - ísť metrom do King's College, ktoré bolo známe bohatými elektronickými informáciami v oblasti náboženstva. Skvelý výskumný nástroj, ako sa dostalo Langdonovi do uší. Akýkoľvek problém z dejín náboženstva máte v okamihu vyriešený. Bol zvedavý, či si táto elektronická databáza poradí aj s „rytierom, ktorého pochoval pápež".

Vstal, začal sa prechádzať a želal si, aby tu bol už ten vlak.

Sophie sa konečne podarilo spojiť s londýnskou políciou. „Oddelenie Snow Hill," ozval sa dispečer. „Kam vás mám prepojiť?"

„Chcem nahlásiť únos." Sophie vedela, že musí byť stručná.

„Vaše meno, prosím?"

Sophie chvíľu mlčala. „Agentka Neveuová z francúzskej justičnej polície."

To zabralo. „Okamih, madam. Zavolám k telefónu detektíva."

V telefóne ostalo ticho a Sophie uvažovala, či jej polícia vôbec uverí, keď opíše Teabingových únoscov. Muž v smokingu. To si všimne každý. Aj keby sa Rémy preobliekol, bol s ním albínsky mních. Toho neprehliadne nikto. Navyše mali rukojemníka a nemohli použiť verejnú dopravu. Uvažovala, koľko limuzín značky Jaguár môže byť v Londýne.

Sophie mala dojem, že už čaká celú večnosť. No tak!

Prešlo pätnásť sekúnd.

Nakoniec sa v telefóne ozval akýsi muž. „Agentka Neveuová?"

Prekvapená Sophie okamžite spoznala ten namrzený hlas.

„Agentka Neveuová," povedal Bezu Fache, „kde, dočerta, ste?"

Sophie sa nezmohla na slovo. Kapitán Fache zrejme požiadal dispečera londýnskej polície, aby mu dal okamžite vedieť, keď sa ozve Sophie.

„Počúvajte," pokračoval Fache drsnou francúzštinou, „dnes v noci som urobil veľkú chybu. Róbert Langdon je nevinný. Všetky obvinenia proti nemu sme stiahli. Ale aj tak vám obom hrozí nebezpečenstvo. Musíte prísť sem."

Sophie klesla sánka. Nevedela, čo na to povedať. Fache sa jakživ nikomu za nič neospravedlnil.

„Nepovedali ste mi," pokračoval Fache, „že Jacques Saunière bol váš starý otec. Som ochotný zabudnúť na to, že ste dnes v noci neuposlúchli moje pokyny, a pripísať to na vrub emocionálneho stresu, ktorému ste boli vystavená. Teraz však musíte aj s Langdonom okamžite jásť na najbližšiu policajnú stanicu v Londýne."

Vie, že som v Londýne? Čo ešte vie? Sophie začula v telefóne akési čudné zvuky, akési cvakanie. „Zaznamenávate tento hovor a chcete ma vystopovať, kapitán?"

Facheov hlas spevnel. „My dvaja musíme spolupracovať, agentka Neveuová. Obaja môžeme v tomto prípade veľa stratiť. Samozrejme, že zaznamenávam tento hovor. Dnes v noci som urobil chybu a ak následkom tejto chyby zomrie americký profesor a kryptologička ÚRJP, mám po kariére. Snažím sa vás len dostať do bezpečia."

Do stanice prišiel vlak a Sophie pocítila závan teplého vzduchu. Bola rozhodnutá naň nastúpiť. Langdon takisto: obrátil sa a zamieril k nej.

„Muž, ktorého by ste mali hľadať, sa volá Rémy Legaludec," povedala Sophie. „Je to Teabingov komorník. Pred chvíľou uniesol Teabinga v Templárskom chráme a -"
„Agentka Neveuová!" zakríčal Fache, keď vlak prihrmel do stanice. „O tomto sa nebudeme baviť po bežnej telefónnej linke. Choďte s Langdonom na najbližšiu policajnú stanicu. Pre vaše vlastné dobro! Je to rozkaz!"
Sophie zavesila a nastúpila s Langdonom do vlaku.

89

Čistučká kabína Teabingovho Hawkera bola teraz pokrytá oceľovými stružlinami a páchla stlačeným vzduchom a propánom. Bezu Fache poslal všetkých preč a sedel sám s pohárom pri ťažkej drevenej skrinke, ktorú našiel v Teabingovom trezore.
Prstom prešiel po vyrezávanej ruži a zdvihol veko. Vnútri našiel kamenný valec s kotúčmi, na ktorých boli písmená abecedy. Päť kotúčov bolo nastavených tak, že ukazovali slovo SOFIA. Fache dlho hľadel na to slovo, potom vytiahol valec a pozorne ho skúmal. Nato pomaly zatiahol za oba konce. Valec bol prázdny.
Vložil ho naspäť do skrinky a neprítomné sa zahľadel cez okno lietadla. Premýšľal o svojom krátkom rozhovore so Sophie a o informácii, ktorú dostal od vyšetrovateľov zo zámku Villette. Zo zamyslenia ho vytrhlo zvonenie telefónu. Bolo to ústredie ÚRJP. Spojovateľ sa ospravedlňoval. Stále im volal prezident Zürišskej depozitnej banky, hoci mu spojovateľ už niekoľkokrát povedal, že kapitán je pracovne v Londýne. Fache zdráhavo povedal spojovateľovi, aby mu hovor prepojal.
„Monsieur Vernet," povedal Fache skôr, než mohol Vernet čokoľvek povedať, „ospravedlňujem sa, že som vám nezavolať skôr. Mám veľa práce. Ako som vám sľúbil, názov vašej banky sa v médiách neobjavil. Tak o čo vám ide?"
Vernet mu znepokojeným hlasom porozprával, ako Langdon so Sophie dostali malú drevenú skrinku z banky a presvedčili ho, aby im pomohol utiecť. „Keď som sa potom z rozhlasu dozvedel, že sú to zločinci," povedal Vernet, „žiadal som ich, aby mi skrinku vrátili, ale oni na mňa zaútočili a ukradli nákladné vozidlo."
„Ide vám teda o tú drevenú skrinku," povedal Fache, hľadiac na vyrezávanú ružu na veku. Znovu jemne otvoril skrinku s bielym valcom. „Môžete mi povedať, čo v nej bolo?"
„Na tom nezáleží," odvetil rýchlo Vernet. „Ide mi o povest' našej banky. Ešte nikdy z nej nikto nič neukradol. Nikdy. Ak nezískam späť majetok môjho klienta, banka skrachuje."
„Vraveli ste, že agentka Neveuová a Róbert Langdon mali heslo i kľúč. Prečo teda hovoríte, že skrinku ukradli?"
„Dnes v noci zavraždili niekoľkých ľudí, vrátane starého otca Sophie Neveuovej. Kľúč i heslo zrejme získali podvodom."
„Pán Vernet, moji ľudia sa o vás trochu poinformovali. Podľa všetkého ste kultivovaný a vzdelaný človek. Predpokladám preto, že ste aj čestný. Ako veliaci dôstojník justičnej polície vám dávam slovo, že vaša skrinka i povest' vašej banky sú v tých najlepších rukách."

90

Collet s úžasom hľadel na monitor počítača v senníku zámku Villette. „Týmto prístrojom sa dajú odpočúvať všetky tieto miesta?"
„Áno," odvetil agent. „Zdá sa, že tieto údaje niekto zhromažďoval vyše roka."
Collet si bez slova znovu prečítal celý zoznam.

COLBERT SOSTAQUE - predseda Ústavného súdu
JEAN CHAFFÉE - kurátor Múzea Jeu de Paume
EDOUARD DESROCHERS - archivár Mitterandovej knižnice
JACQUES SAUNIÈRE - kurátor Múzea v Louvri
MICHEL BRETON - riaditeľ DAS (francúzskej spravodajskej služby)

Agent ukázal na obrazovku. „Najväčšmi sa zaujímal o toho štvrtého v poradí."
Collet neprítomné prikývol. To si všimol hneď. Jacques Saunière bol odpočúvaný. Znovu sa pozrel na ostatné mená na zozname. Ako vôbec mohol niekto odpočúvať takých významných ľudí? „Už ste si vypočuli nejaké záznamy?"
„Zopár. Tento je jeden z posledných." Agent stlačil niekoľko kláves na klávesnici. V reproduktorech zapraskalo.
„Capitaine, un agent du Departement de Cryptographie est arrivé."
Collet neveril vlastným ušiam. „To som ja! To je môj hlas!" Predstavil si, ako sedí za Sauniérovým stolom a volá Facheovi do Veľkej galérie, aby ho upozornil, že tam prišla agentka Neveuová.
Agent prikývol. „Keby mal niekto záujem, mohol by si vypočuť záznamy o celom našom vyšetrovaní v Louvri dnes v noci."
„Poslali ste niekoho pohľadať tú plošticu?"
„Netreba. Viem presne, kde je." Agent podišiel k hrbu starých papierov na stole. Vytiahol jeden hárok a podal ho Colletovi. „Poznáte to?"
Collet žasol. V ruke držal fotokópiu starého nákresu, technického plánu. Poznámky, napísané po taliansky, prečítať nevedel, vedel však, čo tam bolo nakreslené. Dokonalý model francúzskeho stredovekého rytiera.

Rytiera stojaceho na Sauniérovom stole!

Collet prešiel pohľadom poznámky na okraji, načmárané červenou fixkou. Boli napísané po francúzsky a zdalo sa, že to bol návod, ako do modelu rytiera vložiť odpočívacie zariadenie.

91

Sílas sedel vpredu v limuzíne pri Templárskom chráme. Čakal, kým Rémy zviaže vzadu Teabinga povrazom, ktorý našli v kufri auta, a zapchá mu ústa. Ruky, v ktorých držal záverový kameň, sa mu potili.

Napokon Rémy vystúpil z limuzíny, prešiel dopredu a sadol si za volant vedľa Sílasa.

„Je dobre zviazaný?“ spýtal sa Sílas.

Rémy sa tlmene zasmial, striasol zo seba kvapky dažďa a obzrel sa cez plece na ležiaceho Leigha Teabinga, ktorého bolo v tieni sotva vidieť. „Ani sa nepohne.“

Sílas počul, ako Teabing tlmene kričí, a uvedomil si, že Rémy mu zalepil ústa tou istou páskou, ktorou mal zalepené ústa on.

„Ferre ta gueule!“ zakričal Rémy cez plece na Teabinga. Natiahol ruku a stlačil gombík na prístrojovej doske. Zadnú časť auta oddelilo matné sklo. Teabing zmizol a jeho hlas zmĺkol. Rémy pozrel na Sílasa. „Už som sa toho fňukania napočúval dosť.“

O niekoľko minút, keď sa limuzína hnala po uliciach, Sílasovi zazvonil mobilný telefón. Učiteľ. „Haló?“ ozval sa vzrušeným hlasom.

„Sílas,“ povedal Učiteľ s francúzskym prízvukom, „som rád, že ťa počujem. Takže si v bezpečí.“

Aj Sílas bol rád, že počuje Učiteľa. Ešte pred pár hodinami sa zdalo, že je všetko stratené. Ale teraz je konečne všetko, ako má byť. „Mám záverový kameň.“

„To je vynikajúca správa,“ odvetil Učiteľ. „Je s tebou Rémy?“

Sílasa prekvapilo, že Učiteľ sa pýta na Rémyho. „Áno. Vyslobodil ma.“

„Na môj príkaz. Len mi je ľúto, že si musel byť tak dlho v zajatí.“

„Fyzické útrapy pre mňa nič neznamenajú. Hlavné je, že máme záverový kameň.“

„Áno. Musíš mi ho okamžite dať. Dôležitá je každá sekunda.“

Sílas sa nevedel dočkať, kedy sa osobne stretne s Učiteľom. „Áno, pane. Bude mi čírou.“

„Sílas, bol by som rád, keby mi ho priniesol Rémy.“

Rémy? Sílasovi razom spadol hrebienok. Potom, čo všetko urobil pre Učiteľa, očakával, že mu bude môcť korisť odovzdať sám. Dáva Učiteľ prednosť Rémymu?

„Vidím, že si sklamaný,“ povedal Učiteľ, „a to znamená, že mi nerozumieš.“ Stíšil hlas. „Musíš mi veriť, že by som bol oveľa radšej, keby som mohol záverový kameň prevziať od teba - radšej od Božieho človeka než od zločinca -, ale musím si s Rémyom niečo vybaviť. Neposlúchol moje príkazy a urobil jednu vážnu chybu, ktorou ohrozil celé naše poslanie.“

Sílasa zamrazilo. Pozrel na Rémyho. Teabingov únos nebol súčasťou plánu, takže vznikol problém, čo s ním urobiť.

„My dvaja sme Boží ľudia,“ šepkal Učiteľ. „Náš cieľ musíme dosiahnuť.“ Zlovestne sa odmlčal. „Iba z tohto dôvodu chcem, aby mi záverový kameň priniesol Rémy. Rozumieš?“

Sílas cítil, že sa Učiteľ hnevá, a prekvapilo ho, že neprejavuje viac porozumenia. Rémy musel ukázať svoju tvár, nemohol inak, pomyslel si. Urobil len to, čo musel. Zachránil záverový kameň. „Rozumiem,“ odvetil Sílas.

„Dobre. Kvôli vašej bezpečnosti musíte okamžite odbočiť z tej ulice. Polícia bude hľadať limuzínu a nechcem, aby vás chytili. Opus Dei má v Londýne sídlo, nie?“

„Pravdaže.“

„A privítajú ťa tam?“

„Ako vlastného brata.“

„Tak tam choď a veľmi sa neukazuj. Zavolám ti, len čo budem mať záverový kameň a vybavím to s Rémyom.“

„Vy ste v Londýne?“

„Urob, ako ti hovorím, a všetko bude v poriadku.“

„Áno, pane.“

Učiteľ si sťažka vzdychol, akoby ho veľmi mrzelo to, čo musel urobiť. „Teraz musím hovoriť s Rémyom.“

Sílas podal telefón Rémymu s pociťom, že to bude možno jeho posledný telefonát.

Keď Rémy vzal telefón, vedel, že tento úbohý mních nemá poňatia, aký osud ho čaká, keď už splnil svoju úlohu.

Učiteľ ta zneužil, Sílas.

A tvoj biskup je len obyčajný pešiak.

Rémy musel stále a stále žasnúť nad tým, ako vie Učiteľ presvedčiť druhých. Biskup Aringarosa mu absolútne veril. Mozog mu zatemnilo vlastné zúfalstvo. Aringarosa chcel až príliš veriť. Hoci Rémy nemal Učiteľa bohvieako rád, bol hrdý, že si získal jeho dôveru a že mu tak pomáhal. Svoje peniaze si zaslúžim.

„Pozorne počúvaj,“ povedal mu Učiteľ. „Zavez Sílasa k sídlu Opus Dei a vylož ho niekoľko ulíc odtiaľ. Potom sa odvez do St James Parku. Je to neďaleko. Môžeš zaparkovať na Horse Guards Parade. Porozprávame sa.“

Po týchto slovách prerušil spojenie.

V King's College pri budove parlamentu, založenom kráľom Jurajom IV. roku 1829, sídlila Katedra teológie a religionistiky. Honosila sa nielen stopäťdesiatročnými pedagogickými a výskumnými skúsenosťami, ale aj Výskumným inštitútom systematickej teológie, ktorý bol založený roku 1982 a ktorý mal jednu z najúplnejších a najmodernejších knižníc na svete.

Keď premočený Langdon vošiel so Sophie do knižnice, ešte sa celý triasol. Hlavná výskumná miestnosť bola taká, ako ju opísal Teabing - osemuholníková miestnosť s veľkým okrúhlym stolom, okolo ktorého mohol pohodlne sedieť kráľ Artuš a jeho rytieri, nebyť dvanástich počítačov s plochými obrazovkami. Na vzdialenom konci miestnosti si nalievala čaj knihovníčka a pripravovala sa na svoju každodennú prácu.

„Krásne ráno," povedala s veselým britským prízvukom a vykročila im naproti. „Môžem vám nejako pomôcť?"

„Áno, ďakujem," odvetil Langdon. „Ja som -"

„Róbert Langdon." Prijemne sa usmiala. „Ja vás poznám."

Langdon sa na chvíľu zľakol, že ho videla v televízii, ale jej úsmev naznačoval čosi iné. Celkom zabudol, že je známym odborníkom. Ak by ho mal teda niekto poznať, tak by to určite mala byť knihovníčka z katedry religionistiky.

„Ja som Pamela Gettumová," predstavila sa knihovníčka a podala mu ruku. Mala srdečnú tvár prezrádzajúcu vzdelanie a príjemný hlas. Okuliare s kosteným rámom, ktoré jej viseli na krku, mali hrubé sklá.

„Je mi potešením," odvetil Langdon. „Toto je moja priateľka Sophie Neveuová."

Ženy si podali ruky a Gettumová sa hneď obrátila zase k Langdonovi. „Nevedela som, že prídete."

„Ani my. Ak by vám to nebolo nepríjemné, chceli by sme, aby ste nám pomohli nájsť nejaké informácie."

Gettumová zneistela. „Obvykle poskytujeme služby iba na žiadanku, ale ak vás pozval niekto z kolégia..."

Langdon pokrútil hlavou. „Obávam sa, že sme prišli neohlásení. Jeden môj priateľ vás veľmi chválil. Poznáte sira Leigha Teabinga?"

Keď Langdon vyslovil to meno, až ho pichlo. „Britského kráľovského historika?"

Gettumová sa celá rozžiarila a so smiechom povedala: „Ale pravdaže! Kto by nepoznal takú významnú a zaniietenú osobnosť? Keď sem príde, vždy ho zaujíma iba jedno - grál, grál a zase len grál. Ten chlap tuším ani neumrie, kým nedosiahne svoj cieľ." Žmurkla na Langdona. „Keď má človek peniaze a čas, môže si to dovoliť, no nie? Hotový Don Quijote."

„Môžete nám pomôcť?" spýtala sa Sophie. „Je to dôležité."

Gettumová sa pozrela na opustenú knižnicu a žmurkla na obidvoch. „No, nemôžem povedať, že by som mala roboty vyše hlavy. Vidím, že ste obaja rozrušení. Čo vlastne hľadáte?"

„Jeden náhrobok v Londýne."

Gettumová zaváhala. „Máme ich tu asi dvadsať tisíc. Mohli by ste byť konkrétnejší?"

„Je to náhrobok rytiera. Jeho meno nepoznáme."

„Takže rytiera. Tým sa počet všetkých náhrobkov značne redukuje."

„Veľa informácií o tom rytierovi nemáme," povedala Sophie, „ale vieme o ňom toto." Vytiahla kúsok papiera, na ktorom mala napísané prvé dva verše básne.

Langdon a Sophie nechceli ukázať cudziemu človeku celú báseň, a tak sa rozhodli iba pre tie verše, v ktorých sa hovorí o rytierovi. Sophie to nazvala rozškatuľkovanou kryptografiou. Keď spravodajská služba zachytí kód s chúlостivými údajmi, každý kryptológ pracuje na inej časti kódu. Keď ho rozlúštia, ani jeden nepozná celú zakódovanú informáciu.

V tomto prípade bola ich opatrnosť zrejme prehnaná; aj keby knihovníčka videla celú báseň, identifikovala hrob rytiera a vedela, aká guľa na hrobe chýba, bez kryptexu by jej tieto informácie neboli nanič.

Gettumová videla v očiach slávneho amerického vedca taký naliehavý výraz, akoby od toho, či rýchlo nájde ten náhrobok, závisel celý jeho život. Napätá vyzerala aj tá zelenooká žena, čo ho sprevádzala.

Gettumová si zmätene nasadila okuliare a pozrela sa na papier, ktorý jej dali.

V Londýne rytier hrob má - pochoval
ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal.

Pozrela sa na hostí. „Čo je to? Harvard pátra po nejakých nechutných informáciách?"

Langdonov smiech bol silený. „Hej, čosi také."

Gettumová chvíľu mlčala. Cítila, že verše nie sú všetky. No aj tak ju text zaujal. „Zdá sa, že nejaký rytier urobil niečo, čo rozhneval Boha, ale pápež bol taký láskavý, že ho pochoval v Londýne."

Langdon prikývol. „Napadá vám niečo?"

Gettumová podošla k jednému z pracovných stolov. „Hneď nie, ale pozrieme sa, čo nám ponúkne naša databáza."

Výskumný inštitút systematickej teológie za vyše dve desaťročia skatalogizoval obrovské množstvo obrazových a písomných dokumentov - encyklopédií náboženstva, životopisov duchovných, Svätého písma v desiatkach jazykov, historických cirkevných diel, vatikánskej korešpondencie, denníkov duchovných, všetkého, čo sa dalo označiť za oblasť duchovného života. Ale pretože informácie boli digitalizované, dali sa vyhľadať oveľa rýchlejšie.

Gettumová si sadla za stôl, pozrela sa na kúsok papiera a začala písať. „Najprv zadáme niekoľko kľúčových slov a uvidíme."

„Ďakujem vám."

Gettumová napísala slová:

LONDON, KNIGHT, POPE
LONDÝN, RYTIER, PÁPEŽ

Keď stlačila klávesu HĽADAJ, priam cítila, ako počítač rýchlosťou 500 MB/s hľadá informácie. „Chcem, aby nám počítač ukázal všetky dokumenty, v ktorých sa nachádzajú tieto tri slová. Bude toho veľa, ale nejako musíme začať.“ Na obrazovke sa objavila prvá informácia.

Portrét pápeža. Zbierka portrétov sira Josftuu Reynoldsa. London University Press.

Gettumová pokrútila hlavou. „To nebude to, čo hľadáme.“ Stlačila klávesu so šípkou dolu.

Londýnske vydanie diela Alexandra Popea. Zostavil G. Wilson Knight.

Znovu pokrútila hlavou.

Informácie sa objavovali čoraz rýchlejšie. Boli to desiatky textov a v mnohých z nich sa spomínal britský spisovateľ z osemnásteho storočia Alexander Pope, ktorý vo svojich protináboženských a posmešných básňach často spomínal rytierov a Londýn.

Gettumová sa pozrela na číslce v spodnej časti obrazovky. Z tohto počítača, ktorý vedel udať percento preskúmaných a nepreskúmaných textov, sa dalo zhruba odhadnúť, koľko informácií treba ešte preskúmať. Zdalo sa, že v tomto prípade treba ešte preskúmať obrovské množstvo informácií.

ODHADOVANÝ POČET TEXTOV: 2 692

„Musíme zúžiť okruh hľadaných informácií,“ povedala Gettumová a prestala hľadať. „Neviete o tom náhrobku nič viac? Niečo konkrétnejšie?“

Langdon neisto pozrel na Sophie.

Toto nie je žiadne pátranie po nechutných informáciách, vycítila Gettumová. Dupočila sa, čo zažil Róbert Langdon vlni v Ríme. Tento Američan sa dostal do najstráženejšej knižnice na svete - do Vatikánskych tajných archívov. Bola zvedavá, aké tajomstvá tam odhalil a či s tým nejako súvisí jeho terajšie zúfalé pátranie po záhadnom londýnskom hrobe. Bola knihovníčkou už dlho a vedela, čo ľudia ťahá do Londýna, keď pátrajú po rytieroch. Svätý grál.

Usmiala sa a narovnala si okuliare. „Priatelíte sa s Leighom Teabingom, ste v Anglicku a pátrate po rytierovi.“ Zložila si ruky. „Predpokladám, že hľadáte Svätý grál.“

Langdon a Sophie sa zarazene pozreli na seba.

Gettumová sa zasmiala. „Priatelía, táto knižnica je hlavným stanom hľadačov Svätého grálu. A patrí medzi nich aj Leigh Teabing. Kiež by mi platili aspoň šiling zakaždým, čo musím hľadať heslo ruža, Mária Magdaléna, sangreal, Merovejci, Priorstvo Sionu a tak ďalej a tak ďalej. Ľudia zbožňujú konšpirácie.“ Zložila si okuliare a pozorne sa na nich pozrela.

„Potrebujem viac informácií.“

V tichu, ktoré zavládlo, Gettumová vycítila, že u jej návštevníkov zvíťazila túžba po rýchlom výsledku nad túžbou po diskretnosti.

„Toto tu je všetko, čo vieme,“ vyhrkla Sophie. Požičala si od Langdona pero a napísala ďalšie dva verše na kúsok papiera, ktorý podala Gettumovej.

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove.

Vzklíčené lono, telo ružové.

Gettumová sa usmiala. Takže ide naozaj o Svätý grál, pomyslela si, keď si prečítala druhý verš. „Môžem vám pomôcť,“ povedala a zdvihla zrak. „Smiem sa vás spýtať, odkiaľ tieto verše pochádzajú? A prečo hľadáte akúsi guľu?“

„Smieme,“ odvetil Langdon s priateľským úsmevom, „ale to by bolo na dlhé rozprávanie a my máme strašne málo času.“

„Zdá sa, že mi chcete slušne povedať, aby som do toho nestrkala nos.“

„Boli by sme vám do smrti zaviazaní, Pamela,“ povedal Langdon, „keby sa vám podarilo zistiť, kto je ten rytier a kde je pochovaný.“

„Tak dobre,“ odvetila Gettumová a znovu začala písať na počítači. „Pristanem na vašu hru. Ak to nejako súvisí so Svätým grálom, môžeme zadať počítaču aj iný príkaz - aby hľadal naše slová v blízkosti iných slov. Tak zúžime okruh informácií iba na tie, kde sa vyskytujú slová rytier, Londýn, pápež pri slovách súvisiacich so Svätým grálom.“

Hľadaj:

RYTIER, LONDÝN, PÁPEŽ, HROB

V blízkosti slov:

GRÁL, RUŽA, SANGREAL, KALICH

„Ako dlho to bude trvať?“ spýtala sa Sophie.

„Týchto niekoľko sto terabajtov krížového hľadania?“ odvetila Gettumová a stlačila klávesu HĽADAJ. „Štvrt hodinky.“

Langdon ani Sophie nepovedali nič, no Gettumová vycítila, že im to pripadá ako celá večnosť.
„Čaj?“ spýtala sa ich a podišla ku kanvici, v ktorej uvarila čaj. „Leigh môj čaj miluje.“

93

Londýnske sídlo Opus Dei na Orme Court 5 je skromná tehlová budova s výhľadom na North Walk v parku Kensington Gardens. Silas tam ešte nikdy nebol, no ako kráčal k budove, mal čoraz väčší pocit bezpečia a úľavy. Hoci pršalo, Rémy ho vyložil kúsok odtiaľ, aby nemusel ísť s autom po hlavných uliciach. Silasovi neprekážalo, že musí ísť peši. Dážď očistoval.

Na Rémyho návrh Silas utrel pištoľ a zahodil ju do kanála. Bol rád, že sa jej zbavil. Cítil sa ľahší. Nohy ho ešte boleli od povrazov, ale on zniesol už oveľa väčšiu bolesť. Premýšľal o Teabingovi, ktorého Rémy nechal zviazaného v zadnej časti limuzíny. Teraz už určite cíti bolesť.

„Čo s ním urobíte?“ spýtal sa Silas Rémyho, keď sa sem viezli.

Rémy pokrčil plecami. „O tom rozhodne Učiteľ.“ V jeho hlase zaznela čudná odovzdanosť.

Keď sa teraz Silas blížil k budove Opus Dei, začalo hustejšie pršať. Ťažká kuňa mu premokla a začali ho páliť včerajšie rany. Bol pripravený vyspovedať sa z hriechov ostatných dvadsiatich štyroch hodín a očistiť si dušu. Svoje vykonal. Prešiel cez malé nádvorie k predným dverám a neprekvapilo ho, že nie sú zamknuté. Otvoril ich a vošiel do malej predsieni. Keď stúpil na koberec, ozvalo sa tlmené elektronické zvonenie. V týchto priestoroch, kde sa vo svojich izbách modlili členovia Opus Dei, sa zvonček používal bežne. Silas počul, ako nad ním zapraskala drevená dlážka. Po schodoch zišiel akýsi muž. „Môžem vám pomôcť?“ Z jeho láskavého pohľadu sa zdalo, že si ani nevšimol, ako Silas vyzerá.

„Ďakujem vám. Volám sa Silas. Som numerát Opus Dei.“

„Američan?“

Silas prikývol. „Prišiel som do tohto mesta iba na jeden deň. Môžem si tu oddýchnuť?“

„Nemusíte sa ani pýtať. Na druhom poschodí sú dve voľné izby. Prinesiem vám čaj a chlieb?“

„Ďakujem vám.“ Silas umieral od hladu.

Vyšiel po schodoch do skromnej izby s oknom. Vyzliekol si mokrú kuňu a v spodnej bielizni si kľakol, aby sa pomodlil. Počul, že ktosi vyšiel hore a položil pred dvere táčku. Pomodlil sa, najedol a ľahol si spať.

Na prízemí zazvonil telefón. Slúchadlo zodvihol numerát, ktorý privítal Silasa.

„Tu je londýnska polícia,“ povedal akýsi muž. „Hľadáme albínskeho mnícha. Dostali sme informáciu, že by mohol byť u vás. Videli ste ho?“

Numerát bol zarazený. „Áno, je tu. Stalo sa niečo?“

„Je tam teraz?“

„Áno, modlí sa vo svojej izbe. Čo sa deje?“

„Nechajte ho tam, kde je,“ prikázal muž. „Nikomu nič nehovorte. Hneď tam pošlem svojich ľudí.“

94

St James Park je morom zelene uprostred Londýna, hraničiacim s Westminsterským opátstvom, Buckinghamským palácom a palácom sv. Jakuba. Kráľ Henrich VIII. ho dal kedysi ohradiť a zaplniť vysokou zverou, ktorú potom lovil, ale teraz je otvorený pre verejnosť. Za slnečného počasia tam Londýňania chodiajú popoludní na piknik a krmia pri jazere pelikány, ktoré kedysi daroval Karolovi II. ruský veľvyslanec.

Dnes Učiteľ nevidel nijaké pelikány. Namiesto nich prileteli v búrke od mora čajky. Trávnik bol posiaty stovkami malých telíčok otočených vo vlhkom vetre rovnakým smerom. Hoci bola ráno hmla, z parku bol krásny výhľad na budovu parlamentu a Big Ben. Nad zvlneným trávníkom, nad kačkami na jazere a jemnými siluetami smutných vrúb Učiteľ videl vežičky budovy, v ktorej sa nachádzal náhrobok rytiera - a aj skutočný dôvod, prečo povedal Rémymu, aby prišiel práve sem.

Keď Učiteľ podišiel k predným dverám zaparkovanej limuzíny, Rémy sa naklonil a otvoril dvere. Učiteľ ostal stáť vonku a napil sa koňaku z fľašky, ktorú mal so sebou. Utriel si ústa, nasadol vedľa Rémyho a zavrel dvere.

Rémy zodvihol záverový kameň ako víťaznú trofej. „Takmer sme oň navždy prišli.“

„Odviedol si dobrú prácu,“ povedal Učiteľ.

„My sme odvedli dobrú prácu,“ odvetil Rémy a vložil záverový kameň do Učiteľových dychtivých rúk.

Učiteľ ho chvíľu s úsmevom obdivoval. „A pištoľ? Utriel si ju?“

„Je v tom priečinku na rukavice, kde som ju našiel.“

„Výborne.“ Učiteľ sa znovu napil koňaku a podal fľašku Rémymu. „Na náš úspech. Blíži sa koniec.“

Rémy si vďačne vzal fľašu. Koňak bol akýsi slaný, ale jemu to neprekážalo. Teraz boli s Učiteľom skutoční partneri. Priam cítil, že sa začína nová etapa jeho života. Už nikdy nebudem sluhom. Ako hľadel na breh jazierka, zámok Villette sa mu zdal nekonečne vzdialený.

Ešte raz sa napil a cítil, ako sa mu po tele rozlieva teplo. Ale po chvíli sa to teplo v hrdle zmenilo na neznesiteľnú páľavu. Uvoľnil si kravatu a podal fľašu Učiteľovi. „Už mám asi dosť,“ povedal slabým hlasom.

Učiteľ vzal fľašu a povedal: „Rémy, ako iste vieš, si jediný človek, ktorý pozná moju tvár. Dôveroval som ti.“

„Áno," odvetil Rémy a ešte väčšmi si uvoľnil kravatu. „A vašu skutočnú identitu si vezmem so sebou do hrobu." Učiteľ dlho mlčal. „Verím ti," povedal napokon. Flašu a záverový kameň si strčil do vrečka, potom otvoril priečinok na rukavice a vytiahol maličký revolver. Rémyho na okamih ovial strach, ale Učiteľ si dal revolver do vrečka nohavíc. Čo to robí? Rémy sa odrazu začal potiť.

„Viem, že som ti sľúbil slobodu," povedal Učiteľ a v jeho hlase znela vďačnosť. „Ale vzhľadom na situáciu, v akej sa nachádzaš, je toto najlepšie, čo pre teba môžem urobiť."

Vtom Rémymu tak prudko stiahlo hrdlo, že ho hodilo o volant. Chytil sa rukami za krk a v stiahnutom hrtane pocítil zvratky. Pridusene vykrikoval, ani to nebolo mimo auta počuť. Už vedel, prečo bol ten koňak taký slaný.

Som otrávený!

Neveriacky sa obrátil k Učiteľovi, ktorý pokojne sedel vedľa neho a díval sa cez predné sklo. Rémymu sa zatmilo pred očami a zalpal po dychu. Urobil som pre neho všetko, čo sa dalo! Ako mi to mohol urobiť! Či ho už chcel Učiteľ odstrániť od začiatku alebo mu prestal dôverovať potom, čo urobil v Templárskom chráme, to sa už Rémy nikdy nedozvie. Zmocnil sa ho strach a zúrivosť. Chcel sa vrhnúť na Učiteľa, ale sotva sa dokázal pohnúť. Vo všetkom som ti dôveroval!

Rémy sa snažil zodvihnúť zaťaté päsť a stlačiť klaksón, ale skĺzol nabok a držiak sa za krk ležal vedľa Učiteľa. Husto pršalo. Rémy nič nevidel, no cítil, ako sa jeho mozog, ktorému dochádzal kyslík, snaží zachytiť posledné záblesky svetla. Svet sa prepadol do tmy a Rémy Legaludec by odprisahal, že počuje špliechanie vln na Riviére.

Učiteľ vystúpil z limuzíny a bol rád, že sa nikto nedíva tým smerom. Nemal som na výber, povedal si a bol prekvapený, že necíti takmer žiadne výčitky. Rémy si za to môže sám. Učiteľ sa od začiatku bál, že Rémyho bude možno treba odstrániť, ale potom, čo ukázal v Templárskom chráme svoju tvár, to bolo priam nevyhnutné. Nečakaná návšteva Róberta Langdona v zámku Villette priniesla Učiteľovi šťastie a zároveň ho postavila pred veľkú dilemu. Langdon priniesol záverový kameň rovnako tam, kde ho chcel Učiteľ mať, čo bolo príjemným prekvapením, ale zároveň priviedol na stopu políciu. Odtlačky Rémyho prstov boli v celom zámku i v celej stodele, kde mal odpočívacie zariadenie. Učiteľ bol rád, že sa mu podarilo zabrániť, aby ho niekto spájal s Rémyom. Kým Rémy neprehovorí, nikto sa o Učiteľovi nedozvie.

Jeden problém je vyriešený, pomyslel si Učiteľ a prešiel k zadným dverám limuzíny. Polícia nebude mať tušenia, čo sa stalo... Neexistuje jediný živý svedok. Poobzeral sa, či ho niekto nesleduje, otvoril dvere a nasadol do priestranej zadnej časti auta.

O niekoľko minút prechádzal St James Parkom. Teraz zostali už len dvaja ľudia. Langdon a Neveuová. To bude tvrdší oriešok. Ale dá sa rozlúsknuť. Zatiaľ však musel venovať všetku svoju pozornosť kryptexu.

S pocitom víťazstva sa díval do parku. Dobré vedel, kam treba ísť. V Londýne rytier hrob má - pochoval ho pápež tam, kde svätý hnev ho vzal. Len čo si tú báseň vypočul, vedel, kam musí ísť. To, že na to neprišli iní, ho neprekvapovalo. Mám výhodu. Keď celé mesiace odpočúval Sauniérove rozhovory, počul aj to, že veľmajster sa raz zmienil o tom slávnom rytierovi s takmer rovnakou úctou, akú prechovával k Leonardovi da Vinci. Keď človek tie slová o rytierovi v básni pochopil, zdali sa mu až detsky jednoduché - čo bol znak Sauniérovho dôvtipu -, ale napriek tomu ostávalo záhadou, ako nájsť na náhrobku posledné heslo.

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove.

Učiteľ si matne pamätal fotografie slávneho náhrobku a najmä to, čo na ňom priam bilo do očí: guľa. Obrovská guľa spočívajúca na náhrobku bola takmer taká veľká ako samotný náhrobok. To, že tam bola, Učiteľa na jednej strane povzbudzovalo, ale na strane druhej znepokojovalo. Slúžila ako orientačný bod, ale podľa básne guľa na hrobe nebola, ale mala byť... Spoliehal sa na to, že problém vyrieši pri bližšom preskúmaní náhrobku.

Pršalo čoraz hustejšie a Učiteľ si zastrčil kryptex hlbšie do pravého vrečka, aby nenavlihol. V ľavom vrečku mal revolver. O niekoľko minút vstúpil do tichého chrámu - deväťsto rokov starého a vari najkrajšieho chrámu v Londýne.

Len čo Učiteľ z dažďa vyšiel, biskup Aringarosa doň vošiel. Aringarosa vystúpil z lietadla na mokrá pristávaciu dráhu letiska Biggin Hill a pritiahol si okolo krku sutanu. Dúfal, že ho privíta kapitán Fache, ale namiesto neho sa k nemu blížil s dáždnikom v ruke mladý britský policajný dôstojník.

„Biskup Aringarosa? Kapitán Fache musel odísť. Požiadal ma, aby som sa o vás postaral. Mám vás vziať na Scotland Yard, tam to bude vraj pre vás najbezpečnejšie."

Najbezpečnejšie? Aringarosa sa pozrel na svoj ťažký kufrík s vatikánskymi cennými papiermi. Takmer naň zabudol.

„Áno, ďakujem vám."

Aringarosa nasadol do policajného auta a premýšľal, kde môže byť Sílas. Odpoveď mu o chvíľu dala policajná vysielačka.

Orme Court číslo 5.

Aringarosa tú adresu poznal.

Sídlo Opus Dei v Londýne.

Nahol sa k šoférovi. „Okamžite ma tam odvezte!"

Langdon nespustil zrak z obrazovky počítača, odkedy Gettumová stlačila klávesu Hľadať. Päť minút. A iba dva dokumenty. A oba nanič.

Začínali sa ho zmocňovať obavy.

Pamela Gettumová chystala vo vedľajšej miestnosti teplé nápoje. Langdon a Sophie ju neprezieravo požiadali, či by im nemohla okrem čaju dať aj kávu, ale keď Langdon začul z vedľajšej miestnosti mikrovlnku, bolo mu jasné, že dostanú instantnú kávu.

Počítač konečne veselo zabzučal.

„Zdá sa, že má ďalší dokument," ozvala sa Gettumová z vedľajšej miestnosti. „Aký je názov?"

Langdon prebehol očami po obrazovke.

Podobenstvo o Svätom gráli v stredovekej literatúre:

Traktát o sirovi Gawainovi a Zelenom rytierovi.

„Podobenstvo o Zelenom rytierovi," odvetil nahlas.

„To je nám nanič," povedala Gettumová. „V Londýne nie je pochovaných veľa mytologických zelených rytierov."

Langdon a Sophie sedeli trpezlivo pred obrazovkou a čakali na ďalšie dokumenty. Ale keď počítač znovu zabzučal, na obrazovke sa objavilo čosi nečakané.

DIE OPERN VON RICHARD WAGNER

„Wagnerove opery?" spýtala sa Sophie.

Gettumová nakukla do miestnosti s balíčkom instantnej kávy v ruke. „To je trochu čudné. Wagner bol rytier?"

„Nie," odvetil Langdon s náhlým záujmom. „Ale bol to známy slobodomurár." Tak ako Mozart, Beethoven, Shakespeare, Gershwin, Houdini a Disney. O vzťahoch medzi slobodomurármi, templárskymi rytiermi, Priorstvom Sionu a Svätým grálom bolo napísaných množstvo objemných kníh. „Chcem sa na to pozrieť. Čo mám urobiť, ak chcem vidieť celý text?"

„Nemusíte vidieť celý text," zavolala Gettumová. „Otvorte si hypertextové okno. Počítač vám zobrazí slová, ktoré hľadáte, s jedným slovom pred nimi a tromi slovami za nimi, aby ste videli, v akom sú kontexte."

Langdon nemal tušenie, o čom hovorí, ale urobil, ako povedala.

Na obrazovke sa objavilo nové okno.

...mytologický rytier menom Parsifal, ktorý...

...hľadanie grálu, ktorý je pravdepodobne...

...a Londýnska filharmónia roku 1855...

...Rebecca Popeová a jej antológia...

...Wagnerov hrob v nemeckom Beyreuthe...

„My hľadáme heslo pope ako pápež, nie ako meno," povedal sklamane Langdon. Ale aj tak žasol, ako ľahko tento systém funguje. Hľadané slová v kontexte stačili na to, aby si spomenul, že Wagnerova opera Parsifal, prerozprávajúca ako príbeh o mladom rytierovi hľadajúcom pravdu, bola holdom Márii Magdaléne a potomkom Ježiša Krista.

„Len trpezlivosť," naliehala Gettumová. „Je to len otázka času. Nechajte počítač pracovať."

O pár minút našiel počítač niekoľko ďalších odkazov na Svätý grál, vrátane textu o trubadúroch - slávnych francúzskych potulných minstreloch, spevákoch. Langdon vedel, že nie náhodou majú slová minstrel a minister rovnaké etymologické korene. Trubadúri boli potulnými služobníkmi alebo „ministrami" cirkvi Márie Magdalény a hudbou šíрили medzi ľuďom príbeh o posvätnom ženstve. Dodnes spievajú trubadúri piesne, v ktorých vedia o cnosti „Panny Márie" - záhadnej krásnej ženy, ktorej sa naveky zaviazali.

Dychtivo pozrel na hypertextové okno, ale nič tam nenašiel.

Počítač znovu zabzučal.

RYTIERI, LOTRI, PÁPEŽI A PENTAGRAMY:

DEJINY SVÄTÉHO GRÁLU V TAROKOCH

„Nie je to nič prekvapujúce," povedal Langdon Sophie. „Niektoré naše hľadané slová sa zhodujú s názvami niektorých kariet." Klikol na hypertextové okno. „Neviem, či vám starý otec o tom dakedy hovoril, keď ste s ním hrali taroky, ale táto hra je akýmsi stručným úvodom do príbehu o stratenej neveste a jej zneužití zlou cirkvou."

Sophie sa naňho neveriacky pozrela. „Nemám o tom ani poňatia."

„Ide o to, že prívrženci Svätého grálu v tejto hre skrývajú svoje poslanstvo pred pozorným okom cirkvi." Langdon často uvažoval nad tým, či moderní kartári vôbec vedia, že štyri farby - piky, srdcia, žalude a gule - sú symbolmi grálu, ktoré priamo pochádzajú zo štyroch tarokových farieb meča, kalicha, žezla a paťcípej hviezdy.

Piky boli meče. - Čepel'. Muž.

Srdcia boli kalichy. - Kalich. Žena.

Žalude boli žezlá. - Kráľovský rod.

Gule boli päťcípe hviezdy. - Bohyňa. Posvätné ženstvo.

O štyri minúty neskôr, keď sa už Langdon začal báť, že nenájdu to, po čo prišli, počítač objavil ďalší dokument.

Príťažlivosť génia:
Životopis moderného rytiera.

„Príťažlivosť génia?“ zavolať Langdon Gettumovej. „Životopis moderného rytiera?“
Gettumová vystrčila hlavu spoza rohu. „Moderného? Len mi, prosím vás, nehovorte, že je to ten váš sir Rudy Giuliani. Ja si osobne myslím, že ten titul je naňho trochu priveľa.“
Langdon mal zas pochybnosti o inom človeku, ktorý bol prednedávnym povýšený do rytierskeho stavu - o sirovi Mickovi Jaggerovi, ale teraz asi nebola príliš vhodná chvíľa, aby debatovali o tom, ako, komu a prečo sa udeľuje hodnosť rytiera. „Pozrieme sa na to.“ Langdon otvoril hypertextové okno.

...ctihodný rytier sir Isaac Newton...
...v Londýne roku 1727 a...
...jeho hrob vo Westminsterском opátstve...
...Alexander Pope, priateľ a kolega...

„Slovo 'moderný' je asi veľmi relatívny pojem,“ zavolať Sophie na Gettumovú. „Je to stará kniha. O sirovi Isaacovi Newtonovi.“
Gettumová pokrútila vo dverách hlavou. „To nie je dobrá stopa. Newton bol pochovaný vo Westminsterском opátstve, centre anglického protestantizmu. Tam nemá katolícky pápež čo robiť. Dáte si aj mlieko a cukor?“ Sophie prikývla. Gettumová čakala. „Róbert?“
Langdonovi divoko búšilo srdce. Odvrátil zrak od obrazovky a vstal. „Naším rytierom je sir Isaac Newton.“
Sophie ostala sedieť. „O čom to hovoríte?“
„Newton je pochovaný v Londýne,“ pokračoval Langdon. „Výsledky jeho práce viedli ku vzniku nových vied, čo vzbudilo hnev cirkvi. A bol veľmajstrom Priorstva Sionu. Čo môžeme chcieť viac?“
„Viac?“ Sophie ukázala na báseň. „Napríklad to, že toho rytiera mal pochovať pápež. Počuli ste, čo povedala pani Gettumová. Newtona nepochoval katolícky pápež.“
Langdon sa načiahol za počítačovou myšou. „Kto vraví o katolíckom pápežovi?“ V hypertextovom okne klikol na slovo Pope a na obrazovke sa objavila celá veta.

Pohreb sira Isaaca Newtona, na ktorom sa zúčastnili králi a šľachtici, viedol Alexander Pope, jeho priateľ a kolega, ktorý predniesol nad hrobom dojímavú chváloreč.

Langdon sa pozrel na Sophie. „Správneho pápeža sme mali pri druhom dokumente.“ Odmlčal sa. „A. Popea.“
V Londýne rytier hrob má - pochoval ho A. Pope tam.
Sophie vstala ako omráčená.
Jacques Saunière, majster dvojzmyslov, zase raz dokázal, že bol až desivo dôvtipný.

96

Sílas sa strhol zo spánku.
Nemal tušenia, čo ho zobudilo a ako dlho spal. Snívalo sa mu to? Posadil sa na slamníku a započúval sa do ticha, ktoré vládlo na chodbách sídla Opus Dei a ktoré narušali len tiché modlitby v izbe pod ním. Boli to dôverne známe zvuky, ktoré by ho mali upokojovali.
A predsa mal zrazu pocit, že musí byť ostrážitý.
Vstal a oblečený iba v spodnej bielizni podišiel k oknu. Sledovali ma? Nádvorie dolu bolo prázdne, presne také, ako keď sem prišiel. Počúval. Ticho. Prečo mám teda taký čudný pocit? Sílas sa už dávno naučil veriť svojej intuícii. Iba vďaka nej prežil ako malý chlapec na marseilleských uliciach dávno predtým, ako sa dostal do väzenia... dávno predtým, ako sa vďaka starostlivosti biskupa Aringarosu znovu narodil. Výkukol z okna a cez živý plot zbadal siluetu auta. Na streche malo policajnú sirénu. Na chodbe zapraskala dlážka. Pohla sa petlica na dverách.
Sílas reagoval inštinktívne. Rozbehol sa k dverám a schoval sa za nimi práve vtedy, keď sa otvorili. Prvý policajt vletel dnu a namieril pištoľou naľavo a potom napravo. Miestnosť vyzerala prázdna. Kým si uvedomil, kde je Sílas, ten prudko strčil do dverí a zrazil nimi druhého policajta. Keď sa prvý policajt zvrhol a chcel vystreliť, Sílas sa mu vrhol na nohy. Ozval sa výstrel, guľka preletela Sílasovi nad hlavou. Vzápätí strhol policajta na zem a trieskal mu hlavou o dlážku. Keď druhý policajt vo dverách tackavo vstal, Sílas ho kopol kolenom do rozkroku, prekročil zvíjajúce sa telo a rozbehol sa po chodbe.
Takmer nahý utekal dolu po schodoch. Vedel, že ho kosi zradil, ale kto? Keď sa dostal do predsieni, cez predné dvere sa tlačili ďalší policajti. Zvrhol sa a zamieril opačným smerom. Vchod pre ženy. Taký vchod je v každej budove Opus Dei. Prebehol úzkymi chodbami a kuchyňou okolo vydesených kuchárov, ktorí sa snažili uhnúť nahému albínovi prevracajúcemu misy a hrnce, a napokon sa ocitol v tmavej chodbe neďaleko kotolne. Zbadal dvere, ktoré hľadal, a svetlo svietiace na konci chodby.
Vybehol cez dvere do dažďa a keď si všimol policajta, ktorý mieril zvonku k dverám, bolo už neskoro. Širokým nahým plecom vrazil policajtovi do hrude a obaja spadli na chodník. Policajtovi vypadla z puzdra pištoľ. Sílas počul, že v chodbe kričia a utekajú ľudia. Odkotúľal sa nabok a schmatol pištoľ práve vtedy, keď sa vo dverách objavili policajti.

Ozval sa výstrel a Silas pocítil pod rebrami prudkú bolesť. Zúriivo začal strieľať na policajtov, až kým nevidel ich krv. Za ním, akoby odnikiaľ, sa vynoril akýsi temný tieň. Ruky, ktoré ho nahnevane schmatli za holé plecia, akoby mali silu samého diabla. „Silas, nerob to!“ zreval mu muž do ucha. Silas sa zvrhol a vystrelil. Ich pohľady sa stretli. Keď sa biskup Aringarosa zviezol na zem, Silas vykrikol.

97

Vo Westminsterском opátstve je pochovaných vyše tritisíc ľudí. Sú to kamenné náhrobky s pozostatkami kráľov, štátnikov, vedcov, básnikov a hudobníkov. Sú vtesnané aj v najposlednejšom výklenku od tých najveľkolepejších, akým je mauzóleum kráľovnej Alžbety I. s vlastnou súkromnou apsidovou kaplnkou, až po skromné dlaždice s vyrytými nápismi, ktoré v priebehu stáročí takmer zotrelí tisíce nôh a človek mohol len hádať, čie pozostatky pod nimi odpočívajú.

Westminsterské opátstvo, postavené v sluhu veľkých katedrál v Amiens, Chartres a Canterbury, sa nepovažuje ani za katedrálu ani za farský kostol. Je to kráľovský chrám, ktorý patrí výhradne panovníkovi. Od Vianoc roku 1066, keď sa v ňom konala korunovácia Viliama Dobývateľa, bol svedkom nekonečného množstva kráľovských a štátnych ceremónií - počnúc svätorečením Eduarda Vyznavača, svadbou princa Andrewa a Sarah Fergusonovej a končiac pohrebom Henricha V, kráľovnej Alžbety I. a lady Diany.

Róberta Langdona však z pradávnej histórie opátstva zaujímala iba jedna jediná udalosť - pohreb britského rytiera sira Isaaca Newtona.

V Londýne rytier hrob má - pochoval ho A. Pope tam.

Náhliac sa krytým stĺporadím k severnému transeptu, Langdon so Sophie narazili na strážu, ktoré ich zdvorilo previedli cez veľký detektor kovov, aký sa teraz nachádza vo väčšine historických budov v Londýne. Bez problémov ním prešli a pokračovali smerom k hlavnému vchodu do opátstva.

Keď Langdon vkročil dnu, vonkajší svet razom akoby zmizol. Nijaký nekonečný hukot mestskej dopravy. Nijaké šumenie dažďa. Iba ohlušujúce ticho, ktoré akoby sa odrážalo od múrov a chrám sám sebe čosi šepkal.

Langdon a Sophie, ako takmer každý návštevník, okamžite zdvihli zrak ku stropu, ktorý vyzeral ako hlboká priepasť. Sivé kamenné stĺpy sa vypínali do výšky ako obrovské sekvoje, ladne sa ohýbali nad obrovskými priestranstvami a akoby znovu zapušťali korene do kamennej zeme. Pred nimi sa rozprestieral široký severný transept ako hlboký kaňon s jagavými stenami z maľovaného skla. Za slnečných dní bola dlážka opátstva miestom pestrej hry spektrálneho svetla. Dnes však pršalo a bolo prítmie a tieto obrovské priestory pôsobili desivým dojmom... naozaj vyzerali ako krypta.

„Nikto tu nie je,“ zašepkala Sophie.

Langdon bol sklamaný. Dúfal, že tu bude množstvo ľudí. Nechcel, aby sa zopakovalo to, čo zažili v prázdnom Templárskom chráme. Od obľúbeného miesta turistov si sľuboval väčší pocit bezpečnosti, ale jeho spomienky na dav turistov boli spomienkami na vrchol letnej turistickej sezóny. Dnes bolo daždivé aprílové predpoludnie. Namiesto množstva ľudí a jagavého farebného skla videl len deprimujúcu dlážku a temné prázdne výklenky.

„Prešli sme detektorom kovov,“ pripomenula mu Sophie, vycítiaj jeho obavy. „Ak tu niekto je, nemôže byť ozbrojený.“ Langdon prikývol, ale aj tak bol naďalej obozretný. Chcel, aby sem šla s ním londýnska polícia, ale Sophie sa bála toho, kto by sa tu mohol objaviť. Musíme získať kryptex, povedala. Od toho závisí všetko.

Mala, pravdaže, pravdu.

Od toho závisí to, či bude žiť Leigh.

Od toho závisí to, či nájdú Svätý grál.

Od toho závisí to, či zistia, kto je za tým všetkým.

Zdalo sa však, že záverový kameň môžu získať iba tak, že prídu sem a preskúmajú náhrobok Isaaca Newtona. Nech už mal kryptex ktokoľvek, musel prísť k náhrobku, aby dešifroval posledné heslo, a ak už neprišiel a neodišiel, Sophie a Langdon mu v tom chceli zabrániť.

Kráčali smerom k ľavému múru a ocitli sa v temnej bočnej lodi za radom pilastrov. Langdon sa nemohol zbaviť predstavy, že Leigh Teabing leží stále zviazaný v zadnej časti vlastnej limuzíny. Človek, čo prikázal zavraždiť najvyšších členov priorstva, nebude váhať a zbaví sa aj iných, ktorí mu stáli v ceste. Bolo krutou iróniou, že Teabing, moderný britský rytier, bol rukojemníkom pri hľadaní hrobu svojho rodáka sira Isaaca Newtona.

„Kadiaľ sa tam ide?“ spýtala sa Sophie a obzerala sa okolo seba.

Náhrobok. Langdon nemal ani tušenia. „Mali by sme vyhľadať sprievodcu.“

Langdon vedel, že to bude lepšie, než tu bezcieľne blúdiť. Westminsterské opátstvo bolo bludisko plné mauzóleí, kamenných siení a výklenkov. Tak ako vo Veľkej galérii v Louvri, aj tu sa dal ľahko nájsť vchod, ale už ťažšie východ. Pasca pre turistov, ako sa vyjadril jeden Langdonov kolega, ktorý tu zablúdil. Pôdorys chrámu má v duchu kresťanskej tradície tvar obrovského kríža. Na rozdiel od iných však nemá vchod v chrámovej predsieni, ale naboku. V opátstve je navyše množstvo krížových chodieb. Jeden chybný krok a človek sa doslova stratí ako v labyrinte.

„Sprievodkyne mávajú na sebe karmínovočervené šaty,“ povedal Langdon, keď sa dostal do stredu chrámu. Keď nakukol ponad vysoký pozlátý oltár do južnej priečnej lode, zbadal niekoľkých ľudí, ktorí tam kľáčili. Takéto púťové výjavy boli v Kúte básnikov bežné, hoci neboli až také sväté, ako by sa mohlo zdať. Turisti si robili odtlačky náhrobku. „Nevidím nijaké sprievodkyne,“ povedala Sophie. „Nemali by sme ten náhrobok pohľadať sami?“

Langdon bez slova urobil ďalších pár krokov a ukázal smerom doprava.

Sophie sa zatajil dych, keď uvidela celú dĺžku lode. „Panebože,“ vydýchla. „Radšej pohľadajme tú sprievodkyňu.“

V tej chvíli stál asi sto metrov odiaľ pri majestátnom náhrobku sira Isaaca Newtona osamelý návštevník. Učiteľ skúmal náhrobok už desať minút.

Newtonov náhrobok tvoril masívny sarkofág z čierneho mramoru, na ktorom ležala socha sira Isaaca Newtona, oblečeného v dobovom odeve, pyšne sa opierajúc o stoh vlastných kníh - Božstvo, Meranie času, Optika a Philosophiae naturalis principia mathematica. Pri Newtonových nohách stáli dvaja malí anjeli s akýmsi zvitkom. Za ležiacim Newtonovým telom stála jednoduchá pyramída. Hoci už samotná vyzerala čudne, Učiteľa najväčšmi zaujal obrovský predmet v polovici pyramídy.

Guľa.

Učiteľ premýšľal nad Sauniérovou klamlivou hádankou. Kde nájdeš guľu? Chýba na rove. Masívna guľa trčiaca z pyramídy bol basrelief a zobrazovala rozličné nebeské telesá - súhvezdia, znamenia zvieratníka, kométy, hviezdy a planéty. Nad nimi trónil obraz bohyně astronómie.

Nespočetné množstvo gúľ.

Učiteľ bol presvedčený, že keď nájde náhrobok, chýbajúcu guľu nájde ľahko. Teraz si už nebol taký istý. Uprene hľadel na zložitú mapu nebies. Chýba tam nejaká planéta? Chýbalo v nejakom súhvezdí nejaké astronomické teleso? Nemal najmenšie tušenie. Stále mal však pocit, že riešenie bude jasné a prosté - „rytier, ktorého pochoval pápež“. Akú guľu vlastne hľadá? Znalosti z astrofyziky asi neboli nevyhnutnou podmienkou nájdenia Svätého grálu.

Vzklíčené lono, telo ružové.

Učiteľa vyrušili akýsi turisti. Strčil si kryptex do vrečka a pozorne sledoval, ako návštevníci podišli k neďalekému stolíku a dali do pohára mince. Vyzbrojení novými uhl'ovými ceruzami a veľkými hárkami hrubého papiera zamierili do prednej časti opátstva, zrejme k obľúbenému Kútu básnikov, aby si urobili odtlačky náhrobkov Chaucera, Tennysona a Dickensa a vzdali im tak hold.

Keď Učiteľ znovu osamel, podišiel bližšie k náhrobku a pozorne ho skúmal odspodu nahor. Začal s nohou s pazúrmí pod sarkofágom, sochou Newtona, jeho vedeckými knihami, dvoma anjelíkmi so zvitkom o matematike, pyramídou a napokon skončil obrovskou guľou so súhvezdiami.

Aká guľa tu mala byť... a nebola? Dotkol sa kryptexu vo vrečku, akoby chcel z neho vytiahnuť odpoveď. Od Svätého grálu ma delí iba päť písmen.

Podišiel k chrámovej mreži, zhlboka sa nadýchol a pozrel sa do dlhej lode smerom k vzdialenému hlavnému oltáru. Pohľadom skĺzol z pozláteneho oltáru na jasnočervené šaty sprievodkyne, na ktorú mávali dvaja známi ľudia.

Langdon a Neveuová.

Učiteľ podišiel ešte bližšie k chrámovej mreži. Sú rýchli. Predpokladal síce, že Langdon a Sophie napokon rozlústia zmysel básne a prídu k Newtonovmu náhrobku, ale stalo sa tak oveľa skôr, než si myslel. Zhlboka sa nadýchol a zvažoval možnosti. Na prekvapenia si už zvykol.

Mám kryptex.

Siahol do vrečka a dotkol sa iného predmetu, ktorý mu dával istotu: revolveru. Ako očakával, detektor kovov zapípal, keď ním prešiel so zbraňou vo vrečku. Ako tiež očakával, strážnici sa okamžite stiahli, keď sa na nich rozhorčene pozrel a ukázal im preukaz totožnosti.

Hoci spočiatku dúfal, že kryptex otvorí sám a vyhne sa ďalším komplikáciám, teraz cítil, že príchod Langdona a Neveuovej mu môže veľmi dobre zahrať do kariet. Keďže sa mu chýbajúca guľa nepodarilo nájsť, mohol by využiť ich odborné znalosti. Ak Langdon dokázal dešifrovať báseň a nájsť náhrobok, pravdepodobne vie niečo aj o tej guľi. A keď Langdon objaví heslo, potom ho už len stačí pritlačiť k múru.

Samozrejme, nie tu.

Niekde v ústraní.

Učiteľ si spomenul na oznam, ktorý si všimol po ceste do opátstva. Tam by ich bolo dobré vlákať.

Teraz išlo už len o to hodiť správnu návnadu.

98

Langdon a Sophie pomaly kráčali uličkou v severnej lodi, pridŕžajúc sa mohutných stĺpov. Hoci už prešli takmer polovicu lode, ešte vždy poriadne nevideli Newtonov náhrobok. Sarkofág bol umiestnený vo výklenku a z tohto uhla bol v tieni.

„Aspoň že tam nikto nie je,“ zašepkala Sophie.

Langdon s úľavou prikývol. Pri Newtonovom náhrobku nebolo široko-d'aleko živej duše. „Pôjdem tam ja,“ zašepkal.

„Vy by ste sa tu mali skryť pre prípad, že by nás niekto -“

Sophie už vykročila z tieňa a zamierila do otvorenej časti lode.

„- sledoval,“ dokončil s povzdychom a náhlil sa za ňou.

Keď prešli po uhlopriečke cez celú loď a pred nimi sa objavil majestátny náhrobok v celej svojej veľkosti, Langdon a Sophie ostali ticho stáť. Sarkofág z čierneho mramoru... ležiaca socha Newtona... dvaja anjeli... veľká pyramída... a obrovská guľa.

„Vedeli ste, že tu je?“ spýtala sa zarazene Sophie.

Langdon pokrútil hlavou. Aj on bol prekvapený.

„Zdá sa, že sú na ňom vytesané súhvezdia,“ povedala Sophie.

Keď podišli bližšie, Langdonovo vzrušenie pohaslo. Newtonov náhrobok bol priam posiaty guľami - hviezdami, kométami a planétami. Kde nájdeš guľu? Chýba na rove. Pripadal si, ako keby hľadal chýbajúcu stonku trávy na

golfom ihrisku.

„Astronomické telesá," povedala Sophie s neistým pohľadom. „Obrovské množstvo telies."

Langdon sa zamračil. Jediné, čo spájalo planéty a Svätý grál, bola päťcípa hviezda Venuša a heslo Venuša už vyskúšal po ceste do Templárskeho chrámu.

Sophie podošla rovno k sarkofágu, no Langdon sa držal kúsok za ňou a po očku sledoval, či sa tam niekto neobjaví.

„Božstvo," povedala Sophie a s vyvrátenou hlavou čítala názvy kníh, o ktoré sa Newton opieral. „Meranie času.

Optika. Philosophiae naturalis principia mathematica?" Obrátila sa k Langdonovi. „Hovorí vám to niečo?"

Langdon podošiel bližšie. „Pokiaľ si pamätám, Principia mathematica pojednáva o gravitačnej sile planét... ktoré sú síce tiež gule, ale zdá sa mi to trochu pritiahnuté za vlasy."

„A čo tie znamenia zvieratníka?" spýtala sa Sophie. „Sám ste mi hovorili o znamení Rýb a Vodnára."

Koniec dní, pomyslel si Langdon. „Koniec obdobia Rýb a začiatok obdobia Vodnára je vraj historický medzník, kedy priorstvo chcelo zverejniť sangrealové dokumenty." Ale nové tisícročie prišlo, nič sa nestalo a historici nevedia, kedy sa dozvedia pravdu.

„Je celkom možné," povedala Sophie, „že plán priorstva zverejniť pravdu súvisí s posledným veršom básne."

Vzklíčené lono, telo ružové. Langdon pocítil nádej. Takto o tom verši neuvažoval.

„Vraveli ste mi," pokračovala Sophie, „že plán priorstva zverejniť pravdu o 'ruži' a jej vzklíčenom lone priamo súvisí s postavením planét - gúľ alebo nebeských telies."

Langdon prikývol a pocítil ešte väčšiu nádej. No aj tak mu intuícia vravela, že astronómia im tu nepomôže. Všetky riešenia predošlých veľmajstrových hádaniek mali jasný symbolický význam - Mona Lisa, Madona v skalách, SOFIA. Pri planétach a zvieratníku táto jasnosť chýbala. Jacques Saunière zostavoval svoje šifry vždy mimoriadne starostlivo a Langdon bol presvedčený, že posledné heslo - päť písmen, ktoré boli kľúčom od najväčšieho tajomstva priorstva - bude mať nielen podobný symbolický význam ako predchádzajúce, ale bude aj krištáľovo jasné. Ak by bolo inakšie ako ostatné, bolo by to zrejme od začiatku.

„Pozrite!" vydýchla Sophia a chytila ho za rameno. Podľa toho, ako prudko ho chytila, usúdil, že sa niekto blíži, ale keď sa k nej obrátil, vydesene hľadela na hornú časť sarkofágu. „Niekoľko tu bol," zašepkala a ukázala na miesto neďaleko Newtonovej pravej nohy.

Langdon nechápal, čo ju tak vydesilo. Na sarkofágu zrejme nechal nejaký roztržitý turista uhlík na kreslenie.

Bezvýznamná vec. Keď sa zohol, aby ho vzal, na lesklý čierny mramor dopadlo svetlo a Langdon celý zmeravel. Už mu bolo jasné, prečo sa Sophie tak preľakla.

Na sarkofágu pri Newtonovej nohe bolo uhlíkom načmárané:

Mám Teabinga. Chodte cez Kapitulnú sieň a južný východ do záhrady.

Langdon si s búšiacim srdcom prečítal tie slová dvakrát.

Sophie sa obrátila a pohľadom skúmala loď.

Napriek úzkosti, ktorá sa ho zmocnila pri pohľade na tie slová, Langdon si povedal, že je to v podstate dobrá správa.

Leigh ešte žije. Z tých slov vyplývalo aj dačo iné. „Ani oni ešte nepoznajú heslo," zašepkal.

Sophie prikývla. Prečo by im inak dávali na vedomie, že sú tu?

„Možno chcú vymeniť Leigha za heslo."

„Alebo je to pasca."

Langdon pokrútil hlavou. „To si nemyslím. Záhrada je za múrmi opátstva. Je to verejné miesto." Už raz navštívil slávnu záhradu opátstva - malý ovocný sad a bylinkovú záhradku, ktoré tu ostali z čias, keď tu mnísi pestovali prirodzené liečivá. Záhrada, pýšiaca sa najstaršími ovocnými stromami vo Veľkej Británii, bola obľúbeným miestom turistov, ktorým sa nechcelo ísť dnu do opátstva. „Myslím, že je to od nich prejav dôvery, keď nás posielajú von. Tam sa môžeme cítiť v bezpečí."

Zdalo sa, že Sophie to nepresvedčilo. „Vonku, kde nie je nijaký detektor kovov?"

Langdon sa zamračil. Mala pravdu.

Obzrel sa na hrobku posiatu guľami a želal si, aby mal aspoň tušenie, aké môže byť heslo od kryptexu... niečo, na základe čoho by mohol vyjednávať. Leigha som do toho zatiahol ja a urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som mu pomohol.

„Je tu napísané, že do Kapitulnej siene máme ísť cez južný východ," povedala Sophie. „Možno budeme mať odtiaľ lepší výhľad na záhradu. Možno budeme môcť lepšie odhadnúť situáciu, kým vyjdeme do záhrady a vystavíme sa nebezpečenstvu."

Bola to dobrá myšlienka. Langdon si na Kapitulnú sieň matne spomínal. Bola to veľká osemhranná sieň, kde zasadal pôvodný britský parlament, keď moderná budova parlamentu ešte neexistovala. Boli to už roky, čo tu bol, no pamätal si, že sa tam išlo cez kláštor. Urobil niekoľko krokov dozadu smerom od hrobky a pozrel sa doprava.

Neďaleko zívala klenutá chodba s veľkým oznamom.

SMER:

KLÁŠTOR

DEKANSTVO

HLAVNÁ SIEN

MÚZEUM

SIEN S CIBÓRIOM

KAPLNKA VIERY KAPITULNÁ SIEN'

Langdon a Sophie prešli popod oznam tak rýchlo, že si ani nevšimli menší oznam, na ktorom bolo napísané, že niektoré priestory sú pre rekonštrukciu uzavreté.

Čoskoro sa ocitli na nádvorí s vysokými múrmi. Pršalo. Vietor hučal, ako keď človek trúbi na fľaši. Keď vkročili do úzkych klenutých chodieb po obvode nádvorja, Langdon mal nepríjemný pocit, aký mal vždy v uzavretom priestore. Tieto klenuté chodby sa nazývali kláštorne a Langdon si uvedomil, že naozaj súviseli s latinským slovom klaustrofóbia. Upol sa na koniec toho tunela. Dážď padal šikmo a chodba bola studená a vlhká. Okolo nich, ale opačným smerom náhlivo prešiel akýsi pár. Chodby vyzerali teraz púste - v daždi a vetre to bolo určite najmenej lákavé miesto celého opátstva.

Po štyridsiatich krokoch východná chodba zatáčala doľava do ďalšej chodby. Vchod do nej bol však uzavretý doskami s nápisom:

SIEN' S CIBÓRIOM,
KAPLNKA VIERY
A KAPITULNÁ SIEN' SÚ
PRE REKONŠTRUKCIU
ZATVORENÉ.

Na dlhej prázdnej chodbe bolo pri múroch vidieť lešenie. Hneď za doskami Langdon videl napravo a naľavo dvere do Siene s cibóriom a Kaplnky viery. Dvere do Kapitulnej siene však boli ďalej, oveľa ďalej na dlhej chodbe. Langdon videl, že ťažké drevené dvere sú doširoka otvorené a veľký osemuholníkový priestor sa kúpe v sivom prirodzenom svetle, ktoré prichádzalo cez obrovské okná s výhľadom do záhrady. Choďte cez Kapitulnú sieň a južný východ do záhrady.

„Výšli sme z východnej chodby," povedal Langdon, „takže južný východ musí byť tam napravo."

Ale Sophie už prekročila dosky a vošla do chodby.

Ako sa náhlili temnou chodbou, zvuk vetra a dažďa z nádvorja pomaly zanikal. Kapitulná sieň bola samostatne stojaca budova - prístavok na konci dlhej chodby, kde sa mohli v pokoji konať zasadnutia parlamentu.

„Vyzerá veľká," zašepkala Sophie, keď sa priblížili k budove.

Langdon už celkom zabudol, aká obrovská je tá budova. Už zvonka videl širokú dlážku a veľké okná na vzdialenom konci osemuholníka, ktorého osem podlaží zakrýval klenutý strop. Odtiaľ budú mať určite dobrý výhľad na celú záhradu.

Keď prešli cez prah, museli prižmúriť oči. Kapitulná sieň vyzerala po tých temných chodbách ako solárium. Už boli dobré tri metre v miestnosti a hľadali južný múr, keď si uvedomili, že dvere, ktoré tam údajne mali byť, tam nie sú.

Stáli v obrovskej slepej uličke.

Začuli za sebou vízgať ťažké dvere, ale keď sa obzreli, dvere sa už s buchnutím zatvorili. Muž, ktorý stál pri dverách, mieril na nich malým revolverom a vyzeral pokojný. Bol statný a stál na hliníkových barlách.

Langdon mal chvíľu pocit, že sa mu sníva.

Bol to Leigh Teabing.

99

Sir Leigh Teabing smutne hľadel ponad hlaveň medusy na Róberta Langdona a Sophie Neveuovú. „Priatelia moji," začal, „od chvíle, keď ste v noci vošli do môjho domu, som urobil všetko preto, aby som vám nijako neublížil. Ale svojou tvrdohlavosťou ste ma dostali do zložitej situácie."

Videl, že na Sophiinej a Langdonovej tvári sa zračí šok a pocit zrady, bol však presvedčený, že čoskoro obaja všetko pochopia.

Musím im toho toľko povedať... ešte toho toľko nechápu...

„Verte mi, prosím," pokračoval Teabing, „že som vás nechcel do toho zatiahnuť. Prišli ste do môjho domu. Vy ste vyhľadali mňa."

„Leigh," ozval sa napokon Langdon, „čo to, dočerta, vyvádzaš? Mysleli sme si, že si v nebezpečenstve. Prišli sme sem, aby sme ti pomohli!"

„Verím, že mi naozaj pomôžete," odvetil Teabing. „Musíme si toho veľa vysvetliť."

Langdon a Sophie nedokázali odtrhnúť zrak od revolveru.

„Mám to len preto, aby ste mi venovali pozornosť," povedal Teabing. „Keby som vám chcel ublížiť, už by ste boli mŕtvi. Keď ste vošli do môjho domu, riskoval som takmer všetko, aby som vám zachránil život. Som čestný muž a prisahal som na svoje svedomie, že obetujem iba tých, čo zradili Sangreal."

„O čom to hovoríš?" spýtal sa Langdon. „Kto zradil Sangreal?"

„Zistil som strašnú pravdu," pokračoval s povzdychom Teabing. „Zistil som, prečo neboli sangrealové dokumenty zverejnené. Zistil som, že priorstvo sa rozhodlo pravdu vôbec nezverejniť. Preto prišlo nové tisícročie a nič sa nestalo, hoci nastal koniec dní."

Langdon chcel protestovať.

„Priorstvo," nepustil ho k slovu Teabing, „malo svätú povinnosť zverejniť pravdu. Zverejniť sangrealové dokumenty, keď nastane koniec dní. Ľudia ako da Vinci, Botticelli a Newton riskovali vlastný život, aby si túto povinnosť splnili a uchránili dokumenty. A teraz, keď mal nastať okamih pravdy, Jacques Saunière zmenil rozhodnutie. Človek, ktorý mal tú najväčšiu zodpovednosť v dejinách kresťanstva, sa vyhol splneniu svojej povinnosti. Rozhodol sa, že ten správny čas ešte nenastal." Teabing sa obrátil k Sophie. „Sklamal Svätý grál. Sklamal priorstvo. A sklamal pamiatku celých generácií, ktoré robili všetko preto, aby raz nastal tento okamih."

„Takže ste to boli vy?" povedala Sophie a vpila sa doňho zelenými očami. „Vy ste zodpovedný za smrť môjho starého otca?"

Teabing sa posmešne usmial. „Váš starý otec a jeho sénéchaux zradili Svätý grál."

Sophie cítila, ako sa jej zmocňuje zúrivosť. Klame!

Teabing pokračoval rovnakým hlasom. „Váš starý otec sa zapredal cirkvi. Je jasné, že ho prinútili zatajiť pravdu."

Sophie pokrútila hlavou. „Cirkev nemala na rozhodnutia môjho starého otca nijaký vplyv!"

Teabing sa chladne zasmial. „Milá moja, cirkev má dvojtisícročné skúsenosti s tým, ako presvedčiť ľudí, ktorí by mohli odhaliť jej klamstvá. Cirkev tajila pravdu o Márii Magdaléne a Ježišovi od čias Konštantína. Nie je teda nijakým prekvapením, že aj teraz znovu našla spôsob, ako udržať svet v temnote. Cirkev už síce nemá križiakov, ktorí by kynozili neveriacich, ale používa iné, nemenej účinné metódy." Odmľal sa, akoby chcel podčiarknuť svoje nasledujúce slová.

„Slečna Neveuová, váš starý otec vám chcel povedať pravdu o vašej rodine."

Sophie bola ako omráčená. „Odkiaľ to viete?"

„To nie je dôležité. Dôležité je, aby ste pochopili, čo vám teraz poviem." Zhlboka sa nadýchol. „Smrť vašej matky, otca, starej mamy a brata nebola náhodná."

Sophie akoby sa niekto dotkol žeravou ihlou. Otvorila ústa, ale nedokázala vydať ani hláska.

Langdon pokrútil hlavou. „Čo to hovoríš?"

„Róbert, to vysvetľuje všetko. Všetky časti mozaiky do seba zapadajú. Dejiny sa opakujú. Cirkev bola vždy schopná aj vraždiť, keď išlo o sangrealové dokumenty. Zavraždenie veľmajstrových najbližších pred príchodom konca dní bolo jasnou správou. Mlč, inak budeš nasledovať ty a Sophie."

„Bola to autonehoda," zašepkala Sophie. Mala pocit, akoby sa jej otvorili staré rany z detstva. „Nehoda!"

„To je rozprávočka, ktorú vám rozprávali, aby vás ochránili pred pravdou," odvetil Teabing. „To, že zostali nažive iba dvaja členovia rodiny - veľmajster priorstva a jeho jediná vnučka, bol dokonalý spôsob na ovládnutie bratstva. Viem si predstaviť, ako sa cirkev v ostatných rokoch vyhrážala vášmu starému otcovi, že ak sa opováži zverejniť sangrealové dokumenty, zabije vás."

„Leigh," ozval sa Langdon, teraz už očividne nahnevaný, „nemáš nijaký dôkaz o tom, že by cirkev mala niečo spoločné s týmito úmrtiami a že prinútila zmeniť rozhodnutie priorstva zverejniť pravdu."

„Dôkaz?" zvolal Teabing. „Chceš dôkaz, že cirkev prinútila zmeniť rozhodnutie priorstva? Je tu nové tisícročie a celý svet ostáva v nevedomosti! To nie je dostatočný dôkaz?"

Sophie začula za Teabingovými slovami iný hlas, ktorý jej vrel: Sophie, musím ti povedať pravdu o tvojej rodine. Uvedomila si, že sa celá chveje. Bolo možné, že jej starý otec chcel povedať túto pravdu? Že členovia jej rodiny boli zavraždení? Čo vlastne vedela o tej autonehode? Iba zopár podrobností. Dokonca aj články v novinách boli neurčité. Nehoda? Rozprávočky? Sophie si odrazu spomenula, ako ju starý otec vždy chránil, ako ju nikdy nenechával samu, keď bola malá. Dokonca aj na univerzite mala pocit, že starý otec na ňu dozerá. Ktovie, či jej neboli stále v päťach členovia priorstva, aby ju chránili.

„Podozrieval si ho, že bol zmanipulovaný," povedal Langdon a neveriacky hľadel na Teabinga, „takže si ho zavraždil?"

„Ja som kohútik revolvera nestisol," odvetil Teabing. „Saunière bol mŕtvy už dávno, keď mu cirkev vzala rodinu.

Pristúpil na kompromis. Teraz je už tej bolesti zbavený, je zbavený hanby, ktorá padla na jeho hlavu tým, že si nedokázal splniť svoju svätú povinnosť. Čo iné sa dalo urobiť? Niečo sa muselo urobiť. Má svet ostať naveky v nevedomosti? Majú v historických knihách navždy ostať klamstvá? Má si cirkev donekonečna presadzovať svoje prostredníctvom vražd a vydierania? Nie, niečo bolo treba urobiť! Teraz môžeme napraviť strašnú Sauniérovu chybu." Odmľal sa. „Všetci traja. Spoločne."

Sophie tomu stále nemohla uveriť. „Vy naozaj veríte tomu, že vám budeme pomáhať?"

„Verím, milá moja, lebo priorstvo nezverejnilo dokumenty kvôli vám. Váš starý otec vás mal tak rád, že sa nedokázal postaviť proti cirkvi. Strach z toho, že sa cirkev pomstí na jedinom členovi rodiny, ho celkom odzbrojil. Nemohol vám povedať pravdu, lebo ste sa s ním nechceli ani rozprávať, zväzovali ste mu ruky, nútili ste ho čakať. Dlhujeme svetu pravdu. Dlhujeme ju pamiatke vášho starého otca."

Róbert Langdon sa už ani nepokúšal premýšľať nad tým, čo vyplývalo z Teabingových slov. Hoci sa mu hlavou preháňalo množstvo mučivých otázok, vedel, že teraz záleží iba na jednom - dostať odtiaľto Sophie živú. Pociť viny, ktorý mal neprávom voči Teabingovi, mal teraz voči Sophie.

Vzal som ju do zámku Villette. Je to moja vina.

Nevedel si predstaviť, že by ich Teabing dokázal tu v Kapitulnej sieni chladnokrvne zabiť, no z jeho slov bolo jasné, že počas svojho nešťastného pátrania po Svätom gráli mal prsty vo vraždách niekoľkých ľudí. S neprijemným pocitom si uvedomil, že v tejto oddelenej budove s hrubými múrmi by bolo výstrely sotva počuť, najmä keď vonku prší. A Leigh pripustil, že voči nám cíti vinu.

Pozrel na Sophie. Celá sa triasla. Cirkev dala zavraždiť členov Sophiinej rodiny, aby umlčala priorstvo? Langdon bol presvedčený, že moderná cirkev nevráždí. Muselo tu byť iné vysvetlenie.

„Pusti Sophie," vyhlásil Langdon s pohľadom upretým na Leigha. „Mali by sme si to vydiskutovať iba my dvaja."

Teabing sa neprirodzene zasmial. „Obávam sa, že takýto prejav dôvery si nemôžem dovoliť. Môžem vám však ponúknuť toto.“ Oprel sa o barly, jednou rukou mieril revolverom na Sophie a druhou vytiahol z vrečka záverový kameň. Naklonil sa a podal ho Langdonovi. „Na znak dôvery, Róbert.“

Róbert bol obozretný a ani sa nepohol. Vracia nám záverový kameň?

„Vezmi si ho,“ povedal Teabing a natiahol ruku k Langdonovi.

Langdon si vedel predstaviť iba jediné vysvetlenie. „Takže si ho už otvoril. Vybral si mapu.“

Teabing krútil hlavou. „Róbert, keby som záverový kameň otvoril, už dávno, aj bez teba by som našiel Svätý grál. Nie, neotvoril som ho, otvorene to priznávam. Právý rytier pozná pokoru pred tvárou Svätého grálu. Skláňa sa pred znameniami, ktoré pred sebou vidí. Keď som ťa videl vojsť do opátstva, pochopil som. Si tu preto, aby si mi pomohol. Mne nejde o osobnú slávu. Slúžim oveľa väčšiemu pánovi, než je moja pýcha. Pravde. Ľudstvo si zaslúži poznať pravdu. Svätý grál si nás našiel a prosí, aby sme ho našli aj my. Musíme spolupracovať.“

Hoci Teabing hovoril o spolupráci a dôvere, revolverom stále mieril na Sophie, keď Langdon podišiel dopredu a vzal studený mramorový valec. Keď ho Langdon chytil a ustúpil dozadu, vnútri zažblnkal ocot. Písmená na kotúčoch boli stále neusporiadané. Kryptex nebol otvorený.

Langdon sa pozrel na Teabinga. „Ako vieš, že ho teraz nehodím o zem a nerozbijem?“

Teabing sa pridusené zasmial. „Nezabudol som, ako si sa vyhrážal, že ho rozbiješ v Templárskom chráme. Róbert Langdon nikdy nerozbije záverový kameň. Si historik, Róbert. V rukách držíš kľúč od dvojtisícročných dejín - stratený kľúč od Sangrealu. Priam cítiš duše všetkých rytierov, ktorí boli upálení na hranici, lebo chránili tajomstvo. Dopustil by si, aby umreli nadarmo? Nie, ty ich pomstiš. Pridáš sa k veľikánom, ktorých tak obdivuješ - da Vincimu, Botticellimu, Newtonovi, pre ktorých by bolo cťou, keby teraz mohli byť na tvojom mieste. To, čo je v záverovom kameni, na nás priam volá. Túži byť oslobodené. Nastal čas. K tomuto okamihu nás priviedol sám osud.“

„Nemôžem ti pomôcť, Leigh. Nemám tušenie, ako sa ten kameň otvára. Newtonov náhrobok som videl iba chvíľu. A aj keby som poznal heslo...“ Odmĺčal sa. Uvedomil si, že prezradil priveľa.

„Nepovedal by si mi ho?“ spýtal sa Teabing s povzdychom. „Som sklamaný a prekvapený, Róbert, že si neuvedomuješ, čo všetko mi dlhuješ. Moja úloha by bola oveľa jednoduchšia, keby som vás dvoch spolu s Réymom po príchode na zámok Villette zlikvidoval. Ale ja som namiesto toho riskoval všetko, aby som nemusel použiť také drastické metódy.“

„Toto nie sú drastické metódy?“ spýtal sa Langdon a ukázal na revolver.

„To je Sauniérova vina,“ odvetil Teabing. „On a jeho sénéchaux oklamali Sílasa. Inak by som záverový kameň získal bez problémov. Ako som mohol stráviť, že veľmajster ma oklamal a odkázal kameň vnučke, ktorá sa s ním ani nebavila?“ S pohrdaním pozrel na Sophie. „Človeku, ktorý je taký nekvalifikovaný, že potrebuje pomoc vedca zaoberajúceho sa symbolmi.“ Znovu sa pozrel na Langdona. „Našťastie sa tvoja prítomnosť v celej veci ukázala ako veľké šťastie. Záverový kameň, ktorý mohol byť naveky zamknutý v depozitnej banke, si našiel a priniesol rovno do môjho domu.“ A kam som mal ísť? pomyslel si Langdon. Historikov zaoberajúcich sa Svätým grálom je málo a s Teabingom sme sa poznali.

„Keď som sa dozvedel, že umierajúci Saunière ti zanechal odkaz,“ pokračoval samolúbo Teabing, „pomyslel som si, že držíš v rukách cennú informáciu. Nebol som si istý, či to bol samotný záverový kameň, alebo informácia o tom, kde sa nachádza. Ale keďže si mal v päťkách políciu, tušil som, že by si mohol prísť ku mne domov.“

„A keby sme k tebe neprišli?“ spýtal sa Langdon.

„Mal som v úmysle ponúknuť ti pomoc. Tak či onak, záverový kameň prišiel na zámok Villette. To, že si ho priam vložil do mojich dychtivých rúk, len potvrdzuje, že mi ide o spravodlivú vec.“

„Čože!“ Langdon bol zdesený.

„Sílas mal vtrhnúť do zámku a vziať ti záverový kameň - tak aby ti neublížil a nemohol si ma z ničoho podozrievať. Keď som však videl, aké zložitú sú Sauniérove kódy, rozhodol som sa, že vy obaja budete pre mňa pracovať o čosi dlhšie. Prikázal som Sílasovi, aby ukradol záverový kameň neskôr, keď som už vedel dosť, aby som ďalej pokračoval sám.“

„V Templárskom chráme,“ povedal Sophie a v jej hlase sa zračil pocit zrady.

Svitá, pomyslel si Teabing. Templársky chrám bolo dokonalé miesto na to, aby ukradol Róbertovi a Sophie záverový kameň. To, že očividne súvisel s básňou, bolo dobrou návnadou. Rémy mal jasné pokyny - neukazovať sa, kým Sílas nezíska záverový kameň. Langdon sa, bohužiaľ, vyhrážal, že kameň rozbije a Rémyho sa zmocnila panika. Keby sa len Rémy nebol ukázal! pomyslel si s ľútosťou Teabing, keď si spomenul na svoj vlastný fiktívny únos. Rémy bol jedinou stopou, ktorá viedla ku mne, a on ukáže ľuďom svoju tvár!

Sílas našťastie nepoznal skutočnú Teabingovu identitu a dal sa poľahky obalamutiť a vytiahnuť z chrámu, aby sa naivne díval, ako Rémy predstiera, že v zadnej časti limuzíny vzájuje rukojezníka. Keď Rémy vytiahol zvukotesné sklo, oddeľujúce zadnú časť auta, Teabing zatelefonoval Sílasovi, ktorý sedel vpredu, a s falošným francúzskym prízvukom Učiteľa mu prikázal, aby šiel do sídla Opus Dei. Potom už len stačilo upozorniť políciu.

Jednej slučky sa zbavil.

Tá druhá bola ťažšia. Rémy.

Teabing sa rozhodoval dlho, ale nakoniec sa ukázalo, že Rémy predstavuje príliš veľké riziko. Každé pátranie po Svätom gráli si vyžaduje obeť. Riešenie hľadalo na Teabinga z baru limuzíny - fľaška koňaku a vrecúško arašidov. Prach na dne vrecúška bohato stačil na to, aby spustil Rémyho smrteľne nebezpečnú alergiu. Keď Rémy zaparkoval limuzínu, Teabing si presadol zozadu dopredu vedľa Rémyho. O chvíľu vystúpil, nasadol znovu dozadu, zotrel stopy a vykročil uskutočniť poslednú fázu svojho posolania.

Westminsterské opátstvo bolo neďaleko a hoci Teabingove barly a revolver rozozvučali detektor kovov, najatí policajti

nevedeli, čo majú robiť. Požiadame ho, aby odložil barly a ďalej sa plazil? Alebo ho máme podopierať? Teabing ich zbavil starostí - ukázal im preukaz totožnosti, na ktorom bolo uvedené, že je rytierom Jej veličenstva. Policajti sa priam predhánali, aby ho zaviedli dnu.

Keď sa teraz díval na žasnúceho Langdona a Neveuovú, Teabing odolával pokušeniu vyrozprávať, ako geniálne zatiahol Opus Dei do svojho plánu, ktorý povedie k pádu celej cirkvi. Bude s tým musieť počkať. Teraz musí urobiť niečo iné.

„Mes amis," povedal Teabing bezchybnou francúzštinou, „vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve." Usmial sa. „Naše cesty už ani nemôžu byť väčšími prepojené. Svätý grál si nás našiel."

Ticho.

Keď sa znovu ozval, šepkal. „Počúvajte. Počujete to? Z hlbín storočí sa k nám prihovára Svätý grál. Prosí, aby sme ho zachránili pred hlúposťou priorstva. A ja vás oboch prosím, aby ste si túto príležitosť uvedomili. Niet na celom svete troch schopnejších ľudí, ktorí by rozlúštili posledný kód a otvorili kryptex." Odmlčal sa. Oči mu žiarili. „Musíme všetci zložiť prisahu. Zaviazat sa vzájomnou dôverou. Zložiť rytiersku prisahu, že odhalíme pravdu a že s ňou oboznámime svet."

Sophie sa zahľadela Teabingovi hlboko do očí a prehovorila oceľovým tónom. „Nikdy nebudem prisahať s vrahom môjho starého otca. Iba ak by išlo o prisahu, že vás dostanem do väzenia."

Teabing zosmutnel, potom však vyhlásil rezolútnym tónom: „Mrzí ma, že tak zmýšľate, mademoiselle." Obrátil sa a namieril revolverom na Langdona. „A ty, Róbert? Si so mnou, alebo proti mne?"

100

Biskup Manuel Aringarosa už podstúpil všelijakú telesnú bolesť, no to pálenie, ktoré mu v hrudi spôsobovala guľka, nepoznal. Bolesť bola hlboká a prudká. Nie ani tak telesná, ako duševná.

Otvoril oči, ale dážd' mu zahmlieval zrak. Kde som? Cítil mocné ruky, ktoré ho držali a niesli ako bezvládnú bábku.

Zdvihol unavenú ruku, utrel si oči a uvidel, že ten muž, čo ho drží, je Sílás. Veľký albín s ním išiel po mokrom chodníku a zúfalým hlasom sa vypytoval, kde je nemocnica. Červenými očami strnulo hľadieť pred seba a po bledej zakrvavenej tvári mu tiekli slzy.

„Syn môj," zašepkal Aringarosa, „si zranený."

Sílás sa pozrel naňho s tvárou zmučenou úzkosťou. „Je mi to strašne ľúto, otče." Akoby od bolesti ani nemohol hovoriť.

„Nie, Sílás," odvetil Aringarosa, „to mne je strašne ľúto. Je to moja vina." Učiteľ mi sľúbil, že nikto nebude zabitý, a ja som ti povedal, aby si ho poslúchol. „Bol som príliš dychtivý. Príliš som sa bál. Oboch nás oklamali." Učiteľ nám nikdy nechcel dať Svätý grál.

Spočívajúc v náručí človeka, o ktorého sa celé roky staral, biskup Aringarosa sa v duchu vrátil do minulosti. Do Španielska. K svojim skromným začiatkom v malom katolíckom kostolíku v Oviede so Sílásom. A potom do New Yorku, na Lexington avenue, kde na slávu Božiu vybudoval sídlo Opus Dei.

Pred piatimi mesiacmi dostal strašnú správu. Jeho celoživotná práca bola ohrozená. Živo si spomenul na stretnutie v Castel Gandolfe, ktoré zmenilo celý jeho život... a ktoré spustilo celú túto lavínu udalostí.

Aringarosa vošiel do Astronomickej knižnice v Castel Gandolfe so vztýčenou hlavou. Očakával, že ho všetci privítajú s nadšením a budú ho chváliť za jeho vynikajúcu prácu v prospech katolicizmu v Amerike.

Ale na stretnutí boli prítomní iba traja ľudia.

Vatikánsky sekretár. Tučný a tvrdohlavý.

Dvaja vysoko postavení talianski kardináli. Svätuškárski a upätí.

„Sekretár?" povedal Aringarosa zmätene.

Bruchatý sekretár, ktorý mal na starosti právne záležitosti Vatikánu, potriasol Aringarosovi rukou a ukázal na kreslo oproti nemu. „Urobte si, prosím, pohodlie."

Aringarosa si sadol, ale cítil, že čosi nie je v poriadku.

„V takýchto súkromných rozhovoroch nie som zbehlý, biskup," povedal sekretár, „preto mi dovoľte, aby som rovno prešiel k tomu, prečo sme vás sem pozvali."

„Nech sa páči. Hovorte otvorene." Aringarosa pozrel na dvoch kardinálov, ktorí si ho premeriavali pohľadom, akoby všetko vedeli dopredu.

„Ako iste viete," povedal sekretár, „Jeho svätosť a ďalší predstavitelia cirkvi v Ríme boli v ostatnom čase znepokojení politickými následkami kontroverzných praktík Opus Dei."

Aringarosa okamžite pocítil podráždenie. S novým pápežom, z ktorého sa na Aringarosovo zdesenie vykľul až príliš horlivý prívrženec liberálnych zmien v cirkvi, prebral túto tému už veľaokrát.

„Ubezpečujem vás," doložil sekretár chytro, „že Jeho svätosť nechce nič meniť na tom, aký úrad zastávate."

Bodaj by aj chcel! „Prečo ste ma teda pozvali?"

Tučný muž si vzdychol. „Biskup, neviem, ako vám to ohľaduplne povedať, preto to poviem priamo. Sekretariát pred dvoma dňami jednohlasne zrušil prelatúru Opus Dei."

Aringarosa si bol istý, že zle počul. „Prosím?"

„Do pol roka Opus Dei už nebude prelatúrou Vatikánu. Budete samostatnou cirkevnou organizáciou. Svätá stolica sa od vás oddelí. Súhlasí s tým aj Jeho svätosť a už sa pripravujú právne dokumenty."

„Ale... to nie je možné!"

„Naopak, je to veľmi dobre možné a nevyhnutné. Jeho svätosť bola veľmi znepokojená vašimi agresívnymi metódami prijímania nových členov a praktikami telesného umŕtšovania." Odmĺchal sa. „A tiež vašou politikou voči ženám. Úprimne povedané, Opus Dei je pre nás veľmi nepríjemnou príťažou."

Biskup Aringarosa bol ohromený. „Príťažou?"

„Nemôže vás teda prekvapovať, že sme pristúpili k tomuto kroku."

„Opus Dei je jedinou katolíckou organizáciou, ktorej počet rastie! Máme vyše tisíc sto kňazov!"

„Veď práve. To je ďalší dôvod na znepokojenie."

Aringarosa vyskočil na nohy. „Spýtajte sa Jeho svätosti, či bolo pre vás Opus Dei príťažou v roku tisíc deväťsto osemdesiatdva, keď sme pomohli Vatikánskej banke!"

„Vatikán vám to nikdy nezabudne," povedal sekretár tísivým hlasom, „ale niektorí ľudia sú stále presvedčení, že jediným dôvodom vašej veľkorysosti bolo získanie prelatury."

„To nie je pravda!" Toto podozrenie Aringarosu hlboko urazilo.

„Nech je to už akokoľvek, chceme konať v dobrej viere. Pracujeme na splátkových termínoch. Celá suma bude splatená v piatich termínoch."

„Chcete ma vyplatiť a potichu sa ma zbaviť?" ohradil sa Aringarosa. „Veď Opus Dei predstavuje jediný hlas rozumu v cirkvi!"

Jeden z kardinálov nadvihol obočie. „Prepáčte, ale povedali ste rozumu?"

Aringarosa sa naklonil cez stôl a ostrým hlasom sa spýtal: „Uvažovali ste niekedy do hĺbky nad tým, prečo katolíci opúšťajú cirkev? Pozrite sa vôkol seba, kardinál. Ľudia stratili rešpekt. Pravá, prísna viera je minulosťou. Náuka cirkvi nikomu nič nehovorí. Zdržanlivosť, spoveď, prijímanie, krst, omša - povedzte mi, čo jediné z toho ľudia uznávajú. Aké duchovné vedenie cirkvi ponúka?"

„Zákony z tretieho storočia sú pre moderných nasledovníkov Krista nepoužiteľné," odvetil druhý kardinál. „Tieto pravidlá v dnešnej spoločnosti nefungujú."

„Ale zdá sa, že pre Opus Dei fungujú!"

„Biskup Aringarosa," povedal sekretár hlasom, akoby chcel celú vec ukončiť, „z úcty k tomu, aké vzťahy boli medzi vašou organizáciou a predošlým pápežom, Jeho svätosť dá Opus Dei pol roka na to, aby sa dobrovoľne rozišlo s Vatikánom. Navrhujem vám, aby ste písomne uviedli svoje názory, v ktorých sa rozchádzate so Svätou stolicou, a zriadili vlastnú kresťanskú organizáciu."

„To odmietam!" vyhlásil Aringarosa. „A poviem mu to osobne!"

„Obávam sa, že Jeho svätosť už nestojí o stretnutie s vami."

Aringarosa vstal. „Neodváža sa zrušiť osobnú prelaturu ustanovenú predchádzajúcim pápežom!"

„Ľutujem." Sekretár nepohol ani brvou. „Pán dáva, Pán berie."

Aringarosa odišiel so stretnutia v úžase a panike. Keď sa vrátil do New Yorku, celé dni len hľadel z okna s pocitom smútku nad budúcnosťou kresťanstva.

O niekoľko týždňov neskôr mal telefonát, ktorý všetko zmenil. Muž, ktorý mu volal, hovoril po francúzsky a predstavil sa ako Učiteľ - titulom, ktorý bol v prelature bežný. Vraj vie, že Vatikán už nemieni podporovať Opus Dei.

Ako to vie? žasol Aringarosa. Dúfal, že o zrušení prelatury vie len hŕstka ľudí vo Vatikáne. Ale zrejme sa to rozchýrilo. Klebetám nezabránil ani také hrubé múry, ako boli múry vatikánskeho mesta.

„Ja mám uši všade, biskup," zašepkal Učiteľ, „a vďaka nim som získal určité informácie. S vašou pomocou môžem nájsť posvätnú relikviu, vďaka ktorej získate obrovskú moc... takú, že sa bude Vatikán pred vami klaňať až po zem. Takú, že môžete zachrániť vieru." Odmĺchal sa. „Nielen moc pre Opus Dei, ale pre nás oboch."

Pán dáva... Pán berie. Aringarosa zbadal záblesk nádeje. „Povedzte mi, aký máte plán."

Keď sa otvorili dvere Nemocnice sv. Márie, biskup Aringarosa bol v bezvedomí. Sílas do nich vpadol celkom vyčerpaný. Klesol na kolená a volal o pomoc. Všetci s úžasom civeli na takmer nahého albína s krvácajúcim duchovným v náruči.

Keď lekár, ktorý pomohol Sílasovi zdvihnúť biskupa na vozík, zmeral Aringarosovi pulz, bol zachmúrený „Stratil veľa krvi. Je len malá nádej, že prežije."

Aringarosa pohol viečkami. Na chvíľu precitol a uprel pohľad na Sílasa. „Diet'a moje..."

Sílasovou dušou lomcovali výčitky a hnev. „Otče, aj keby mi to malo trvať celý život, nájdem toho, kto nás oklamal, a zabijem ho."

Aringarosa smutne pokrútil hlavou. „Sílas... ak si sa odo mňa nič nenaučil... vezmi si k srdcu, prosím ťa, aspoň toto."

Vzal Sílasa za ruku a pevne ju stisol. „Najväčším božím darom je dar odpustenia."

„Ale otče..."

Aringarosa zavrel oči. „Sílas, musíš sa modliť."

Róbert Langdon stál pod vznešenou kupolou prázdnej Kapitulnej siene a hľadel do hlavne Teabingovho revolveru. V hlave mu zneli slová kráľovského historika: Róbert, si so mnou, alebo proti mne?

Vedel, že na túto otázku nemôže nijako odpovedať. Keby odpovedal, že je s ním, zradil by Sophie. Keby odpovedal, že je proti nemu, Teabing by ich musel oboch zabiť.

Langdon sa pri svojom pedagogickom pôsobení síce nenaučil, ako sa zachovať, keď naňho niekto mieri zbraňou, zato

sa naučil, ako odpovedať na paradoxné otázky. Keď na otázku nejestvuje správna odpoveď, dá sa reagovať jediným čestným spôsobom.

Mlčaním.

S pohľadom upretým na kryptex sa jednoducho stiahol.

Nezdvihol zrak a cúvol do prázdneho priestoru za sebou. Neutrálna pôda. Dúfal, že jeho pohľad na kryptex Teabingovi napovie, že by s ním možno aj spolupracoval a že jeho mlčanie napovie Sophie, že ju neopustil.

Tak či tak získam čas na premýšľanie.

Vedel, že práve premýšľanie od neho Teabing očakáva. Preto mi dal kryptex. Aby som pocítil váhu svojho rozhodnutia. Teabing dúfal, že keď Langdon bude držať v rukách veľmajstrov kryptex, v celej hĺbke si uvedomí, čo má vlastne v rukách a čo to bude znamenať, ak neotvorí záverový kameň.

Langdon sa obával, že Sophie môže oslobodiť iba tak, že otvorí kryptex. Ak nájdem tú mapu, Teabing bude vyjednávať. Zamyslene mieril k oknám a v duchu si vybavoval astronomické telesá na Newtonovom náhrobku.

Kde nájdeš guľu? Chýba na rove. Vzkličené lono, telo ružové.

Podišiel k vysokým oknám, akoby hľadal inšpiráciu v mozaikách z farebného skla. Nijakej sa nedočkal.

Vži sa do Sauniérovej mysle, vravel si, hľadiac do záhrady. Čo myslel pod guľou, ktorá mala byť na Newtonovom náhrobku? V hlave sa mu mihali obrazy hviezd, komét a planét, ale nevšimol si ich. Sauniére nebol vedec. On sa zaujímal o ľudí, umenie a dejiny. Posvätné ženstvo... kalich... ruža... zakázaná Mária Magdaléna... zavrhnutá bohyňa... Svätý grál.

Podľa legendy bol Svätý grál krutou milenkou, ktorá tancuje v tieňoch, takže ju človek ledva vidí, a vykročí z tieňa, aby vzápätí načisto zmizla.

Ako hľadel na šumiace stromy v záhrade, priam cítil jej prítomnosť. Znamená boli všade. Konáre najstaršej jablone v Británii, vystupujúce z hmly, boli posiate kvetmi s piatimi lúpeňmi, ktoré sa ligotali ako Venuša. Bohyňa bola teraz v záhrade. Tancovala v daždi, spievala prastaré piesne, vykúkala spoza rozkvitnutých konárov, akoby mu chcela pripomenúť, že ovocie poznania je preňho nedosiahnuteľné.

Sir Leigh Teabing sebavedome hľadel na Langdona, ktorý sa ako očarovaný díval z okna.

Presne ako som predpokladal, pomyslel si. Bude spolupracovať.

Teabing mal už dlhší čas podozrenie, že Langdon by mohol mať kľúč od Svätého grálu. Nie náhodou začal Teabing uskutočňovať svoj plán v tú istú noc, keď sa mal Langdon stretnúť so Jacquom Sauniérom. Keď Teabing odpočúval kurátora, bol si istý, že sa chce s Langdonom stretnúť z jedného jediného dôvodu. Langdonov záhadný rukopis sa dotkol boľavého miesta priorstva. Langdon tušil pravdu a Sauniére sa bál jej zverejnenia. Teabing bol presvedčený, že veľmajster chce Langdona umlčať.

Ale pravda už bola dosť dlho zatajovaná!

Teabing vedel, že musí konať rýchlo. Sílsovým útokom chcel dosiahnuť dve veci. Zabrániť Sauniérovi, aby umlčal Langdona, a zabezpečiť, že Langdon bude v Paríži, kde ho Teabing potreboval, keď bude mať záverový kameň v rukách.

Zariadiť osudové stretnutie medzi Sauniérom a Sílasm bolo až príliš ľahké. Vedel som, čoho sa Sauniére najväčšmi bojí. Poobede Sílás zatelefonoval kurátorovi a rozprával ako krajne rozrušený kňaz. „Pán Sauniére, prepáčte, ale musím s vami okamžite hovoriť. Nikdy by som neporušil tajomstvo svätej spovede, ale inak nemôžem. Práve sa mi vyspovedal človek, ktorý tvrdil, že zavraždil členov vašej rodiny.“

Sauniére reagoval zarazene, ale opatrne. „Členovia mojej rodiny zahynuli pri nehode. Policajná správa bola jasná.“

„Áno, pri autonehode,“ chytil sa hneď Sílás. „Ten muž ich vraj prinútil, aby autom zišli z cesty a spadli do rieky.“

Sauniére mlčal.

„Pán Sauniére, nevolal by som vám, keby ten muž nepovedal nič, z čoho mám obavy o vašu bezpečnosť.“ Odmĺčal sa. „Zmienil sa totiž o vašej vnučke Sophie.“

Sophiino meno zapôsobilo ako katalyzátor. Sauniére skočil na lep. Povedal Sílasovi, aby za ním okamžite prišiel na jediné bezpečné miesto, ktoré poznal - do jeho kancelárie v Louvri. Potom zavola Sophie a upozornil ju na hroziace nebezpečenstvo. Stretnutia s Langdonom sa vzdal.

Keď sa teraz Teabing díval na Langdona stojaceho ďaleko od Sophie, cítil, že sa mu podarilo oddeliť ľudí, ktorí doposiaľ držali spolu. Sophie Neveuová stále vzdorovala, ale Langdon sa na vec díval očividne v širších súvislostiach. Premýšľal nad heslom. Uvedomuje si, aké dôležité je nájsť Svätý grál a zbaviť ho pút.

„Kvôli vám ho neotvorí,“ povedala Sophie chladne. „Aj keby mohol.“

Teabing hľadel na Langdona a revolverom mieril na Sophie. Teraz si už bol celkom istý, že bude musieť použiť zbraň. Hoci ho to mrzelo, vedel, že ak bude musieť, nebude váhať. Dal som im možnosť, aby sa rozhodli správne. Svätý grál znamená viac než ktokoľvek z nás.

Vtom sa Langdon odvrátil od okna. „Ten náhrobok...“ povedal zrazu s nádejou v očiach. „Viem, čo máme hľadať na Newtonovom náhrobku. Áno, myslím, že dokážem heslo nájsť!“

Teabingovi poskočilo srdce. „Kde, Róbert? Povedz mi kde!“

„Nie, Róbert!“ skríkla Sophie. „Však mu nebudete pomáhať?“

Langdon ráznym krokom vykročil k nim, držiac kryptex pred sebou. „Nie,“ odvetil. Obrátil sa k Leighovi a pohľad mu stvrdol. „Pokým vás nepustí, tak nie.“

Teabingovo nadšenie pohaslo. „Sme tak blízko, Róbert. Nezahrávaj sa so mnou!“

„Ja sa nezahrávam," odvetil Langdon. „Pusť ju. Potom ťa zavediem k Newtonovmu náhrobku. Spoločne otvoríme kryptex."

„Nikam nepôjdem," vyhlásila Sophie a od hnevu prižmúrila oči. „Kryptex som dostala od starého otca. Je môj, nie váš." Langdon sa na ňu prosebné pozrel. „Sophie, prosím vás! Hrozí vám nebezpečenstvo. Pokúšam sa vám pomôcť!"

„Ako? Tým, že odhalíte tajomstvo, ktoré sa starý otec pokúšal chrániť za cenu vlastného života? Dôverovala som vám, Róbert. Ja som vám dôverovala!"

V Langdonových modrých očiach sa zračila panika a Teabing sa musel usmiať, keď videl, že z bývalých spolupracovníkov sú takmer nepriatelia. Langdonova snaha o galantnosť bola dojímavá. Sme kúsok od odhalenia jedného z najväčších tajomstiev dejín, a on sa tu babre so ženou, ktorá, ako sa ukázalo, nie je hodna veľkého poslanca.

„Sophie," prosil ju Langdon, „musíte odísť... Prosím vás o to."

Pokrútila hlavou. „Neodídem, kým mi kryptex nedáte alebo ho nehodíte o zem."

„Čože?" zvolal Langdon.

„Róbert, môj starý otec by si radšej vzal tajomstvo do hrobu, než by ho videl v rukách svojho vraha." Jej oči akoby boli plné slz, ale nebolo to tak. Pozrela sa priamo na Teabinga. „Zastreľte ma, ak musíte. Nikdy vám nedám to, čo patrilo môjmu starému otcovi."

Výborne. Teabing na ňu namieril.

„Nie!" vykrikol Langdon a zdvihol ruku, takže kryptex visel nad kamennou dlážkou. „Leigh, mylíš sa, ak si myslíš, že kryptex nepustím z rúk."

Teabing sa zasmial. „To by zabralo tak na Rémyho, ale nie na mňa. Viem, že to neurobíš."

„Myslíš, Leigh?"

Áno, myslím. Darom strúhaš chladnokrvnú tvár ako hráč pokru, priateľ môj. Chvilu mi to síce trvalo, ale teraz mi je jasné, že klameš. Nemáš poňatia, kde na Newtonovom náhrobku hľadať správnu odpoveď. „Naozaj vieš, kde treba na Newtonovom náhrobku hľadať, Róbert?"

„Viem."

Zaváhanie v Langdonových očiach bolo takmer nebadateľné, ale Leigh ho zachytil. Langdon klamal. Zúfalo klamal, len aby zachránil Sophie. Teabing bol z Róberta Langdona hlboko sklamaný.

Som osamelý rytier, obklopený nehodnými dušami. Budem musieť záverový kameň dešifrovať sám.

Langdon s Neveuovou teraz nepredstavovali už len hrozbu preňho... ale aj pre Svätý grál. Nech už bolo riešenie čo ako bolestné, vedel, že ho musí uskutočniť s jasným vedomím. Teraz išlo už len o to presvedčiť Langdona, aby pokojne položil záverový kameň na zem, aby Teabing mohol skončiť túto komédiu.

„Na dôkaz mojej dôvery," povedal a sklonil revolver. „Polož kameň na zem a porozprávame sa."

Langdon vedel, že mu trik nevyšiel.

Videl v Teabingovej tvári, že sa rozhodol a že im neostáva veľa času. Keď položím kameň na zem, oboch nás zabije. Ani sa nemusel pozrieť na Sophie a počul, ako ho zúfalo prosí. Róbert, ten človek nie je grálu hoden. Prosím vás, nedávajte mu ho. Nech nás to stojí čokoľvek.

Langdon sa rozhodol už vtedy, keď stál pri okne a hľadel do záhrady.

Ochráni Sophie.

Ochráni Svätý grál.

V zúfalstve takmer vykrikol. Len neviem ako!

V okamihu hlbokého rozčarovania pocítil takú jasnozrivosť ako ešte nikdy. Pravdu máš priamo pred očami, Róbert.

Nevedel, odkiaľ sa to jasné intuitívne poznanie vzalo. Svätý grál sa ti neposmieva, volá na toho, kto je ho hoden.

Sklonil sa pred Leighom Teabingom ako poddaný, takže záverový kameň bol niekoľko centimetrov od kamennej dlážky.

„Áno, Róbert," zašepkal Teabing s revolverom namiereným naňho. „Polož ho na zem."

Langdon zdvihol zrak smerom k vysokej prázdnej kupole Kapitulnej siene. Potom sa pozrel na Teabingovu zbraň mieriaca naňho.

„Ľutujem, Leigh."

Jediným plynulým pohybom vyskočil a vyhodil kryptex ku kupole chrámu.

Leigh Teabing ani necítil, že stlačil spúšť, ale ozval sa ohlušujúci výstrel. Gulka sa zavrtala do dlážky pri

Langdonových nohách. Polovica Teabingovho mozgu chcela znovu namieriť revolver a vystreliť, no silnejšia polovica mozgu mu ťahala zrak smerom ku kupole.

Záverový kameň!

Čas akoby zastal, zmenil sa na akýsi pomaly plynúci sen, ktorý sa strácal a s ním aj celý Teabingov svet. Sledoval, ako kameň stúpa... na chvíľu ostáva visieť vo vzduchu... a potom padá ku kamennej dlážke.

K zemi leteli všetky Teabingove nádeje a sny. Nesmie spadnúť na dlážku! Nesmie k nej doletieť. Teabingovo telo reagovala inštinktívne. Pustil revolver a skákal na barlách tak ďaleko, ako mu jeho mäkké, na prácu nezvyknuté ruky dovoľovali. Natiahol ruky a zachytil záverový kameň vo vzduchu.

Triumfálne zvierajúc kryptex v ruke padal dopredu na zem. Vedel, že padá príliš rýchlo. Nijako tomu nemohol zabrániť - rukami dopadol na zem a kryptex tvrdo narazil na dlážku.

Vnútri zarinčalo sklo.

Teabing chvíľu nemohol ani dýchať. Ležal natiahnutý na studenej dlážke a cívil na rozbitý valec v ruke. Do nosa mu udrľ pach octu a cítil, ako mu studená tekutina vyteká do dlane.

Zmocnila sa ho panika. Nie! Ocot už tiekol prúdom a Teabing si predstavil, ako sa vnútri rozkladá papyrus. Róbert, ty hlupák! Tajomstvo je naveky stratené!

Teabing sa neovládateľné rozplakal. Svätý grál je fuč. Všetko je zničené. Zúfalo sa pokúšal otvoriť valec, lebo túžil zahliadnuť aspoň kúsok dejín, kým navždy zmiznú. Na jeho veľké prekvapenie sa mu podarilo vytiahnuť oba konce záverového kameňa.

So zatajeným dychom pozrel dnu. Okrem mokrých črepín tam nič nebolo. Nijaký zničený papyrus. Prevrátil sa na chrbát a pozrel sa na Langdona. Vedia neho stála Sophie a mierila naňho revolverom.

Teabing sa v šoku znovu pozrel na záverový kameň a vtedy to zbadal. Písmená na kotúčoch už neboli usporiadané náhodne, ale tvorili slovo na päť písmen. APPLE. Jablko.

„Jablko, ktoré okúsila Eva," povedal Langdon chladne, „a vyvolala tým svätý Boží hnev. Dedičný hriech. Symbol pádu posvätného ženstva."

Teabing cítil, ako naňho dopadá celá váha pravdy. Guľa, ktorá mala byť na Newtonovom náhrobku, nemohlo byť nič iné ako červené jablko, ktoré spadlo z neba Newtonovi na hlavu a inšpirovalo ho k jeho najlepšiemu dielu. Ovocie jeho práce! Ružové telo s oplodneným lonom!

„Róbert," zašepkal Teabing, „ty si otvoril záverový kameň. Kde je... mapa?"

Langdon bez zaváhania siahol do náprsného vrečka tvídového saka a opatrne vytiahol jemný zvinutý papyrus. Iba kúsok od Teabinga rozťahal zvitok a pozrel sa naň. Po chvíli sa mu na tvári objavil úsmev.

Vie to! Teabingovi až stislo srdce, tak chcel poznať pravdu. Svoj celoživotný sen mal priam pred očami. „Povedz mi to!" prosil Teabing. „Prosím ťa, Róbert. Pre Kristove rany! Ešte nie je neskoro!"

Na chodbe sa ozvali ťažké kroky smerujúce do Kapitulnej siene. Langdon pokojne zroloval papyrus a strčil si ho do vrečka.

„Nie!" vykrikoval Teabing, márne sa pokúšajúc vstať.

Dvere sa prudko otvorili a Bezú Fache vletel dnu ako býk do arény. Po chvíli zbadal, čo hľadal - Leigha Teabinga bezmocne ležiaceho na zemi. S úľavou si vydýchol, zastrčil zbraň do puzdra a obrátil sa k Sophie. „Agentka Neveuová, som rád, že sa vám a pánovi Langdonovi nič nestalo. Mali ste prísť, keď som vás o to žiadal."

Hneď za Facheom sa objavili britskí policajti, ktorí chytili Teabinga a nasadili mu putá.

Sophie prekvapene hľadela na Fachea. „Ako ste nás našli?"

Fache ukázal na Teabinga. „Urobil chybu, keď pri vstupe do opátstva ukázal preukaz totožnosti. Strážnici vedeli, že ho hľadá polícia."

„Je v Langdonovom vrečku!" kričal Teabing ako šialený. „Mapa Svätého grálu!"

Keď ho vynášali von, vykrútil hlavu a zareval: „Róbert! Povedz mi, kde je ukrytý!"

Langdon sa mu pozrel do očí. „Svätý grál nájde iba ten, kto je ho hoden, Leigh. Sám si ma to učil."

102

Keď sa Sílas dovliekol do malej priehlbiny, kde ho nebolo vidieť, na Kensington Gardens padla hmla. Kľáčiac na mokrej trávě cítil, ako mu spomedzi rebier vyteká teplá krv. Ale stále sa díval rovno pred seba.

V tej hmle to tu vyzeralo ako v nebi.

Keď zdvihol zakrvavené ruky, aby sa pomodlil, videl, ako mu kvapky dažďa pohládzajú prsty a zmývajú z nich krv. Keď mu dažď začal bubnovať po chrbte a pleciach, cítil, ako sa celé jeho telo prepadáva do hmly.

Som duch.

Pocítil závan vetra a s ním vlhkú zemitú vôňu nového života. Modlil sa každou bunkou svojho zničeného tela. Modlil sa za odpustenie. Prosil o milosť. A predovšetkým sa modlil za svojho mentora... biskupa Aringarosu... aby ho Pán nevzal k sebe skôr ako treba. Má pred sebou ešte toľko práce!

Hmla ho celkom objala a Sílas sa cítil taký ľahučký, až mal pocit, že ho odľúkne. Zatvoril oči a naposledy sa pomodlil.

Odkiaľsi z tej hmly začul, ako mu čosi šepká Manuel Aringarosa.

Náš Boh je dobrý a milosrdný.

Sílas prestal cítiť bolesť a vedel, že biskup mal pravdu.

103

Keď prestalo pršať, bolo už neskoro popoludní. Nad Londýnom sa objavilo slnko. Bezú Fache skončil výsluch a unavený vyšiel z vypočúvacej miestnosti. Vonku si zastavil taxík. Sir Leigh Teabing zaťato tvrdil, že je nevinný, ale Fache mal z jeho nesúvislého tárania o Svätom gráli, tajných dokumentoch a akomsi záhadnom bratstve pocit, že prefikáný historik pripravuje svojim právnikom pôdu na to, aby mohli žiadať oslobodenie svojho klienta z dôvodu duševnej choroby.

Duševne chorý, pomyslel si Fache. To určite. Teabing vymyslel priam geniálny plán, ktorý v každom smere potvrdzoval jeho nevinnosť. Zneužil Vatikán i Opus Dei, organizácie, ktoré sa ukázali ako nevinné. Špinavú prácu nevedomky vykonal fanatický mních a zúfalý biskup. Ešte šikovnejšie od neho bolo to, že odpočúvacie zariadenie umiestnil práve tam, kde sa ochrnutý človek nijako nemohol dostať. Odpočúvať mohol teda iba jeho komorník Rémy - jediný človek, ktorý poznal Teabingovu skutočnú identitu - a ktorý zomrel na následky alergickej reakcie.

To by sotva dokázal niekto, kto nemá v hlave niečo v poriadku, pomyslel si Fache.

Informácie, ktoré mu posielal Collet zo zámku Villette, prezrádzali, že Teabing bol taký prefikáný, že Fache mohol nad tým iba žasnúť. Britský historik sa v snahe ukryť plošnice v kanceláriách najvýznamnejších ľudí Paríža nechal

inšpirovať od Grékov. Trójske kone. Niektorým zo svojich obetí daroval vzácne umelecké predmety, iných pozval na dražbu, do ktorej dal obrazy, o aké prejavila obeť záujem. Sauniéra pozval na večeru do zámku Villette, aby s ním prediskutoval možnosť financovania nového da Vinciho krídla v Louvri. Na pozvánku pripísal obdivnú poznámku o robotickom rytierovi, ktorého zhotovil Sauniére. Prineste ho so sebou, navrhol mu Teabing. Kurátor poslúchol a Rémy Legaludec doň mohol v nestráženej chvíli vložiť odpočívacie zariadenie. Fache, sediaci vzadu v taxíku, zatvoril oči. Pred návratom do Paríža musím ešte niekam zájsť.

Izba v Nemocnici sv. Márie bola slnečná.

„Všetkých ste nás prekvapili," povedala sestrička s úsmevom na tvári. „Je to zázrak."

Biskup Aringarosa sa chabo usmial. „Boh vždy držal nad mnou ochrannú ruku."

Sestrička ho napokon nechala osamote. Slnko ho príjemne hrialo na tvári. Včerajšia noc bola najtemnejšou nocou v jeho živote.

Sklúčene myslel na Silasa, ktorého telo našli v parku.

Odpusť mi, syn môj.

Aringarosa chcel, aby bol Silas súčasťou jeho skvelého plánu. Včera v noci však Aringarosovi zavolať Bezu Fache a pýtal sa ho na mníšku, ktorá bola zavraždená v kostole Saint-Sulpice. Aringarosa si uvedomil, že v ten večer sa všetko zvrtno. Silas, čo si to urobil! Keď sa nemohol dovolať Učiteľovi, vedel, koľko bije. Bol zneužitý. Jediný spôsob, ako zastaviť lavínu strašných udalostí, ktorú pomohol spustiť, bolo povedať všetko Facheovi a od tej chvíle sa Aringarosa a Fache snažili chytiť Silasa skôr, ako ho Učiteľ presvedčí, aby znovu vraždil.

Na smrť unavený Aringarosa zatvoril oči a počúval televízne správy o zatknutí prominentného britského rytiera sira Leigha Teabinga. Teraz vidia Učiteľovu tvár všetci. Teabing využil snahu Vatikánu distancovať sa od Opus Dei. Na uskutočnenie svojho plánu si vybral Aringarosa. Kto mohol väčšmi chcieť Svätý grál ako Aringarosa, ktorému išlo o všetko? Svätý grál by dal do rúk obrovskú moc každému, kto by ho vlastnil.

Leigh Teabing prefikane tajil svoju identitu - predstieral francúzsky prízvuk a hlbokú zbožnosť a žiadal to jediné, čo nepotreboval - peniaze. Aringarosa bol až príliš dychtivý, aby v ňom skrslo podozrenie. Dvadsať miliónov eur nebolo nič v porovnaní so Svätým grálom. Zaslepený človek vidí to, čo chce vidieť. Najurážlivejšie od Teabinga bolo, pravdaže, to, že žiadal, aby boli peniaze vyplatené vo vatikánskych cenných papieroch, takže keby k niečomu prišlo, stopy by viedli do Ríma.

„Som rád, že je vám dobre, otče."

Aringarosa spoznal ten mrzutý hlas, ktorý sa ozval od dverí, ale takú fyzickú podobu nečakal - prísne, tvrdé črty tváre a mocný krk, ktorý sa ledva zmestil do goliera tmavého obleku. „Kapitán Fache?" spýtal sa Aringarosa. Podľa súcitu a záujmu, ktorý kapitán v noci oňho prejavoval, si ho Aringarosa predstavoval inak, štíhlejšieho a jemnejšieho.

Kapitán podišiel k posteli a položil na stoličku ťažký čierny kufík. „Myslím, že toto patrí vám."

Aringarosa pozrel na kufík plný cenných papierov a zahanbene odvrátil zrak. „Áno... ďakujem vám." Odmlčal sa, prstami chvíľu žmolil okraj obliečky a potom pokračoval: „Kapitán, veľa som o tom premýšľal a chcem vás požiadať o láskavosť."

„Nech sa páči."

„Pozostali tých obetí, ktorých Silas v Paríži..." Naprázdno preglgol. „Viem, že sa to nedá odčiniť nijakými peniazmi, ale buďte taký láskavý a rozdeľte obsah tohto kufíka... rodinám zosnulých."

Fache ho pozorne skúmal. „Je to veľkorysé gesto, otče. Postarám sa o to, aby sa vaše pranie splnilo."

Zavládlo ťaživé ticho.

V televízii dávali tlačovú konferenciu, ktorú pred veľkým zámkom viedol štíhly francúzsky policajný dôstojník. Fache ho spoznal a sústredil sa na obrazovku.

„Nadporučík Collet," povedala reportérka z BBC obviňujúco, „včera v noci váš nadriadený verejne obvinil dvoch nevinných ľudí z vraždy. Bude Róbert Langdon a Sophie Neveuová požadovať, aby vaše oddelenie vyvodilo z toho zodpovednosť? Pride kapitán Fache o miesto?"

Nadporučík Collet sa unavene, ale pokojne usmial. „Zo skúsenosti viem, že kapitán Bezu Fache iba málokedy robí chyby. Ešte som mu o tom nehovoril, ale pretože poznám jeho metódy práce, povedal by som, že jeho prenasledovanie agentky Neveuovej a pána Langdona bolo súčasťou pátrania po skutočnom vrahovi."

Reportéri sa prekvapene pozreli na seba.

„Neviem, či o tom pán Langdon a agentka Neveuová vedeli," pokračoval Collet. „Kapitán Fache si necháva svoje tvorivé metódy pre seba. V tejto chvíli však môžem potvrdiť, že kapitánovi sa podarilo zadržať skutočného vraha a že pán Langdon a agentka Neveuová sú nevinní a tešia sa dobrému zdraviu."

Fache sa s nebadaným úsmevom na perách obrátil k Aringarosovi. „Ten Collet je dobrý človek."

Prešlo niekoľko minút. Napokon si Fache prešiel rukou po vlasoch a povedal. „Otče, pred návratom do Paríža by som chcel s vami hovoriť ešte o jednej veci - o vašom lete do Londýna. Podplatili ste pilota, aby zmenil kurz, čím ste porušili niekoľko medzinárodných zákonov."

„Bol som zúfalý," odvetil Aringarosa.

„Áno. Tak ako ten pilot, ktorého sme vypočúvali." Fache siahol do vrečka a vytiahol prsteň s fialovým ametystom, na ktorom bola vyrytá mitra a biskupská berla.

Keď Aringarosa vzal prsteň a navliekol si ho na prst, v očiach sa mu zaleskli slzy. „Ste veľmi láskavý." Pevne chytil Fachea za ruku. „Ďakujem vám."

Fache len mlčky mávol rukou, podišiel k oknu a zahľadel sa na mesto. Myšlienkami bol už kdesi ďaleko. Keď sa obrátil, bolo na ňom badať neistotu. „Otče, kam odtiaľto pôjdete?"

Tú istú otázku dostal Aringarosa včera v noci pri odchode z Castel Gandolfa. „Myslím, že moje cesty sú rovnako neisté ako vaše.“

„Áno.“ Fache sa odmlčal. „Myslím, že čoskoro odídem do dôchodku.“

Aringarosa sa usmial. „Aj malá viera dokáže divy, kapitán. Aj malá viera.“

104

Rosslynský chrám - nazývaný aj Katedrála kódov - stojí na mieste starého Mithrovho chrámu jedenásť kilometrov južne od škótskeho Edinburghu. Postavili ho roku 1446 templárski rytieri a je plný židovských, kresťanských, egyptských, slobodomurárskych a pohanských symbolov.

Chrám leží presne na poludníku, ktorý prechádza cez Glastonbury. Táto čiara ruže prechádza ostrovom Avalon kráľa Artuša a považuje sa za hlavný pilier britskej posvätnéj geometrie. Rosslyn - pôvodne nazývaný Roslin - je nazvaný práve po nej.

Členité vežičky chrámu už vrhali dlhé tieň, keď Róbert Langdon a Sophie Neveuová zaparkovali požičané auto pri útese, na ktorom chrám stojí. Krátky let z Londýna do Edinburghu prebehol pokojne, hoci ani jeden z nich od vzrušenia nespál. Keď Langdon hľadel na chladné múry vypínajúce sa na pozadí zamračenej oblohy, cítil sa ako Alenka v krajine zázrakov, keď spadla rovno do kráľickej nory. To sa mu asi sníva. A predsa vedel, že Sauniérov posledný odkaz už nemohol byť konkrétnejší.

Pod starým Roslinom bdie Svätý grál.

Langdon si predstavoval, že Sauniérova „mapa Svätého grálu“ bude nejaký obrazec - kresba plná symbolov -, ale Sauniére odhalil posledné tajomstvo rovnako ako na začiatku. Jednoduchým veršom. Štyri jasné verše poukazovali na to isté miesto. Nielenže priamo hovorili o Rosslyne, ale aj o niektorých známych architektonických črtách chrámu.

Hoci boli verše jasné, Langdon bol skôr zmätený než spokojný. Rosslynský chrám ako miesto, kde bol ukrytý Svätý grál, sa mu videl príliš známy. O tom, že v tomto kamennom chráme by mohol byť Svätý grál, sa hovorilo celé stáročia. V ostatných desaťročiach, keď sa vďaka moderným prístrojom zistilo, že pod chrámom sa nachádza veľká podzemná miestnosť, sa o tom začalo hovoriť ešte častejšie. Táto miestnosť je nielenže väčšia než chrám, ktorý stojí nad ňou, no podľa všetkého nemá nijaký vchod či východ. Archeológovia sa chceli k záhadnej miestnosti prekopať, ale Rosslynská nadácia zakázala akékoľvek práce na posvätnom mieste. To viedlo, pravdaže, k ďalším špekuláciám. Čo sa snaží Rosslynská nadácia zatajiť?

Rosslyn sa stal pre hľadačov tajomstiev púťovým miestom. Niektorí tvrdili, že ich sem priťahuje silné magnetické pole, ktoré záhadne vyžaruje z týchto zemepisných súradníc, iní vraj prišli hľadať tajný vchod do podzemnej miestnosti, ale väčšina priznávala, že sem prišli len nasať atmosféru Svätého grálu.

Hoci Langdon v Rosslyne nikdy nebol, vždy sa smial, keď počul, že v tomto chráme sa nachádza Svätý grál. Mohol tu byť nanajvýš chvíľu kedysi dávno... ale určite nie dlho. Rosslyn vzbudzoval v ostatných desaťročiach priveľa pozornosti a skôr či neskôr niekto nájde spôsob, ako preniknúť do podzemnej miestnosti.

Vedci, zaoberajúci sa Svätým grálom, sa zhodli, že Rosslyn je podvod - jedna z tých slepých uličiek, ktoré vedelo priorstvo vždy tak presvedčivo nastražiť. Ale dnes večer, keď verš zo záverového kameňa poukazoval priamo na toto miesto, sa Langdon nesmiel. Celý deň si kládol jednu jedinú otázku:

Prečo by Sauniére vynakladal takú veľkú námahu, aby ich priviedol na také známe miesto?

Videlo sa mu, že existuje len jedna logická odpoveď.

V Rosslyne je niečo, čo sme ešte nepochopili.

„Róbert?“ Sophie stála pri aute a obzrela sa naňho. „Idete?“ V rukách držala skrinku z ružového dreva, ktorú im vrátil kapitán Fache. Vnútri ležali oba kryptexy tak, ako ich našli. Papyrus bezpečne spočíval na svojom mieste - chýbala len rozbitá nádoba s octom.

Vykročili po dlhej štrkovej cestičke a prechádzali okolo slávneho západného múru chrámu. Náhodní návštevníci sa nazdávali, že tento čudne trčiaci múr je nedokončenou časťou chrámu. Langdon však vedel, že pravda je oveľa zložitejšia.

Západný múr Šalamúnovho chrámu.

Templárski rytieri postavili Rosslynský chrám ako presnú kópiu Šalamúnovho chrámu v Jeruzaleme - aj so západným múrom, úzkym obdĺžnikovým presbytériom a podzemnou klenutou miestnosťou podobnou Svätyni svätých, kde prvých deväť rytierov uložilo svoj neoceniteľný poklad. Langdon musel pripustiť, že predstava, podľa ktorej templári postavili modernú schránku pre Svätý grál ako presnú kópiu pôvodného miesta, kde bol grál ukrytý, nie je na zahodenie.

Vchod do Rosslynského chrámu bol oveľa skromnejší, než očakával. Na malých dubových dverách s dvoma železnými pántmi bol vyrezaný jednoduchý nápis.

ROSLIN

Vysvetlil Sophie, že tento pôvodný názov pochádzal z čiary ruže či poludníka, na ktorom chrám leží, alebo, a k tejto teórii sa vedci prikláňali väčšmi, z „línie ruže“ - starého rodokmeňa Márie Magdalény.

Návštevné hodiny sa pomaly končili a keď Langdon otvoril dvere, pocítil závan teplého vzduchu, akoby si táto prastará stavba vydýchla na konci ťažkého dňa. Vstupné oblúky boli posiate vytesanými päťlistami.

Ruže. Lono bohyne.

Keď vošli dnu, Langdon videl, že Sophie beží pohľadom po slávnej svätyni a všetko si pozorne všíma. Hoci čítal, že v Rosslyne sa nachádza množstvo zaujímavých diel vytesaných do kameňa, vidieť ich osobne bol neporovnateľný zážitok.

Jeden z jeho kolegov ich nazval symbolikou nebies.

V chráme nebolo jediného miestečka, ktoré by nebolo pokryté symbolmi - kresťanskými krížmi, židovskými hviezdami, slobodomurárskymi pečaťami, templárskymi krížmi, rohmi hojnosti, pyramídami, astrologickými znameniami, rastlinami, päťcípymi hviezdami a ružami. Templárski rytieri boli vynikajúcimi staviteľmi, ktorí postavili templárske kostoly v celej Európe, no Rosslyn staval s obzvlášť veľkou láskou a úctou. Nebolo tu jediného kameňa, do ktorého by niečo nevryli. Rosslynský chrám bol svätyňou všetkých vier... všetkých tradícií... a predovšetkým svätyňou prírody a bohyne.

V chráme bola teraz iba hŕstka návštevníkov. Počúvali mladého muža, ktorý dnes sprevádzal turistov posledný raz. Viedol ich po známej neviditeľnej čiare, ktorá spája šesť kľúčových architektonických bodov chrámu. Po tejto kľukatej čiare prechádzali generácie návštevníkov a nespočetné množstvo ňôh vyšliapalo na dlážke obrovský symbol.

Dávidova hviezda, pomyslel si Langdon. Nejde o nijakú náhodu. Táto šesťcípá hviezda, známa aj ako Šalamúnova pečať, bola kedysi tajným symbolom kňazov - hvezdárov a neskôr ju prijali izraelití králi Dávid a Šalamún.

Sprievodca videl, ako Langdon a Sophie vošli dnu, a hoci už mal chrám zatvoriť, milo sa usmial a pokynul im, aby sa pokojne porozhliadli po chráme.

Langdon s vďakou prikývol a zamieril hlbšie do chrámu. Sophie však ostala so zmäteným výrazom na tvári pri vchode.

„Čo sa deje?“ spýtal sa jej Langdon.

Sophie sa pozorne rozhliadala po chráme. „Myslím... že som tu už bola.“

Langdon na ňu prekvapilo. „Veď ste vtrhli, že ste o Rosslyne ani nepočuli.“

„Nie, nepočula...“ Neistým pohľadom skúmala vnútrochrám. „Asi ma sem priviedol starý otec, keď som bola malá. Neviem. Vidí sa mi to tu akési známe.“ Ako hľadela na múry chrámu, zamyslene začala prikyvovať. „Áno.“ Ukázala dopredu. „Tieto dva stĺpy... Už som ich videla.“

Langdon sa pozrel na dva kamenné stĺpy na druhom konci chrámu. Posledné slnečné lúče prúdiace cez západné okno zalievali biele kamenné čipky červenastou žiarou. Stĺpy, umiestnené tam, kde obyčajne býva oltár, tvorili čudesnú dvojicu. Na ľavom stĺpe boli vytesané jednoduché zvislé čiary, kým stĺp napravo zdobila zložitá špirála.

Sophie už mierila k nim. Langdon sa náhlil za ňou. Keď k nim došli, Sophie prikyvovala hlavou. „Áno, som si istá, že som ich už videla!“

„O tom nepochybujem,“ povedal Langdon, „ale nemuselo to byť práve tu.“

Otočila sa k nemu. „Ako to myslíte?“

„Tieto dva stĺpy sú architektonické prvky, ktoré sa v dejinách opakujú najčastejšie. Kópie nájdete po celom svete.“

„Kópie Rosslynu?“

„Nie. Tých stĺpov. Už som vám spomínal, že samotný Rosslyn je kópiou Šalamúnovho chrámu, pamätáte? Tieto dva stĺpy sú presné kópie dvoch stĺpov, ktoré stoja v prednej časti Šalamúnovho chrámu.“ Ukázal na ľavý stĺp. „Tento sa volá Boaz - alebo Slobodomurársky stĺp. A tento sa nazýva Jachin - alebo Učenícky stĺp.“ Odmĺčal sa. „Takéto stĺpy sa vlastne nachádzajú v každom slobodomurárskom chráme na svete.“

Langdon jej už vysvetlil historické vzťahy niekdajších templárov a moderných slobodomurárskych tajných spoločností, ktorých základné stupne - učeň, žiak a majster - pochádzali z čias prvých templárov. Posledný verš Sophiinho starého otca priamo narážal na majstrov slobodomurárov, ktorí vyzdobili Rosslyn tesanými umeleckými obetami. Hovoril aj o hlavnom strope, ktorý bol pokrytý obrazmi hviezd a planét.

„V templárskom chráme som nikdy nebola,“ povedala Sophie, stále hľadiac na stĺpy. „Ale som si takmer istá, že tieto stĺpy som videla tu.“ Obrátila sa smerom do chrámu, akoby hľadala niečo, čo by jej oprášilo pamäť.

Hŕstka návštevníkov už odchádzala a mladý sprievodca kráča s milým úsmevom cez celý chrám k Langdonovi. Bol to pekný mladý muž pred tridsiatkou so škótskou výslovnosťou a vlasmi farby slamy. „O chvíľu zatvárame. Pomôžem vám niečo nájsť?“

Svätý grál, povedal by najradšej Langdon.

„Šifra,“ vyrazila zo seba Sophie, akoby ju náhle osvietilo. „Tam je nejaká šifra!“

Zdalo sa, že sprievodcu jej nadšenie potešilo. „Áno, madam.“

„Je na strope,“ pokračovala a ukázala smerom k pravému múru. „Tam niekde.“

Usmial sa. „Vidím, že nie ste v Rosslyne prvýkrát.“

Šifra, pomyslel si Langdon. Načisto na to zabudol. Medzi početné záhady Rosslynu patrila aj klenba, z ktorej vytrčajú stovky kamenných blokov a vytvárajú tak bizarný zubatý povrch. Na každom bloku je vyrytý zdanlivo náhodný symbol a všetky spolu tvoria akúsi záhadnú šifru. Niektorí ľudia sú presvedčení, že je tam zakódovaná cesta do miestnosti pod chrámom. Podľa iných je tam zakódovaná skutočná legenda o Svätom gráli. Kryptológovia sa pokúšajú tento kód dešifrovať už stáročia. Rosslynská nadácia dodnes ponúka štedrú odmenu tomu, kto odhalí jeho skrytý význam, ale kód zostáva zahalený rúskom tajomstva.

„Rád vám ho ukážem...“

Sprievodcov hlas zanikol.

Môj prvý kód, pomyslela si Sophie a sama, ako v tranze vykročila smerom k zakódovanej klenbe. Skrinku z ružového dreva dala Langdonovi a na okamih zabudla na celý Svätý grál, na Priorstvo Sionu a i na všetky záhady toho dňa. Keď došla pod zakódovaný strop a uvidela nad sebou symboly, začali v nej ožívať spomienky. Spomenula si na svoju prvú návštevu chrámu a tieto spomienky napodiv sprevádzal nečakaný smútok.

Bola ešte malá... uplynul asi rok od smrti členov jej rodiny. Starý otec ju vzal na krátku dovolenku do Škótska. Pred návratom do Paríža sa išli pozrieť do Rosslynského chrámu. Bol už večer a dávno po návštevných hodinách. Ale oni boli stále vnútri.

„Pôjdeme už domov, grand-père?“ prosíkala uľahaná Sophie.

„Už pôjdeme, zlatko, už pôjdeme.“ Hlas mal akýsi melancholický. „Ešte tu musím niečo vybaviť. Čo keby si ma počkala v aute?“

„Je to dôležité?“

Prikývol. „Vybavím to rýchlo. Sľubujem.“

„Môžem zase lúštiť kód na tej klenbe? Bolo to zábavné.“

„Ja neviem. Musím ísť von. Nebudeš sa tu sama báť?“

„Nebudem!“ ohradila sa. „Veď sa ešte ani poriadne nezotmel!“

Usmial sa. „No tak dobre.“ Zaviedol ju ku klenbe, ktorú jej ukázal už predtým.

Sophie sa okamžite natiahla na kamennú dlážku, ľahla si na chrbát a hľadela na zmäť čiar. „Kým sa vrátiš, rozlúštim ho.“

„Tak to si musíš švihnúť.“ Sklonil sa, pobožkal ju na čelo a zamieril k najbližším bočným dverám. „Budem tu vonku.“

Nechám otvorené dvere. Keby si ma potrebovala, zavolaj.“ Vyšiel do mäkkého večerného svetla.

Sophie ležala na dlážke a hľadela na kód. Od únavy sa jej zatvárali oči. O chvíľu sa symboly začali ponárať do akejsi hmly a napokon celkom zmizli.

Keď sa zobudila, dlážka už bola studená.

„Grand-père?“

Nijaká odpoveď. Vstala a oprášila sa. Bočné dvere boli stále otvorené. Stmievalo sa. Vyšla von a videla, že starý otec stojí na verande neďalekého kamenného domu hneď za chrámom. Potichu sa rozprával s akýmsi človekom, ktorého bolo za dverami so sieťkou ledva vidieť.

„Grand-père?“ zavolala.

Starý otec sa obzrel a zamával. Naznačil jej, aby ešte chvíľu počkala. Potom pomaly povedal tomu človeku vnútri zopár posledných slov a poslal bozk k sieťovaným dverám. Keď došiel k Sophie, oči mal plné slz.

„Prečo plačeš, grand-père?“

Zodvihol ju a privinul k sebe. „Ach, Sophie, tohto roku sme sa museli rozlúčiť s toľkými ľuďmi! Je to ťažké.“

Sophie si predstavila autonehodu a ako smútili za mamou, otcom, starou mamou a malým bračekom. „Ale ty si sa lúčil s niekým iným.“

„S jedným priateľom, ktorého mám veľmi rád,“ odvetil pohnutým hlasom. „Obávam sa, že ho dlho neuvidím.“

Langdon stál vedľa sprievodcu a pohľadom pozorne skúmal múry chrámu. V rukách držal skrinku z ružového dreva, ktorú mu dala Sophie, keď sa šla pozrieť na kód. V skrinke bola mapa grálu, s ktorou si však nevedel rady. Hoci sa v Sauniérovej básni jasne hovorilo o Rosslyne, teraz, keď tam Langdon došiel, nevedel, čo má robiť. V básni sa hovorilo o „čepeli a kalichu“, ktoré nikde nevidel.

Pod starým Roslinom bdie Svätý grál.

Čepeľ a kalich strážia jednu z brán.

Znovu mal pocit, že jedna stránka tohto tajomstva zostáva neodhalená.

„Viem, že ma do toho nič nie je,“ povedal sprievodca, hľadiac na skrinku z ružového dreva v Langdonových rukách, „ale smiem sa spýtať... odkiaľ ju máte?“

Langdon sa unavene zasmial. „To by bolo naozaj na dlhé rozprávanie.“

Mladý muž zaváhal, ale zrak zo skrinky nespustil. „Je to čudné, ale moja stará mama má takú istú skrinku, šperkovnicu.“

Rovnaké vyleštené ružové drevo, rovnaká vyrezaná ruža, ba aj pánty vyzerajú rovnaké.“

Langdon bol presvedčený, že mladý muž sa mýli. Ak niekedy existoval jediný originál nejakej veci, tak to bola táto skrinka - zhotovená výhradne na uloženie záverového kameňa priorstva. „Možno sa podobajú, ale -“

Vtom sa hlasno zabuchli bočné dvere. Sophie nimi bez slova vyšla von a mierila k neďalekému kamennému domu.

Langdon hľadel za ňou. Kam ide? Odkedy sem prišli, správala sa veľmi čudne. Obrátil sa na sprievodcu. „Poznáte ten dom?“

Prikývol a prekvapene sa díval, ako Sophie mieri k domu. „Je to fara. Býva tam aj správkyňa tohto chrámu. Zhodou okolností je aj riaditeľkou Rosslynskej nadácie.“ Odmľčal sa. „A mojou starou mamou.“

„Vaša stará mama vedie Rosslynskú nadáciu?“ Mladý muž prikývol. „Bývam s ňou na fare a pomáham jej upratať chrám a sprevádzať turistov.“ Pokrčil plecami. „Bývam tu celý život. Vychovávala ma stará mama.“ Langdon v strachu o Sophie vykročil k dverám, aby ju zavolať späť. V polovici cesty však odrazu zastal. Zarazilo ho niečo, čo povedal ten mladý muž.

Vychovávala ma stará mama.

Langdon sa pozrel na Sophie kráčajúcu ku kamennému domu a potom na skrinku z ružového dreva vo svojich rukách. To nie je možné. Pomaly sa obrátil k mladému mužovi. „Vravíte, že vaša stará mama má takúto skrinku?“ „Takmer rovnakú.“ „Odkiaľ ju má?“

„Zhotovil ju môj starý otec. Zomrel, keď som bol malý, ale starká o ňom stále hovorí. Vraj mal neuveriteľne šikovné ruky. Vedel zhotoviť všetko možné.“

Pred Langdonom sa začala vynárať sieť nepredstaviteľných súvislostí. „Povedali ste, že vás vychovávala stará mama. Smiem sa vás spýtať, čo sa stalo vašim rodičom?“ Mladý muž vyzeral prekvapený. „Zomreli, keď som bol malý.“

Odmĺčal sa. „V ten istý deň ako môj starý otec.“ Langdonovi sa rozbúšilo srdce. „Pri autonehode?“ Mladého muža až tak myklo. V olivovozelených očiach sa mu zračil úžas. „Áno, pri autonehode. V ten deň zahynuli všetci členovia mojej rodiny, starý otec, rodičia a...“ Zaváhal a sklopil zrak. „A vaša sestra,“ dokončil Langdon.

Kamenný domček bol presne taký, ako si ho Sophie pamätala. Stmievalo sa a z domu vyžarovalo teplo a útulnosť. Cez otvorené sieťované dvere vanula vôňa chleba a v oknách svietilo zlatisté svetlo. Keď Sophie podišla bližšie, začula vnútri tichý plač.

Cez sieťku na dverách zbadala na chodbe starú ženu. Bola obrátená chrbtom ku dverám, ale Sophie videla, že plače. Žena mala dlhé, husté striebřisté vlasy, ktoré v Sophie vyvolávali nečakané spomienky. Sophie to ľahalo dnu. Vykročila na schody verandy. Žena držala v rukách zarámovanú fotografiu muža a so smútkom a láskou sa prstami dotýkala jeho tváre.

Sophie tú tvár dobre poznala.

Grand-père.

Žena sa zrejme dopyčula o jeho včerajšej smrti.

Sophie pod nohou zapraskala doska. Žena sa pomaly obrátila a smutne sa pozrela Sophie do očí. Sophie by najradšej utiekla, ale nemohla sa hnúť. Žena nepohla ani brvou, keď položila fotografiu na stôl a zamierila k dverám. Hľadeli na seba cez sieťku na dverách vari celú večnosť. Sophie cítila najprv neistotu, potom úžas, nádej... a napokon obrovskú radosť.

Žena otvorila dvere, podišla k Sophie a chytila jej do dlaní ohromenú tvár. „Ach, dieťa moje...“

Hoci ju Sophie nepoznávala, vedela, kto to je. Chcela hovoriť, ale nemohla ani len dýchať.

„Sophie,“ vzlykala žena a bozkávala ju na čelo.

„Ale...“ ozvala sa Sophie pridusené, „Grand-père povedal, že si...“

„Ja viem.“ Žena jej nežne položila ruky na plecia a hľadela na ňu dôverne známymi očami. „So starým otcom sme museli všeličo hovoriť. Urobili sme to, čo sme pokladali za správne. Je mi to veľmi ľúto. Bolo to pre tvoje dobro, princeznička.“

Keď Sophie začula posledné slovo, okamžite si spomenula na starého otca, ktorý ju tak volal celé roky. Jeho hlas akoby sa teraz ozýval medzi prastarými kameňmi Rosslynu a prenikal zemou do neznámych priestorov pod nimi. Žena objala Sophie a z očí jej vytryskli slzy. „Starý otec ti tak veľmi chcel všetko vyrozprávať. Ale medzi vami dvoma to bolo zložené. Tak veľmi sa snažil. Máme si čo vysvetľovať.“ Pobožkala Sophie na čelo a pošepekala jej do ucha: „Už nijaké tajomstvá, princeznička. Musíš sa konečne dozvedieť pravdu o svojej rodine.“

Sophie sedela so starou mamou v objatí na schodoch verandy, keď k nim cez trávnik pribehol mladý sprievodca s očami plnými nádeje a úžasu.

„Sophie?“

Sophie cez slzy prikývla a vstala. Nepoznala tvár toho mladého muža, ale keď sa objali, cítila krv, čo mu prúdila v žilách... krv, ktorú mali spoločnú.

Keď k nim po trávniku mieril Langdon, Sophie si už nevedela ani len predstaviť, že ešte včera sa cítila na svete sama ako prst. A teraz, tu, na tomto neznáмом mieste, v spoločnosti troch ľudí, ktorých sotva poznala, sa konečne cítila ako doma.

105

Na Rosslyn padla noc.

Róbert Langdon stál sám na verande kamenného domu a spokojne počúval šťastný smiech a plač, ktorý sa ozýval cez sieťované dvere. Šálka silnej brazílskej kávy, ktorú držal v rukách, ho načas zbavila únavy, cítil však, že to bude veľmi nakrátko. Bol na smrť unavený.

„Čo ste sa tak nenápadne vytratil?“ ozval sa za ním akýsi hlas.

Obzrel sa. Vo dverách stála Sophiina stará mama. Striebristé vlasy sa jej ligotali v nočnom svetle. Volala sa - aspoň ostatných dvadsaťosem rokov - Marie Chauvelová.

Langdon sa unavene usmial. „Chcel som, aby ste boli chvíľu sama s rodinou.“ Cez okno videl, ako sa Sophie rozpráva s bratom.

Marie podišla k Langdonovi. „Pán Langdon, keď som sa dopyčula o Jacqovej smrti, strašne som sa bála o Sophie. Keď som ju teraz uvidela vo dverách môjho domu, spadol mi zo srdca obrovský kameň. Musím sa vám poďakovať.“

Langdon nevedel, čo má robiť. Povedal Sophie a jej starej mame, že môže odísť, nech sa sami pohovávajú, ale Marie ho požiadala, aby zostal a počúval. Môj manžel vám dôveroval, pán Langdon, a aj ja vám dôverujem.

A tak Langdon zostal, stál vedľa Sophie a s nemým úžasom počúval, ako Marie rozpráva o Sophiiniých nebohých rodičoch. Bolo to neuveriteľné, ale obaja pochádzali z merovejských rodín - boli teda priamymi potomkami Márie

Magdalény a Ježiša Krista. Sophiini rodičia a predkovia si kvôli vlastnej bezpečnosti zmenili mená a volali sa Plantardovci a Saint-Clairovci. Ich deti boli priamymi kráľovskými potomkami a priorstvo ich preto starostlivo strážilo. Keď Sophiini rodičia zahynuli pri autonehode, ktorej príčina sa dodnes neobjasnila, priorstvo sa obávalo, že bola odhalená identita potomkov kráľovského rodu.

„Keď nám telefonovali,“ vysvetľovala Márie priduseným hlasom, „že sa v rieke našlo auto tvojich rodičov, museli sme so starým otcom urobiť vážne rozhodnutie. Tú noc sme mali ísť v aute všetci šiesti – aj vy dvaja, naši vnuci. Našťastie sme si to na poslednú chvíľu rozmysleli a tvoji rodičia išli sami. Keď sme sa o tej nehode dozvedeli, nevedeli sme, čo sa vlastne stalo... či išlo naozaj o nehodu.“ Pozrela sa na Sophie. „Vedeli sme, že musíme chrániť svoje vnúčatá, a urobili sme to, čo sme pokladali za najlepšie. Jacques ohlásil polícii, že v aute bol tvoj brat a ja... a že naše telá asi odniesla rieka. Potom sme začali s tvojím bratom tajne spolupracovať s priorstvom. Jacques bol významný človek, nemohol len tak zmiznúť. Bolo logické, že Sophie ako najstaršie dieťa zostane v Paríži a bude ju vychovávať Jacques, ktorého chránilo zase priorstvo.“ Hlas jej prešiel do šepotu. „Rozdeliť rodinu bolo to najťažšie, čo sme museli urobiť. So Jacquom sme sa vídali iba občas a vždy na tajnom mieste... pod ochrannou rukou priorstva. Pri obradoch, ktoré bratstvo dodnes zachováva.“

Langdon cítil, že tento príbeh smeruje k hlbšej pravde, no cítil aj to, že to už nie je pre jeho uši. Vyšiel von. Keď teraz hľadel na vežičky Rosslynského chrámu, nemohol nemyslieť na jeho stále neodhalené tajomstvo. Je Svätý grál naozaj tu v Rosslyne? A ak áno, kde je čepeľ a kalich, o ktorých hovoril v básni Sauniére?

„Dáte mi to?“ spýtala sa ho Marie a natiahla ruku.

„Ach, ďakujem vám.“ Podal jej prázdnu šálku.

Uprene naňho hľadela. „Myslela som na to, čo máte v druhej ruke, pán Langdon.“

Langdon sa pozrel na svoju ruku a uvedomil si, že v nej drží Sauniérov papyrus. Vybral ho z kryptexu v nádeji, že si všimne niečo, čo predtým prehliadol. „Prepáčte. Pravdaže.“

Keď Marie vzala papier, na tvári mala pobavený výraz. „Poznám v jednej parížskej banke človeka, ktorý by bol veľmi rád, keby túto skrinku z ružového dreva dostal zase späť. André Vernet bol Jacquovým dobrým priateľom a Jacques mu bezvýhradne dôveroval. André by urobil všetko, aby sa o túto skrinku postaral.“

Dokonca by ma kvôli tomu zastrelil, pomyslel si Langdon, ale rozhodol sa, že nepovie Marie o tom, že tomu chudákovi zrejme zlomil nos. Pri spomienke na Paríž si spomenul aj na troch sénéchaux, ktorí boli včera v noci zavraždení. „A priorstvo? Čo je s ním teraz?“

„Veci sa už dali do pohybu, pán Langdon. Bratstvo vydržalo stáročia, vydrží aj teraz. Zase sa dajú dokopy a vybudujú organizáciu.“

Langdon mal celý večer pocit, že Sophiina stará mama je úzko spojená s operáciami priorstva. Členkami priorstva boli koniec koncov vždy aj ženy. Štyrikrát ho viedli ženy. Sénéchaux boli už tradične muži – strážcovia –, ale ženy mali v priorstve oveľa vyššie postavenie a mohli stáť aj v jeho čele.

Langdon si spomenul na Leigha Teabinga a Westminsterské opátstvo. Zdalo sa mu, že to bolo už nekonečne dávno.

„Naliehala cirkev na vášho manžela, aby na konci dní nezverejnil sangrealové dokumenty?“

„Preboha, to nie! Koniec dní je paranoický výmysel. Priorstvo si nikdy neurčilo nejaký dátum, kedy odhalí Svätý grál. Vlastne vždy presadzovalo názor, že Svätý grál by nemal byť nikdy odhalený.“

„Nikdy?“ Langdon bol ohromený.

„Našej duši neslúži samotný grál, ale jeho tajomstvo a úžas, ktorý pri ňom pociťujeme. Krása grálu spočíva v jeho éterickej podstate.“ Marie Chauvelová sa zahľadela na Rosslynský chrám. „Pre niektorých ľudí je grál kalich, ktorý im prinesie večný život. Pre iných sú to tajné dokumenty a dejiny. A pre väčšinu je Svätý grál iba úžasná idea... krásny nedosiahnuteľný poklad, ktorý nás inšpiruje aj v dnešných chaotických časoch.“

„Ale ak sa sangrealové dokumenty nezverejnia, príbeh o Márii Magdaléne ostane naveky stratený,“ povedal Langdon.

„Myslíte? Pozrite sa vôkol seba. O tom príbehu rozprávajú obrazy, hudba i literatúra. A každým dňom viac a viac.“

Kyvadlo sa presunulo. Začínajú cítiť, že v našich dejinách striehne nebezpečenstvo... a že ničíme samých seba.

Cítime, že musíme obnoviť posvätné ženstvo.“ Odmlčala sa. „Hovorili ste, že píšete knihu o symboloch posvätného ženstva, však?“

„Áno.“

Usmiala sa. „Dopíšte ju, pán Langdon. Spievajte pieseň o Svätom gráli. Svet potrebuje trubadúrov.“

Langdon mlčal, cítil váhu jej slov. Nad stromami sa objavil mesiac v nove. Langdon obrátil zrak k Rosslynskému chrámu a pocítil chlapčenskú túžbu poznať jej tajomstvo. Na nič sa nepýtať, povedal si. Teraz nie je vhodná chvíľa. Pozrel na papyrus v Mariinej ruke a potom znovu na chrám.

„Pokoje sa pýtajte, pán Langdon,“ povedala mu Marie s pobaveným výrazom. „Zaslúžite si poznať pravdu.“

Langdon cítil, že sa červená.

„Chcete vedieť, či je Svätý grál naozaj tu v Rosslyne.“

„Môžete mi to povedať?“

Pobavené si vzdychla. „Prečo ľudia nemôžu nechať Svätý grál na pokoji?“ Zasmiala sa. „Prečo si myslíte, že je tu?“

Langdon ukázal na papyrus v jej ruke. „V básni vášho manžela sa hovorí konkrétne o Rosslyne, ale aj o čepeľi a kalichu, ktoré strážia grál. Nikde som tu symbol čepele a kalicha nevidel.“

„Čepeľ a kalich?“ spýtala sa Marie. „Ako presne vyzerajú?“

Cítil, že sa s ním hrá, ale on na tú hru pristal a rýchlo opísal symboly.

Marie si akoby na niečo matne spomínala. „Ach áno, pravdaže. Čepeľ symbolizuje všetko mužské. Vyzerá to asi takto, však?“ Ukazovák nakreslila na dlani trojuholník.

„Áno," odvetil Langdon. Márie nakreslila menej zvyčajný „uzavretý" tvar čepele, hoci Langdon už videl oba symboly čepele.

„A naopak," povedala a znovu nakreslila na dlaň obrazec, „toto je kalich, ktorý symbolizuje všetko ženské."

„Správne," potvrdil Langdon.

„Vrávite, že medzi stovkami symbolov, ktoré sú v Rosslynskom chráme, ste tieto dva obrazce nikde nevideli?"

„Nie, nevidel."

„A ak vám ich ukážem, pôjdete si konečne pospať?"

Kým stihol odpovedať, Marie Chauvelová zišla z verandy a zamierila ku chrámu. Náhlil sa za ňou. Keď vošli do starobylého chrámu, Marie rozsvietila a ukázala na stred dlážky. „Tu sú, pán Langdon. Čepeľ a kalich."

Langdon civel na vyšúchanú kamennú dlážku. Žiadnu čepeľ ani kalich nevidel. „Nič tam nie je..."

Marie si vzdychla a vykročila po slávnej čiare, tej istej, po ktorej videl ísť návštevníkov dnes večer. Keď si jeho oči zvykli na svetlo, zbadal obrovský symbol, ale stále sa nedovtipil. „Ale to je Dávidova hviezda -"

V úžase nedokončil.

Čepeľ a kalich.

Spojené v jedno.

Dávidova hviezda... dokonalé spojenie muža a ženy... Šalamúnova pečat'... symbolizujúca Svätú svätých, kde sídlilo mužské a ženské božstvo Jahve a Šekina.

Chvíľu mu trvalo, kým našiel správne slová. „V tom verši sa naozaj hovorí o Rosslyne. Všetko dokonale sedí."

Marie sa usmiala. „Zdá sa, že hej."

Keď to domyslel do konca, až ho zamrazilo. „Takže Svätý grál sa nachádza v miestnosti pod nami?"

Zasmiala sa. „Iba v duchu. Jedným z najstarších záväzkov priorstva je, že raz vráti grál do jeho francúzskej vlasti, kde ostane naveky. Celé stáročia ho vládli kade-tade, aby bol v bezpečí. Bolo to nedôstojné. Keď sa Jacques stal veľmajstrom, jeho úlohou bolo obnoviť česť Svätého grálu a vrátiť ho do Francúzska a vybudovať preň vhodné miesto."

„A podarilo sa mu to?"

Tvár jej zväznela. „Pán Langdon, vzhľadom na to, čo ste pre mňa dnes večer urobili, a ako riaditeľka Rosslynskej nadácie vám môžem s istotou povedať, že Svätý grál tu už nie je."

„Ale záverový kameň poukazoval na miesto, kde je Svätý grál ukrytý teraz," nevzdával sa Langdon. „Prečo poukazuje na Rosslyn?"

„Možno ste to celé nesprávne pochopili. Nezabúdajte, že grál je veľmi klamlivý. Tak ako bol môj nebohý manžel."

„Veď to už ani nemôže byť jasnejšie," pokračoval. „Stojíme nad podzemnou miestnosťou označenou čepeľou a kalichom, pod hviezdňým nebom, obkolesení slobodomurárskymi výtvmi. Všetko to poukazuje na Rosslyn."

„Tak sa teda pozrime na ten záhadný verš." Roztiahla papyrus a nahlas prečítala báseň.

Pod starým Roslinom bdie Svätý grál.

Čepeľ a kalich strážia jednu z brán.

Grál leží v lesku umeleckých diel.

Pod hviezdňou oblohou tam podnes bdie.

Keď dočítala, chvíľu bola ticho a potom sa jej objavil na perách úsmev. „Ach, Jacques."

Langdon ju dychtivo sledoval. „Vy tomu rozumiete?"

„Ako ste mohli vidieť na dlážke chrámu, pán Langdon, veci sa dajú vidieť rozličným spôsobom."

Langdon sa snažil pochopiť. Zdalo sa, že všetko, čo súviselo so Jacquom Sauniérom, malo dvojaký význam, ale v tomto prípade nijaký iný význam nevidel.

Marie si unavene zívla. „Pán Langdon, k niečomu sa vám priznám. Nikdy som nebola oficiálne zasvätená do toho, kde presne sa nachádza Svätý grál. Ale bola som, pravdaže, vydatá za významného človeka... a mám silnú ženskú intuíciu."

Langdon chcel čosi povedať, ale Marie pokračovala. „Mrzí ma, že po celej tej práci, čo ste vykonali, odídete z Rosslynu naprázdno. Ale niečo mi hovorí, že nakoniec nájdete to, čo hľadáte. Jedného dňa na to prídete." Usmiala sa. „A keď na to prídete, verím, že dokážete zachovať tajomstvo."

Začuli, že niekto prichádza. „Kam ste sa obaja vytratilí?" spýtala sa Sophie odo dverí.

„Ja som už na odchode," odvetila jej stará mama a podišla k Sophie. „Dobrá noc, princeznička." Pobožkala ju na čelo.

„Nezdržuj pána Langdona dlho."

Langdon a Sophie sa dívali, ako sa jej stará mama vracia do kamenného domu. Keď sa Sophie k nemu obrátila, oči mala vlhké od dojatia. „Takýto koniec som si nepredstavovala."

Takže sme už dvaja, pomyslel si. Videl, že je rozrušená. Dnešný večer zmenil celý jej život. „Ste v poriadku? Je toho na vás priveľa."

Ticho sa usmiala. „Mám rodinu. Tým začnem. Otázky typu kto sme a kam smerujeme, budú musieť chvíľu počkať."

Langdon ostal ticho.

„Nezostanete s nami?" spýtala sa Sophie. „Aspoň na pár dní?"

Langdon si vzdychol. Po ničom inom netúžil. „Musíte byť chvíľu s rodinou sama, Sophie. Ráno sa vraciam do Paríža."

Vyzerala sklamaná, ale uvedomovala si, že Langdon má pravdu. Dlho neprehovorili. Napokon ho Sophie chytila za ruku a vyviedla z chrámu. Kráčali na malý vŕšok, z ktorého sa pred nimi rozprestierala škótska krajina osvetlená bledým mesiacom, ktorý kŕmal pomedzi mraky. Ticho stáli držiaci sa za ruky a obaja zápasili s únavou.

Objavili sa hviezdy, ale jedna žiarila na západe väčšmi než iné. Langdon sa usmial. Bola to Venuša. Prastará bohyňa svietila svojím vyrovnaným a trepezlivým svetlom.

Bolo chladno, z nížiny fúkal ostrý vetrik. Po chvíli sa Langdon pozrel na Sophie. Oči mala zatvorené, pery uvoľnené v spokojnom úsmeve. Cítil, ako aj jemu oťaziajú viečka. Zdráhavo jej stisol ruku. „Sophie?“

Pomaly otvorila oči a obrátila sa k nemu. Jej tvár bola v mesačnom svetle krásna. Ospanlivo sa naňho usmiala.

Keď si Langdon uvedomil, že sa do Paríža vráti bez nej, pocítil nečakaný smútok. „Možno odídem skôr, ako sa zobudíte.“ Odmlčal sa. Akosi mu zovrelo hrdlo. „Prepáčte, v takýchto situáciách som akýsi -“

Sophie zodvihla ruku a priložila mu ju na tvár. Potom sa naklonila a nežne ho pobožkala na líce. „Kedy sa zase uvidíme?“

Langdonovi sa na chvíľu zakrútila hlava. „Kedy?“ Odmlčal sa. Iste vôbec netušila, že premýšľal na tým istým. „No, na budúci mesiac prednášam na jednej konferencii vo Florencii. Budem tam týždeň a veľa práce tam nebude.“

„To má byť pozvanie?“

„Budeme bývať v prepychových priestoroch. Dajú mi izbu v Brunelleschiho paláci.“

Sophie sa veselo usmiala. „Vy si trúfate, pán Langdon.“

„Chcel som povedať -“

„Naozaj by som s vami rada šla do Florencie, Róbert, ale mám jednu podmienku.“ Zvážnela. „Nijaké múzeá, nijaké kostoly, nijaké hrobky, nijaké obrazy, nijaké relikvie.“

„Vo Florencii? Celý týždeň? Veď tam sa nič iné nedá robiť.“

Sophie sa naklonila a znovu ho pobožkala, tentoraz na pery. Telami sa primkli k sebe, najprv len zľahka, potom pevne. Keď sa od neho odtiahla, oči mala plné prísľubu.

„Tak dobre,“ povedal Langdon. „Rande máme dohodnuté.“

Záver

Róbert Langdon sa strhol zo spánku. Niečo sa mu snívало. Na župane pri posteli bol vyšíty monogram HOTEL RITZ, PARÍŽ. Videl, že cez žalúzie presvitá matné svetlo. Stmievajú sa, alebo svitá? premýšľal.

Priam cítil, že jeho telo je teplé a spokojné. Prespal takmer celé dva dni. Pomaly sa posadil na posteli a uvedomil si, čo ho vlastne zobudilo... Istá veľmi čudná myšlienka. Už niekoľko dní sa pokúšal spracovať príval informácií, ale teraz sa upriamil na niečo, o čom predtým neuvažoval.

Bolo by to možné?

Dlho sa ani nepohol.

Vyliezol z postele a vošiel do mramorovej sprchy. Pustil si na plecيا vodu, ale tej myšlienky sa nezbavil.

Vylúčené.

O dvadsať minút už stál pred hotelom Ritz a mieril na Place Vendôme. Už bola noc. Po dvoch dňoch spánku bol celkom dezorientovaný... ale hlavu mal jasnejšiu než kedykoľvek predtým. Sľúbil si, že sa v hotelovej hale zastaví na bielu kávu, aby si utriedil myšlienky, ale nohy ho niesli priamo do parížskej noci.

Kráčal smerom na východ po Rue des Petits Champs a bol čoraz vzrušenejší. Zabočil južne na Rue Richelieu, kde z veľkolepých záhrad Kráľovského paláca vanula sladká vôňa rozkvitnutého jazmínu.

Kráčal ďalej smerom na juh, až zbadal to, čo hľadal - slávnú kráľovskú arkádu z ligotavého čierneho mramoru. Vošiel do nej a skúmal dlažbu. Takmer hneď našiel to, o čom vedel, že tam je - niekoľko bronzových medailónov vložených do dlažby v jednej rovnej línii. Každý mal priemer desať centimetrov a boli na ňom vyryté písmená N a S.

Nord. Sud. Sever a juh.

Obrátil sa smerom na juh a pohľadom bežal po rovnej čiare, ktorú tvorili medailóny. Potom po tej čiare vykročil a pohľadom skúmal dlažbu. Ako prechádzal za roh Comédie-Française, pod nohami zbadal ďalší bronzový medailón.

Áno!

Ako sa dozvedel pred niekoľkými rokmi, parížske ulice boli vyzdobené sto tridsiatimi piatimi takými bronzovými medailónmi zapustenými do chodníkov, nádvorí a ulíc od severu na juh. Kedysi šiel po tej čiare od Sacré-Coeur smerom na sever cez Seinu až k starému parížskemu observatóriu. Tam zistil, že čiara sa kryje s prastarou posvätnou cestou.

S pôvodným prvým poludníkom Zeme.

S prvou nultou zemepisnou dĺžkou na svete.

So starobyľou parížskou čiarou ruže.

Keď sa teraz náhlil po Rue de Rivoli, cítil, že cieľ má na dosah. Už len jeden obytný blok.

Pod starým Roslinom bdie Svätý grál.

Myšlienky jasné ako slnko mu udierali do mozgu ako vlny. Sauniérov pôvodný názov Roslinu ... čepeľ a kalich... náhrobok zdobený majstrovskými umeleckými dielami.

Preto chcel Saunière so mnou hovoriť? Lebo som tušil pravdu?

Rozbehol sa po čiare ruže, ktorú cítil pod nohami a ktorá ho viedla a ťahala k cieľu. Keď vošiel do dlhého tunela

Passage Richelieu, od očakávania sa mu zježili chlpy na krku. Vedel, že na konci tohto tunela stoja najtajomnejšie parížske pamiatky, ktorých výstavbu naplánoval a objednal v osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia Francois Mitterrand, muž, o ktorom sa hovorilo, že má styky s tajnými spoločnosťami, a ktorého posledným darom Parížu bolo miesto, ktoré Langdon navštívil iba pred pár dňami.

Nekonečne dávno.

Langdon vyšiel z pasáže na známe nádvorie a zastal. Pomaly, neveriacky zdvihol zrak k jagavej stavbe, ktorá stála pred ním.

Louvreská pyramída.

Jagajúca sa v tme.

Obdivoval ju iba chvíľu. Väčšmi ho zaujímalo to, čo ležalo napravo. Obrátil sa a cítil, ako ho nohy znovu vedú po neviditeľnej dráhe čiar ruže a nesú ho cez nádvorie ku Carrousel du Louvre - obrovskému kruhovému trávniku lemovanému strihaným živým plotom, kde kedysi Parížania slávili príchod jari a vzdávali hold prírode, plodnosti a bohyni.

Keď vstúpil na trávnik, mal pocit, akoby vošiel do iného sveta. V strede trávniku sa týčila vari najneobyčajnejšia stavba mesta - obrovská prevrátená sklená pyramída, ktorú videl pred niekoľkými dňami, keď vošiel do podzemného medziposchodia Louvru.

La Pyramide Inversée.

Rozochvene podíšiel k nej a nazrel do rozľahlého komplexu Louvru, ožiareného jantárovožltým svetlom. Nezaujímal ho ani tak prevrátená pyramída ako to, čo ležalo priamo pod ňou. Dolu na dlážke stála maličká stavba, ktorú spomenul vo svojom rukopise.

Langdonov mozog pracoval na plné obrátky. Zdvihol zrak a priam cítil obrovské krídla Louvru plné najvzácnejších umeleckých diel.

Da Vinci... Botticelli...

Grál leží v lesku umeleckých diel.

Znovu sa pozrel cez sklo dolu na maličkú stavbu.

Musím ísť dolu!

Náhli sa cez trávnik späť k vchodu do pyramídy. Z múzea sa trúsili poslední návštevníci.

Prešiel cez otáčavé dvere a po vyrezávanom schodisku zišiel do pyramídy. Bolo tam oveľa chladnejšie. Keď zišiel celkom dolu, vošiel do dlhého tunela, ktorý viedol popod nádvorie Louvru k prevrátenej pyramíde.

Tunel sa končil veľkou miestnosťou. Priamo pred Langdonom visela zo stropu prevrátená pyramída v tvare V.

Kalich.

Pohľadom prechádzal po jej zužujúcom sa okraji dolu k vrcholu asi dva metre nad zemou. Priamo pod ním stála maličká stavba.

Miniatúrna pyramída. Iba deväťdesiat centimetrov vysoká. Jediná zmenšenina v tomto obrovskom komplexe.

Hoci Langdon vo svojom rukopise písal o bohatej zbierke obrazov v Louvri, ktoré vzdávali hold bohyni, zmienil sa aj o tejto maličkú pyramíde. „Samotná miniatúrna pyramída vyčnieva zo zeme ako vrchol ľadovca - ako vrchol obrovskej pyramídálnej miestnosti, ktorá je ukrytá niekde dolu.“

Hroty oboch pyramíd, osvetlených tlmeným svetlom, smerovali k sebe a takmer sa dotýkali.

Kalich hore, čepeľ dolu.

Čepeľ a kalich strážia jednu z brán.

Langdon v duchu počul slová Marie Chauvelovej. Raz na to pridete.

Stál pod prastarou čiarou ruže, obklopený majstrovskými umeleckými dielami. Mohol Saunière nájsť lepšie miesto? Konečne mal pocit, že pochopil skutočný zmysel veľmajstrových veršov. Zdvihol zrak smerom k nebu a díval sa cez sklo na vznešenú, hviezdami posiatu nočnú oblohu.

Pod hviezdnu oblohu tam podnes bdie.

Staré, takmer zabudnuté slová mu zneli v hlave ako šepot duchov v tme. Hľadanie Svätého grálu sa končí pokľaknutím pred pozostatkami Márie Magdalény. Modlitbou pri nohách zavrhnutej.

S náhlým pocitom bázne pokľakol.

Chvíľu sa mu marilo, že počuje ženský hlas... šepot dávnych vekov... ozývajúci sa z hlbín zeme.